

УНА-МЕРИ ПАРКЪР

**ОПАСНО
ПРЕДЛОЖЕНИЕ**

От авторката на „БОГАТСТВА“ и „САМО НАЙ-ДОБРОТО“

УНА-МЕРИ ПАРКЪР ОПАСНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

Превод: Таня Недялкова

chitanka.info

Люси Хауърд е доволна от живота си — има грижовни родители, обещаваща кариера и годеник, в когото е безумно влюбена. Но в навечерието на официалното обявяване на годеча им Люси и Питър претърпяват тежка катастрофа. Лекарите спасяват живота ѝ, ала лицето ѝ е обезобразено. Ужасен от това, Питър я изоставя. Холивудската актриса Амелия Хероу свързва младата жена с доктор Кейло — най-добрия пластичен хирург, който превръща Люси в ослепителна красавица. Твърде хубаво, за да е истина...

ПЪРВА ГЛАВА

Люси винаги бе обичала бързите коли. В тях имаше нещо толкова примамливо и сексапилно, а усещането, че лети, когато натискаше педала на газта, направо я възбуждаше. Да се носи по пътя под звуците на гръмка поп музика, с развени от вятъра коси през отворения прозорец, бе нейната представа за блаженство. Все едно че счупваше земните окови и се извисяваше свободна. Имаше чувството, че може да се издигне в небето и да отиде навсякъде, където ѝ харесва. Но тъкмо тази вечер караше Питър. Не че имаше нещо против. Също като нея, той управляваше със замах, стилно и с любов новата кола, която караха и двамата, яркочервена „Мицубиши Каризма“. Като си тананикаше под звуците на музиката, Питър натисна силно педала на газта, изпреварвайки тежки камиони и оставяйки мудния поток коли зад гърба си. В крайна сметка трябваше да завие по второстепенния път, за да стигне до селото, където живееха родителите ѝ. При вида на МЗ, простиращ се напред като златиста пътека на фона на залязващото слънце, тя внезапно почувства прилив на въодушевление. Отдавна очакваше този ден: официалното обявяване на годеча им. Утре родителите ѝ даваха прием с барбекю, а Тили, по-малката ѝ сестра, бе получила разрешение да отсъства за известно време от училище. На пръста ѝ вече блестеше четвъртит смарагд, заобиколен от диаманти. Тя хвърли поглед на правилния профил на Питър и почувства дълбоко в себе си топлещо задоволство. Двете години, прекарани заедно, едната, от които тя бе живяла с него в апартамента му, я бяха уверили, че са точно един за друг. През лятото щяха да направят традиционна сватба в провинцията, а след това да заживеят щастливо. Тя отправи замечтан поглед напред, доволна, че останалата част от живота ѝ бе планирана. Постапи ръката си на бедрото на Питър и той откъсна очи от пътя за момент, обърна се и ѝ се усмихна. Люси отвърна на усмивката му. През целия си живот никога не се бе чувствала толкова щастлива.

Движението се затрудняваше все повече и повече, колите, движещи се тромаво към южния бряг като безмозъчни метални роби,

бълваха задушливи газове. Питър задмина един дълъг камион, чиито огромни колела прогърмяха покрай лицето на Люси. В този момент камионът увеличи скоростта си и го принуди да натисне педала на газта до краен предел. Вперил поглед в пътя напред, Питър сграбчи кормилото, оказал се внезапно участник в битка с могъщ противник, в една надпревара кой ще излезе по-напред. Двигателят на мицубишито нададе вой, колата полетя напред като ракета и Люси се изпъна. Камионът изрева застрашително само на няколко инча от тях, решен да не се предава, да ги победи. Сякаш за него бяха малка буболечка, която всеки миг ще бъде смачкана от гигантски крак. Надпреварваха се рамо до рамо, докато другите коли, обезпокоени, се стараеха да останат подалеч и отдръпнат от надвисналата беда. Люси осъзна, че левият ѝ крак силно натиска въображаема спирачка. Тя изведнъж се изплаши от риска, който Питър поемаше. И тъкмо когато си мислеше, че ще се разбият, камионът се предаде. Ревящото чудовище бе обуздано. С триумфираща усмивка Питър се стрелна напред. Беше победител! Люси го погледна с облекчение. Той бе горд от успеха си.

— Какъв глупак! — провлачено каза Питър и увеличи звука на касетофона. — Хора като него причиняват катастрофи.

Продължиха да пътуват на фона на все по-наситено златистия залез, хвърлящ дълги сенки върху нивята и дърветата, забулени в първата свежа зеленина на пролетта.

— Погледни! Господи! Какво става? — внезапно рече Питър. Ужасен, той се взираше през предното стъкло. От другата страна на пътя като гигантска топка към тях се движеше бързо облак прах. Приближаваше се с гръм и трясък и ставаше все по-голям и плътен, набирайки сила за секунди. Питър рязко натисна спирачките, като едва избегна колата отпред. Зад тях двигателят на огромния камион изрева зловещо при опита на шофьора да го спре. Хипнотизирана от страх, Люси се почуди как ли ще изглежда сферичната маса, като мине покрай тях от другата страна на пътя. Само че нямаше да мине покрай тях. Тя щурмуваше централната мантиanela, която разделяше пътя. Беше тъмно, заплашително нещо, издигащо се от земята и набиращо скорост, търкаляйки се напред. Идваше право срещу тях.

После всичко като че ли бе на забавен кадър. Застинала, Люси видя как нещото прие форма и се превърна в голяма фермерска кола, политаща над централната мантиanela като гигантски делфин, който се

извисява нагоре... нагоре... над облака от прах, извиващ се високо във въздуха, премятайки се през глава бавно и грациозно към тях.

После се устреми бързо напред. Прекалено бързо. Нямаше начин да се избяга. Нито пък време за мислене. Миг по-късно дойде ужасният удар, чу се сблъсък на метал в метал... трошене на стъкла... остро свирене на гуми... дрънчащ хром... После болката, пронизващата болка и накрая агонията взеха надмощие и всичко се сля в едно. Небето, тревата, останките около тях, лицето на Питър. Светът се бе превърнал в черно-бяла фотография и в тази последна секунда в ума на Люси проблесна мисълта: „Значи така ще умра.“

Даяна погледна часовника си. Люси и Питър трябваше да са пристигнали поне преди час. Дъщеря ѝ бе телефонирала на тръгване от радиото в търговския център на Лондон, където се занимаваше с изследователска работа, за да каже, че потеглят след петнайсет минути. Това беше преди два часа и половина. Имайки предвид масовото напускане на Лондон в петък вечер, те пак трябваше да са пристигнали вкъщи до осем часа. Ароматът на печено агнешко, гарнирано с розмарин, изпълваше Ийстли Манър и Даяна, леко раздразнена, се страхуваше, че то ще изгори заедно с картофите и пащърнака, подправен с мед и сусамени семена. Обзета от безпокойство, тя се върна от кухнята във всекидневната и си наля чаша вино. Къде, за бога, бяха те? Найджъл също все още не се бе прибрал, но той често закъсняваше. Ежедневното му пътуване до Лондон и обратно означаваше, че тя никога не може да бъде сигурна кога той ще се появи, но Люси и Питър обикновено бяха много точни. Навярно щяха да позвънят, ако нещо ги бе задържало.

Тили влезе в удобно мебелираната, тапицирана с басма стая и смени ученическата си сиво-синя униформа с прилепнали черни джинси и бледорозова тениска. Беше висока за своите петнадесет години и с приятен розов цвят на лицето. Изглежда, че след години щеше да стане голяма красавица. Седна на канапето срещу камината и погледна с очакване майка си.

— Кога ще ядем, мамо? Умирам от глад.

— Люси и Питър още ги няма. Татко ти също — обикновено Даяна изглеждаше на по-малко от четиридесет и шест, но тази вечер

под очите ѝ имаше тъмни сенки с формата на нощни пеперуди, а устните ѝ бяха стиснати.

— Мисля да звънна на татко на мобифона — разсеяно каза Тили и тръгна да излиза от стаята. — Ще си взема един банан — извика през рамо.

Тили се чувстваше доста не на място тези дни. Макар да си идваше от Уолдингам къщи през повечето уикенди, в нейно отсъствие, изглежда, ставаха толкова много неща и животът в Ийстли се променяше така бързо, че тя често се чувстваше извън борда. Въпреки че Люси бе с шест години по-голяма, те бяха много близки. После на сцената се появи Питър и Люси изведнъж се пресели на друга планета, заговори за завеси и готвене и започна да се държи така, като че ли нямаше търпение да напусне семейството си. Дори Даяна изглеждаше изключена от този нов свят, населяван само от Питър. Понякога Тили си мислеше, че е много нелюбезно от страна на Люси да го поставя пред всички тях. Те бяха семейството ѝ. Една плът и кръв. Тили дори не бе сигурна дали харесва Питър чак толкова много и мисълта той да ѝ стане зет не я привличаше, но Даяна ѝ бе казала, че заради Люси всички трябва да го накарат да се почувства като у дома си. Тили обели банана и лакомо го ухапа. Когато се сгоди, той ще е някой, за когото ще е сигурна, че цялото семейство го харесва.

Във всекидневната Даяна набра номера на мобифона на Найджъл.

— Ало? — веднага отговори той.

— Аз съм. След колко време ще се прибереш, скъпи?

— Един господ знае — в гласа му се четеше нетърпение и досада и тя веднага си го представи на волана на беемвето му, с отворено на седалката до него куфарче, за да може да хвърля по един поглед на документите си, докато чака да излезе от някое задръстване. Много пъти му бе предлагала да се преместят обратно в Лондон, за да не се налага да пътува, но той не искаше да обсъжда идеята, като казваше, че никога няма да могат да си позволят къща, подобна на Ийстли, ако живеят в града.

— Задръстване ли има? — попита тя, старайки се гласът ѝ да звучи весело.

— Движението е спряно. Все още съм на М3. Станала е катастрофа на около една миля напред. Един господ знае колко време

ще отнеме. Ако бях на твое място, нямаше да чакам, а щях да сервирам вечерята.

Даяна вече не го слушаше. Умът ѝ се бе съсредоточил върху думата „катастрофа“ и през тялото ѝ премина вълна на смразяващо предчувствие.

— Люси и Питър все още ги няма...

— Сигурно и те са попаднали в това ужасно задръстване.

— Предполагам — гласът ѝ прозвуча глухо, почти уплашено.

— Какво искаш да кажеш, Ди? — прокрадналото се безпокойство придаде на въпроса му нотка на раздражение. — Къде, по дяволите, мислиш, че са тогава?

— Не зная, но трябваше да са тук преди повече от час.

— Ако са закъснели само час, не виждам за какво вдигаш толкова шум. Аз вероятно ще закъснея два часа. Защо не им позвъниш?

— Знаеш, че Питър не обича мобифоните. Казва, че са прекалено досадни.

— Ужасно глупаво! — въздъхна той, а после каза по-меко: — Не се безпокой, скъпа. Сигурно нещо ги е задържало. Ще се върна веднага щом мога. Не се тревожи.

Даяна затвори. Искаше ѝ се да има спокойствието на Найджъл. Бе го нарекла своята „Гибралтарска скала“ още преди двадесет и три години и знаеше, че никога нямаше да се справи без него. Той беше силен, на него можеше да се разчита и никога не бе поглеждал друга жена. Понякога се чудеше с какво бе заслужила такъв добър и любящ съпруг. Наля си още една чаша вино и излезе през френските прозорци навън в градината. Слънцето бе почти залязло зад хоризонта и във въздуха тегнеше атмосфера на меланхолия — като ефирно покривало, очакващо да обгърне отминаващия ден. На Даяна ѝ се искаше да може да се освободи от предчувствието, че нещо не е наред.

Инч по инч, тридесет минути по-късно Найджъл бе напреднал само три четвърти миля по пътя. Колите бяха отклонени покрай мястото на катастрофата в една колона, но ужасното любопитство на другите шофьори правеше придвижването мъчително бавно. „Какво, по дяволите, кара хората да любопитстват за последиците от дадена

катастрофа?“ — почуди се той. Но като приближи заплетената маса от автомобили, линейки и полицейски коли със святкащи светлини, кордоните, ограждащи мястото, разлятото масло, капещите радиатори и екипите от униформени спасители, той също почувства подтик да погледне. Трябваше да погледне, дори и само за да се увери, че никой от познатите му не е пострадал.

Гледката, която се разкри пред очите му, го потресе повече от всичко, което бе виждал някога. Централната мантиanela бе смачкана и разрушена, като че ли през нея бе минал брониран танк, който бе огънал и изкривил металната ограда, превръщайки я в парчета ламарина. Навсякъде по пътя бяха пръснати останките на десетина коли, неразличими една от друга и слели се в купчина метал. Голяма черна фермерска кола стоеше нелепо на капака си, като че ли бе полетяла, преди да се хвърли с главата напред в идващия насреща камион. „Никой — предположи Найджъл — не би могъл да се измъкне от това жив.“ Усети, че му се повдига и го побиват студени тръпки и тъкмо се готвеше да подкара колата си напред, когато видя предницата на един червен автомобил да стърчи изпод останките. „Не може да бъде... не е възможно... моля те, Господи, не позволявай това!“ Но беше така. Той видя регистрационния номер. Забеляза, че нищо не бе останало от задната половина на мицубишито.

— Продължавайте да се движите, моля! — изкомандва младият полицаи, който регулираше бавното напредване на колите.

Почувствал стягане в гърдите, което го накара да изпита страх, че може да получи сърдечен удар, Найджъл се наведе през прозореца на колата.

— Това е... дъщеря ми е била в онази червена кола... къде... кой...? — той се препъваше в думите със задавен глас, на лицето му се бе изписало отчаяние. — Можете ли да ми кажете?...

Полицаят — младо момче е гладко избръснато детско лице — се приближи и се наведе да говори с него.

— Отведоха пострадалите в градската болница в Гилфорд, господине — той посегна към радиостанцията си. — Ще осигуря кола да ви закара дотам. Само почакайте за момент, господине.

Найджъл усети, че, изнервени, шофьорите зад него вече губеха търпение. Един от тях натисна клаксона си. Полицаят каза нещо

набързо в радиостанцията, отиде до предната част на колата, за да даде регистрационния номер и после се върна при страничния прозорец.

— Една полицейска кола ще ви чака на следващата пресечка. Изходящ номер четири, господине — и махна на Найджъл да продължи.

Първата му мисъл, щом последва полицейската кола с виеща сирена, бе да разбере какво точно бе станало, а след това да позвъни на Даяна. Тя бе сама вкъщи, с изключение на Тили, и ако се бе случило най-лошото... Но умът му веднага отхвърли рязко тази възможност. Каквото и да бе станало, Даяна не трябваше да е сама, когато ѝ съобщят. Щеше да се наложи да се свърже с майка ѝ, която живееше в малка къщичка в района. Двете бяха много близки и Даяна щеше да има нужда от нея. А Тили? Тя ще бъде съсипана, ако...

Очите на Найджъл се напълниха със сълзи, които почти го заслепиха и се застичаха надолу по бузите му в парещи поточета. Как можеха Люси и Питър да са оцелели, когато колата им бе направо смазана? Младият полицаи бе споменал думата „пострадали“. Означаваше ли това, че някои хора все още бяха живи? Мъртвите не можеха да се нарекат „пострадали“, нали? Но сигурно имаше жертви. Ами шофьорът на фермерската кола, която бе застанала на капака си и се бе забила с предната си част в кабината на огромен камион? Ако Люси и Питър бяха останали живи, щеше да е истинско чудо. Въпреки това той се залови за тази тъй слаба надежда, тя бе единственото нещо, което го крепеше в момента. Тогава му дойде наум, че той и Даяна не бяха единствените, чийто живот повече няма да бъде същият. Питър беше единствено дете, а майка му бе вдовица. Кой щеше да ѝ каже, че синът ѝ е загинал? За момент си помисли да остави това на полицията. Те бяха обучени да съобщават лоши новини, да дават съвети на опечалените, да изпълняват професионалните си задължения, когато бе нужно. Но после разбра, че не може да постъпи така. Да се измъкне като страхливец. Щеше да се наложи да каже сам на Миранда Бюмон.

Внезапно полицейската кола направи остър завой наляво и следвайки я, в един момент Найджъл видя със свито сърце мрачната червена тухлена сграда на гилфордската болница. Бяха пристигнали и сирената замлъкна, надавайки последен слаб вой. Полицайте излязоха от колата и се приближиха до него. Бяха се озовали тук толкова бързо, че не беше подготвен, все още не бе готов да...

— Оттук, господине — те му помогнаха да излезе от колата, сякаш беше на преклонна възраст. Имаше чувството, че е старец. Внезапно Найджъл усети в краката си слабост и си помисли, че ще припадне, после тръгна към централния вход, на който пишеше „Спешни случаи“. Навън бяха паркирани линейки с отворени задни врати, около които се суетяха хора от персонала.

Отвътре го блъсна противната миризма, която винаги се свързва с болница, и чувството на паника нарасна у него. Огледа се наоколо като обезумял, част от него се надяваше да види Люси, но друга част знаеше, че това е невъзможно.

— Седнете, господине, а ние ще разберем какво става — каза един полицаи с глас, внушаващ сигурност.

Найджъл се отпусна с благодарност на един метален стол, внезапно уплашен, че ще припадне. Обливаше го студена пот, а сърцето му щеше да се пръсне. Невиждащият му поглед бе прикован в пода. Около него в препълненото отделение за спешни случаи кипеше, но той не чуваше нищо.

— Ако ни кажете името на дъщеря си, господине, ще открием къде са я отвели — казваше другият полицаи.

С нарастващо чувство за нереалност той им каза името на Люси. Поискаха да узнаят на колко години е и как изглежда. Найджъл не попита защо.

Дълго време те не се появиха, само някой му донесе чаша чай. Сестри бързаха напред-назад, а от улицата доведоха един пиян с кървяща глава, който ругаеше на висок глас. Найджъл тъкмо си помисли, че повече няма да може да издържи, когато усети на рамото си нечия длан.

— Господин Хауърд? — беше една сестра с червена коса и луничаво бледо лице.

Найджъл кимна, неспособен да отговори.

— Бихте ли дошли е мен, моля? Докторът иска да ви види.

Даяна Хауърд набра телефонния номер на колата на Найджъл. Беше вече девет часът, а нямаше никакви вести. След минута гласът на записа ѝ каза с влудяващо безразличие, че номерът не отговаря. „Моля, опитайте по-късно“ — посъветва я той.

— О, господи, какво може да се е случило! — отчаяно възкликна тя. — Защо той не е в колата си?

Тили се стовари на канапето до Даяна и подви дългите си крака.

— Всичко ще бъде наред, мамо. Може би са се срещнали и тъй като движението е така претоварено, са поели по обиколен маршрут.

— Татко ти щеше да ме уведоми — тя покри с длани лицето си. Единственото ѝ желание бе семейството ѝ да е вкъщи, в безопасност и в добро здраве. — Сигурно нещо се е случило.

Тили замълча, не знаейки какво да каже. В стомаха си усещаше неприятен спазъм, не искаше да вярва, че нещо не е наред. Нещастията се случваха в други семейства. Всеки момент щяха да чуят приближаването на колите по алеята — татко, Люси и Питър щяха да се появят, смеейки се и обяснявайки, че движението е било толкова ужасно, че са мислели, че никога няма да се доберат до вкъщи. После татко щеше да си налее силно уиски, а Люси да последва мама в кухнята да си побъбри с нея, докато сервират. Питър щеше да се навърта наоколо любезно, разпитвайки Тили как се справя в училище.

Внезапно телефонът иззвъня и ги стресна със силния си звук. Спогледаха се и Тили, скочила първа, се втурна в хола да го вдигне.

— Ало? — задъхано изрече тя с облекчение.

— Може ли да говоря с Найджъл Хауърд, моля?

— Няма го — рязко отвърна Тили разочарована.

— А кога ще се прибере? — в гласа на мъжа звучеше нетърпение, дори отчаяние.

— Всеки момент. Очакваме го всеки момент.

— Кажете му, че Оливър Стивънс е звънил. Ще се обадя покъсно — чу се щракане, после настъпи тишина.

— Кой беше? — извика Даяна от всекидневната с дрезгав от безпокойство глас.

— Един човек търсеше татко. Беше много странен. Затвори ми телефона — отвърна Тили.

Отначало се почуди защо лежи в дъжда. Той се стичаше надолу по лицето и врата ѝ, като се плъзгаше в ушите ѝ. Но не миришеше на дъжд. Мирисът не беше чист и свеж, в него имаше нещо прекалено сладникаво... къде преди бе срещала този особен мирис? Намръщи се,

но незнайно защо почувства болка, която прорязва челото ѝ. Опита се да отвори очи, да разбере къде се намира и да види падащия дъжд, но клепачите ѝ сякаш бяха залепнали.

Обзе я паника. Не можеше да диша. Какво, за бога, ставаше? Да не бяха завързали очите и устата ѝ? Трябваше да се махне оттук... да се събуди от този кошмар. Внимателно, макар да бе болезнено, тя облиза устни и изведнъж осъзна с ужас, че вкусът и мирисът бяха на кръв. Нейната кръв? Или нечия друга? Като че ли нещо тежеше върху гърдите ѝ... може би лежеше под някой, който кървеше? Опита се да каже нещо, но устните ѝ не можеха да изрекат нищо: помъчи се да се раздвижи, но изглеждаше парализирана. После чу смразяващия лай на куче, виещо в агония. Усети нечия ръка на рамото си и чак тогава осъзна с ужас, че звукът излизаше от нея. Уплашена, тя се опита да се изправи седнала, да разбере какво, по дяволите, става. Защо по лицето ѝ валеше кръв? Помъчи се да се съсредоточи, като се опитваше да задържи поне една свързана мисъл в съзнанието си, но лежеше в черен тунел и не можеше да намери изход.

— Спокойно, скъпа — чу тя женски глас. — Ще се справиш. Имаш няколко лоши порязвания и натъртвания, но скоро ще те почистим.

„Защо имам порязвания и натъртвания? — почуди се тя притеснено. — Какво се е случило? Питър!“ Спомни си нещо за Питър...

— Не мога да виждам — извика тя, обезумяла от ужас. — Къде е Питър? Какво е станало? Къде съм?

— Докторът ще дойде да те види след малко — информира я друг женски глас успокояващо. Но преди той да успее да стори това, една голяма тъмна вълна я заля, като я отнесе обратно със себе си.

— Страхувам се, че съпругът ми все още не се е прибрал вкъщи — отвърна Даяна, вече истински разтревожена. Всеки път, когато телефонът иззвъняваше, я обземаше надежда, беше сигурна, че е Люси, за да каже, че се извиняват за закъснението, движението било ужасно, но сега са на път за вкъщи... И всеки път се обаждаше този мъж, за когото никога не бе чувала, искайки да разговаря с Найджъл. — Не зная кога ще се върне — добави тя.

— Казаха ми, че щял да се върне всеки момент — раздразнено рече той, — а това беше преди половин час.

— Зная. Мислехме, че ще си дойде. Вероятно нещо го е забавило...

— Възможно ли е да е все още в Лондон?

— Какво? О, не. Когато говорих с него, той беше на пътя, попаднал в задръстване. Някаква катастрофа бе спряла движението — Даяна се молеше на Бога този мъж да се махне от линията, в случай че Люси или Найджъл се опитват да се свържат с нея. — Извинете ме, но трябва...

— Бихте ли му казали, че съм се обаждал? — настоя Оливър Стивънс. Гласът му бе силен и доста гръмък. — Спешно е.

„Може би трябва да приема съобщението и да го предам?“ — помисли си тя. Ако този мъж искаше да разговаря с Найджъл по някакъв важен делови въпрос, съпругът ѝ щеше да се ядоса много, че не е проявила любезност.

— Да му предам ли някакво съобщение? — тя се опита да прикрие нетърпението в гласа си и се пресегна за бележника и молива на телефонната масичка.

— Той ще разбере за какво става въпрос. Необходимо е да поговоря с него.

— Добре. Не зная кога... сигурно ще е сутринта... вече е почти десет и половина...

— Да. Разбирам. Но ако е възможно, моля ви, помолете го да ми се обади.

— Да, добре — каза Даяна и затвори бързо.

— Кой е този досадник? — попита Тили, като влезе в хола, чула думите на майка си по време на разговора.

Даяна поклати глава.

— Нямам ни най-малка представа, но мисля, че е много неделикатно от негова страна да звъни непрекъснато по това време на нощта, когато очевидно сме притеснени да узнаем къде са Люси и татко — докато говореше, тя започна да набира някакъв номер.

— Какво правиш сега? — попита Тили.

— Опитвам се пак да се свържа с мобифона на татко ти. Това е нелепо. Той трябва да е в колата си — очите на Даяна се напълниха със

сълзи. — Какво се е случило? Защо всички не са вкъщи? — изхлипа тя, изтощена от нервното напрежение.

— Господин Хауърд? — докторът индиец погледна Найджъл съчувствено. Беше нисък и слаб, с тъмни влажни очи, които сигурно изглеждаха тъжни дори когато е щастлив.

Найджъл кимна, неспособен да отговори. Кръвта бучеше в ушите му. Имаше чувството, че животът го напуска.

— Добре — започна доктор Капур, бръкнал дълбоко в джобовете на бялата си престилка, — аз се грижа за дъщеря ви и след малко ще ви заведе да я видите...

— Жива е? — извика Найджъл със задавен глас.

Докторът замълча за секунда, преди да отговори, и в този момент Найджъл разбра със сигурност, че новините са лоши.

— Жива е — внимателно каза той — и беше в съзнание, когато я доведоха, но предполагаме, че има фрактура на черепа, защото изпадна в кома преди малко — замълча и погледна Найджъл съсредоточено, като че ли преценяваше колко лоши новини може да понесе.

Найджъл кимна бавно, решен да запази самообладание.

— Сега какво? — попита той, удивен от твърдостта в гласа си.

— Ще оперираме, за да отстраним съсирека в мозъка ѝ.

Найджъл кимна отново, чувствайки се като марионетка, чиито конци са били дръпнати.

— Има и други наранявания. Дясната ѝ ръка е счупена на две места и няколко ребра са пукнати...

— Но тя ще се оправи? — очите на Найджъл умоляваха.

— Чудо е, че не е загинала — меко рече доктор Капур. — Правим всичко възможно — замълча, като обмисляше най-добрия начин, по който да каже на този объркан баща всичко, което трябваше да знае.

— Какво има? — интуитивно попита Найджъл.

Докторът се намръщи, истински разстроен:

— Страхувам се, че лицето ѝ е зле наранено.

— Колко зле?

— Можем да направим пластична операция, въпреки че съсирената кръв в мозъка ѝ очевидно е с приоритет, но тя ще има

нужда от допълнителна хирургична корекция след около шест месеца.

„Но е жива — помисли си Найджъл. — Само това има значение...“

— Може ли да я видя? — попита той.

Доктор Капур кимна, в тъмните му очи се четеше съчувствие.

— Подгответе се за шок.

Докато вървяха по ярко осветения коридор, Найджъл изведнъж се сети за Питър и внезапно осъзна с ужас, че в загрижеността си за Люси напълно бе забравил за бъдещия си зет.

— Младият мъж, който беше в колата с нея... Как е той? — попита Найджъл.

Докторът повдигна гъстите си черни вежди:

— Не знаех, че с била с някого. Ще разбере и ще ви кажа. Как е името му?

— Даяна? — Найджъл съумя да придаде на гласа си спокоен и твърд тон.

— Найджъл! Полудях от безпокойство. Къде си, за бога? Опитвам се да се свържа с теб по телефона в колата ти от часове, но ти не отговаряш! Защо не си вкъщи! Къде са Люси и Питър? Не разбираш ли, че щях да откача? — облекчението, че най-последно се бе обадил, накара Даяна да избухне в гняв.

— По-спокойно, мамо — предупредително прошепна Тили.

Гласът на Найджъл прозвуча странно:

— Аз съм в болницата в Гилфорд. Люси и Питър са попаднали в катастрофата...

— О, господи! Добре ли са?

— Като си помисля, измъкнали са се по чудо — той се опита да съобщи новината внимателно. — Люси сега е в операционната...

— Какво се е случило с нея?

— Има няколко счупени кости и много порязвания — предпазливо рече той. — И й правят пластична операция на лицето.

Даяна вече хлипаше:

— О, детето ми! Ще се оправи ли?

Как, почуди се той, щеше да опише красивото някога лице на дъщеря си? Моравите натъртвания, кървавите разкъсвания? Очите —

червени подути цепнатини, устата — голяма рана, разпростряла се върху бузата ѝ? Как да кажеш на една майка, че носят и бузата на дъщеря ѝ изглеждат така, сякаш са били смазани от камъни, а челюстната кост, блестящо бяла, стърчи през кожата.

— Трябва да бъда с нея, Найджъл — гласът на Даяна звучеше така, все едно идваше отнякъде много-много далеч.

— Ще дойда да те взема, скъпа. Извикай майка ти да стои с Тили.

— Добре. А Питър? Как е той?

— Все още се опитвам да разбера. После ще трябва да се свържа с майка му, преди полицията да я е изплашила до смърт.

— О, господи! Колко ужасно! — изхлипа тя.

— Ще бъда при теб след двадесет минути — чу го да казва тя.

Докато Даяна бързаше през моравата към красивата малка къщичка с фронтон, където живееше майка ѝ — Сюзън Батлър, Тили подскочаше до нея, тормозейки я е въпроси.

— Какво се е случило, мамо? Лошо ли е ранена Люси? Защо ще се виждаш с баба по това време на нощта? Татко няма ли да си дойде вкъщи? — и като не получи отговор: — Мамо! Какво се е случило?

Несвързано, тя се опита да отговори на въпросите на Тили, но в шока и отчаянието си едва съзнаваше какво говори. Когато Сюзън Батлър се показа на вратата, Даяна отново избухна в сълзи, цялата треперееща, неспособна да говори.

— Станала е катастрофа, бабо. Татко току-що се обади, а Люси и Питър са пострадали... — избърбори Тили, уплашена от липсата на емоционален контрол у майка си. Винаги бе предполагала, че всички възрастни са силни като баща ѝ и видът на сломената Даяна я обезкуражаваше.

Сюзън Батлър не се изненада.

— Знаех, че нещо не е наред — тихо каза тя. — Затова не си легнах.

Даяна погледна майка си изпитателно. Сюзън винаги бе твърдяла, че има ясновидски способности и не за първи път изглеждаше подготвена за лоши новини.

— Можеш ли да дойдеш и да поседиш с Тили, мамо?

— Защо трябва някой да стои с мен? — запита Тили с негодувание. — Както и да е, искам да дойда в болницата с теб.

— Не, скъпа. Твърде малка си — Даяна подсмръкна. — А и един господ знае колко време ще останем там.

— Не съм твърде малка, а Люси ми е сестра! — Тили, вечно спореща, никога не се предаваше лесно.

Сюзън обви с ръка раменете на внучката си и я прегърна.

— Скъпа, защо ти и аз да не останем на телефона? Със сигурност ще има хора, които ще звънят да питат какво се е случило и ако баща ти ни казва кого иска да информира, ние можем да се обаждаме. Тук ще бъдем далеч по-полезни, отколкото в болницата.

Почувствала се полезна, Тили се предаде веднага.

— Добре, но може ли да отида да видя Люси утре?

— И двете ще отидем утре — увери я Сюзън. После погледна съчувствено Даяна. — Как са те?

— Найджъл не знаеше за Питър. Люси я оперират в момента. О, мамо! Толкова ме е страх.

Запътиха се бавно обратно към Ийстли — представителки на три поколения, всяка потънала в собствените си мисли.

— Сигурна съм, че всичко ще бъде наред — каза Сюзън Батлър, като вдигна поглед към потъмнялото небе, вече обсипано със звезди.

— Господи, надявам се да си права, мамо.

— Баба никога не греша за тези неща — самоуверено изкоментира Тили.

Сюзън Батлър се усмихна на внучката си, но не каза нищо. Забележката бе направена в полза на Даяна, както винаги — най-крехката в семейството.

Когато Найджъл зави през портите и паркира колата на алеята, лампите във всички приземни стаи на Ийстли светеха. При всеки друг случай къщата би му се сторила празнична и привлекателна с нейните богато украсени стаи, блестящи като бижута през широките прозорци, но тази вечер над мястото съвсем осезаемо тегнеше чувство на безпокойство. Даяна щеше да го чака, надявайки се да бъде утешена и да ѝ се вдъхне увереност, а му се искаше тя да не се опира толкова много на него. Изглежда, нямаше никаква представа какви усилия изисква винаги да бъдеш силният. Този, който е длъжен да взема всички решения. Този, който не трябва никога да показва слабост или да се предава пред нещастieto.

Като излезе бавно от колата, той се запъти към входната врата и чу ентузиазираното драскане на черните им лабрадори — Мафи и Маки, които винаги разпознаваха шума от колата му. В този момент вратата се отвори, кучетата се втурнаха навън с истерична радост и силуетът на Даяна се очерта на фона на блестящия полилей, осветяващ хола.

— Благодаря на Бога, че се върна! — възкликна тя, като се хвърли в обятията му. — Щях да полудея. Как е Люси? Какво става? Все още ли я оперират?

Найджъл я притисна за момент към себе си и усети мириса на парфюма, който тя винаги използваше, после внимателно се освободи и се обърна към Тили, която стоеше неподвижна и бледа и го гледаше.

— Добре ли си, татко? — попита тя разтревожено.

Фактът, че в този момент дъщеря му мислеше за неговото състояние, го трогна до сълзи. Той обви ръката си около нея и я прегърна здраво.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — попита тя грижливо.

Найджъл се вгледа в сладкото ѝ състрадателно лице.

— Бих желал, но не мога, защото ще карам. Но с удоволствие ще изпия чаша чай, скъпа.

— И малко хляб и сирене? От агнешкото нищо не излезе, но ти сигурно умираш от глад — Тили бе практична, както винаги.

— Благодаря, скъпа. Ще бъде чудесно.

— Но не трябва да се бавим. Трябва да отида в болницата — отбеляза Даяна.

Сюзън се появи от кухнята, носейки поднос.

— Помислих си, че няма да е зле да пийнеш малко чай — рече тя. — Разкажи ми какво става, Найджъл. Как е Люси?

— Страхувам се, че е... доста лошо пострадала — отвърна той, като я последва във всекидневната.

— А Питър?

— Има вътрешни наранявания. В интензивното отделение е.

Даяна нададе лек вик и покри лицето си с ръце.

— О, прекалено ужасно е! — разплакано каза тя.

— Ще се оправят, нали? — попита Тили, нервно кършейки ръце.

— Намират се в много добри ръце — отвърна Найджъл и потрепна при произнасянето на клишето. — Правят всичко, което е по

силите им — седна в любимото си кресло, за да изпие чая, и Сюзън си помисли, че изглежда така, сякаш се бе състарил с двадесет години от сутринта. Кожата му имаше мъртвешки цвят, а ръцете му трепереха. Беше виждала по време на Втората световна война мъже да си идват вкъщи от фронта. Те изглеждаха по същия начин: потресени, като че ли ужасните гледки, на които бяха станали свидетели, се бяха запечатали завинаги в паметта им.

Даяна седна, прегърбена, в единия ъгъл на канапето.

— Как се е случило, Найджъл? Прекалено бързо ли са карали?

— Не. Доколкото разбрах, някаква фермерска кола, движеща се в противоположната посока, поднесла и се е прехвърлила върху тревната площ на централната разделителна ивица. После се е преметнала настрани и се е преобърнала в насрещното движение, удряйки няколко коли, преди да се приземи върху един камион.

— Мили боже! — Сюзън изглеждаше дълбоко разстроена.

Найджъл кимна мрачно.

— Беше ужасно. И двете страни на пътя бяха засегнати по един или друг начин. Навсякъде имаше смачкани коли. Приличаше на бойно поле.

— Ужасно — задъхано произнесе Тили.

— Сега трябва да отидем при Люси — рече Даяна, като се изправи на крака. — Каза ѝ, че идваме, нали, Найджъл?

— Тя беше в безсъзнание, когато я видях — внимателно изрече той. — Оперираха я, за да отстранят съсирек...

Даяна се вторачи в него, поразена, и отново се отпусна тежко на канапето с подкосени крака.

— В безсъзнание? Ти не каза! Защо не ми каза? В главата ли е била ударена? О, господи...

— Даяна, чуй...

Сюзън го прекъсна с тих, успокоителен глас:

— Съвременната медицина е толкова напреднала, че могат да направят всичко — в днешно време, често чрез микрохирургия. Люси ще се оправи, Даяна. Тя е млада и силна. Ще видиш.

Найджъл ѝ хвърли бърз, изпълнен с благодарност поглед, преди да се обърне към Даяна.

— Мама е права, скъпа — той допи чашата си с чай. — Да тръгваме. Не зная кога ще се върнем, Сюзън, но ще поддържаме

връзка.

— Татко, оставиха ти съобщение по телефона — каза Тили, спомнила си изведнъж. — Мама го записа в бележника.

Сюзън погледна Даяна съчувствено.

— Тръгвайте, скъпа. Поздрави Люси от мен — тя последва Найджъл в хола, където той четеше съобщението. — Искаш ли да позвъним на някого?

— Засега не. Вече се обадих на майката на Питър. Ще се срещнем в болницата — разсеяно отвърна той, като напъха листа хартия в джоба си.

— Бедната Миранда! — отбеляза Сюзън. — Питър е единственото й дете, нали? — после обви ръката си около Тили, като че ли тя внезапно бе станала особено ценна. — Ще посетим Люси утре, нали, скъпа? А междувременно ще си правим компания една на друга.

Тили кимна печално, прекалено разстроена, за да говори.

Найджъл и Даяна пътуваха до болницата мълчаливо, всеки зает със собствените си мисли. Найджъл навлизаше във фазата на затваряне в себе си, дължаща се на шока, докато Даяна, все още объркана, се чудеше защо им се бе случило такова ужасно нещастие. Преди няколко часа всичко бе идеално: Люси и Питър щяха да обявят своя годеж и намерението си да се оженят през лятото. Бяха открили по-голям апартамент близо до студиата на радиото. Това щеше да е удобно за Люси, а Питър току-що бе регистрирал фирма за финансови консултации — нещо, което искаше да направи от доста време.

— Ако само можех да върна времето назад — тъжно промълви Даяна. — Няколко часа, не повече — усети ръката на Найджъл, топла и силна, върху коляното си.

— Зная, скъпа.

— Сякаш вчера Люси беше малко момиченце — сподавено рече Даяна. — Нали ще се оправи, Найджъл? Няма да мога да го понеса, ако...

Той се опита да скрие от нея колко отчаян се чувстваше.

— Тя ще има нужда от нашата сила, Ди — Найджъл се замисли за дъщеря си и си я представи как лежи в кома, с обезобразено лице и изпотрошено младо тяло. — Не трябва да показваме пред нея тревогата си. Най-важното е, когато дойде в съзнание... — той се

запъна за секунда, като отчаяно се мъчеше да отпъди мисълта, че тя може би никога нямаше да излезе от комата. — Трябва да сме весели и да я убедим, че няма за какво да се тревожи.

— Това ще е много трудно — очите на Даяна отново се напълниха със сълзи. — Бих искала да съм силна като теб. Не зная дали ще мога да... Тя е само едно дете, Найджъл. Нашето дете.

— Зная, зная.

„Но колко ли съм силен?“ — мълчаливо си помисли той. После си спомни, че Оливър Стивънс се бе обаждал и бе оставил съобщение.

ВТОРА ГЛАВА

Даяна и Найджъл седяха на столове с тежък метален обков в малка стаичка без прозорци и чакаха за новини, докато пиеха една след друга картонени чаши с водниста течност от автомата в коридора с надпис „Кафе“. Атмосферата бе клаустрофобична. Беше след полунощ и в тази част на болницата цареше тягостна тишина, пациентите спяха в тъмните отделения, наблюдавани от стъпващи на пръсти дежурни сестри. Една старша сестра ги бе информирала, че Люси евентуално ще бъде свалена от операционната и настанена в странична стая, пригодена за пациенти, имащи нужда от интензивни грижи. Дотогава нямаше какво друго да правят, освен да чакат, стряскайки се от време на време, щом чуеха стъпки, идващи към тях, и изпитваха облекчение, щом те отминаваха.

Когато пристигнаха в болницата, Найджъл първо я поведе към отделението за спешни случаи, за да разберат къде е Люси. Докато той разпитваше, Даяна дочу откъслечна информация за катастрофата. Шест души бяха убити, включително шофьорът на фермерската кола. Млада майка, пътуваща с двете си деца, бе починала при пристигането си в болницата, но малките ѝ синове бяха оцелели. Движението по пътя бе нарушено за три часа, докато смачканите коли бъдат разчистени, което се възпрепятстваше от падащия мрак. Единадесет души бяха лошо ранени.

Даяна чу един портиер, чиято смяна свършваше, да казва на току-що застъпила на дежурство медицинска сестра:

— Една от жертвите е млада жена, която на практика е загубила лицето си. Не знаят дали ще изкара нощта. Никога не съм виждал подобна гледка.

Почти пред припадък, Даяна се добра, олюлявайки се, до рецепцията, където беше Найджъл.

— Разбра ли какво става? — попита тя със слаб глас.

Найджъл се обърна и обви раменете ѝ с ръка.

— Все още я оперират — тихо отвърна той. — Засега няма новини.

— О, господи, Найджъл! Не мисля, че мога да го понеса — тя повтори чутото, сигурна, че става въпрос за Люси. Очите ѝ бяха пълни със страх и мъка. Найджъл виждаше, че тя е на границата на издръжливостта, а току-що му бяха казали, че могат да минат още часове, преди да има някакви новини.

— Искаш ли да те откарам обратно вкъщи, скъпа? Може да се наложи да почакаме доста, преди да научим нещо.

Тя отпусна глава върху рамото му.

— Не, искам да остана с теб.

Седнаха в чакалнята и Найджъл се огледа за нещо, с което би могъл да отвлече вниманието си. Вестниците на малката масичка в центъра бяха от два дни, списанията — още по-стари. Беше един часът сутринта и той започваше да се чувства отчаян. „По-добре някакви, каквито и да са новини, отколкото този адски кошмар“ — помисли си Найджъл.

— Чудя се дали Миранда вече е пристигнала — изведнъж рече той. — Тя каза, че ще тръгне веднага от Лондон.

— Бедната Миранда! Сигурно е била ужасно потресена. А как ли е Питър?

Бяха научили, че него също го оперират, тъй като се съмняваха за вътрешни увреждания и счупен десен крак.

Миранда Бюмон бе достигнала възрастта, когато горещите вълни от деня се натрупваха и нощно време я караха да се чувства премаляла и в състояние на постоянна възбуда. Мяташе се неспокойно в съня си, като се притискаше във възглавниците и дюшека, и мечтаеше ли... мечтаеше, докато понякога не се събудеше от оргазъм, обзета от ново, неосъществимо желание. Бе проникната от постоянен копнеж, който придаваше на сивите ѝ очи жаден поглед, а начервените ѝ устни се приспиваха в неутолимо желание. Гърдите я боляха, а ръцете ѝ си играеха нервно със светлокестенявите дълги коси. Копнееше да бъде докосвана.

Овдовяла преди три години, след двадесет и четири години на великолепен секс със съпруга си, Миранда вече бе навлязла в

петдесетте и всички желания от младостта ѝ бяха оживели отново с пълна сила, за да я измъчват, тормозят и да ѝ напомнят, че старостта приближава със заплахата от сексуален глад. Дните минаваха и тя знаеше, че трябва да прибере последните цветове, преди да е станало твърде късно, преди да е дошла студената зима и те да повехнат.

Святкащите ѝ очи се плъзнаха по тялото на Роджър, който се бе отпуснал на закръгления си хълбок. Огнените пламъци на желанието се разгоряха в нея. Той беше на двадесет и девет и в замяна на вечеря в добър ресторант с готовност ѝ даваше онова, което тя искаше. В годините на критическата възраст, останала без съпруг, тя бе открила, че сексът може да е скъпо развлечение.

Поклащайки бедрата си, вървейки така, че широките ѝ черни копринени панталони трептяха леко около глезените, тя отиде до лакирания китайски бюфет в далечния край на просторната всекидневна.

— Бренди, скъпи? — попита Миранда с дрезгав глас.

— Благодаря — Роджър стоеше с гръб към модерната камина, пъхнал дълбоко ръце в джобовете на панталоните на светлосивия си костюм. Подчертано добре изглеждащ, с разрошена тъмна коса и сексапилни будни очи, той имаше нетърпеливото изражение на мъж, намиращ се в постоянна възбуда. Само при вида му вълни на желание заляха Миранда и тя се запита дали не е по-добре да прескочат брентито и да се насочат направо към спалнята.

В този момент телефонът иззвъня. Тя го вдигна лениво и минута по-късно се обърна към Роджър с ужасени очи.

— За Питър е! Станала е катастрофа. О, боже мой! — изпищя с побеляло лице.

Роджър повдигна гъстите си черни вежди.

— Мога ли да направя нещо? Лошо ли е положението?

Миранда се поколеба за момент. Никой не знаеше за връзката ѝ с Роджър, тъй като бе сигурна, че другите хора ще бъдат шокирани. Тя пазеше неговото съществуване в тайна дори от Питър, но именно сега отчаяно имаше нужда от някой, който да я закара до болницата в Гилфорд. Нямахше да е в състояние да отиде сама. Найджъл Хауърд бе казал, че катастрофата е сериозна.

— Ще дойдеш ли е мен, Роджър? — помоли го тя, като се втурна да вземе чантата си и вечерното наметало, което бе захвърлила, когато

се върнаха от Сан Лоренцо.

— Разбира се — просто каза той. — Да повикам ли такси?

— Ще се наложи да вземем колата. О, къде сложих ключовете?

— Къде отиваме? — той я гледаше как рови сред документите на бюрото си, а дългите ѝ тъмночервени нокти проблясваха като рубини.

— Гилфорд. А, ето ги! Благодаря ти, Боже! Бързо, да вървим — тя сграбчи ключовете и изхвъркна от стаята.

— Гилфорд? — повтори Роджър със слисан глас. — Почакай малко — после замълча, спомняйки си всички разточителни вечери в ресторантите и подаряваните му от време на време златни копчета за ръкавели и дреболийки от „Картие“. Нямаше смисъл да отблъсква Миранда, като ѝ каже, че не му се нрави много да пътува в петък вечер до Съри. — Не е ли по-добре да се преоблечеш? — попита вместо това той.

— Какво? — тя хвърли поглед надолу към екзотичното си черно облекло. — По дяволите! Предполагам, че си прав. Ето, вземи ключовете и докарай колата пред вратата, ще го направиш ли, скъпи? Аз ще отида да се преоблека.

Роджър взе ключовете, без да каже нищо. Не му харесваше да го третират като шофьор. Понякога се чудеше дали не е по-добре просто да си намери работа.

Когато Сюзън Батлър си легна в стаята за гости в Ийстли Манър, тя си спомни, че утре по обед дъщеря ѝ и Найджъл бяха поканили около петдесет души на барбекю или на бюфет на закрито, в случай че бъде студено или дъждовно. Даяна вече бе осигурила всичката храна, виното беше готово за изстудяване, градинските маси и столове бяха поставени на моравата и чували с въглища стояха в готовност. Сюзън отново се измъкна от леглото и зашляпа с босите си крака надолу към всекидневната, където с малко късмет, мислеше си тя, щеше да намери списъка с гостите на бюрото на Даяна. Първото нещо, което трябваше да направи сутринта, бе да позвъни на всички, за да им каже, че празненството се отменя. Тили можеше да ѝ помогне. Така щеше да се занимава с нещо.

Никъде нямаше и следа от списъка. Може би беше на бюрото на Найджъл в кабинета? Сигурно бе някъде, защото Даяна ѝ го бе чела на

глас преди няколко дни. Сюзън запали лампата в приятната, наредена с книги стая и отиде до голямото писалище при прозореца. Както обикновено, там цареше бъркотия, Найджъл бе забранил на всички да го докосват, дори на госпожа Уорън не ѝ бе позволено да бърше праха от него. Сюзън се взря в бъркотията от папки и хвърчащи листове, разписки, надраскани бележки, марки, ластичета, линия, подострен молив и пепелник, препълнен е кламери, и разбра, че е безнадеждно. Никога нямаше да го намери в тази неразбория. Обърна се да си върви, но ръкавът на халата ѝ се закачи в ръба на купчина разбъркани папки и те се плъзнаха настрани, разсипвайки част от съдържанието си върху бюрото.

— По дяволите! — изруга Сюзън и започна да подрежда документите обратно колкото се може по-старателно. Тогава нещо привлече погледа ѝ. Беше писмо, написано на ръка със зелено мастило. „Колко необичайно!“ — помисли си тя и го пхна обратно при другите документи. После надмогна себе си и погледна отново. То започваше със „Скъпи Найджъл...“ Сърцето ѝ се сви, когато видя подписа.

— Как е Люси? — веднага попита Сюзън, когато Даяна се обади вкъщи на следващата сутрин. Беше прекарала безсънна нощ, изпълнена с отчаяно безпокойство не само за внучката си, но и заради писмото, което бе открила. Инстинктът ѝ забраняваше да го споменава пред когото и да било на този етап. По-добре да почака, докато Люси и Питър се оправят. Но съществуването му легна като тежест върху сърцето ѝ, а изгарящите въпроси, изпълващи ума ѝ, дълбоко я притесняваха.

— Все още е в кома — отвърна Даяна е равен и безжизнен от тревога и умора глас. — Питър е вън от опасност и Миранда е тук.

— Предполагам, че ще останеш в болницата, докато Люси дойде в съзнание?

— Да, ще останем тук — Даяна замълча. — Тя е ужасно лошо ранена, мамо. Лицето ѝ е покрито с превръзки и са обръснали част от главата ѝ. Ръката ѝ е в гипс, а ребрата ѝ са пристегнати с бинт. Толкова ме е страх! Ами ако не излезе от комата?

Сюзън придаде на гласа си сила и увереност:

— Дори не си го и помисляй, скъпа. Разбира се, че ще се оправи. Тя е силна и здрава, а младите имат удивителна издръжливост. Даяна, слушай сега. Това барбекю днес...

Тя чу дъщеря си да възкликва:

— О, господи! Напълно бях забравила! Какво ще правим?

— Ако можеш да ми кажеш къде е списъкът на гостите, Тили и аз ще им позвъним да ги предупредим, че празненството се отлага. А в случай че не успеем да се свържем с някои, ще им дадем обед.

— О, мамо, ще го направиш ли? Зад кутията за хляб е, върху кухненския бюфет. Ще ти бъда толкова благодарна... — гласът ѝ се загуби.

— Остави това на мен. Добре ли си, скъпа?

— Да — слабо отвърна Даяна.

След като затвори, Сюзън осъзна, че не бе попитала за Найджъл или как се справя той. Откакто намери онова писмо снощи, умът ѝ се бе изпълнил с ужасни подозрения. И ако тези подозрения се окажеха верни, как щеше да се отнася в бъдеще към него? Щеше ли да се опита да запази истината от Даяна, която бе толкова наивна? Която бе зависима от Найджъл и гледаше на него така, сякаш бе заел мястото на покойния ѝ баща. Която разчиташе на него и му имаше пълно доверие.

Разбира се, че няма да каже нищо. Дори щеше да се престори пред себе си, че никога не е намирала писмото. По този начин щеше да защити Даяна... или в действителност да я предаде?

— Какво става, бабо? — попита Тили, нахлувайки в кухнята в този момент. Бе измила главата си и косата ѝ се спускаше свободно по гърба като водопад от черна коприна.

— Двете е теб ще се обадим на всички, за да им кажем, че барбекюто се отлага. Искаш ли мобифона ми? Аз мога да използвам този в къщата.

— Страхотно. Как е Люси? Може ли да отидем да я посетим?

— Все още е в безсъзнание, но да видим какво ще каже майка ти по-късно. Тук имаме много неща за вършене. Почти девет часът е — Сюзън размаха списъка. — Ако не се обадим сега, хората ще излязат от къщи. Да се залавяме за работа.

Миранда кръстоса дългите си крака, съзнавайки, че черните ѝ кожени панталони прилепват плътно по тялото ѝ като втора кожа. Червеното кожено яке не подхождаше на жълтеникавокафявата ѝ коса, но като цяло ефектът беше секси и тя го знаеше.

Найджъл прекоси с поглед болничната чакалня, където той и Даяна все още седяха като зомбитата.

— Искаш ли да ти взема нещо, Миранда? — тя вече бе прекарала няколко часа до леглото на Питър и сега чакаше да направят още тестове, преди да се върне в отделението му.

— Не мисля, освен ако онази ужасна машина в коридора не пуска бренди или уиски — каза тя с пресъхнал глас. — Веднага щом се уверя, че Питър е добре, ще се върнем в Лондон — хвърли поглед на Роджър. Лицето му бе сковано от досада, бе прекарал по-голямата част от нощта, крачейки нагоре-надолу по коридора, като дрънчеше с ключовете на колата в джоба си. — Роджър има работа в града — добави тя, за да обясни.

При споменаването на името му той се усмихна насила.

— Не бързам за никъде.

— Въпреки това... сигурна съм, че все имаш някаква работа — Миранда замълча, питайки се какво мислеха за него Даяна и Найджъл. Тя го бе представила само като приятел, който бе проявил любезност да я закара до Гилфорд. Найджъл я бе погледнал без изненада, а Даяна, със замъглени от сълзи очи, не показва нито интерес, нито любопитство. По нейно мнение те бяха досадна двойка. Тя така и не разбра защо Питър ги харесва — освен ако, разбира се, само се преструваше, докато се ожени.

— Мислиш ли, че лекарите ще позволят Питър да бъде преместен в лондонска болница? — попита тя Найджъл, който седеше, отпуснат тежко на стола си, забил празен поглед в пода.

— Не мисля — уморено отвърна той, след като установи, че тя говори на него. — Дори когато го изведат от интензивното, сигурен съм, че ще искат да остане тук.

— Предполагам — очите ѝ проблеснаха жадно към Роджър. Макар да благодареше на Бога, че Питър не бе загинал, мисълта да пътува до Гилфорд през цялото време не ѝ се струваше забавна.

— Все пак ще ги попитам — упорито отвърна тя. — Той ще се чувства много по-добре в лондонската клиника.

— Ти решаваш — кратко отбеляза Найджъл. — Това е първокласна болница. Не виждам смисъл да го местиш. Както и да е, няма ли да иска той да бъде близо до Люси?

Изведнъж Даяна избухна отново в сълзи.

— Щяха да празнуват годежа си днес... — тя покри лицето си е ръце. — Толкова ме е страх, че тя няма... тя няма...

— Разбира се, че ще бъде по-добре — самоуверено каза Найджъл, като обви ръката си около нея. — Не бива дори да си го помисляш.

Миранда погледна Роджър, вдигнала оскубаните си вежди.

— Мисля, че трябва да тръгваме.

Той скочи на крака, на лицето му се бе изписало облекчение.

— Да. Добре — хвърли несигурен поглед на Найджъл и Даяна, които седяха, сгушени един до друг.

— Ще се върна по-късно — обеща Миранда с тон, като че ли успокояваше деца. — И, разбира се, ще поддържаме връзка по телефона, но не виждам смисъл да стоя, докато не приключат изследванията на Питър. Може би ще си отида вкъщи да взема една гореща вана и да се преоблека, а после ще видя дали не мога да го преместя в лондонската клиника.

Найджъл кимна разсеяно. Що се отнасяше до него, Миранда можеше да си върви, да се върне обратно към хедонистичното си съществуване, момчетата ѝ играчки и егоистичния си начин на живот. Тя дори не бе попитала дали може да види бъдещата си снаха и това го накара да се запита доколко Миранда действително обича Люси.

В този момент една сестра подаде главата си от вратата и се обърна към Найджъл и Даяна:

— Искате ли отново да поседите с Люси? Докторът направи допълнителни изследвания и няма промяна, но ще бъде хубаво, ако ѝ поговорите. Това помага, както знаете, когато пациентът е в кома.

Те кимнаха нетърпеливо. Всъщност беше чудесно да има какво да правят след седене часове наред и чакане нещо да се случи.

— Бабо? — Тили сложи ръка на слушалката на мобифона. — Господин и госпожа Уинингтън искат да знаят в кое отделение е Люси. Желаят да изпратят цветя.

Сюзън Батлър отбеляза друго име в списъка и вдигна поглед.

— Кажи им, че е в общата болница на Гилфорд. Не зная в кое отделение. И им благодари много.

Успяха да се свържат с повечето хора от списъка, с изключение на няколко двойки.

— Ще трябва да поемем инициативата и да ги забавляваме, нали? — попита Тили. — Ще ми се татко да беше тук да запали барбекюто. Единствен той знае как става това.

— Ще ги залъжем — оживено заяви Сюзън. — Ще стотвим всичко във фурната и ще го занесем в градината на големи подноси. В края на краищата хората няма да очакват много при създадите се обстоятелства.

— Имат късмет, че изобщо ще получат нещо — тъжно рече Тили. — Искан ми се мама да се обади и да ни каже какво става.

— Ще го направи веднага щом има някакви новини.

До десет часа госпожа Уорън, която живееше в селото и идваше в Ийстли всеки ден да чисти, бе пристигнала да помогне. Сюзън ѝ бе телефонирала по-рано, но чак сега тя щеше да научи всички подробности за катастрофата.

— Нечувано — непрекъснато повтаряше тя.

Първите гости пристигнаха малко след обед. Тили, преоблечена в чисти джинси и бледорозова риза, е коса, сплетена на плитка, ги чакаше с кана шери, като бързо и задъхано им обясняваше причината за отсъствието на родителите си. Гласът ѝ от време на време потрепваше, както и ръцете ѝ, щом някой изразеше съчувствие. Тя изпита благодарност, когато баба ѝ се появи след няколко минути, спретната и спокойна, като че ли бе прекарала цялата сутрин в подготовка.

— Скъпи мои, съжалявам, че всичко е толкова объркано — благо каза тя на събралата се компания, която пиеше питиетата си в ужасяващо мълчание. — Опитах се да предупредя всички, но...

Няколко новопристигнали прекосиха моравата, техните невинни усмивки показваха, че нямат никаква представа какво се е случило.

— Здравей, Сюзън! — съпругът, Едгар Андерсън, я поздрави с целувка. Жена му, Нанси, също я целуна и живо продължи: — Сюзън! Толкова се радвам да те видя отново. Не е ли забавно? Надявам се никой да не възрази, но доведохме един приятел, който е отседнал при

нас — Нанси Андерсън сграбчи ръката на висок, доста загорял млад мъж, усмихващ се топло. — Това е Саймън Рандъл. Саймън, запознай се със Сюзън Батлър, майката на Даяна Хауърд — после се огледа очакващо. — Къде са Даяна и Найджъл? А щастливата млада двойка? Това празненство е в чест на годежа им, нали? — продължи тя словоизлиянието си, без да обърне внимание на внезапно настъпилата тишина около нея.

— Толкова съжалявам. Какво ли си мислите за нас? — каза Саймън на Тили. Обедът почти бе приключил и те седяха на дървена пейка в една уединена част на градината. Той я бе намерил там да бърше носа си в нещо като лента зелена хартия. Беше очевидно, че бе плакала.

Тили подсмръкна и му се усмихна през сълзи.

— Нямахте откъде да знаете. Двете с баба се опитахме да се свържем с Андерсънови тази сутрин, но сигурно вече сте били тръгнали. Сега това няма значение.

Саймън кимна тъжно.

— Тръгнахме от Лондон след закуска, защото искаха да ми покажат съда в Хамптън по пътя за тук.

— Вие сте от Австралия, нали? — свенливо попита тя. Не само акцентът му го подсказваше. Той имаше много по-здрав вид от другите младежи, които бе срещала — като на човек, живял навън, сред природата.

— Аха. От Сидни съм.

— За колко време сте тук?

— Ако мога да намеря работа, бих останал около година. Имам баба англичанка в Съфолк. Баща ми е емигрирал в Австралия преди тридесет години, така че съм наполовина британец.

— Харесва ли ви тук?

— Засега да. А вие били ли сте в Австралия?

Тили се изчерви, поласкана, че я третираат като възрастен човек. Чувстваше се удивително спокойна с този млад мъж, който не се държеше с нея покровителствено.

— Почти не съм пътувала — честно отвърна тя. — Всъщност аз все още уча. С изключение на семейните ваканции във Франция или

Португалия, не съм била никъде.

Саймън се усмихна още по-широко, разкривайки равните си бели зъби.

— Скоро ще ме догониш, веднъж да завършиш училище. Значи в семейството сте само двете със сестра ти?

— Да. Люси е шест години по-голяма от мен. Занимава се е репортажи за едно лондонско радио. Станцията е нова, но се развива много добре, а тя иска да стане продуцент след време.

По някакъв начин обикновеният разговор за Люси я накара да се почувства по-добре. Разбира се, че сестра ѝ щеше да се оправи, казваше някакъв глас в главата ѝ. Много скоро тя щеше да разказва на Люси с подробности за този страхотен австралиец и как веднага се бяха запrikaзвали, като че ли се познаваха от години. Тили се усмихна, благодарна на Саймън и радостна, че той все пак бе дошъл на обед.

— Страхотно. Тя сигурно е много умна.

— О, да, така е — сериозно отвърна Тили. — Беше отличничка. Зная, че няма да се справя като нея.

— Обзалагам се, че ще успееш! Какви предмети изучаваш?

Час по-късно, когато Андерсънови дойдоха да го търсят, те все още разговаряха.

— Мисля, че е време да се връщаме в Лондон — каза Нанси, доста разстроена от проявената по-рано нетактичност.

Тили ги придружи до колата им. Искаше ѝ се Саймън да може да остане.

— Ще ме информираш ли за състоянието на сестра ти? — попита той, докато Нанси и Едгар се сбогуваха със Сюзън. — Наистина, говоря сериозно. Бих искал да зная. Имаш телефонния номер, нали? Ще остана у Андерсънови поне още една седмица.

— Добре, ще те информирам.

Ръката на Саймън леко докосна рамото ѝ в знак на подкрепа и съчувствие.

— Ще се оправи. Сигурен съм.

След като си заминаха, Сюзън се упъти бавно към къщата, хванала Тили за ръка.

— Беше трудно, нали, скъпа? Да говориш с всички тези хора? Но беше блестяща. Не зная как щях да се справя без теб.

— О, бабо! — Тили положи глава на рамото на Сюзън. — Люси ще се оправи, нали?

В очите на Сюзън се забелязваше тревога.

— Господи, надявам се. Обикновено мога да предвидя — тя поклати глава. — Честно казано, не зная.

— На теб ти беше известно, че е претърпяла катастрофа?

— Да. Имах силно предчувствие. Новината изобщо не ме изненада — замълча и вдигна поглед към небето, като че ли търсеше вдъхновение. — Сега... Не съм сигурна какво ще стане — въздъхна. — Може би се старая твърде много. Тези чувства се появяват у мен незнайно откъде. В момента, в който се опитам да усетя какво ще се случи, нищо не се получава.

— Винаги ли си имала ясновидски способности, бабо?

— За нещастие — да. Дължа го на шотландската си кръв. Баба ми притежаваше необикновена дарба. Знаеше точно какво крие бъдещето — Сюзън се засмя леко. — В други времена щяха да я сметнат за вещица и да я изгорят на кладата!

Тили погледна баба си с широко отворени очи.

— Мислиш ли, че аз имам такава дарба?

— Заради теб, скъпа, искрено се надявам да не е така.

В този момент чуха телефона в къщата да звъни. Спогледаха се, после Сюзън каза:

— Ти го вдигни, Тили — гласът ѝ трепереше. — Твоите крака са по-бързи от моите.

Миранда бе предположила, че Роджър ще остане с нея. Тя стоеше на тротоара пред блока, където се намираще апартаментът ѝ, и го гледаше гневно.

— Няма ли да влезеш? — изобщо не ѝ бе минало през ум, че той ще иска да се върне в собствения си малък апартамент в Айслингтън след онова, което бе преживяла предишната нощ. Не беше ли ги сблизвала травмата от ужасната катастрофа с Питър? Не беше ли заздравила отношенията им?

Роджър прояви достатъчно благоприличие и се направи на леко засрамен.

— Имам нужда да сменя дрехите си, Миранда, а ако не поспя няколко часа, никому няма да съм от полза.

Устните ѝ се присвиха и бръчките около очите ѝ се задълбочиха, брадичката ѝ хлътна, придавайки ѝ изведнъж старчески вид. На утринната светлина той виждаше сивите ѝ корени, подаващи се изпод разбърканата ѝ оранжево-червена коса, която ѝ придаваше младежки вид отзад, но се превръщаше в странна пародия на младостта, когато тя се обърнеше.

— Защо не се изкъпеш и поспиш тук? — възрази тя с прокрадваща се нотка на отчаяние в гласа.

— Благодаря, но наистина трябва да си вървя. Очаквам да ми се обадят — той ѝ подаде ключовете от колата с пресилена усмивка. — Ще взема такси. По-късно ще ти позвъня.

— Ще дойдеш довечера на вечеря, нали? Мислех си да отворим онази огромна кутия хайвер. Можем да го хапнем с водка. А аз ще взема няколко пържоли — турнело и ще ги изпека с чесън, както ги обичаш... — Миранда съзнаваше, че се моли, но нищо не можеше да направи. Нямахше начин да понесе самотата днес, довечера, утре, на следващия ден. Очите ѝ се напълниха със сълзи, надигащата се у нея паника заплашваше да я погълне. Вгледа се в очите на Роджър, надявайки се да го изкуши с основните неща в живота: добра храна, добро питие и добър секс. Беше щедра с онова, което предлагаше, а в замяна искаше само някой да е до нея и ако не друго, то поне да се преструва, че я обича.

— Благодаря, Миранда, но тази вечер ще изляза. Както и да е, не мислиш ли, че трябва да бъдеш със сина си?

Тя се почувства така, сякаш ѝ бяха зашлевили плесница, заля я ледена вълна на ужас и мъка. Лицето ѝ изглеждаше бледо и отслабнало. Обърна се и тръгна на високите си ботуши към входа на апартамента.

— Тогава изобщо не си прави труд да се връщаш! — извика му през рамо. — Ти си едно проклето жиголо и нищо повече!

След като се озова в собствения си апартамент на третия етаж, тя наля значително количество водка в една водна чаша и добави малко тоник, без да обръща внимание, че е изветрял и има ужасен вкус. Изгълта го лакомо. Беше единадесет часът сутринта, но това не я интересуваше. Искаше само нещо, което да притъпи болката:

страдание, което бе повече свързано със ставащото в собствения ѝ живот, отколкото със случилото се със сина ѝ.

Водката се вля бурно в кръвта ѝ и моментално я замая. Като пресуши чашата, наля си друга. Какво щеше да прави отгук нататък? В очите ѝ запариха сълзи. Роджър беше толкова несъстрадателен. Не разбираше ли, че тя има нужда от него? Миранда бързо изгълта второто питие и си наля трето. Знаеше, че не бива, но какво от това, по дяволите? Имаше нужда да се утеши.

За момент се замисли за починалия си баща. За първи път от години насам си спомняше за него. Бе любимката му. Ако сега беше жив, той би се грижил за нея, би се уверил, че е добре. Когато беше малко момиченце, толкова красиво в своите бели муселинени празнични рокли, той винаги я вдигаше на ръце и я гледаше гордо, наричайки я свой „малък ангел“. Спомените ѝ, идеализирани и обгърнати от романтичния ореол на отминалото време, сега ѝ дойдоха в повече. Вместо да я накара да се почувства по-добре, водката като че ли стовари върху нея черна лавина на отчаяние.

Миранда се хвърли на леглото и избухна в силни ридания. Плачът ѝ изпълни пицната, украсена със сатен стая. Напъхала стиснатия си юмрук в устата, тя плачеше за собствената си изгубена младост и измъчения си външен вид, за починалия си съпруг и баща си, за ранения си син, но най-вече скърбеше за себе си: за непоносимата самота, която трябваше да посреща отсега нататък. За празните нощи и болезненото желание, което като че ли никога не стихваше. За един живот, вече не доставящ удоволствие, и едно мрачно на вид бъдеще. Изглежда, нищо не ѝ бе останало.

— Ало? — Тили сграбчи телефона, сърцето ѝ туптеше така силно, че тя едва дишаше.

— Мога ли да говоря с Найджъл Хауърд, моля? — Тили почувства облекчение. Мислеше, че се обажда баща ѝ или майка ѝ с новини за Люси.

— Господин Хауърд го няма — вежливо отвърна тя. — Мога ли да му предам нещо?

— Кога ще си бъде вкъщи?

— Страхувам се, че не зная.

— Какво искате да кажете? — гласът стана нетърпелив. — Къде е той?

— Имало е катастрофа и той е при сестра ми в болницата. Тя е в кома и не знаем колко време... — гласът ѝ затрепери.

— Все пак мога да се свържа с него, нали? — попита мъжът след кратка пауза. — Какъв е номерът на болницата?

Сюзън бе последвала Тили в стаята и видя разстроеното ѝ изражение.

— Да се обадя ли аз? — попита тя.

— Някакъв много груб мъж. Искан да говори с татко.

Сюзън взе телефона от нея.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя. — Кой се обажда?

— Името ми е Оливър Стивънс и бих искал да говоря с Найджъл Хауърд.

Сюзън замълча за момент, преди да отговори:

— Страхувам се, че той не е тук и не зная кога ще се върне. Довиждане — затръшна слушалката.

Тили я погледна удивена.

— Защо затвори?

— Очевидно е колега на баща ти — кратко отвърна Сюзън. — Каквото и да иска, може да почака. Сега да помогнем на госпожа Уорън да разчисти. И какво ще правим с всички тези наденици?

Без да дочака отговор, тя побърза да се върне в градината, нетърпелива да отвлече вниманието на Тили. За бога, откога се бе появил този мъж? И да каже ли на Найджъл, че знае за неговото съществуване? Единствената беда беше, че ако го стори, значи оправдаваше онова, което става. Навярно беше добре да забрави за всичко това и ако името Оливър Стивънс се споменеше някога, да се преструва, че не знае нищо.

— Да сложим ли тази храна във фризера или да я дадем на кучетата? — попита Тили, държейки поднос с хамбургери и наденици, вече изстинали и безвкусни.

— Дай я на кучетата — отвърна Сюзън без колебание. — Ще си помислят, че всичките им коледи са дошли накуп — обърна се да извика двата черни лабрадора, които се бяха изтегнаели мързеливо на слънце върху моравата. — Маки! Мъфи! — Те скочиха и трмаво се приближиха, въртейки опашки.

Докато Тили нежно им предлагаше с пръсти сочни късчета, които те поемаха лакомо и с охота, Сюзън влезе вътре. Стресът от случилото се изведнъж ѝ дойде в повече. Ако не седнеше тихо за няколко минути да се успокои, знаеше, че не ще издържи и тогава нямаше да е от полза на никого; щеше да е само седемдесетгодишна баба, още една отговорност. Бързо избърса очите си и дълбоко пое дъх. Точно когато си мислеше, че вече може да е спокойна и да не се тревожи за нищо повече, освен за това как вървят розите в малката ѝ градинка, всичко започна да се разпада. Беше очевидно, че Даяна щеше да има нужда от нея, дори и ако Люси се оправеше.

ТРЕТА ГЛАВА

Три дни бяха минали, а състоянието на Люси оставаше непроменено. Даяна и Найджъл, все по-объркани, бдяха край леглото ѝ, като се сменяха нощно време, така че поне един от тях да може малко да поспи в дежурната стая, която сестрите им бяха предоставили. Стаята беше малка, подобна на бокс, без прозорци, но с климатична инсталация. Тя се превърна в малко убежище за тях, откъсване от гледката на толкова многото медицинска апаратура, заобикаляща Люси. Там имаше само легло, шкаф, кресло и умивалник в ъгъла, нощната лампа бе е червен абажур, който хвърляше топъл отблясък. Беше блажено тихо, без никакви болнични миризми. При едно от отиванията си обратно до Ийстли да вземе чисти дрехи Найджъл донесе бутилка джин, малко тоник и няколко чаши.

— Хората ще си помислят, че сме алкохолици — каза Даяна, когато той я постави върху шкафа.

— Могат да си мислят каквото искат — отвърна той. — Ние сме подложени на стрес от седенето и чакането Люси да дойде в съзнание. Те не са.

— Колко време ще продължи това, Найджъл? Имам чувството, че се намираме в преддверие на ада. Не можем да правим планове за завръщането ѝ вкъщи, не можем да правим нищо, освен да седим и да чакаме.

— Зная — кимна той, без да добави, че докторът го бе предупредил тази сутрин, че колкото по-дълго Люси е в кома, толкова по-лоши са шансовете ѝ за възстановяване.

Даяна не знаеше как успява да понесе дългите дни и още по-дългите нощи, но за нейна голяма изненада, тя като че ли ставаше по-скоро силна, отколкото слаба. Найджъл бе този, който бе клюмнал и от време на време изпадаше в отчаяние, макар непрекъснато да повтаряше, че наистина няма за какво да се безпокоят. После се промъкваше набързо в тяхната малка стаичка да изпие един джин с тоник. Веднъж тя го хвана да се обажда от обществения телефон в

коридора. Говореше бързо и припряно, но когато тя го попита с кого бе разговарял, той отклони въпроса ѝ и обясни неясно, че е свързано с работата му.

Междувременно Люси лежеше, увита в бинтове, които почти изцяло покриваха лицето ѝ, а на Даяна ѝ се искаше да види колко лоши бяха нараняванията под тях. Но никой не ѝ казваше нищо друго, освен: „Тя ще има нужда от малко пластична хирургия веднага след това, но в днешно време се правят истински чудеса.“

„Не е голямо успокоение“ — помисли си тя. Но поне Люси бе все още жива. Седейки до леглото ѝ часове наред, Даяна държеше ръката ѝ и ѝ говореше нежно за плановете им за бъдещето: нейната сватба, апартаментът, който тя и Питър щяха да купят, как щяха да го подредят, бебетата, които щяха да имат. Даяна продължаваше да говори, надявайки се нещо от казаното да събуди Люси и да я върне при тях.

— ... и следващата година, скъпа — продължи тя на четвъртата сутрин, — двамата с татко ти отново ще наемем вила в Португалия или може би в Южна Франция. Всички ще отлетим и ще прекараме най-чудесната ваканция...

— Питър?

Даяна затаи дъх, вперила поглед в неподвижната фигура на дъщеря си, лежаща на тясното болнично легло.

— Люси? — каза тя настоятелно. Беше ли проговорила? В този момент нито Найджъл, нито някоя от сестрите беше в стаята. — Люси? — повика я тя отново. Ако можеше само да надникне в очите ѝ, да види по изражението ѝ дали идва в съзнание.

— Питър? — каза отново слаб глас изпод превръзките. — Къде е Питър?

Даяна натисна звънеца — продължително и силно.

— Питър е добре, скъпа. Всичко е наред — почти извика тя, нетърпелива Люси да чуе.

В стаята влезе бързо една сестра, обходи с очи различните уреди и скали и обви с пръсти китката на Люси.

— Люси! — каза тя високо и ясно. — Люси, как се чувстваш? Поспа си хубаво, нали, скъпа?

Даяна затаи дъх. Ами ако си е въобразила, че Люси е проговорила? Ами ако само е сънувала?

— ... жадна съм.

— Добре, скъпа. Ще ти донесем нещо хубаво за пиене след малко — уверено каза сестрата. — Майка ти ще седи при теб, а аз веднага се връщам — тя смигна на Даяна и широко се усмихна. — Отново се върна при нас — тихо добави сестрата. — Ще доведе доктора да я прегледа.

Даяна стисна едната от малките тънки ръце на Люси в своите и изпита такъв голям прилив на радост, както в деня на раждането ѝ. Щеше да се оправи! Само това имаше значение. Детето ѝ бе дошло в съзнание и щеше да живее. Миг по-късно тя почувства нечия ръка около раменете си. Найджъл се бе навел над двете с порозовяло от възлнение лице.

— Благодаря ти, Боже! О, благодаря ти, Боже! — прошепна той. — Люси, скъпа моя, ти ще се оправиш. Мама и татко са тук с теб.

— Не... не мога да виждам — каза тя с треперещ глас.

Даяна хвърли на Найджъл поглед, изпълнен с паника. Той се усмихна по-широко, с разбиране.

— Това е, защото имаш превръзки върху очите си, скъпа. Очите ти са добре — кимна на Даяна, уверявайки я, че говори истината. Люси, изглежда, се отпусна, но само за момент.

— Къде е Питър? Татко... искам Питър.

— Скоро ще го видиш, скъпа — бързо се намеси Даяна. — Питър е добре. Напълно добре. Не се тревожи за нищо.

Люси утихна за известно време, хванала се за ръката на Даяна, както правеше като малко дете, но от време на време хленчеше жаловито:

— Кога мога да видя Питър?

Макар докторът и сестрите да я уверяваха, че Питър е добре, но не може да дойде да я види, тъй като счупеният му крак е на екстензия, Люси продължаваше да пита за него, отказвайки да повярва, че той е жив. Изглежда, не се интересуваше от собствените си наранявания, въпреки че непрекъснато молеше да махнат превръзките от лицето ѝ. Единственото нещо, което искаше, бе Питър.

— Какво ще кажеш да говориш с него по телефона? — попита Найджъл, внезапно осенен.

— Да... да, татко.

Десет минути по-късно Найджъл прилепи мобифона си до ухото й. Питър говореше от своето отделение в друга част на болницата, предварително инструктиран.

— Люси? Как си, скъпа? Хубаво е, че най-накрая мога да говоря с теб.

— Добре ли си, Питър? Толкова се разтревожих — гласът й бе слаб и шепнещ. Неговият — учудващо силен.

— Напълно добре съм. Казаха ми, че и двамата сме имали голям късмет.

— Наистина ли? Не мога да виждам, Питър. Лицето ми е покрито с превръзки.

— Бедната ми! Няма нищо. Сигурен съм, че скоро ще ги свалят. Чудя се кой от нас ще е достатъчно добре да посети пръв другия?

— Надявам се да се оправя навреме за сватбата... — гласът на Люси треперливо заглъхна.

— Ще се оправяш, мила, обещавам. Аз може да съм с патерици, но ти ще си добре. Повярвай ми.

Тя се опита да се усмихне, но беше твърде болезнено. Усещаше пристягаща силна болка, а превръзките като че ли бяха прилепнали в единия край на устата й.

— О, Питър! — проплака тя и почувства ръката на майка си да хваща нейната, мъчейки се да я успокои. — Кога мога да те видя?

— Веднага щом ми позволят посещения — весело отвърна той. — Кой знае? След като ти свалят превръзките, може да ти разрешат да дойдеш да ме видиш. В края на краищата аз съм вероятно само на няколко метра разстояние. Глупаво, нали? Питам се дали ще ни позволят да вземем двойна стая? Не че ще бъда кой знае колко добър в секса с крак, вързан за скрипец!

Люси разбра, че той се опитва да я развесели с безгрижните си шеги, но отново се почувства зле, цялата трепереше и леко й се повдигаше.

— Трябва да затварям чувствам се зле... — тъжно промълви тя.

Даяна взе телефона от нея и каза:

— Питър, Люси е много слаба. Ще ти се обади пак по-късно.

— Добре. Не се безпокой, Даяна. Тя не звучи толкова зле.

— Скоро ще дойда да те видя. Тогава можем да поговорим — тя погледна разтревожено Люси. Ръцете й трепереха, а дишането й

изглеждаше ускорено. Като видя обезпокоения поглед на Даяна, сестрата се усмихна успокоително.

— Просто е много слаба и е в шок. Не се тревожете. Има нужда от пълна почивка — сестрата нагласи системата с физиологичния разтвор, поставена на здравата ръка на Люси, другата беше обвита в гипс от над лакътя до кокалчетата на пръстите. След това измери отново кръвното ѝ налягане, присвивайки устни.

Даяна я погледна с вдигнати вежди.

— Малко е ниско, но се очакваше — тя постави ръка на голото рамо на Люси. То беше хладно и влажно. — Студено ли ти е, скъпа?

— Горещо ми е — промълви тя. — Като в пещ.

Сестрата не каза нищо, измери пулса ѝ за минута, а после излезе от стаята.

Даяна погледна дъщеря си със загриженост, отново желаейки да могат да свалят превръзките от лицето ѝ. Беше направо невъзможно да общува с нея, сякаш помежду им висеше завеса. Изражението в човешките очи разкрива всичко, а тя не можеше да види нейното. Люси лежеше тихо, дишайки по-спокойно, и Даяна нямаше как да разбере дали тя бе уплашена, все още ли се чувстваше зле, болеше ли я, или увереността ѝ се бе възвърнала след разговора с Питър. Имаше само един начин да разбере — като я попита, но тя не искаше да безпокои дъщеря си с въпроси. Засега беше достатъчно, че бе дошла в съзнание.

— Защо не ми позвъни вчера? Цял ден те чаках вкъщи. Обеща, че ще се обадиш, Найджъл. Какво, по дяволите, се случи?

— Цял ден съм в болницата и засега всеки ден е така, знаеш това. Последните няколко дни бяха най-лошите в живота ми. За бога, трябва да разбереш, бях полудял от тревога. Както и да е, казах ти, всичко приключи. Край. Длъжен си да го приемеш.

Найджъл говореше от телефона в колата си, докато караше обратно към Ийстли по-късно този ден. Имаше нужда да се изкъпе и да си облече чисти дрехи. „Благодаря на Бога — помисли си той, — че смених номера на мобифона си.“ Затова Оливър не можа да го хване, докато беше при Люси, а Даяна седеше до него и слушаше! При тази мисъл мускулите на врата му се изопнаха и той почувства началните признаци на главоболие. Какво, за бога, го бе накарало да се увлече по Оливър преди всичко? И колко съжаляваше за това сега. Господи,

какъв глупак е бил само! Беше му се случвало само три пъти досега, тази безумна, изгаряща страст към друг мъж, когато предпазливостта и здравият разум биваха помитани в името на похотта и безумното хрумване, че винаги бе търсил именно това. Глупак! Луд, откачен глупак! Всеки път свършваше зле, още от първия случай, когато беше на осемнадесет.

Беше се влюбил в друг студент в Оксфорд. Джонатан бе също рус, със сини очи, стипендиант по музика с голяма колекция класически плочи. На фона на Бетховен и Рахманинов връзката бе разцъфтяла и се бе задълбочила до нощта, когато спаха заедно. След това връщане назад нямаше. Заклеха се да прекарат живота си един до друг, да обиколят света, да се насладят на всички хубави неща в живота... до деня, в който Джонатан безцеремонно го изрита, защото бе срещнал друг — млад мъж, който свиреше на кларнет в Кралския филхармоничен оркестър. Найджъл не можеше да му съперничи и постепенно започна да вижда цялата работа откъм смешната ѝ страна.

Какъв глупак е бил! Разбира се, това никога нямаше да се повтори отново. В основата си той беше също толкова хетеросексуален, колкото и най-близкостоящият мъж, и се залови да го доказва, като започна да излиза с цяла сюррия от момичета до момента, в който не срещна Даяна. Нейната благодост и привързаност към него го накараха веднага да се влюби дълбоко в нея и, изглежда, потвърждаваха, че той, разбира се, е нормален. Нямаше съмнение в това. Сексът с нея беше прекрасен, нежен и изпълващ. Той я обожаваше извънредно много. Всичко, което искаше, бе да се ожени за нея и да има деца. Никога повече нямаше да погледне друг мъж.

Когато Тили беше на път да се роди, осем години след сватбата им, той отново изживя онази черна магия на любовта, която трябваше да отблъсне... но не можа. Даяна бе пълна и натежала от бременността и намираще секса за неудобен по това време, а Майкъл беше висок и слаб, рус и атлетичен — най-красивият мъж, който Найджъл някога бе виждал. Той се оказа въввлечен във връзката, като че притеглен с магнит. Изкушението бе твърде голямо, любовта — прекалено силна. В един момент почти си мислеше, че ще се наложи да напусне Даяна, тъй като напрежението от непрекъснатото преструване и воденето на два различни живота едновременно го караше да се чувства като жонгльор, въртящ на пръчка дузина чинии. Той тичаше от единия към

другия, стараейки се неистово да продължи да ги върти всичките, защото ако само една паднеше и се разбиеше, цялото представление щеше да свърши.

Тили се роди и Майкъл реши да отиде да живее в Америка. Найджъл едва не получи нервна криза, докато се преструваше на щастлив млад баща, а в действителност бе отново изоставен любовник с разбито сърце. Отне му две години, за да го преодолее и да се превърне пак в обичливия съпруг на Даяна. Нещата не бяха вече същите, но той насочи усилията си към решаването на проблемите във финансовата компания, в която работеше, и тъй като Даяна бе толкова погълната от новото си бебе, тя прие обяснението му. През годините той успя да възстанови брака си, основавайки го на истинска обич, уважение и приятелство. Докато не срещна Оливър Стивънс, който служеше в армията и бе настанен в една казарма в Лондон. Найджъл отново се бе увлякъл неудържимо и бе наел малък апартамент в града, където можеха да се срещат незабелязано. Сексът бе прекрасен.

Оливър беше смел и опитен любовник. Известно време Найджъл бе екзалтиран от новооткритата си любов, той бе почти на петдесет, но изведнъж се почувства отново млад и мъжествен. Можеше да каже, че напрегнатата му работа го задържа в Лондон понякога до късно вечер, а Даяна бе толкова погълната от перспективата за годежа на Люси и предстоящата сватба, че едва ли забелязваше. Така или иначе, любовният им живот вече се бе уталожил и нея, изглежда, я задоволяваха любовните прегръдки в леглото и устните уверения, че все още я обича, което Найджъл правеше непрекъснато. Работата беше там, че той просто вече не беше влюбен в нея и тя бе престанала да го вълнува.

После един ден Найджъл отиде до наетия апартамент и намери на масичката до леглото пакет цигари „Бенсън и Хеджис“ и златна запалка. Никога през живота си не бе пушил, нито пък Оливър. При последвалата сцена Найджъл каза на Оливър, че повече не иска да го вижда, после му поиска ключовете от апартамента. Оливър избухна в гняв, нарече го „долен стар педал“, но това не беше всичко. През нощта бе обхванат от лудост, обезумял, че са го отблъснали, и сега преследваше Найджъл със собственическото чувство на влюбено момиче, с побъркаността на параноик. Непрекъснато се извиняваше, че

е завел друг в апартамента, и се кълнеше, че това не е означавало нищо за него, като постоянно повтаряше, че обича само него и никого друг.

— Как може да е свършило? — плачеше сега Оливър по телефона. — Ти каза, че няма друг като мен! Каза, че ще ме обичаш винаги. Не можеш да постъпиш така с мен!

— Мога и го направих, Оливър. Няма да позволя на никого да ме мами. Ти се държа лошо и що се отнася до мен, вече си история — Найджъл щракна силно копчето и изключи телефона. Навлизаше в аляята на Ийстли и чувайки го, Маки и Мъфи излязоха с подскоци от къщата, с потекли от радост лиги. Найджъл ги потупа разсеяно, тъй като мислите му бяха другаде. Оливър се бе превърнал в сериозна заплаха. Найджъл просто желаше да го остави на мира веднъж завинаги. Мисълта, че Даяна може да разбере какво става, го ужасяваше. Особено сега. Тя нямаше да понесе и този шок след катастрофата с Люси.

Тили изскочи от къщата и се хвърли на врата му.

— Здравей, татко! Как е Люси?

Той я прегърна и ѝ каза, че сестра ѝ вече е излязла от комата.

— Дори говори с Питър по телефона — добави с уморена усмивка.

— Това е прекрасно! Страхотно!

— Възстановяването ѝ ще отнеме много време — предупреди той.

— Бабо! — Тили се стрелна обратно в къщата, крещейки: — Люси ще се оправи! Татко казва, че е дошла в съзнание. Не е ли чудесно?

Сюзън се показа от всекидневната и влезе в хола. Както винаги, тя бе елегантна и добре облечена, с винена пола и блуза, която носеше с перли. Посивялата ѝ коса бе грижливо сресана.

— Наистина ли е въвн от опасност? — попита тя. Найджъл забеляза, че макар да задава въпроса на него, тя не го гледа. Вместо това, бе вперила поглед напред като слепец.

— Да, много са доволни от нея — отвърна той.

— И вече е говорила с Питър по телефона — задъхано вметна Тили. — Татко, как мислиш, след колко време ще си бъде вкъщи?

— Предполагам, че ще ѝ се наложи да постои там още известно време. Ръката ѝ е в гипс, а пукнатите ѝ ребра са пристегнати с бинт, но

проблемът не е в това. Нещата зависят от лицето ѝ. Засега са направили всичко, което е по силите им, но тя ще има нужда от допълнителни операции — Найджъл затвори очи за момент, опитвайки се да отпъди ужасния спомен за раните на Люси. Нямахме дори да я познае, ако не му бяха казали, че е тя. Страхуваше се повече от момента, в който Даяна щеше да разбере колко лоши бяха те.

— В днешно време не обичат да задържат пациентите в болницата и минута повече от необходимото — отбеляза Сюзън, все още избягвайки погледа му. — Тя може да си дойде вкъщи по-скоро, отколкото си мислиш.

Докато се къпеше, легнал в топлата вода с мирис на бор, за да успокои бодящите го крайници, той се почуди защо Сюзън се държи така уклончиво. Беше ли се обаждал Оливър отново? Може би трябваше да смени телефона вкъщи и да не го включва в телефонния указател. Но как щеше да го обясни на Даяна? Притвори уморено очи, жадуващ за сън и още повече желаещ да се освободи от досадните притеснения в главата му. Имаше чувството, че животът му е на кинолента и кадърът се повтаря отново и отново, докато не го побърка.

Долу Тили подскачаше насам-натам, възвърнала енергията си от добрата новина.

— Бабо, мислиш ли, че татко ще ми разреши сега да отида в болницата? А ти? Не умираш ли от желание да видиш Люси?

Изречението на Сюзън се смекчи:

— Да, така е, но нека почакаме да видим какво ще каже майка ти. Люси не трябва да се преуморява. Мечтая си за момента, когато ще си дойде вкъщи. Тогава ще можем да я поглезим до насита.

Тили се настани на ръба на кухненската маса, наблюдавайки Сюзън как сипва с лъжицата кафе в кафеварката.

— Мислиш ли, че те все пак ще се оженят през лятото?

— Сега какво сме? Началото на май — Сюзън сви устни със съмнение. — Струва ми се, че е малко вероятно. Питър сигурно ще е все още с патерици, ако кракът му е в толкова лошо състояние, както казват, а на Люси ще ѝ правят допълнително операции. Не, скъпа, не мисля. Може би ще се оженят през есента. Октомври е прекрасен месец. С дядо ти се оженихме през октомври и беше великолепно. Спомням си, всички дървета бяха златни, а небето синьо — истински ярко небесносиньо — тя се усмихна на спомена.

— Беше ослепителен ден.

— Вие с дядо бяхте много щастливи, нали? — тихо попита Тили.
— Колко време живяхте заедно? Четиридесет и три години? Ау! В днешно време не много хора остават женени толкова дълго време.

— Бяхме безкрайно щастливи. Беше чудесен брак и аз имах голям късмет.

— Мама и татко имат прекрасен брак също, нали?

— Безусловно — съгласи се Сюзън, придавайки на гласа си по-голяма увереност, отколкото бе възнамерявала.

— Ще умра, ако се разделят.

На лицето на баба й се изписа ведра усмивка.

— Е, тъй като няма вероятност това да се случи, мисля, че можеш да очакваш много дълъг живот.

Скъпи Найджъл... обичам те! Винаги твой, Оливър. Споменът за зеленото мастило и закръгления женски почерк на бял лист хартия за писма изплува пред очите на Сюзън и я накара да разлее млякото, което наливаше в кана.

— Внимавай, бабо — каза Тили.

— Колко глупаво от моя страна — смотолеви тя. — Наистина не трябва изобщо да си свалям очилата, станала съм сляпа като прилеп.

В този момент Найджъл влезе в кухнята освежен, след като се бе обръснал и сменил дрехите си.

— Кафе ли подушвам?

— Ще бъде готово след няколко минути. Искаш ли нещо за ядене? — попита Сюзън.

— Да ти направя ли омлет, татко? Или ще хапнеш бъркани яйца?
— Тили скочи от кухненската маса, нетърпелива да помогне с нещо.

Баща й я погледна с обич.

— Ангелчето ми — каза той и обви ръката си около нея. — Не си ли мило момиче?

— Разбира се! — тя му се усмихна. — Какво да бъде? Какво ще кажеш за бъркани яйца с пушена съомга? Имаме малко пушена съомга, нали, бабо?

Найджъл улови погледа на Сюзън и в този кратък момент разбра, че тя знае. Помежду им като че ли премина светкавица и въпреки че и двамата мигновено извърнаха очи, истината увисна във въздуха като отровно изпарение.

Миранда включи големия бял телевизор в спалнята си и като се подпря на огромното си легло, се облегна на купчина възглавници. Даваха програма, която определено искаше да гледа, и за пръв път се зарадва, че е сама. Беше уморена след шофирането до Гилфорд и обратно, за да види Питър и да се отбие при Люси, но искаше да научи всичко за това как да останеш млад или — което бе по-важно — как би могъл да изглеждаш винаги млад. От няколко години провеждаше терапия с хормонозаместители и определено имаше полза. Кожата ѝ блестеше от здраве, косата ѝ бе все още лъскава, при положение че боядисваше корените ѝ на всеки три седмици, след което нанасяше огромно количество балсам. Засега нямаше проблеми с Роджър, който в момента бе по-внимателен. Налагаше се да направи нещо драстично в обзримото бъдеще.

Екранът придоби цвят и хипнотизирана, Миранда изключи телефона си, за да не я безпокоят. Заслужаваше си да види това. Можеше да научи много.

Силви Джакарди седеше, позирайки за телевизионните камери до басейна на луксозната си холивудска вила, русата ѝ като блестящо злато коса падаше върху загорелите ѝ рамене, изящните ѝ сини очи се плъзгаха предизвикателно по Мат Хилиър, който я интервюираше за Си Би Ес. Тя кръстоса хубавите си крака и се усмихна топло, когато камерата се насочи за близък план. На лицето на Мат, който седеше срещу нея с бележките си, защипани върху твърда подложка, се бе изписала нарастваща скептичност. Силви Джакарди беше най-красивата жена, която някога бе виждал. Убийствената ѝ изтънченост беше нещо друго. Нереална. „Разбира се, че е нереална“ — каза си той. Мат се изкашля и заговори.

— И така, Силви, твърдиш, че дължиш на пластичен хирург успеха си в Холивуд и главните си роли в три филма?

Силви се усмихна по-широко, показвайки свършените си бели зъби.

— Страхотно е — възторжено рече тя. — Доктор Дик Кейло е прекрасен човек. Той направи толкова много за мен... Даде ми увереност, нали разбирате... Направи ме такава, каквато съм днес — гласът ѝ бе мек като шепот. Тя показа ръка, която съвсем не

изглеждаше толкова млада, колкото лицето ѝ. Ноктите бяха кървавочервени като на хищна птица.

— Какво в действителност е направил за теб? — подмами я Мат.

Миранда, изтегнала се на леглото си, напълни повторно чашата си с вино, усили звука и се сгуши отново сред купчината бели дантелени възглавници. Това беше възхитително и тя не искаше да пропусне нито дума. Тя бе сигурна, че Силви Джакарди е поне на четиридесет, но не изглеждаше и на ден повече от двадесет и седем.

— Ами... — Силви направи пауза и наклони главата си на една страна, като че ли искаше да покаже лицето си от по-добър ъгъл. — Доктор Кейло поправи носа ми. Беше малко широк, така че той отне част от него. После прибра кожата под брадичката ми, ето тук — посочи мястото и се усмихна свенливо.

Мат изглеждаше хипнотизиран.

— Направи ли още нещо?

Тя се изкикоти.

— Очите ми бяха отпуснати, ето защо той отрязва малко от клепачите ми... — отметна глава със съблазнително движение и косата ѝ се разпиля по едното рамо е почти доловимо шумолене на коприна.

Тонът на Мат бе измамно любезен.

— Наистина ли имахте нужда от всичко това? Красива жена като вас?

Силви се усмихна ослепително. Като че ли я бяха инжектирали с нова доза самочувствие.

— О, аз го исках. В известна степен той преобрази цялото ми лице и не мога да ви опиша колко вълнуващо бе това! — тя сведе очи и се погледна, грациозна и с добре оформено тяло в изрязан черен бански костюм, който правеше краката ѝ да изглеждат безкрайно дълги. Беше обути с високи бели сандали и около единия ѝ глезен бе вързана тънка златна верижка. — Той ми направи по-големи гърди — произнесе задъхано — Можете ли да си представите нещо по-хубаво? Беше просто чудесно. После намали корема ми и го изглади — постави благоговейно ръка върху стомаха си. — И повдигна малко ханша ми.

Камерата показва лицето на Мат. Той изглеждаше слисан.

— И ти си доволна от резултатите, Силви? — попита той глухо. — Наистина ли имаш чувството, че това е помогнало на филмовата ти кариера?

— О, да. Това промени живота ми. Толкова съм благодарна на доктор Кейло. Знаете ли, той наистина е велик човек и направи най-доброто, което можа за мен. Все едно отново се родих! Не е ли това най-прекрасното нещо? — сините ѝ очи, както и гласът ѝ, бяха напълно искрени.

— Разбира се... Но ти искаше ли да те променят? Не се ли почувства поне малко обидена, че той иска да направи толкова много... е, толкова много промени?

„Господи, какъв ужасен сценарий — помисли си Мат. — Имам чувството, че говоря за някаква проклетата сграда.“

Силви искрено се разсмя.

— Винаги съм знаела, че го прави за мое собствено добро. Никога не съм се обиждала за това. Мисля, че дори е много хубаво да те направят красива, а вие?

— Не беше ли всичко това много болезнено? — отклони въпроса той.

Силви се поколеба за секунда, после свършените ѝ начервени устни се разтеглиха в усмивка около идеалните ѝ зъби, облечени в коронки.

— Изобщо не боля. Оперираха ме в частната клиника на доктор Кейло, в най-чудесната, с модерно оборудване операционна зала. После останах известно време, за да се възстановя, което беше, все едно че си отседнал в петзвезден хотел. Доктор Кейло смята, че отпускането в луксозна обстановка е важна част от възстановителната програма. Той обича да глези пациентите си.

— А беше ли скъпо това цялостно преправяне?

Изящно оформеният ѝ нос помириша въздуха, като че ли търсеше някакъв аромат, който би могъл да донесе със себе си отговора.

— Струва ми се, че беше за няколко хиляди долара — каза тя най-накрая.

— И сега сте направили няколко филма?

— Точно така. Последният ми филм е „Разгневени скали“.

— А омъжена ли сте? Имате ли деца?

Усмивката ѝ като че ли замръзна на лицето.

— Моите деца са моите малки кученца — Тай-Тай, Сму-Учи и Кис-Кис. Иначе съм разведена.

Изражението на Мат, отново в кадър, бе неразгадаемо.

— Аха — сухо каза той. — А ходите ли понякога за повторни корекции?

Сините очи премигнаха, болезнено изненадани, лъскавите устни се разтвориха. После тя смени позата си, кръстоса отново крака и изпъчи напред гърдите си почти агресивно.

— От време на време може да се наложи да ми направят малка корекция — отвърна с подчертано спокойствие. — Някоя допълнителна силиконова инжекция или малко прибиране.

Когато интервюто приключи, камерата показа Мат Хилиър сам, застанал на фона на панорамата на далечните хълмове с надписа „Холивуд“.

— Жените, както изглежда — каза той, взрян право в камерата, — биха направили всичко, за да променят външния си вид. Но дали това е така, защото не са доволни как изглеждат, или защото са загрижени да запазят младостта си? Винаги има лекари, които са склонни да угаждат на женската суета, а в случая — на Силви Джакарди. Така ѝ дават възможност да напредне в кариерата си. Всяка година хиляди жени плащат милиони лири на пластични хирурзи като доктор Дик Кейло, за да променят себе си. Трябва да си зададем главния въпрос: Заслужава ли си? Дали един такъв лекар не е съвременен Франкенщайн?

Появиха се финалните надписи и Миранда се пресегна за „Рейдио таймс“. Каква интересна програма. Тя я потърси сред обявените предавания за деня, желаейки да научи нещо повече. Къде беше тази фантастична клиника? Кой беше доктор Дик Кейло? И колко точно струваше всичко това? Във вестника не се казваше нищо. Предаването бе последната част от документална поредица, озаглавена „Нови жени“, и беше повторение на програма, излъчена за първи път преди пет години. Миранда захвърли намусено вестника и се пресегна за огледалото. Онова, което видя, предизвика у нея дълбоко недоволство.

Около очите и устата ѝ имаше бръчки. Брадичката ѝ определено бе загубила еластичността си и шията ѝ приличаше на бежова креп хартия. Намръщи се и на челото ѝ се появиха още бръчки. О, господи! Възрастта ѝ личеше. Никакво количество грим, нито изкуствените мигли или боядисаната коса нямаше да скрият факта, че остарява. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя още не бе стара. И по-възрастни от

нея жени отново откриваха любовта, дори се омъжваха. Винаги бе изглеждала млада, сексапилна и страдна. За нещастие този образ не прилягаше добре на една петдесет и четири годишна жена. Роджър вероятно бе последният привлекателен мъж, който някога щеше да спи с нея. Освен ако не си платеше — и тя нямаше предвид само сметката в скъпи ресторанти. Някои жени действително плащаха на мъжете в брой. Мисълта я накара да изпита съжаление към себе си. По бузите ѝ потекоха сълзи и закапаха по горнището от трико с леопардова шарка, което носеше с плътно прилепнал черен клин. Дори и най-добрите ѝ приятели не можеха да кажат, че остарява красиво. Тя вече не беше млада и вероятно бе време да промени начина си на живот, но — о, колко трудно щеше да бъде това!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Можеше ли да разчита, че Сюзън няма да каже на Даяна? Това беше мисълта, която гореше в ума на Найджъл целия този ден. Беше се върнал в болницата и седеше до леглото на Люси, докато Даяна бе вкъщи да си почине, и се питаше за хиляден път: да ѝ каже ли сам, преди тя да е разбрала? Но какво, по дяволите, щеше да каже? Десетина сценарии проблеснаха през ума му, нито един несъдържащ истината. Можеше да ѝ каже, че Оливър Стивънс е искал работа във фирмата му и се е ядосал, защото е нямало вакантно място. Можеше да каже, че е приятел, който иска пари, за да върне дълга си от хазарт, и го притиска за заем. Можеше да каже, че Оливър е далечен братовчед, който е психически разстроен и склонен да отправя безумни обвинения. Или можеше да ѝ каже, че е хомосексуалист, който го харесва и не приема отказ.

Найджъл опита мислено всички тези обяснения, както и други, докато седеше до спящата Люси, но имаше чувството, че Даяна може да не повярва на нито едно от тях. Тя беше наивна, но не и глупава, и ако майка ѝ намекнеше нещо, Даяна просто можеше да събере две и две. Мисълта го накара да смръщи лице, като че ли изпитваше болка. Даяна не заслужаваше това ново страдание и той щеше да направи всичко, за да ѝ го спести. Разбира се, никога повече нямаше да се замесва в нещо подобно. Това му донесе няколко мимолетни мига на екстаз, но много повече болка, отколкото удоволствие, и сега съжеляваше, че изобщо бе срещнал Оливър.

— Мамо? — Люси се размърда.

Найджъл посегна за ръката ѝ.

— Тук съм, скъпа. Мама е вкъщи да си почине.

— Как е Питър?

— Той се справя доста добре. Видях го преди малко. Каза да ти предам, че те обича.

— Кога мога да го видя, татко? Ще ми се да махнат тези превръзки.

— Ще го направят веднага щом стане възможно. Искаш ли пак да говориш с него по телефона?

— Да, моля те — тя стисна ръката му. — Добре ли си, татко? Не можеш да продължаваш да седиш до леглото ми денем и нощем. Сигурно сте се изморили с мама.

— Веднага щом ти свалят превръзките и можеш да седиш в леглото, ще си наваксаме със съня. Сега искам да се уверя, че момичето ми е добре — той се наведе напред и целуна ръката ѝ, гледайки я нежно. — Като закрепнеш, ще те отведем къщи и тогава с майка ти ще те поглезим.

Люси се засмя — този звук бе най-красивото нещо, което Найджъл някога бе чувал. През последната седмица имаше моменти, когато си бе мислил, че никога повече няма да го чуе.

— Ще трябва да се грижим и за Питър. Той ще е с патерици.

— Разбира се, че ще се грижим за Питър — решително заяви Найджъл. — Ако искаш, ще основем частна болница в Ийстли! Двамата с Питър ще ни бъдете почетни пациенти.

Тя отново се разсмя.

— Кога ще свалят превръзките ми, татко? Искам да видя как изглежда лицето ми.

Последва дълга пауза. От този момент се бе страхувал, но вече бе казал на сестрите в никакъв случай да не дават на Люси огледало.

— Не съм сигурен кога ще ги свалят, скъпа — каза той с пресилена нехайност.

— Понякога е ужасно болезнено, татко. Тогава не мога дори да говоря или да помръдна мускул. В такива моменти ми дават болкоуспокоителни.

— Зная, скъпа — лекарят му бе казал, че ѝ слагат морфин на всеки четири часа. — Просто се опитай да бъдеш търпелива. Важното е, че си жива и не си изгубила крак или ръка, както и Питър.

„Как да кажеш на двадесет и една годишната си дъщеря, че е обезобразена?“

— Така е — кимна тя и смелостта ѝ накара сърцето му да се свие от мъка. — Казват, че ще имам нужда от известна пластична хирургия. Предполагам, че с Питър ще трябва да отменим сватбата?

— Да я отложите — поправи я той. — Така или иначе, Питър няма да иска да куцука на патерици по пътеката в църквата. Ще я

отложим, докато и двамата се оправите напълно.

— Толкова исках сватбата да е през лятото, татко — тъжно каза тя. — А не желая да чакам до следващото лято.

— Не е необходимо. Както и да е, да не се тревожим за това сега. Ще те свържа с Питър — след минута той ѝ подаде мобифона, а после се измъкна от стаята, за да може тя да поговори с него насаме.

— По-добре ли се чувстваш, Питър? — попита Люси. — Много ли те боли кракът?

— Не е чак толкова зле, завъртулчице — весело отвърна той.

Люси се опита да се усмихне, когато я нарече с галеното име, което ѝ бе измислил, но устните и бузата я заболяха и тя потрепна от болка.

— Добре ли си? — загрижено попита той. — Звучиш странно.

Люси се опита да задуши сълзите си.

— Лицето ме боли... и е толкова стегнато... Все още не са свалили превръзките, така че понякога ме сърби.

— Бедната ми. Но сърбенето е добър знак. Това означава, че кожата заздравява.

— Наистина ли? Господи, надявам се скоро да заздравее. Честно казано, не зная колко още ще издържа, Пийт — тя се разрида. — А най-лошото е, че не мога да те виждам.

— О, завъртулчице! — той се надяваше през следващите няколко дни лекарите да му позволят да я посети в инвалидна количка, но не каза нищо, тъй като не искаше да ѝ вдъхва напразни надежди. — Скоро ще се вдигнеш на крака, скъпа. Поне ще можеш да ходиш, което аз сега не мога.

Люси лежеше, желаейки с цялото си сърце да можеше да върне времето назад. Всичко беше толкова идеално преди катастрофата. Защо трябваше да се разваля?

— Кога ще можем да се оженим? — проплака тя. — Могат да минат векове, преди отново да се оправим и двамата.

— Няма да е толкова дълго. Но нищо не е в състояние да ни попречи да планираме всичко. Да съставим списъци, да отпечатаме поканите, да си направим резервация за медения месец. Нали разбираш, всички тези неща.

— Да определим нова дата в църквата „Свети Марк“... но сега не знаем кога ще е сватбата, нали?

— Лекарите сигурно ще могат да ни дадат някаква идея — отбеляза той. — Поне ще имаме цел, към която да се стремим.

— Толкова си смел, Пийт. Зная, че затъвам в самосъжаление, но нищо не мога да направя. Толкова е ужасно да лежиш тук и да не можеш да виждаш. Какво правят хората, които са ослепели?

— Бог знае. Чувстваш се ужасно заради шока. Съвсем естествено е.

— Наистина ли? И ти ли си в шок?

— Разбира се. Непрекъснато виждам онази кола да се претъркаля към нас през централното заграждение... Господи, извадихме късмет, че не загинахме.

— Имаше ли жертви?

— Не зная, завъртулчице — разбира се, той знаеше. Една от сестрите му бе разказала всичко за загиналите, но не смяташе, че тази информация ще е от полза за Люси. Гласът ѝ звучеше така крехко и Питър си я представи как лежи в болничното легло, слаба и бледа и дълбоко травмирана.

— Почини си сега — посъветва я нежно. — Ще ти се обадя покъсно. Благодаря на Бога, че съществуват мобифони. Така ще можем да поддържаме връзка през цялото време.

— Да, чудесно е. Обичам те, Пийт.

— И аз те обичам много, скъпа. Поспи малко и се грижи за себе си.

— Ти също. Довиждане, мили.

— Довиждане, завъртулчице.

— Довиждане — Люси напипа копчето за изключване, успокоена от разговора. Питър бе винаги толкова положително настроен. Разбира се, че щеше да се наложи единствено да отложат сватбата. Може би само с три или четири месеца. Навярно лицето ѝ и кракът му щяха да се оправят дотогава. Вече приятно сънлива, тя се изтегна назад и започна да крои планове за сватбената си рокля. „Може би бяла тафта с кринолин и шлейф — мислеше си замечтано — и ръкави с гофрирани маншети... и дантеления воал на баба.“ След няколко минути потъна в дълбок сън под влияние на морфина, умората и шока.

В своята стая в друга част на болницата Питър прочете вестниците, погледа телевизия и се обади на неколцина приятели, съзнаващ, че се е отървал леко, като се има предвид тежката

катастрофа. Лекарите се бяха страхували, че може да има вътрешни наранявания, но се оказаха само силни натъртвания. Кракът му бе счупен лошо, но можеше да е и по-зле. Дори ако се наложеше да остане неподвижен известно време, с окачен на екстензия крак, той пак можеше да се радва на живота. Точно сега се чувстваше гладен. Натисна звънеца. Може би щеше да успее да убеди онази симпатична малка червенокоса сестра да донесе кутията с хайвер от хладилника, която майка му бе донесла. Това, с няколко бисквити и малко изстискан лимон, сигурно щеше да му помогне да издържи до вечеря.

— Днес ти сваляме превръзките — каза сестрата на Люси на следващия ден — и повече няма да ги слагаме.

— О, умирам от нетърпение да видя как изглеждам — пламенно отвърна тя. Днес се чувстваше много по-добре и макар все още да беше на обезболяващи и независимо от това, че ѝ бяха казали, че засега не може да си отиде вкъщи, считаше, че освобождаването на лицето ѝ от превръзките е голяма стъпка напред.

Внимателно, като използваше стерилна вода, за да освободи превръзките, пропити с кръв, сестрата махна тампоните от марля, плата и бинтовете. Люси я наблюдаваше внимателно, чакайки да види реакцията, но изражението ѝ бе непроницаемо. Тя сръчно откри лицето на Люси, без да покаже никакво чувство, като че ли белеше лук.

— Как изглежда? — нетърпеливо попита Люси. Тя посегна към бузата си със здравата ръка, но сестрата сграбчи китката ѝ.

— Не трябва да го докосваш — каза тя — или ще получиш инфекция. Докторът ще наmine след няколко минути, за да те види.

— Имаш ли огледало? Усещам странно устата си... като че ли е опъната на една страна, а носът ми е запушен, но не мисля, че съм настинала.

— Страхувам се, че нямам огледало — рязко каза сестрата, докато събираше напоените с кръв превръзки. Люси огледа болничната стая, виждайки я за първи път, и беше удивена, че по време на ужасния мрак от превръзките всъщност се бе намирала в тази светла малка стая, с бледосини пердета, отрупана с цветя. Премигна с очи срещу внезапно нахлулата светлина, отне ѝ няколко мига, за да свикне със

слънчевите лъчи, проникващи в стаята, после се огледа удивена. Имаше поне двадесетина букета, някои вързани с големи панделки, други подредени в кошници. Рози с дълги дръжки, кали, жълти исландски макове и амарилис, смесени с карамфили, делфиниуми, ралица и божури. Люси никога през живота си не бе виждала такива прекрасни цветя и не можеше да повярва, че всичките са за нея.

— Колко красиво! — ахна тя. — Откъде се взеха всички тези цветя?

Сестрата ѝ подаде малката купчина картички от перваза на прозореца.

— Те ще ти кажат от кого са. Майка ти дори е направила описание на цветята на гърба на всяка картичка.

— О! — развълнувана до сълзи, Люси започна да ги чете.

„Оправяй се скоро.

С обич,
леля Мойра“.

„Много любов.

Миранда“.

Отне ѝ няколко минути, за да разгледа всичките. Колегите ѝ от радиото бяха изпратили две дузини карамфили. Тили и баба ѝ — голям букет благовонни секирчета. Приятелите в селото бяха изпратили няколко от букетите, а старата ѝ приятелка от училище, Керъл, която щеше да е шаферка на сватбата, бе изпратила голяма кошница жълти рози. Последната картичка беше най-хубава от всички. Тя бе от Питър и макар че майка му сигурно бе поръчала букета от цветаря си, той сам бе написал картичката.

„Съжалявам, че те закарах в леглото по този начин.
Винаги ще те обичам.

Питър“

Люси се усмихна и пъхна картичките под възглавницата си. После посегна за мобифона, който държеше постоянно до себе си.

— Домът на господин Бюмон. Мога ли да ви помогна? — попита важен мъжки глас.

Люси започна да се смее.

— Питър? Аз съм. Благодаря за цветята. Току-що ги видях. Схващаш ли? Видях ги.

— Свалили са ти превръзките, завъртулчице? — ликуващо прозвуча гласът му. — Това е страхотно. Как се чувстваш?

— Чудесно е да можеш да виждаш отново, ала усещам лицето си много странно. Тук няма огледало, с изключение на това над мивката, но не мога да се измъкна от леглото и да се погледна, тъй като съм вързана за най-различни системи.

— Продължава ли да те боли?

— Да. Все още се налага да ми дават болкоуспокоителни и не ми позволяват да докосвам лицето си, за да не се инфектира.

— Няма нищо, скъпа. Вече си на път да се справиш. Може да ти разрешат да дойдеш да ме посетиш, преди аз да съм в състояние да се добера до теб! Помисли за това.

— Няма ли да е чудесно? О, Пийт, мама току-що пристигна. Мога ли да ти позвъня отново?

— Добре, не планирам да ходя никъде. Поздрави майка си от мен, ще ти се обадя по-късно.

— Да. Довиждане — Люси изключи телефона и погледна майка си със загриженост. — Добре ли си, мамо? Изглеждаш ужасно.

С побеляло лице, Даяна се стовари на коженото кресло до леглото на Люси, като се молеше да не припадне. За първи път след катастрофата тя виждаше лицето на дъщеря си и бе ужасена. Хирургът, който бе оперирал, им бе говорил за състоянието на Люси и ги посъветва как да се държат в нейно присъствие, но Даяна не бе подготвена за това. Тя се почувства физически зле, когато видя ярките белези, единият от които започваше от ъгъла на устните и пресичаше бузата. А брадичката! Изглеждаше като съшита с кървави конци. Лявата ѝ скула бе черна и подута, очите ѝ се бяха превърнали в червени подпухнали цепнатини, челото ѝ бе вдлъбнато, дори носът ѝ изглеждаше странно.

Дълбоко потресена, Даяна осъзна, че нямаше да познае Люси. Красотата ѝ бе погубена, хубавата ѝ някога кожа бе дълбоко наранена и натъртена. Дори косата ѝ бе потъмняла от сплъстената кръв, темето ѝ бе отчасти обръснато там, където бяха оперирали, за да отстранят съсирека. „Беше момиче с безупречно лице“ — помисли си Даяна, докато се мъчеше да се съвземе. Люси се опита да се усмихне, но се получи изкривена, болезнена гримаса, видя се, че дори предните ѝ зъби бяха хлътнали навътре и изместени на една страна.

— Не е ли прекрасно, че свалиха превръзките, мамо? Бяха толкова стегнати, но ми казаха, че така трябва, за да не се подуя прекалено много.

Даяна сдържа сълзите си с нечовешко усилие. Люси не биваше да узнае, че външният ѝ вид е съсипан. Поне засега. Не и докато не закрепнеше. Докато не се почувстваше достатъчно добре, за да може да приеме случилото се.

— Как изглеждам? — в гласа ѝ имаше жалостлива нетърпеливост. — Носиш ли пудриерата си? Нямам търпение да видя как изглеждам.

— В другата ми чанта е, скъпа — едва чуто отвърна Даяна. — Боли ли те лицето?

— Не съвсем. Продължават да ми дават някакво обезболяващо.

В този момент хирургът, който бе разговарял с Даяна, господин Морис Кларк, влезе в стаята, усмихвайки се весело, ухаещ на сапун и току-що изпрана бяла престилка.

— Е, млада госпожице — добродушно поздрави той Люси, — как си днес? Радваш се, че са ти свалили превръзките, а?

— Много — тя се усмихна внимателно.

Господин Кларк погледна Даяна втренчено.

— Не се ли възстановява добре? — попита той. После се наведе да погледне лицето на Люси отблизо, разглеждайки го инч по инч с очевидно задоволство. — Тези контузии заздравяват добре, а подутината около очите ти е спаднала. Сигурно ще можем да извадим шевовете на брадичката ти. Тези в устата ти сами ще се разтворят.

Той се изправи и застана на края на леглото ѝ, опрял ръцете си на перилото, заел решителна поза.

— Добре, Люси — започна той, напомняйки ѝ за учителя ѝ по география в училище, когато се готвеше да изнесе лекция: горящ от желание да предаде знанията си и склонен към изблици на

раздразнение, ако не внимаваш. — Лицето ти върви към подобряване, но трябва да разбереш, че нараняването е било значително и ще отнеме време, докато кожата заздравее. Същото се отнася и за костите, мускулите и хрущялите. С времето всичко ще се оправи и могат да ти направят допълнителна операция — по-скоро от козметичен характер, отколкото животоспасяваща, за да върнеш предишния си вид. Но трябва да си търпелива. И не падай духом, когато се видиш за първи път. Рим не е бил построен за един ден. Сестрите ще ти кажат как да се грижиш за лицето си, когато си отидеш вкъщи, как да почистваш кожата си и неща от този род, но бъди търпелива и след няколко месеца ще те направим да изглеждаш по друг начин. Разбрано?

Даяна, която бе чувала речта и преди, наблюдаваше реакцията на Люси. Тя поглъщаше всяка дума на господин Кларк и само когато чу да казва „след няколко месеца“, придоби унило изражение.

След като той си отиде, Люси рече смело:

— Е, поне двамата с Питър можем да планираме сватбата, нали?

Даяна се помъчи да се овладее.

— Разбира се, че можете, скъпа. Искаш ли да гледаш телевизия сега? Това прави Питър. Казва, че действително му помага да убива времето — тя стана и отиде до малкия телевизор, поставен на едно ъглово шкафче до мивката за ръце.

— Предпочитам да слушам радио. Искам да чуя какво предават по „Сити Рейдио“. Работех по няколко програми, когато се случи тази катастрофа. Чудя се кога ли ще мога да се върна на работа.

— Сега не се тревожи за това, скъпа.

— Но аз трябва да продължавам да работя, мамо. Питър няма да успее да изплати сам ипотеката по новия апартамент.

— Сигурна съм, че татко ще помогне, докато се пооправиш.

Люси изви лице нагоре и то се изкриви. Раните го издърпаха на една страна, напомняйки — за ужас на Даяна — някой фантастичен звяр.

Люси трепна.

— Какво е това? — пръстите ѝ докоснаха ръбовете на яркочервения белег.

— Просто порязано... и шевове. Остави го, скъпа — бързо каза Даяна. — Не казаха ли, че не трябва да докосваш лицето си, за да не се инфектира?

Люси въздъхна.

— Следващия път донеси огледало, мамо. Или накарай татко. Толкова ме разстройва, че нямам представа как изглеждам. Кой знае? Питър може да ме погледне и да хукне да се спасява! — тя се изсмя самодоволно, сигурна, че нищо не може да застане помежду им.

— Миранда идвала ли е да те види отново?

— Не, откакто беше тук първите няколко дни. Не я бива много по посещенията в болница, нали? През цялото време ми разказваше колко чудесно си прекарва времето, като ходи по много събирания и ресторанти и си купува нови дрехи — Люси поклати глава предпазливо, за да не я заболи от движението. — Не мисля, че е боледувала и един ден в живота си, а ето ме мен, лежаща цялата в бинтове, невиждаща нищо, докато тя ми разказваше колко струват новите ѝ дрехи и мисля ли, че са хубави. Честно! Как е възможно Питър да има такава майка?

— Очевидно той прилича на починалия си баща. Сега защо не си починеш малко? Може би дори да поспиш? Ще бъда тук, ако имаш нужда от нещо.

Люси затвори подутите си и кървясали очи и се сгуши в леглото.

— Благодаря, мамо. Татко ще дойде ли по-късно?

— Ще бъде тук днес следобед.

— А Тили? А баба? Бих искала да ги видя — беше ѝ се доспало, защото дозата морфин, която ѝ бяха сложили, бе започнала да действа.

— Разбира се, скъпа.

„Трябва да ги предупредя или и те ще получат шок като мен“ — помисли си Даяна, удивена, че успя да скрие от Люси причината, поради която отначало едва не припадна. Макар че ѝ бяха казали какво да очаква, реалността се бе оказала далеч по-лоша и тя се съмняваше, че дори и най-добрата пластична операция може да върне предишното лице на Люси.

— Не мога да повярвам, че си крил истината от мен — прошепна Даяна на Найджъл, докато стояха в коридора на болницата, недалеч от стаята на Люси.

Той сви безпомощно рамене.

— Скъпа, не исках да те разстройвам. Щях да ти кажа, преди да я видиш без превръзките, но повярвай ми, днес тя изглежда по-добре, отколкото непосредствено след катастрофата. Не знаех, че ще ги свалят толкова скоро. Чудесно е това...

— Но лицето ѝ е в ужасно състояние, Найджъл! — отчаяно отвърна Даяна. — Едва не припаднах, когато я видях! Господин Кларк изобщо не ни каза, че тя ще изглежда толкова зле! Не съм сигурна дали Тили трябва да я вижда в момента.

— На Люси ще ѝ се стори странно, ако Тили не я посети — Найджъл изглеждаше уморен и напрегнат. — Всички трябва да се опитаме да се държим възможно най-естествено. И засега не бива да ѝ даваме огледало.

— Какво ще каже Питър, когато я види? Не трябва ли да го предупредим? — Даяна се измъчваше. Тя не можеше да се освободи от чувството, че е длъжна да защити Люси, и искаше да я скрие далеч от стреснатите погледи на другите. Макар да не беше суетна по отношение на външния си вид, Люси щеше да бъде ужасена, когато видеше колко лошо е била ранена. Всяко младо момиче би се чувствало по същия начин. Особено в навечерието на сватбата си с някой толкова привлекателен мъж като Питър.

Чувствайки се смазана от тежестта на отчаянието, Даяна се отпрати с колата към къщи. Искаше ѝ се да можеха да си сменят местата с Люси. Беше на четиридесет и шест, щастливо омъжена от близо двадесет и пет години, и бе постигнала всичко, което някога бе желала. Чудесен съпруг, две деца, хубава къща в провинцията и прекрасен жизнен стандарт. „Нямаше да има значение, ако беше моето лице“ — помисли си тя и яростно стисна волана. Кого ли щеше да го е грижа? Найджъл щеше да продължава да я обича, децата ѝ щяха да изпитват състрадание, а майка ѝ щеше да я подкрепя. „Най-хубавите години от живота ми минаха — тъжно си помисли тя. — Но как мога да дам на Люси нейните най-хубави години, които ѝ предстоят?“ Нуждата да направи някаква жертва бе голяма. В този момент тя бе готова да даде всичко, което имаше, включително и душата си, за да направи Люси такава, каквато бе преди. Горещи сълзи за детето, което обичаше толкова много, запариха очите ѝ. Нейното първородно дете. Детенцето ѝ. Наскоро пораснало и превърнало се в интелигентна млада жена с чувство за хумор и чар. Ако само...

Тя се разплака толкова силно, че се наложи да спре на една отбивка, тъй като бе опасно да продължи.

— Защо трябваше да се случва? — каза Даяна на глас и опря глава на волана. Какво бе направила Люси, за да заслужи това ужасно нещастие? Изминаха няколко минути, докато се съвземе и отново бъде в състояние да продължи пътуването си.

Даяна спря колата в алеята и се отправи бързо към къщичката на майка си в далечния край на моравата. Сюзън всъщност се бе върнала в дома си, но те все още сновяха от едната къща до другата по няколко пъти на ден.

— Мамо? — Даяна отвори входната врата, която водеше към малък квадратен хол. Стаите винаги миришеха на цветя и восъчна политура — аромат, който Даяна познаваше и свързваше с майка си още от детинство.

— В кухнята съм — обади се Сюзън. Тя готвеше, за да успокои изтънелите си нерви — занимание, което намираше за терапевтично. Върху почистената маса бяха разположени продуктите за пиле на фурна. — Приготвям голямо количество — отбеляза тя, като обели златистата люспа на глава испански лук. — Ще ти спести готвенето.

— Благодаря. — Даяна ѝ хвърли благодарен поглед.

Сюзън се вгледа в нея по-внимателно.

— Какво има? Люси не е по-зле, нали?

Тогава Даяна ѝ разказа, като се опитваше да ѝ спести най-ужасните детайли.

— Но лицето ѝ е наистина зле, мамо — заключи тя. — Когато отидеш да я видиш, не показвай стъписването си.

— Разбира се, ще скрия чувствата си, но ако я държим в пълно неведение, няма ли да получи още по-голям шок, когато се види в огледало? — разумно попита Сюзън. — Тя знае, че се налага да претърпи пластична операция, нали?

Даяна кимна, неспособна да говори.

— Добре тогава — продължи Сюзън, — защо не поприказваш с лекарите и не ги попиташ какво точно трябва да се направи, така че когато говориш с нея, да знаеш какво да ѝ кажеш. Можеш да ѝ вдъхнеш увереност. Напомни ѝ, че повечето жени в Холивуд са били

напълно променени. Настрой се положително, Даяна. Кажй й, че това е моментът, когато може да внесе всички онези малки промени, за които, изглежда, жадува всяка жена на тази възраст! Не е ли казвала винаги, че носът й е малко дълъг? Е, сега му е времето да направи нещо по този въпрос.

— Предполагам, че си права.

— Зная, че съм права. Тя само ще се отчае и ще помисли, че е изгубила завинаги красотата си, ако разсъждаваш така. Когато стане по-силна, пошегувай се, че и ти ще си направиш лифтинг на лицето за компания! Бъди толкова състрадателна, колкото желаш, но се настрой положително. Не бива да й позволяваме да пада духом, каквото и да става — докато говореше, тя сръчно нарязва лука и изсипа светлите полупрозрачни резенчета в един тиган. — И ако мислиш, че плача — смело добави тя, като избърса очите си, — грешиш. От този проклет лук е.

— Къде е Тили?

— Отиде да играе тенис у Тенантови. О, между другото, знаеш ли, че Андерсънови доведоха един млад австралиеца на барбекюто?

— Ти спомена за това.

— Искане да остане тук и търси някаква работа, за да има с какво да живее, докато се установи. Очевидно е добър в градинарството. Нанси Андерсън казва, че той е преобразил градината им, но тя наистина не е достатъчно голяма, за да го наемат. Питаше се дали ти би го искала тук. Особено сега, когато Найджъл няма време, а на стария Хърбърт му липсват сили за това.

— Да, страхувам се, че вече му идва твърде много — Хърбърт, който живееше в селото, помагаше на Найджъл от няколко години, но миналата зима артритът му почти го бе осакатил и сега той само куцукаше наоколо.

— Идеята изглежда добра — каза Даяна. — Симпатичен е, нали?

— Очарователен. Много хубав млад мъж, както би казала баба ти — увери я Сюзън. — Може да се настани в моята стая за гости, ако искаш. Така ще се чувства по-независим, отколкото ако остане при вас. Ще му дам ключ и може да влиза и да излиза, когато поиска.

— И ти ще предпочетеш компанията му? — усмихна се Даяна.

— Никога не съм имала нищо против компанията на млади хора — въодушевено отвърна майка й. — Да кажа ли на Андерсънови, че

ще го вземете? После той може да ви позвъни и да уточните всичко. Името му е Саймън Рандъл.

— Прекрасно. Найджъл ще бъде доволен. Снощи се оплакваше, че няма време да се занимава с моравата — Даяна стана да си върви обратно вкъщи.

— Ще донеса яденето по-късно, освен ако не искате да хапнете тук? — предложи Сюзън. — Може да е по-удобно.

— Ще бъде прекрасно. Благодаря, мамо.

Като се върна в Ийстли Манър, Даяна пусна Маки и Мъфи в градината, докато прослуша съобщенията на телефонния секретар. Имаше едно за Найджъл, от някакъв мъж на име Оливър. Казваше, че ще се обади по-късно. Даяна го отбеляза на бележника за съобщения, спомняйки си, че той се бе обаждал в нощта на катастрофата. Смътно се почуди за какво ли се отнасяше.

Миранда бе запазила маса за един часа в „Сан Лоренцо“. Беше препълнено, както обикновено, но тъй като бе казала, че гостенката ѝ е Амелия Хероу, те ѝ бяха дали една от най-добрите ъглови маси, поставена под джунгла от висящи и пълзящи растения. Името на актрисата все още означаваше много, въпреки че не бе играла в голям филм от двадесет години. Миранда пристигна рано, тъй като целият обед щеше да се провали, ако не беше там преди Амелия, и си поръча водка и тоник. Както обикновено, ресторантът бе препълнен. Тя изви шия, за да види дали някоя интересна личност не бе дошла да обядва днес. Това бе любимо място на знаменитостите. Единствената ѝ награда бе, че зърна през една палма популярен в миналото поп певец и доста добре известен модел в съвсем къса пола. Нямахме я принцеса Даяна. Нито Джоан Колинс. Въздъхна разочаровано, но после си спомни, че самата тя бе домакин на голяма знаменитост. Мисълта я ободри толкова много, че си поръча още една водка и тоник.

В този момент Амелия се появи в препълнения ресторант като ярък лъч светлина. Облечена в ослепителен бял костюм и шапка с мека широка периферия, тя се понесе напред с бляскава огърлица от перли около шията и лъскави яркочервени устни, което накара няколко души да се обърнат и да се вторачат в нея.

— Скъпа! — извика тя и вдигна ръцете си в бели ръкавици, като се насочи към Миранда.

— Мила моя! — лигаво възкликна Миранда и те докоснаха бузите си, като си размениха въздушни целувки. — Как си? Цял век измина!

— Уморена, скъпа. Откакто пристигнах, всяка вечер съм на някакво събиране. Ти изглеждаш добре, мила — Амелия се настани, извивайки се кръшно, докато оправяше полата и жакета си, а после свали ръкавиците си. — По-добре ли е Питър? Боже мой! Да му се случи такова ужасно нещо.

Докато Миранда ѝ отговаряше и поръчваше още питиета, като помоли за менюто, Амелия непрекъснато бърбеше, а очите ѝ се стрелкаха из салона, за да зърнат някой познат, или — което бе по-важно — някой, който би могъл да бъде от полза.

— И така, кога ще е сватбата? — попита тя най-накрая. Беше очевидно, че ѝ коства огромни усилия да се концентрира върху онова, което Миранда казваше.

— Скъпа, нямам никаква представа. Последния път, когато видях Люси, тя бе цялата в бинтове. Мисля, че лицето ѝ е съсипано.

— О, не! — за първи път Амелия изглеждаше наистина заинтригувана. — Лицето ѝ! Господи! Как ли се чувства Питър?

Миранда сви рамене.

— Не мисля, че той знае колко лошо е положението. Найджъл ми каза, че ще трябва да ѝ се направи голяма пластична операция. Не е ли ужасно?

— Ужасно е — съгласи се Амелия, бършейки деликатно ъгълчетата на устните си, които оставяха върху салфетката червени следи. — При кого ще отиде?

Миранда нарочно придаде на гласа си вялост.

— Нямам представа. Кой се занимава с това? Видях по телевизията програма за някой си доктор Дик Кейло. Изглеждаше доста добър. Може би трябва да отиде при него?

Амелия се наведе по-близо и снижи глас:

— Той е най-добрият. Имам десетки приятелки, които са били при него, и го познавам доста добре.

На Миранда страшно ѝ се искаше да попита дали е използвал уменията си върху лицето на Амелия, но не посмя.

— О, добре, ще го препоръчам. Както и да е, къде се намира тази негова клиника?

— Непосредствено извън Ню Йорк. Дай ми адреса на Люси, ще ѝ пиша и ще я представя на Дик. Той не приема всеки. Дик е много предан на работата си мъж и сериозен пластичен хирург. Предпочита повече да лекува жертви на катастрофи, отколкото да прави чисто козметични операции — докато говореше, тя извади от чантата си бележник от змийска кожа и златна писалка.

— Не добих такова впечатление от телевизионната програма. Една звезда на име Силви се хвалеше, че той я е преобразил от главата до петите. Беше истинска подвижна реклама на всичко — от силиконовите гърди до повдигнатия задник!

Амелия се разсмя, за първи път развеселена. В ресторанта нямаше никой, когато бе необходимо да впечатли, така че можеше да се отпусне.

— Разбира се, че той се занимава с всичко това, а и то би направило едно телевизионно шоу по-интересно, отколкото сериозната хирургия. Едно време Дик се потруди доста над съпругата си, Рита, тъй като тя също искаше да се снима във филми, после гадната кучка го изостави и тръгна с някакъв безделник от крайбрежието.

— Много ли взима? — Миранда умираше от любопитство да узнае всичко за доктор Кейло, тъй като всеки поглед в огледалото я убеждаваше все повече и повече, че трябва да направи нещо за лицето си, ако не за тялото, което бе слабо и гъвкаво и в доста добра форма. Но прочете ѝ! Увисналата ѝ брадичка и шията!

— Пластичната хирургия никога не е евтина, така че вероятно става дума за три или четири хиляди долара за една малка операция. В случая с Люси, ако лицето ѝ наистина е било лошо наранено, може би ще струва много повече. В Америка е далеч по-скъпо оттук, но там са и по-напреднали. Дик прилага методи, които дори не са били изпробвани в Англия — писалката ѝ бе готова за писане. — Люси...?

— Люси Хауърд, Ийстли Манър, Ниър Годалминг, Съри — отвърна Миранда със стиснати устни. Изобщо не стана така, както тя искаше. Онова, което действително преследваше, бе адресът и някои подробности за доктор Кейло, за да може да му пише за себе си. Спомена Люси само с цел да доведе разговора до пластичната хирургия.

— Прекрасно — Амелия погледна победоносно, като прибра обратно бележника си с адресите. После отпи от питието си, смучейки водката и тоника през кубчетата натрошен лед. — Е, какви новини около теб, Миранда? Все още ли се виждаш с онзи млад мъж?

— Роджър? Той е добре — настръхна тя. „Какво, по дяволите, има предвид Амелия с тази презрителна насмешка за нейния млад мъж?“ — Хайде да поръчваме, какво ще кажеш? — този обед щеше да ѝ струва повече от сто лири, така че ако не друго, можеше поне да се наслади на храната.

Още веднъж Найджъл отвърна на обаждането на Оливър, като му позвъни от мобифона в колата си. Това щеше да е за последен път. Нищо повече нямаше да вземе от мъжа, когото някога бе обичал, но сега се бе превърнал в нетърпима заплаха, способна да разруши живота му.

Веднага щом телефонната централа в казармата го свърза с канцеларията на Оливър и той чу познатия, не изговарящ думите докрай глас да казва: „Лейтенант Стивънс на телефона“, Найджъл пое дълбоко дъх и премина в настъпление.

— Защо продължаваш да ми звъниш? — попита той. — Нямам какво повече да ти кажа, така че си губиш времето. Както и моето.

Гласът на Оливър бе треперлив и неспокоен:

— А аз имам да ти кажа много неща, Найджъл. Моля те, не бъди такъв. Съжалявам за случилото се... никога не съм искал да те нараня или разстроя.

— В такъв случай трябваше да помислиш за това, преди да заведеш някого друг в апартамента, нали! Приключихме, Оливър. Ти ме предаде. Няма да позволя да се отнасят с мен така. А сега — разкарай се, по дяволите, от моя живот.

— Не искаш жена ти да научи за нас, нали? — попита Оливър. — Мога да ѝ кажа, ако не се съгласиш да се видим отново.

— Първо ще те убия — избухна Найджъл и страх прониза сърцето му като острие.

— Но ние имахме толкова много общи неща — умоляваше Оливър. — Не можеш да захвърлиш всичко сега. Обичам те, Найджъл. И зная, че дълбоко в сърцето си и ти изпитваш същото.

Обзет от паника, Найджъл настъпи с всичка сила педала на газта и яростно сграбчи волана.

— Просто ме остави на мира. Повярвай ми, само да се доближиш до Даяна, ще те накарам да съжالياваш.

— Никъде няма да ходя — сега и Оливър се ядоса на свой ред. — Толкова се страхуваш да не объркаш жалкия си, нищожен животец с твоята скучна, тесногръда жена и досадните ти две деца. Боже господи! С мен ти се забавляваше! Ти живееше! Ако откажеш да ме видиш отново, ще говоря с жена ти и ще ѝ кажа за нас.

— Още една дума от теб и отивам направо при командира ти — изрева Найджъл, като зави по селския път с осемдесет мили в час.

— Днес ги сваляме всичките — обяви сестрата на следващата сутрин и махна системите от здравата ръка на Люси. — Вече нямаш нужда от тях.

— Какво щастие! Сега ще мога да спя на една страна, вместо да съм прикована по гръб — доволно отбеляза тя.

— След няколко минути ще те измием хубаво цялата. Това ще те освежи. Мислиш ли, че можеш да се справиш с една малка закуска?

— Боли ме, като ям — откакто бе дошла в съзнание, тя пиеше само течности със сламка. Предните зъби я боляха, а когато си отвореше устата, изпитваше остра болка в челюстта.

— Тогава какво ще кажеш за чаша хубав бульон? — докато говореше, сестрата обви с ръка раменете на Люси и внимателно я премести напред, за да може да пъхне още една възглавница зад гърба ѝ. Люси нададе слаб вик.

— Ох! О, ребрата ми! — превръзката около гърдите ѝ беше стегната, но движението бе все още болезнено. — Ще се разпадна — каза тя, опитвайки се да се пошегува със себе си. — Какво остава за лицето, ребрата и ръката ми...

— Все още можеш да танцуваш. На краката ти нищо им няма.

— Наистина — Люси се усмихна кисело. После изведнъж притихна. Току-що през ума ѝ бе минала една мисъл, но реши да не я споделя на глас. По-добре да почака, докато остане сама.

Час по-късно, когато я измиха и сресаха косата ѝ, с обещания, че след няколко дни, като махнат шевовете ѝ, тя много бавно и

внимателно провеси краката си от едната страна на леглото. Няколко минути седя на ръба, чувствайки, че ѝ се повдига и главата ѝ се върти. Гипсът, спускащ се от лявата ѝ подмишница до средата на ръката, изведнъж ѝ се стори тежък и чужд. Лицето ѝ пулсираше, а цепещата болка в главата ѝ я накара да пожелае отново да си легне. Но не можеше. Нямахше да се предаде точно сега. Любопитството надделя. Трябваше да види лицето си. Внимателно се изправи на крака, стиснала силно металното перило на леглото със здравата си ръка. За момент остана напълно неподвижна, чакайки слабостта в краката ѝ да намалее. После си пое дълбоко дъх и се запъти, тътрейки се, към мивката, наведена напред като старица.

Врълхлетя я нова вълна на прилошаване, като я окъпа в студена пот. Достигнала мивката, тя я сграбчи, за да не падне, и усети студения ѝ ръб в дланта си. Направи усилие да се изправи и едва не припадна. Черни точки затанцуваха пред очите ѝ. В гърлото ѝ се надигна горчилка. Най-накрая лицето ѝ се изравни с квадрата на огледалото, завинтено на стената. Тя се стегна и продължително и твърдо се взира в едно лице, което не разпозна, в един образ, така изкривен от нараняванията, че за някакъв си безумен и объркан момент си помисли, че сигурно принадлежи на някой друг. Къде бе отишло нейното? Това уродливо създание със сигурност не можеше да бъде тя! През подутите червени прорези я погледнаха две ужасени очи, умоляващи да им докаже, че грешат. Този звяр не можеше да бъде тя, нали? Люси гледаше как очите се изпълват със сълзи, а раздраната, подпухнала уста трепери — и в този момент осъзна, че лицето ѝ, такова, каквото го знаеше, бе унищожено.

Като се държеше за мивката и се олюляваше над нея, докосвайки с чело огледалото, тя се разрида от мъка и уплаха. Никой не беше я подготвил за нещо толкова лошо.

— Защо си станала? — сестрата се спря ужасена, преди да се отправи бързо към Люси. — Хайде, ела. Върни се в леглото. Не трябва да се разхождаш — продължи тя заповеднически. Обгърна Люси със силните си ръце и наполовина направлявайки я, наполовина носейки я, я заведе до леглото. — Ето така. Сега ще ти донеса чаша хубав чай.

Люси продължи да ридае неутешимо. Свила се на една страна, положила тежко гипсираната си ръка върху бедрото, тя плачеше така,

като че ли сърцето ѝ щеше да бъде разбито. Сестрата я потупа съчувствено по рамото.

— Поплачи си добре, скъпа. Излей мъката си. После ще се почувстваш много по-добре. Трябва да знаеш, че това не е краят на света. Днес виждаш лицето си в най-лошия му вид. След около седмица натъртеното ще е изчезнало и ти отново ще заприличаш на себе си. И ако някой от белезите все още личи, една малка пластична операция скоро ще оправи нещата.

Люси не слушаше. Само една мисъл изпълваше ума ѝ. Ужасно обезобразена, каквато беше сега, тя не можеше да се натрапва на Питър. Не че той бе пожелал да се ожени за нея заради външния ѝ вид, но как можеше да очаква от който и да е мъж, да се обремени с някой, изглеждащ толкова страховито увреден? Почуди се как родителите ѝ са могли да се държат спокойно, когато са видели колко лошо е била наранена. И защо никой не я бе предупредил?

След известно време спря да плаче — по-скоро от умора, отколкото поради нещо друго. Облекчена, сестрата подпъкна одеялото около раменете ѝ и ѝ каза да поспи, като обеща след малко да ѝ донесе нещо хубаво за пиене, но Люси бе вече дълбоко заспала, изключила от ума си онова, което все още не бе готова да посрещне.

ПЕТА ГЛАВА

Беше трудно да пише с една ръка, но Люси успя, като пъхна въгълчето на блокчето със сини листове под тежкия гипс на лявата си ръка. Доброволният помощник ѝ бе донесъл тази сутрин хартията за писане и пликите.

— Искам да благодаря на всички, които ми изпратиха цветя — бе казала Люси предишния следобед, когато госпожа Хейнс дойде в стаята ѝ да попита дали би искала да ѝ купят нещо.

— Разбира се, скъпа. Искаш ли и вестник? Или някои списания? — тя бе възрастна вдовица, която получаваше голяма лична утеха, като посещаваше по-нещастните от нея, и имаше особена слабост към Люси. Ужасното нещастие, което се бе случило на тази чаровна млада жена в навечерието на нейния годеж, изпълваше госпожа Хейнс със съжаление.

— Само малко хартия за писане... и пликите, моля — отвърна Люси и ѝ даде една от банкнотите от пет лири, които Найджъл бе пъхнал за разходи в чекмеджето на шкафа ѝ.

Тя реши да напише писмото веднага, да приключи с това, да остави миналото зад себе си. В случай че прояви слабост и промени решението си. Не че щеше да го направи. От момента, в който се бе видяла в огледалото, знаеше какво трябва да стори. Нямаше връщане назад. Люси се подписа със замах, голямо и ясно очертано „Л“. После съумя по някакъв начин да откъсне листа хартия, да го сгъне на две и да го пъхне в подходящ плик. Когато една от сестрите влезе в стаята с подноса с обедата ѝ, състоящ се от купичка супа, Люси ѝ подаде писмото.

— Зная, че е ужасно да моля, когато сте толкова заети, но можете ли да предадете на госпожа Хейнс, ако все още е тук, да занесе това от мое име? — гласът на Люси секна. Сестрата хвърли бегъл поглед на плика. Той беше адресиран до Питър Бюмон в стая Ф2, отделение „Менсфилд“.

— Мисля, че няма никакъв проблем — живо отвърна сестрата.
— Телефонът ви не работи ли вече?

— Струва ми се, че батерията се е изтощила — излъга Люси.

В този момент Найджъл и Тили влязоха в стаята. Това беше първото посещение на Тили при сестра ѝ и я бяха предупредили какво да очаква.

— Хей, здравей! — възкликна тя, като се огледа с възхитително безгрижие. — Какво е това? Болнична стая или цветарски магазин? — хвърли кутия с шоколадови бонбони и последното издание на „Вог“ в скута на Люси. — Черните ти очи те правят да изглеждаш като панда!

Каза точно каквото трябваше. Люси ѝ хвърли благодарен поглед.

— Благодаря — сухо отвърна тя. — Може би трябва да патентовам точно този нюанс на черното и моравото като последна новост в сенките за очи.

Тили наклони главата си на една страна и погледна Люси критично.

— С лека отсянка и на жълто, струва ми се.

Люси отново ѝ се усмихна накриво.

— О, определено. И яркочервен лосион — оцветител за коса. Това е особено важно.

— Който да се нанесе само на корените — съгласи се Тили.

Баща им поглеждаше нервно ту едната, ту другата си дъщеря, но всичко беше наред. Младите имаха свой собствен начин на разбирателство и общуване помежду си и Люси като че ли се оживи при вида на сестра си.

— Как си, скъпа? — попита той. Беше чул миналата вечер, че се е измъкнала от леглото, за да отиде до огледалото.

— Не чак толкова зле — безгрижно отвърна тя. — Ще настоявам да си отида вкъщи утре. Няма смисъл да стоя тук.

— Лекарите ще кажат кога можеш да го сториш.

— Но какъв смисъл има да оставам? Ръката ми ще бъде в гипс месеци, а нищо повече не може да се направи за лицето ми. По същия начин бих могла да лежа вкъщи, както тук. А бих предпочела да съм си у дома.

— И аз мога да се грижа за теб, когато си идвам за почивните дни — подхвърли Тили с ентузиазъм. — А баба ще бъде в истинската си стихия, готвейки ти най-различни специалитети. Между другото тя

ти изпраща поздрави. Днес не можа да дойде, защото посреща новия ни градинар и трябва да го настани, но очаквам да те посети утре.

Люси не слушаше. Тя се взираше в празното пространство, мислите ѝ бяха на няколкостотин ярда в стая Ф2, където Питър вероятно вече четеше писмото ѝ.

„Скъпи мой Питър...“

Прочете той с изненада и автоматично се пресегна за телефона. Защо, за бога, Люси му пишеше? Като си помисли, не бяха говорили от предишния ден, но това беше само защото физиотерапевтката бе прекарала часове наред, карайки го да прави упражнения, след които той бе заспал уморен.

„Макар че това разбива сърцето ми, пиша ти, за да разваля годежа ни, защото...“

Какво, по дяволите, беше това? Той набра номера ѝ, но миг покъсно един безпльтен глас съобщи, че не може да бъде избран. Значи Люси бе изключила телефона си.

„... защото нараняванията ми правят невъзможна женитбата — продължи да чете той. — Ще минат години, ако изобщо някога това стане, преди да съм в състояние да се изправя с лице към света, още по-малко да се омъжа. Моля те, опитай се да разбереш. Татко пази моя годежен пръстен на сигурно място, но аз ще се погрижа да ти го върнат. Съжалявам за това, но няма начин да се омъжа за теб сега.“

Беше подписано само с едно голямо „Л“. Нищо друго. Нито дума за любов. Никакъв знак, че все още го обича.

Питър се облегна назад на възглавниците си и се опита да разсъждава разумно. Разбира се, че тя не го мислеше. Шокът и болката, които бе преживяла, бяха довели до всичко това. Трябваше да поговори с нея. Да се опита и да я накара да разбере, че постъпва глупаво. Разбира се, че трябваше да се оженят веднага щом и двамата се оправеха. Те се обичаха. Бяха направили такива чудесни планове. Люси не можеше да се откаже от всичко само заради някаква си катастрофа с кола и няколко драскотини по лицето си! Тя трябваше да бъде вразумена. Ще накара майка си да поговори с нея. Объркан, той се опита да телефонира още веднъж. Телефонът на Люси все още бе изключен. Тогава набра номера на Ийстли Манър. Може би щеше да успее да получи разумно обяснение от родителите ѝ.

Гласът на Даяна трепереше.

— Съжалявам, Питър, не зная нищо за това. Кога каза, че си получил писмото на Люси?

— По обед. Оттогава се опитвам да се свържа с вас, Люси е изключила мобифона си.

— Бяхме с нея целия следобед. Прибрахме се вкъщи само преди няколко минути.

— Опитвах се да накарам една от сестрите да предаде съобщение... Както и да е, какво се е случило, Даяна? Какво я е накарало да промени решението си? — той беше като обезумял.

Тя заговори загрижено:

— Мисля, че вчера е получила голям шок, когато е видяла отражението си в огледалото. Може би се чувства неспособна да се изправи пред теб такава, каквато изглежда в момента.

— Но това не е причина да разваля годежа ни — възрази той. — Аз я обичам. Не ме интересува, че има няколко белега. Никой не е съвършен. Аз самият съм едно грозно старо същество.

Даяна изпита топлота от пренебрежителния начин, по който Питър описа себе си; в действителност той беше много привлекателен — със смеещи се сиви очи и слабо, загоряло лице.

— Дай ѝ време, Питър. Тя изживява ужасен шок — както физически, така и емоционален.

— Тъй като е изключила телефона си, ще ѝ напиша бележка да не бъде глупава. Но можеш ли да поговориш и ти с нея? Да ѝ кажеш, че не може да захвърля всичко, цялото ни бъдеще, заради това?

— Знаеш, че Люси има свои разбирания за нещата.

— Да, но тя преувеличава. Трябва да бъде накарана да разбере, че аз все още я обичам, независимо от всичко. Мислех, че и тя ме обича. Не смятах, че нещо ще ни раздели.

— Предполагам, че именно защото те обича, не желае да ти се натрапва. Знаеш, че няма да има нужда от съжалението ти, Питър.

— Защо да я съжалявам, за бога? — в гласа му звучеше обида.

Даяна замълча.

— Люси е била много лошо наранена — най-накрая каза тя. — Дай й време. Позволи й да приеме случилото се и не я карай да бърза.

— О, няма! Просто искам да останем заедно, да се обичаме. Не желая да се разделяме — гласът му потрепери и Даяна осъзна, че той бе по-разстроен, отколкото си бе представяла.

— Можеш само да й кажеш колко много я обичаш и да я увериш, че все още си неин — нежно каза тя.

— Ще го направя. Господи! Толкова съм безсилен, вързан за този ужасен скрипец. Ако само можех да отида да я видя и да й обясня как се чувствам! Предполагам, че няма начин тя да дойде да ме види, нали? Не може ли да я доведат при мен в количка? Зная, че ако можех само да поговоря с нея, щях да успея да я убедя да промени решението си.

Предчувствие за беда като студена ръка, поставена върху сърцето й, връхлетя Даяна. Каква щеше да бъде реакцията на Питър, ако я видеше?

— Ще поговоря с доктора и ще видя какво ще каже той — уклончиво отвърна тя.

— Аз също. Трябва да има начин. Междувременно ще й напиша бележка, с която да й кажа колко много я обичам.

Като откъсна една празна страница от гърба на някакъв роман, който му бяха дали, той започна да пише с химикалка, взета назаем от една от сестрите.

„Моя, мила, малка завъртулчице,

Моля те, люля те, дори не си помисляй да развалиш годежа ни. Няма значение какво се е случило, докато си принадлежим. Разбира се, че ще се оженим. Обичам те,

обичам те, обичам те, завъртулчице. Никога не се съмнявай в това. Не ме интересува как изглеждаш; ти си си ти и нищо никога не ще ме накара да изпитвам нещо друго към теб.

Ти си целият свят за мен — ние сме създадени един за друг. Достатъчно лошо е да си със счупен крак, затова не разбивай и сърцето ми. Моля те, включи телефона си отново, за да мога да ти кажа колко много те обичам и как жадувам да бъдем пак заедно. И сложи пръстена обратно на пръста си. Искам всички да знаят колко много копнея да се ожения за теб.

С много любов,
П.“

Когато Люси прочете бележката, тя се разплака. Питър беше най-милият, най-обичливият мъж, когото някога бе срещала, и беше типично за него да иска да остане до нея, независимо от всичко. Може би той наистина все още я обичаше и може би тази любов беше достатъчно силна, за да издържи на ужасното нещо, което и се бе случило, но точно сега тя не можеше да рискува да го подложи на изпитанието. Ако той я отблъсне, тя не смяташе, че някога ще може да преодолее болката. Далеч по-добре за нея бе да сложи край на връзката им и да откаже да го види, защото така поне щеше да запази гордостта си непокътната.

Прочете писмото още веднъж, по бузите ѝ се стичаха сълзи. После го сгъна много внимателно и го сложи в плика, където държеше парите си. Може би един ден... не. Не биваше дори да си позволява да мисли какво може да се случи в бъдеще. Когато Найджъл дойде да я посети същата вечер, тя беше седнала в леглото, а от държането ѝ лъхаше решителност.

— Татко, искам да си отида вкъщи утре сутрин. Трябва да изляза отгук възможно най-скоро.

Той се намръщи.

— Защо се разбърза така изведнъж? Не мисля, че все още ще те пуснат.

— Да ме пуснат? Това не е затвор, както знаеш. Ако си почивам, като се прибера вкъщи, и старият доктор Съдърланд се отбива да ме види от време на време, сигурно няма нужда да стоя тук? Не мога да остана тук, татко. Трябва да си отида вкъщи.

„Изглежда отчаяна“ — помисли си той. Даяна му бе казала за обаждането на Питър, но толкова ли искаше Люси да избегне една среща очи в очи, че бе готова да напусне болницата, въпреки нарежданията на лекаря?

— Не и ако докторът каже, че не може — твърдо заяви той.

— Трябва да си отида! — по зачервените ѝ бузи се затъркаляха сълзи и закачаха върху памучната ѝ нощница. Ранената ѝ ръка бе здраво стисната в юмрук, който тя притисна към обезформената си уста. — Трябва да си отида, татко. Не мога да позволя на Питър да ме види така, а толкова се страхувам, че той ще намери начин... И тогава аз ще бъда прикована тук, към леглото... без да мога да избягам... докато той добре разгледа лицето ми. Моля те, татко. Кажи на доктора, че ще се грижат добре за мен вкъщи... — избухна в плач.

Найджъл взе ръката ѝ и нежно разтвори тънките ѝ пръсти, за да я хване между своите.

— Скъпа моя, не се разстройвай толкова. Ще направя всичко, което искаш — обеща той. — Ще говоря с доктора. Да видя какво може да се уреди. Повече от всичко бихме желали да бъдеш с нас вкъщи. Просто искам онова, което е най-добро за теб.

— Зная.

Той я целуна по главата и миризмата на застояла кръв изпълни ноздрите му.

— Благодаря — Люси вдигна глава и го погледна с признателност. — Няма начин Питър да се измъкне от леглото и да дойде да ме посети тук, нали?

— Няма начин, уверявам те. Бедният човек е обесен за тавана като една от онези пуйки, които виждаш в месарниците преди Коледа да висят с главата надолу. Дори не може да се обърне на една страна.

Люси се усмихна леко — по-скоро от облекчение, отколкото заради нещо друго.

След като я целуна за лека нощ, Найджъл се отправи към мястото, където Питър лежеше, затворен.

— Как си, стари приятелю?

Питър изгаси телевизора с дистанционното и неспокойно погледна Найджъл.

— Беше ли при Люси? Какво казва тя? Днес ѝ писах да ѝ кажа, че просто не можем да отменим годежа, но оттогава нямам вести от нея.

Найджъл седна на края на тясното дървено кресло, поставено до леглото. То беше отрупано с книги и списания и той внимателно се отпусна назад, докато се намести по-удобно.

— Точно сега тя има нужда от време. Остави я за момента. Сигурен съм, че накрая нещата сами ще се оправят.

Сбърчил чело, Питър заговори раздразнено:

— Не разбирам защо тя се държи така.

— Наистина ли не разбираш?

— Преживяхме най-ужасното изпитание и оцеляхме по чудо. Това трябваше дори още повече да ни сближи. Защо тя не ме обича вече? Защо иска да сложи край на всичко?

— Опитай се да бъдеш търпелив. Знаеш, че лицето ѝ бе зле увредено, нали?

— Да. Майка ми ми каза, че цялата е в бинтове, но какво от това? Не ме интересува, ако има няколко белега. Тя подценява моите чувства към нея, ако смята, че това ще промени нещата — гласът му прозвуча доста обидено при тази мисъл.

— Струва ми се, че причината се крие много по-дълбоко, Питър. Просто ѝ дай време да възвърне силите си и сигурен съм, че ще започне да мисли различно.

„Благодаря на Бога, че Оливър не се е обаждал отново“ — помисли си Найджъл, след като напусна болницата и се отправи бързо към паркинга. Може би заплахата да отиде при командира му го бе стреснала. По някаква причина Оливър цял ден не излезе от ума му. Надяваше се да не е телепатия. В миналото, когато все още бяха заедно, между тях съществуваше неуловима връзка, предаване на мисли и чувства, което беше почти мистериозно. Само да си помислеше за Оливър и след малко той му се обаждаше по телефона или се появяваше в офиса му.

— Помислих си да те изненадам — казваше той, а в онези дни това бе прекрасно събитие в иначе скучноватия ден на Найджъл. После

той предлагаше да отидат някъде да обядват или може би да пийнат нещо. Често вземаха такси и отиваха в тайния му апартамент.

Друг път той се свързваше с Оливър инцидентно, само за да установи, че обаждането му е било очаквано. Те се наслаждаваха на това взаимно, необяснимо предаване на мисли, потвърждаващо според тях тясната им връзка.

Сега, когато отключи колата си, той се огледа крадешком, като че ли почти очакваше Оливър да изскочи иззад някоя кола. Миг по-късно осъзна с болезнено предчувствие, че е бил прав. Телепатията все още съществуваше между тях. Лампичката, показваща, че на мобифона му има съобщение, му подсказа, че без съмнение Оливър се бе опитвал да се свърже с него. Познатият и някога обичан глас говори кратко и онова, което каза, бе конкретно.

Ако Найджъл не се съгласеше да го види отново, той щеше да каже на Даяна за какъв точно човек е омъжена.

Сюзън Батлър махна експанзивно с ръка.

— Кухнята е малка, но мисля, че имам всичко. Когато и да огладнееш, просто си хапни. Винаги има достатъчно хляб и сирене, както и кошница, пълна с плодове.

Саймън Рандъл се усмихна с благодарност, докато оглеждаше приятната малка провинциална кухня с нейния уелски бюфет, колекция от ярко изрисувани керамични чинии и чаши и приятно място за сядане в една ниша до прозореца, гледащ към градината. Едно беше да постъпи временно като градинар при семейство Хауърд, но да се настани да живее при майката на госпожа Хауърд, в нейната прекрасна къщичка в градината, означаваше действително да си стъпи на краката.

— Много мило от ваша страна, госпожо Батлър — каза той признателно. — Ще се постарая да не ви се мотая в краката и да не ви създавам неприятности, но ако има нещо, което искате да се поправи, просто ме уведомете и аз ще бъда вашият мъж.

Сюзън го погледна внимателно. Имаше вид на човек, живял на открито, загорял, къдравата му руса коса бе разрешена, силното му и мускулесто тяло бе облечено в избелели джинси и карирана риза. Просто можеше да си го представи на сърф, яхнал вълните. Най-

хубавото беше, доколкото тя бе заинтересувана, че изречението му беше честно, весело и безхитростно. Реши, че много ѝ допада.

— Защо не седнеш, а аз ще направя малко кафе за нас. После можеш да разопаковаш нещата си и ще те разведа из градината. Както знаеш, по-голямата ми внучка претърпя тежка катастрофа, и животът ни се обърка. Зет ми нямаше нито миг свободно време и плевелите завладяха почти всичко — докато говореше, тя включи машината за кафе, пръстените ѝ проблясваха върху деформираните ѝ от артрит пръсти, които с учудваща сръчност започнаха да сипват вътре смляната смес лъжица по лъжица.

— Как е внучката ви... Люси се казва, нали? Тили ми разказа... Как се справя? — той възседна наопаки един от дървените кухненски столове и отпусна ръце на облегалката му.

— Надявам се да си дойде днес вкъщи — Сюзън се отпусна на стола срещу него и той осъзна колко уморена и напрегната бе тя зад смелия, жив външен вид.

— Толкова скоро? Имах чувството, че ще остане в болница месеци. Това е чудесно.

— Лично аз смятам, че е твърде скоро, но сега не държат хората в болница, както някога. По мое време трябваше да лежиш месец, ако са ти извадили апандисита!

— Да. Е, идването ѝ вкъщи сигурно я е ободрило много. Времето е толкова прекрасно, че тя може да седи навън в градината, а това ще е много по-добре за нея, отколкото да лежи в някоя задушна болнична стая.

— Разбира се, че сте прав. Няма нищо по-добро от глътка свеж въздух. А и ще е чудесно да е отново при нас. Била е толкова лошо ранена, бедната — гласът на Сюзън премина в тъжен шепот. След което тя направи видимо усилие да звучи по-весело: — Сега ми разкажи за себе си, Саймън. От коя част на Австралия си?

— Сидни. Живеем точно до пристанището. Родителите ми всъщност са от Шотландия, но аз съм роден в Австралия и това е истинският ми дом.

— Единствено дете ли си?

— Аз съм най-малкият от петте деца — отвърна той със смях. — Сега сме разпръснати по целия свят. Най-големият ми брат — Дейвид,

е в Хонконг, вторият ми брат — Кейв, работи в Нова Зеландия. И двете ми сестри са омъжени, едната живее в Кения, а другата в Америка.

— Мили боже! — Сюзън нагласи очилата си и го погледна с ужас. — Бедните ти родители! Сигурно страшно им липсват всичките! — тя погледна неволно през кухненския прозорец и видя Ийстли Манър в далечния край на моравата. — Колко съм разглезена, след като дъщеря ми живее на сто ярда от мен. Никога вече няма да се оплаквам, че съм самотна!

— Родителите ми не живеят сами, всеки от тях има другия — отбеляза Саймън. — Разликата е голяма. Сигурен съм, че ако мама беше сама, щеше да дойде да живее с един от нас.

Сюзън го погледна, като се усмихна топло, въпреки умората си.

— Струва ми се, че произхождаш от много хубаво семейство.

— Просто добре се разбираме.

След като изпиха кафето си, Саймън се качи в спалнята си, която имаше полегат таван и гледаше към овоцната градина. Беше светла малка стая, отвън, под корниза на прозореца, гнездяха птици, а черешовото легло бе покрито със старомодна кувертюра, съшита от разноцветни парчета. Обикновени бели стени, стол и скрин допълваха уютната, при все това непретенциозна атмосфера, отговаряща напълно на фантазиите от детството му, когато мечтаеше всичко в Англия да е малко, необикновено и живописно.

Не му отне много време да разопакова багажа си, тъй като всичко, което бе взел със себе си, бяха два-три броя джинси, няколко ризи и пуловера и чифт здрави кожени ботуши. Когато свърши, седна до прозореца и мислено проследи следващите няколко месеца от живота си до момента, в който, надяваше се, щеше да си намери подходяща работа в машиностроенето. Засега се бе запознал само с госпожа Батлър и внучката ѝ, но ги хареса и двете. Старата дама се различаваше от майка му: тя излъчваше дух, топлота, сила и умение. Беше от онзи тип жени, които не биха се поколебали да защитят дома си с оръжие. Тили бе обикновено момиче в училищна възраст, но обещаваше да стане красива. Напомняше му на циганка: тъмнокоса, с очи като лъскави маслини и мургава кожа, подобна на праскова. Чудеше се как ли изглежда Люси, обожаваното най-голямо дете. Предопределена да се омъжи за подобаващ човек, предположи той, съдейки по външния вид на Ийстли Манър и очевидното богатство на

семејство Хауърд. Беше сигурен, че тя е от онези млади дами, на които не биха позволили да направят неподходящ избор. Богатите английски семејства имаха особени възгледи по вѳпроса.

В този момент Саймън забележа в далечината една бяла кола да завива, минавайќи през портите на алејата. Когато се приближи, разбра, че е линейка. Тя спря пред входа на голямата къща и след неколку минути Саймън видя една двойка на средна възраст да вкарва вѳтре някого в инвалидна количка. Значи Люси си бе дошла вкъщи.

— О, господи, толкова е прекрасно да се вѳрнеш! — каза Люси, докато Даяна ѳ помагаше да се настани в леглото. — Започнах да си мисля, че ще остана завинаги в болницата — облегна се на вѳзглавниците и притвори очи. Уморена след краткото пѳтуване с линейката, тя искаше само да се сгуши и да заспи, но пѳрво огледа с одобрение стаята си, успокоена от всичко, което бе така добре познато. Светлозелените завеси, изрисувани с момини сѳлзи, старијат люлеец се стол с неговите бели дантелени вѳзглавнички, малкото ѳ дѳбово бюро, подарѳк за осмия ѳ рожден ден, картините ѳ... всички бяха спомени от едно безметежно детство.

— Има ли нешто, което мога да ти донеса, скѳпа? — попита Даяна.

— Не, благодаря, мамо. Просто се постарай Питѳр да не ме приближава... Нито да има вѳзможност да го стори. Поне за известно време.

— Не се тревожи за това. Сега се опитай да поспиш. Знаеш, че докторѳт нареди на пѳрво време да почиваш.

— Зная — бяха ѳ дали инструкции как да мие лицето и очите си. Бяха ѳ казали да избягва да се навежда напред, тѳй като това ще влоши натѳртванията. Добре че поне една сестра изми косата ѳ тази сутрин, облегната назад над един умивалник, којто нарани врата ѳ. Но сега чувстваше главата си прекрасно чиста, освободена от засѳхналата крѳв.

— Най-важното от всичко — каза доктор Кларк, когато дойде да се сбогува, — в никакѳв случај не стой на слѳнце. Не го допускај близо до лицето си. Винаги носи шапка с широка периферия и тѳмни очила, а може би и шал.

Люси бе погледнала изненадано.

— Бих си помислила, че това е най-доброто нещо! Слънцето със сигурност ще помогне на белезите да заздравеят и ще ми придаде хубав загар. Когато имах пъпки като по-млада, слънцето винаги помагаше за изчистването им.

Хирургът бе затворил очи в престорен ужас.

— Това е най-лошото нещо, което можеш да направиш сега. Слънцето ще накара кожата ти да загрубее и ще направи белезите още по-забележими. Трябва да си много, много внимателна — после ѝ намигна, за да разведри настроението. — Освен това е и много състаряващо! Не искаш да ти се появят бръчки на тридесет, нали?

Сега, когато лежеше в собственото си легло, Люси се запита колко ли време щеше да мине, преди животът ѝ да се върне към нормалния си ритъм. Бяха я предупредили, че ръката ѝ ще остане в гипс три месеца и че пукнатите ѝ ребра ще я болят през следващите няколко седмици. Но никой не ѝ бе казал какво точно може да се направи за лицето ѝ. Щеше да е необходимо много повече от една малка корекция тук и там, за да придобие отново поне човешки вид, мислеше си тя. Междувременно щеше да се крие от света. Никой, извън тесния кръг на семейството ѝ, не биваше да види, че лицето ѝ е като маска от филм на ужасите.

След като се изкъпа и преоблече, Саймън слезе долу. Сюзън щеше да го заведе в имението да се запознае с Даяна и Найджъл и той не бе сигурен как трябва да е облечен. Колко точно официални бяха семейство Хауърд, живеейки в тази тяхна великолепа къща? Бяха го поканили на вечеря и той си представяше как седи на маса, осветена от свещи, блестяща от сребро, и яде изискани блюда екзотична храна, а е единственият човек в стаята, носещ джинси и риза без вратовръзка.

— Ще влезем оттук — каза Сюзън, като се запъти към задната врата. — Даяна сигурно е в кухнята.

Маки и Мъфи ги поздравиха възторжено с увиснали езици и размахвайки опашки. Сюзън ги потупа обичливо и тогава те се скупчиха около Саймън.

— Даяна, това е Саймън Рандъл.

Даяна се здрависа с него и се усмихна благо. Той си помисли, че тя е красива жена, но вече избледняла като рисувана фотография със светлокестенявата си коса и леко загоряла кожа. Тя продължи да бърка в голяма тенджерата със супа, от която се излъчваше вкусен аромат на лук.

— Искам да ви благодаря, че ни се притекохте на помощ — каза тя. — Градината е започнала бързо да се превръща в пущинак. Откакто дъщеря ми претърпя злополуката, просто не сме имали миг свободно време.

— Как е тя? Днес си дойде вкъщи, нали? — вежливо попита той.

— Да приготвя ли питиетата? — намеси се Сюзън. — Изглеждаш уморена.

— Да, благодаря! — Даяна се отпусна на един кухненски стол до масата в центъра. — Заповядай, седни, Саймън. Какво ще пиеш?

— Една бира ще бъде чудесно. Благодаря.

Саймън забеляза, че Сюзън се чувстваше също толкова добре в кухнята на дъщеря си, колкото и в своята собствена. Докато тя приготвяше питиетата, той отново обърна поглед към Даяна.

— Как се справя дъщеря ви? — попита я. — Майка ви ми каза, че току-що се е сгодила и ще се омъжва в края на лятото.

— Щеше — тъжно отвърна Даяна. — Мисля, че ситуацията за момента е по-скоро в застой.

— Бих казала, че не е толкова в застой, колкото изцяло отменена, съдейки по онова, което разбрах от разговора си с нея днес следобед — сухо отбеляза Сюзън, докато поставяше кутия с бира и стъклена халба на масата пред Саймън. — Тя беше категорична, че нито иска да вижда, нито да чува Питър отново.

— Така ли? — в гласа на Даяна се четеше раздражение.

— О, скъпа, страхувам се, че тя смята, че той ще я изостави, ако я види такава, но лицето ѝ ще се оправи с времето. Сигурна съм в това.

— Навярно сте преживели големи тревоги — съчувствено отбеляза Саймън.

— Беше ужасно — призна тя. — Благодаря на бога, че най-лошото отмина.

Тили, върнала се отново вкъщи за уикенда, влезе забързано в стаята, дългите ѝ крака преодоляха разстоянието от вратата до кухненската маса за няколко крачки. Под едната си ръка държеше

тенис ракета, около кръста ѝ бе препасан пуловер, чиито ръкави бяха вързани отпред.

— Здравейте! — тя се стовари на един стол и се усмихна на Саймън. — Какво става? Настани ли се вече?

— Току-що — отвърна той. — Виждам, че играеш тенис? Добра ли си?

— Горедолу — отвърна тя. — Съседите ни имат корт и от време на време ме канят. Ако искаш да играеш, мога лесно да го уредя. Можем да направим един мач по двойки. Дватама с теб и Антеа и Тими. Те са брат и сестра и наистина са чудесни.

Саймън се поколеба.

— Ами... аз съм тук да работя. Не мисля...

— От теб не се очаква да работиш през цялото време — прекъсна го Даяна.

— Точно така — съгласи се Сюзън. — Считай се за член на семейството. В края на краищата Андерсънови са ни приятели, а това прави и нас приятели. За нас не са от значение тези глупости работодател — работник.

Саймън се почувства приятно изненадан. Някак си не беше очаквал една по-възрастна английска дама да бъде толкова пряма и открита.

— Добре. Тогава ще го уредя — каза Тили. Стана и се протегна и той забеляза закръглените ѝ млади гърди, очертаващи се през тениската. Когато Тили го видя, че я гледа, по бузите ѝ изби руменина и тя бързо спусна ръце. — Кога е вечерята, мамо? Мислех първо да се изкъпя.

— След около половин час — отвърна Даяна. — Приготвила съм огромен агнешки врат с печени картофи, фасул...

Тили се спусна да прегърне майка си.

— Агнешки врат! — радостно възкликна тя. — Умирам от глад — притвори очи и подуши въздуха в екстаз. — Къде е татко?

— Не съм сигурна. Трябваше да се срещне с някого по работа — неопределено отвърна Даяна. — Каза да започваме без него, ако закъснее.

Сюзън рязко вдигна глава и се взря в Даяна за момент, но тя изглеждаше съвършено спокойна и ако имаше някакво подозрение относно отсъствието на Найджъл тази вечер, то не ѝ бе направило

впечатление. В такъв случай тя бе свикнала Найджъл да се прибира вкъщи късно. Той закъсняваше от години.

— Това е двойно предателство — горчиво отбеляза Найджъл. — Първо ме мамиш в моя апартамент, а после заплашваш да разкажеш на жена ми.

Беше се срещнал с Оливър в дискретна малка кръчма близо до Ричмънд, където се виждаха тайно в разгара на връзката си. В онези шеметни дни те се вълнуваха от романтичната гледка, която се откриваше към реката от височината на Ричмънд Хил, и от старовремската атмосфера на „Трите пера“. Това беше по-скоро плод на тяхното въображение, отколкото на нещо друго, тъй като кръчмата бе точно псевдозаведение с неговите греди от фибростъкло и прозорци с фалшиви оловни стъкла.

— Не ме интересува как го наричаш — днес Оливър беше враждебен, не можеше да се примири, че го отхвърлят. — Ти си такъв превзет стар педал! Кой е споменавал нещо за вярност? В кой век мислиш, че живееш? Ако смяташ, че една връзка те възпрепятства да се виждаш с други, това си е твой проблем. Мен не ме брой!

В този час те бяха сами в бара, седнали до камината, но се стараеха да говорят тихо и Найджъл постоянно хвърляше нервни погледи на барманката, за да се увери, че не слуша.

— Мислех си, че се обичаме — каза той с болка в гласа. Това го нараняваше повече, отколкото бе очаквал. Беше се влюбил безумно в Оливър и идеалистично си бе помислил, че тази любов е взаимна.

— Очевидно не ме обичаш достатъчно, за да ми простиш и забравиш — отвърна Оливър. — Защо правиш такъв въпрос от това мимолетно мое увлечение?

— Очаквах да си верен.

— Колкото ти си бил верен на жена си, предполагам?

— Нека да не я намесваме.

— Напротив, ще се погрижа тя да стане важна част от това, ако ме зарежеш — предизвикателно каза Оливър.

— Оливър, свършено е. Моля те, опитай се да разбереш. Не желая да го превръщаме в публичен въпрос. Не искам да ми се налага да ходя при командира ти...

— Обзалагам се, че няма да го направиш!

— Ще го направя, ако заплашваш да кажеш на Даяна. Тя достатъчно преживя през последните няколко седмици. Сега няма нужда от това. Ще направя всичко, за да я защита.

— Може би трябваше да помислиш по този въпрос, преди да започнеш връзката си с мен — Оливър гледаше отчаяно и се потеше. — Ти ми обеща, че завинаги ще останем заедно. Каза, че имаме истинска трайна връзка. А после само защото... Господи! От начина, по който се държиш сега, човек би си помислил, че съм серопозитивен или нещо подобно.

— Ти не си, нали? — Найджъл изглеждаше поразен.

— Какво ти става? — внезапно Оливър скочи на крака, като събори чашата си. Найджъл не беше сигурен дали сините очи на Оливър блестяха от гняв или от не отронили се сълзи, когато той се обърна и излезе бесен от кръчмата.

Люси прочете писмото отново, окуражена от съчувствения му и приятелски тон. Тя никога не бе чувала за Амелия Хероу, която се представяше за приятелка на майката на Питър, но обясняваше, че Миранда ѝ е разказала всичко за злополуката и като чула, че може да е необходима хирургична корекция, тя била щастлива да препоръча най-прекрасния пластичен хирург в света. Познавала го лично, той се бил погрижил за много от нейните приятели в Холивуд и специализирал по-скоро в лекуването на хора, които са били ранени, отколкото на такива, желаещи просто да бъдат разкрасени:

„Името му е доктор Дик Кейло. Има собствена клиника на Лонг Айленд и мога да ти обещаая, че резултатите от работата му са поразителни. Когато състоянието ти се подобри, можеш да дойдеш при мен в Ню Йорк, където имам апартамент, и може би ще успеем да се срещнем с него. Тъй като той е стар приятел, а ти си претърпяла злополука, сигурна съм, че ще мога да уредя специална такса...“

Когато Даяна се приближи, Люси ѝ подаде писмото.

— Какво мислиш, мамо?

— Амелия Хероу! — възкликна тя впечатлена, като видя подписа.

— Коя е тя?

— Коя е тя? — повтори Даяна невярващо. — Тя е само една от най-големите филмови звезди на Холивуд. Предполагам, че сега е позабравена, но беше много известна. Никога ли не си гледала „Сега и завинаги“? Или „Любимото дете“? Боже мой, когато бях млада, ходех да гледам всичките ѝ филми — тя зачете писмото с нарастващ интерес. Когато свърши, вдигна поглед към Люси и видя за първи път след злополуката дъщеря ѝ наистина да се усмихва. — Не е ли мила? Представи си, кани те в Америка, за да може лично да те заведе при този лекар. Това е толкова любезно. Трудно ми е да го повярвам.

Изведнъж Люси се умърлуши.

— Не мисля, че ще иска да ми помогне, когато разбере, че съм развалила годежа си с Питър. Тя е приятелка на Миранда в края на краищата и затова предлага помощта си — писмата, които ѝ пишеше Питър всеки ден, умолявайки я да преосмисли решението си, караха сърцето ѝ да се свива от мъка, но тя остана непреклонна. Как можеше да му позволи да бъде обременен цял живот с жена, чието лице щеше да шокира всеки, който я погледнеше? Видът ѝ бе ужасен, това не можеше да се отрече. А и нямаше никаква гаранция, че с времето ще започне да изглежда по-добре. Този доктор Кейло дори не я бе виждал. Не бе преценил нараняванията ѝ.

— Ще говоря с Миранда — каза Даяна, като се изправи и приглади завивката. — Чудя се дали самата тя е била при него. Миранда е от този тип жени, които биха си направили лифтинг на лицето, не е ли така? — тя си спомни съвета на Сюзън. — Какво ще кажеш, защо да не махна и аз торбичките под очите си в същото време? Може би трябва да отидем в тази клиника заедно?

Люси се усмихна, знаейки, че майка ѝ не говори сериозно. Даяна беше изцяло за това да се остарява достойно. Тя дори не носеше много грим.

— Както и да е — отбеляза Люси, — било е любезно от страна на Миранда да го спомене на тази Амелия Хероу или както ѝ е там

името. Ще ѝ пиша да ѝ благодаря. Така или иначе, не мисля, че можем да си позволим тази клиника.

Когато отново остана сама, Люси се измъкна от леглото, отиде в банята и внимателно изтри лицето си, както ѝ бяха казали, с гъба, напоена с лековит екстракт от растения. Тя направи това и изми зъбите си, без да се погледне в огледалото. После отиде до прозореца и надникна през него. След толкова време, прекарано в стаята, жадуваше да излезе навън и да подиша свеж въздух. Денят беше хубав. Топъл, но не прекалено слънчев. Ако си сложи голяма шапка и тъмни очила, сигурно можеше да поседи на открито за малко. Някой пресичаше моравата. Тя се наведе още, за да види кой е. Висок млад мъж със светла къдрава коса крачеше към къщата. Той носеше лопата и изглеждаше целеустремен. Мъжът като че ли усети, че го наблюдават, и вдигна поглед към прозореца, видя я и се усмихна.

— Добър ден, Люси! — весело извика той. — Ще излезеш ли навън? Денят е хубав.

Тя се отдръпна уплашено, скривайки лицето си зад пердето. Кой, по дяволите, беше той? В гърдите ѝ се надигна разочарование, като че ли извиращо от студен мрачен извор. Сега нямаше да може да отиде в градината, защото той щеше да бъде там, а тя не искаше да я виждат. Много по-късно, когато най-накрая се облече, затруднена от сковаността на гипсираната си ръка, изведнъж ѝ дойде наум, че младият мъж я бе видял. Беше я видял и не бе забелязал лицето ѝ. Разбира се, семейството ѝ сигурно му бе казало за катастрофата. Бяха го предупредили да се преструва, че не забелязва раните ѝ. Ето защо той бе реагирал, като че ли беше най-естественото нещо в света да види момиче, надвесено над прозореца, с лице на чудовище. Тили я завари да се мъчи да закопчае копчетата на любимата си блуза на сини и бели райета.

— Ей, Люс, позволи ми — предложи тя. — Ще дойдеш ли долу на обед?

— Не зная — колебливо отвърна тя. — Кой е този младеж в градината?

— Саймън Рандъл. Той е новият ни градинар и ще живее при баба във вилата — докато говореше, тя закопча блузата на Люси и оправи яката ѝ. — Така е по-добре. Искаш ли да си сложиш синия колан?

— Не, благодаря. Ребрата ме болят твърде много. Предполагам, че той знае за катастрофата.

— Кой? Саймън? Да, разбира се, че знае. Всички знаят. В селото само за това говорят. И непрекъснато изпращат поздрави.

Люси пхна крака в платнените си градински обувки и посегна със здравата си ръка за слънчевите очила. Реши, че ще седне в градината. „Но ако този Саймън-някой-си прояви състрадание — помисли си тя отбранително, — ще му кажа да си гледа работата.“ Нямаше да позволи да я съжаляват. Взе копринения шал, преметнат през облегалката на стола, завърза го под брадичката си доста напред, така че да покрие долната половина на бузите ѝ. После сложи голямата си сламена шапка, която бе купила в Португалия предишната година.

— Готова ли си? — Тили се въртеше около нея, изгаряща от желание да помогне.

— Готова, както винаги — раздразнено каза тя. После направи малка гримаса, която още повече изкриви лицето ѝ. — О, добре! Булката пристига, предполагам — сухо добави тя.

Сестра ѝ придоби лирично изражение.

— Изглеждаш мрачна и загадъчна: жена с мистериозно минало! Неразгадаема, подобна на сфинкс...

— По-скоро като невестата на Франкенщайн — отвърна тя, — с лице, което може да създаде работа на хиляда пластични хирурзи.

— Скъпа, колко се радвам да те видя! — възкликна Даяна, когато Люси влезе в кухнята. Тя разговаряше с госпожа Уорън за почистването на среброто, но сега и двете се засуетиха около Люси, предлагайки ѝ стол, нещо за пиене, храна или каквото пожелае.

— Не се безпокой, мамо — добродушно отвърна тя. — Мислех да поседя малко в градината, но не искам да ми се налага да разговарям с този нов градинар, когото сте наели.

За момент Даяна изглеждаше объркана.

— О, имаш предвид Саймън! — възкликна тя. — Той е приятел на Андерсънови. Просто ни помага, докато си намери подходяща работа.

— Не желая да го виждам — упорито каза тя.

Тили и Даяна се спогледаха.

— Ами... добре, скъпа — рече Даяна. — Да взема ли един шезлонг и да го сложа под кестена? Там е хубаво и сенчесто.

— Благодаря, мамо.

Тили тършуваше из хладилника.

— Искаш ли кола?

— Да, моля.

Даяна забърза към градината, а Люси се разходи из стайте на приземния етаж на къщата, виждайки ги в нова светлина. Откакто бе пристигнала вкъщи, тя за първи път слизаше долу и всичко ѝ изглеждаше странно и различно, някак си по-малко и по-спретнато, като че ли бе напуснала мястото от няколко месеца. И все пак бяха изминали само... колко... три седмици от катастрофата? Струваше ѝ се, че се бе случило преди много, много години. Но сега бюрото в кабинета следваше да бъде отрупано със списъци на гости, сватбени покани, чакащи да бъдат изпратени, сметки от цветари, доставчици на храна и търговци на вино, и всички дреболии около приготвянията за една сватба в провинцията. Във всекидневната трябваше да има екземпляри от списанието за булки, натрупани върху масичката за кафе, за да могат двете с майка ѝ да разглеждат и да се кикотят над някой от моделите за сватбени рокли сред безпорядъка от мострите плат и дантела. „Досега — тъжно си помисли тя — атмосферата трябваше да бъде изпълнена е вълнение и очакване, а не това меланхолично, мрачно настроение, като че ли някой е умрял.“ Дори цветята във вазата, която майка ѝ винаги поставяше на масата в нишата с прозорец, изглеждаха уморени и клюмнали. Но разбира се, че нещо бе умряло: бъдещето ѝ с Питър... или напротив? Тя все още го обичаше, все още пазеше онова първо писмо, което бе изпратил, когато тя развали годежа им, все още таеше слаба надежда, че един ден... може би, след като я оперират... но не, това бяха опасни мисли. Питър беше привлекателен млад мъж. Той може да има всяко момиче, което пожелае...

— Ето къде си била, скъпа — поздрави я Даяна и излезе през френските прозорци на всекидневната в градината.

Люси бързо се огледа, като се сви зад шала, шапката и тъмните си очила. Всичко беше наред. Почувства се в безопасност. Никъде нямаше и следа от градинаря.

ШЕСТА ГЛАВА

— Може би тя е права. Може би ще е по-добре, ако не се ожените. — Миранда погледна към болничното легло, където все още лежеше Питър, кракът му вече не висеше на екстензия, но една телена клетка го предпазваше от тежестта на завивките.

— Не виждам защо — той беше порозовял, раздразнен и разрошен. — Поне можеше да дойде да ме види сега и да поговорим за това.

— Тя вече е добре? — старателно боядисаните вежди на Миранда се повдигнаха изненадано.

— Така мисля. Вкъщи си е от няколко седмици, а на краката ѝ никога нищо не им е имало... за разлика от моите.

— В такъв случай ти всъщност не си я виждал след катастрофата?

— Знаеш, че не съм. Но какво значение има това, по дяволите? — Питър беше смутен. Дразнеше го фактът, че когато майка му идваше да го види, тя през цялото време се взираше в огледалото на пудриерата си, като потупваше лицето си с малко пухче и добавяше друг слой блясък върху устните си, така че те заприличваха на намазани с ягодово сладко.

— Значи в действителност не знаеш как изглежда тя сега? — мрачно отбеляза Миранда.

— Има ли значение?

— Ами... — провлачено рече тя. — Ако се налага да ѝ направят доста коригиращи операции, вероятно не прилича на маслена картина, нали? Благодарение на мен Амелия Хероу писа на Люси и получи обратно от нея доста пълно писмо. Описала е някои от нараняванията си. Очевидно, каквото и да струва, Даяна и Найджъл казват, че ще платят, за да отиде тя в Америка да се види с този известен пластичен хирург. Идеята всъщност беше изцяло моя. Гледах по телевизията документален филм за него. Дори си мислех да се свържа самата аз с

този хирург — повдигна брадичката си и я поглади, представяйки си я отново стегната и гладка.

Питър я погледна учудено.

— Ти? Едва ли си заслужава, нали?

— Питър! — почувства се смазана. Както и да бе възприела забележката му, тя я нарани дълбоко. Миранда почувства сълзи да се стичат по лицето ѝ. — Какво искаш да кажеш? Говориш така, като че ли няма да живея достатъчно дълго, за да се радвам на придобивката!

— Не, не е така. Имах предвид, че вероятно е много скъпо и болезнено, и за какво? Всеки остарява. Това не е срамно. Защо да се правиш на по-млада, отколкото си в действителност?

— Но аз искам да изглеждам добре и да продължа да се радвам на живота — Миранда прехапа устни, усещайки липсата на съчувствие у него. Добрият ѝ външен вид означаваше толкова много за нея. Той представляваше начин на живот, от който тя не бе готова да се откаже. И то още дълги години. Освен това какво го засягаше? — Кога ще излезеш оттук? — попита тя, за да смени темата.

— Не след дълго, надявам се. Господи, омръзна ми! Предполагам, че ще трябва да отида в оздравителен дом или нещо подобно.

— Мисля, че да. Жалко, че апартаментът ми няма втора спалня, в противен случай можеше да останеш при мен — обзе я чувство за вина, когато осъзна с благодарност, че това, което каза, е истина.

— Ако Люси не бе развалила годежа ни, можеше да остана при нея в Ийстли Манър — отвърна той.

— Може би скоро ще си в състояние да се върнеш в собствения си апартамент?

— С всички тези стълби? Сигурно се шегуваш.

Миранда седеше там в красивия си кожен костюм с панталони в бургундскочервено и се чудеше защо изобщо си бе направила труда да дойде. Двамата с Питър никога не са били близки и сега, когато той беше изваден от строя, търпението му, изглежда, се бе изчерпало до крайност.

— Е, какво очакваш да направя? — попита тя с мъченически глас.

— Нищо.

— Да отида ли да видя Люси и да се опитам да я накарам да промени решението си?

— Това ще бъде фатално. Знаеш колко е упорита.

Миранда направи последен опит за помирение.

— Толкова съжалявам, че имаше този ужасен, лош късмет, скъпи. Защо не дойдеш да постоиш при мен? Можеш да вземеш леглото ми, а аз ще спя на канапето. Така ще имам възможност да се грижа за теб... — „Той няма никаква представа — помисли си тя — каква жертва правя. Но съм готова да я сторя, защото хората ще кажат, че съм лоша майка, ако му позволя да отиде в оздравителен дом, а аз се нуждая от тяхното одобрение.“

Почувства се измамена, когато той отвърна кратко:

— Това ще ти попречи, нали? Ами Роджър? Не мога да си представя, че ще му хареса такова тройно съжителство.

— Ти не разбираш. Откакто умря баща ти, аз съм самотна. Имам нужда от приятели, Питър. Роджър не пречи на живота ти, така че защо трябва да си против да излизам с него?

— Ужасно смущаващо е да имам майка, която се среща с мъж, само няколко години по-възрастен от мен.

— Не ставай смешен! В днешно време... — не беше сигурна дали да му се присмее за това, че е старомоден, или да заплаче, защото критиката му я бе наранила. Не трябваше ли синовете да се отнасят към майките си с уважение и възхищение? Но дълбоко в сърцето си знаеше, че не постъпва като истинска майка. Какво, по дяволите! Тя се изправи и приглади меката кожа на панталоните върху бедрата си. Ако не отговаряше на стереотипа за майка в средата на своите петдесет години, тогава положението беше твърде лошо. Това бе и нейният живот. Ще прави каквото ѝ харесва, а ако Питър се противопоставя, проблемът си е негов. — Ще си тръгвам тогава — оживено каза тя. — Грижи се за себе си, ще дойда да те видя отново, преди да си тръгнеш оттук — наведе се над него, за да го целуне по бузата, и от зачервената ѝ кожа като че ли се излъчи изпаряваща се топлина. Обгърна го силният аромат на „Бютифул“ на Ести Лаудър. Миг по-късно тя се отдалечи бързо, преди той да види в очите ѝ смесицата от болка и пренебрежение.

Люси успя да се изправи, като удряше въздуха пред себе си със здравата си ръка.

— Махай се! — високо извика тя. — Ох, махай се! — съдейки по гласа ѝ, у нея като че ли се надигаше паника. Изведнъж тя чу стъпки да тупкат през моравата.

— Стой спокойно! Аз ще те отърва от малката нахалница!

Миг по-късно Саймън цапардоса надалеч развилнялата се оса с навит на руло вестник. Той внимателно я вдигна за крилата и я хвърли в близката цветна леха.

— Не би искала да стъпиш на нея с боси крака — весело обяви той, — макар че е мъртва.

Люси бързо седна отново и дръпна периферията на сламената шапка по-ниско над очите си, въпреки че носеше големи тъмни очила.

— Благодаря — измърмори тя. Върху плетената масичка до стола ѝ беше поставена купа с плодове. Даяна бе сметнала, че ще е добре да има нещо за хапване, докато почива в градината.

— Мисля, че тези сливи са причината за неприятностите. Откакто тази сутрин дойдох тук, непрекъснато ме тормозят оси — отбеляза тя, като държеше лицето си извърнато настрани.

Саймън можеше да види само върха на главата ѝ и част от шала, покриващ бузите ѝ.

— Защо не внесе тези плодове вътре? — непринудено предложи той.

— Много мило от твоя страна.

Той забеляза празната ѝ чаша за кафе.

— Ще си направя малко кафе. Да наля ли и на теб?

Люси се поколеба. Беше жадна и силно желаше да пийне нещо, но в същото време не искаше да се сприятелява. Преди да успее да отвърне, той отново заговори:

— Не е проблем. С мляко и захар ли го пиеш?

— Ами... само с мляко, благодаря.

— Няма защо.

С угълчето на окото си тя го видя да се отдалечава. Пресегна се и взе книгата си. Ако четеше, когато той се върне, вероятността да се опита да я заговори беше по-малка.

— Ето, заповядай — забавният му австралийски акцент беше една промяна след лошия английски на Питър.

— Благодаря — когато той постави чашата ѝ на масата, тя забеляза, че ръцете му са големи и загорели, но ноктите — добре поддържани, не приличаха на ръце на работник, занимаващ се с ръчен труд.

— Тогава ще те оставя на спокойствие — каза Саймън и нехайно се отдалечи през моравата със собствената си чаша.

Тя го видя да се настанява върху старата каменна стена в далечния край на овощната градина. Докато пиеше кафето си, погледът му бе прикован в спокойния пейзаж зад вилата на Сюзън.

Наблюдавайки го тайно, тя се почувства грубиянка. Не беше негова вина, че тя иска да избегне любопитните очи на непознати. Дойде ѝ наум, че и той може да е самотен, при положение че семейството му беше толкова далеч. И все пак тя не бе готова да говори с никого извън кръга на близките ѝ. Усилието беше прекалено голямо. В собствения ѝ живот имаше още толкова много неразрешени неща, че нямаше място за някой или нещо друго.

Люси го наблюдава с прекъсвания цялата сутрин, но той се държеше настрана от нея, плевейки цветните лехи около терасата и подрязвайки чимширения плет, разделящ моравата от зеленчуковата градина, и тя почувства благодарност, че той нито веднъж не погледна към нея.

— Люси, скъпа, обаждат се за теб — каза Даяна по-късно същия ден, като донесе мобифона във всекидневната.

Следобедът се бе появил студен ветреца и Люси бе влязла вътре, оставяйки Саймън да коси моравата ненаблюдаван.

— Кой е?

— Керъл.

— О, чудесно! — Керъл беше най-добрата ѝ приятелка от дванадесетгодишна възраст, когато бяха току-що постъпили в „Хийтфилд“ и се държаха една за друга в първоначален пристъп на носталгия. Керъл трябваше да бъде и главната ѝ шаферка.

— Здравсти — поздрави я Люси нетърпеливо. — Как си? Как беше във Франция? Добре ли прекара? Кога се върна?

— Преди час. О, Люс, как си, скъпа?

— Виждала ли си някога дъщерята на Квазимодо? — леко заядливо попита тя. — Кога ще дойдеш на гости?

— Когато искаш, но какво става? Майка ти е казала на мама, че си развалила годежа. Вярно ли е?

— Да. Питър не иска да приеме решението ми, но аз определено няма да се омъжа за него. Не и при сегашния ми външен вид.

— Но ти ще се справиш — заувещава я Керъл. — Както и да е, сигурна съм, че външният ти вид няма да има значение за него. Той те обича, Люс. Луд е по теб. Защо само не отложиш сватбата, вместо изцяло да я отменяш?

— Той не ме е виждал — тихо каза Люси. — Така правя нещата по-лесни за него. Просто искам да разбере, вместо през цялото време да ме бомбардира с писма и обаждания, които отказвам да приема.

— Поне сега си си вкъщи. Сигурно е било ужасно в болницата?

— Не беше много забавно. Слушай, какво ще кажеш да дойдеш утре? Ела навреме за обед. Ще полудея от скука, а искам да чуя всичко за Франция.

— Чудесно. Имаш ли нужда от нещо? Предполагам, че си отрупана с книги и списания... Какво ще кажеш за една глупава игра като „Тривиално преследване“, на която можем да поиграем? Нещо, което да поддържа старото сиво вещество във форма, преди да е ръждясало безвъзвратно?

Люси се засмя, стори й се, че го прави за първи път от години.

— Да, ще ми хареса. А, Керъл...

— Да?

— Искам да те предупредя, ще бъдеш шокирана, когато ме видиш, така че подготви се. Не приличам на мис Свят.

— Скъпа, не ме интересува, дори да изглеждаш като задницата на кон! Идвам да видя теб и здравата ще се посмеем.

Обаждането на Керъл зарадва Люси, но едно бе да се изправи пред приятелка, съвсем друго да позволи на мъжа, когото обичаше и за когото се бе надявала да се омъжи, да я види. Неговите протести, че белезите й по никакъв начин няма да повлияят на чувствата му, се оказаха безрезултатни. Тя съвсем ясно съзнаваше, че колкото и пластични операции да й направят, външният й вид бе съсипан завинаги. Те можеха да оправят носа й, за да е в състояние да диша нормално, може би да оправят устата й, така че да не е изкривена, да оформят смазаните й скули и да фиксират челюстта й, но в края на краищата тя никога нямаше да бъде отново същата. Това беше

неизбежно и нещо, с което трябваше да се примири рано или късно, но осъзна, че се страхува най-вече от реакцията на другите хора много повече, отколкото от самото обезобразяване.

Люси влезе бавно в хола, където имаше огледало в цял ръст. Тъй като наоколо нямаше никой, тя внимателно махна шапката си и тъмните очила, които носеше през цялото време. После се погледна — продължително, сурово и хладнокръвно. Как щеше да се чувства, ако се срещнеше на улицата? Известно време тя наблюдава отражението си, като обръщаше лицето си насамоти и натам. Как можеше да очаква някой мъж да иска да я целуне сега, с изкривената ѝ уста и избитите зъби? Кой щеше да поиска да я прегърне дори? Бе отслабнала толкова много, че цялата бе кожа и кости, гърдите ѝ бяха плоски като на дванадесетгодишна, а ръката, която не беше в гипс, изглеждаше като тънка бяла пръчка, стърчаща от тениската ѝ. За първи път се виждаше в цял ръст и бе шокирана. Ако я бяха помолили да се идентифицира, би казала, че гледа изгладняло създание от концентрационен лагер, което е било изритано в лицето, докато е било полумъртво.

— Защо не я сложиш на масата в хола... — беше гласът на Даяна и секунда по-късно тя водеше Саймън, който носеше една гардения в китайска саксия към хола. — Ще изглежда добре тук, не мислиш ли?

Люси замръзна, вторачила поглед в тях, хваната в момент на силна уязвимост.

— О, скъпа! — възкликна Даяна, като че ли да се извини.

Очите на Саймън непринудено обхванаха Люси и той заговори с усмивка, все едно всичко бе наред:

— Хей, здравей! Майка ти ме накара да садя в саксии. Погледни тази малка красавица! Излязла направо от парника. Не може да се каже, че си живял, докато не си помирисал това цвете — без колебание той повдигна растението към Люси, за да го разгледа, държейки го само на няколко инча от лицето ѝ. Между тъмните лъскави листа имаше половин дузина свършени бели цветове, венчелистчетата бяха меки като кадифе и толкова гладки, колкото детска кожа. Люси ги погледна и се възхити на тяхното съвършенство.

— Помириши го добре — окуражително каза Саймън. Той все още се усмихваше, а сините му очи бяха приветливи.

В този момент тя осъзна, че той не я гледа с ужас или съжаление или дори с любопитство. Погледът му беше пряк, като че ли винаги е знаел как би следвало да изглежда тя зад тъмните очила и широкополата шапка. Люси се наведе напред, вдишвайки прекрасния упойващ парфюм, сладникав, но в същото време и остър.

— Мм. Чудесен аромат — каза тя, съзнавайки, че това е недостатъчно. После вдъхна още по-дълбоко. — Почти пристрастяващ е, нали? Имам желание да го мириша непрекъснато.

— Точно така — съгласи се той и се обърна към Даяна: — Искате да поставя саксията на масата тук?

Тя кимна.

— Има ли още готови гардении, които да донесеш в къщата?

— Има една, покрита с пъпки, които всеки момент ще се отворят.

Даяна заговори на Люси, която бе сложила отново тъмните си очила, но не и шапката.

— Искаш ли я в стаята си, скъпа? До леглото ти?

Тя поклати глава.

— Не. Омръзна ми да се чувствам като пациент. Не можем ли да я поставим във всекидневната? Така всички ще могат да ѝ се радват. Керъл ще дойде утре. Искам отново да започна да водя един нормален живот.

— Добре, скъпа — в гласа на Даяна имаше сянка на съмнение.

Саймън не каза нищо, но се усмихна на Люси и леко ѝ смигна, като че ли искаше да покаже, че е на нейна страна. Тя отвърна на усмивката му, имаше чувството, че бяха заговорници.

На следващия ден една кола, чийто клаксон весело бибиткаше, профуча нагоре по алеята и шумно спря до входната врата. Висока млада жена с вълниста сламена коса изскочи от шофьорското място и махна на фигурата, застанала на прозореца на приземния етаж.

— Керъл! — извика за поздрав Люси и като се обърна, се втурна в хола, за да я посрещне. Керъл, която беше по-висока и по-едра от приятелката си, я обгърна в мечешка прегръдка.

— Господи! И си отслабнала! — възкликна тя. — Щастливка. От една седмица вече съм на тази нова бананова диета и не съм свалила и килограм.

— Нищо не може да се сравнява с диетата „катастрофа“! — внезапно рече Люси хапливо.

— Много забавно. — Керъл прие престорено строго изражение.

— Влизай. Ще разтоварим колата по-късно. Как си? Искам да чуя всичките ти новини — Люси я поведе към всекидневната, ухаеща днес на гардении. Керъл се отпусна на едно от големите кресла и изпъна напред краката си, обути в джинси.

— Каква е тази маскировка? Защо са ти тъмните очила и шалът, и тази глупава плажна шапка? Изглеждаш, като че ли си в Палм Бийч, само дето не носиш достатъчно бижута.

Люси бавно свали шапката, шала и очилата.

— Ето, виж — каза тя, като застана открито с лице към Керъл. — Красива гледка, нали? — В гласа ѝ нямаше самосъжаление.

Керъл я погледна твърдо, решена да не показва никакви чувства. Вътрешно бе ужасена. Люси не бе преувеличила степента на нараняванията си. В действителност те бяха далеч по-лоши, отколкото бе очаквала Керъл. За момент тя разбра отказа на Люси да види Питър. Но Керъл продължи леко да се усмихва.

— Разбирам, че сигурно е ужасно болезнено — тихо каза тя. — Очите ти са все още подпухнали и сини, а имаш и много натъртвания. Но съм сигурна, че когато всички подутини спаднат, положението изобщо няма да изглежда толкова лошо.

— Вероятно ще отида в Америка да ми направят пластична операция — Люси ѝ каза за писмото и любезното предложение на Амелия Хероу.

— Доктор Кейло? Защо ми е познато това име? — Керъл се намръщи съсредоточено. После лицето ѝ светна. — Зная! Имаше предаване по телевизията за него. Беше най-вече за някаква филмова звезда, фалшиви гърди и прочие, но той е известен. Уау! Колко ще те забави това? Кога заминаваш за там?

— Все още не. Лицето ми трябва да заздравее добре, преди да направят нещо.

— Представи си само — да ти пише Амелия Хероу! Не мога да го повярвам. Винаги съм ѝ била голяма почитателка. Обзалагам се, че лицето ѝ е преправено, не мислиш ли?

— Сигурно е така.

— Поне се вижда светлина в края на тунела, и то доста ярка — отбеляза Керъл. — Считам, че ще се оправиш, скъпа — добави тя, кимайки бавно.

— Смяташ ли? — Даяна и Найджъл бяха доста отрицателно настроени към цялото това нещо, помисли си Люси. Може би не искаха да повдигат надеждите ѝ.

— Америка не е ли родината на козметичната хирургия? — попита Керъл. — Чувала съм, че са много по-напреднали от нас. Това променя всичко, нали? Двамата с Питър ще се ожените, нали?

В очите на Люси имаше болка.

— Решила съм, че това никога няма да стане. Ако операцията не е успешна, как мога да очаквам Питър да се обвърже с мен за цял живот? Няма да е честно спрямо него, а и спрямо мен. Той може да има всяко момиче...

— ... и е ужасен късметлия, че има някого като теб! — ядосано отвърна Керъл. — Не смей да се подценяваш. Мога да ти кажа едно нещо: той не те заслужава, ако не остане до теб.

— О, той иска — възрази Люси. — Това няма нищо общо с него. Решението е мое. Той не ме оставя на мира през цялото време, но аз не желая да разговарям с него. Казах му, че е свършено, напълно и окончателно, и просто искам той да го приеме.

Дните минаваха и Люси започна да възвръща силите си. За нея беше добре, че бе заобиколена от семейството и приятелите си, Керъл непрекъснато я размиваше, а спокойното държане на Саймън я караше да се чувства по-малко притеснена от външния си вид. Все още носеше тъмни очила през цялото време, но си слагаше шапката само когато беше навън в градината.

После положението се влоши. На петата нощ от престоя си Керъл се събуди от писъци. Те идваха от стаята на Люси, която беше до гостната. Ужасена, че може да се е наранила по някакъв начин, Керъл изхвъркна от постелята си и се втурна в съседната стая. Тя беше тъмна и Люси седеше изправена в леглото, като викаше и плачеше истерично.

— Какво има, скъпа? — попита Керъл разтревожена и включи светлината.

Люси поклати глава, неспособна да говори. Лицето ѝ беше зачервено и лъщеше от пот. Керъл седна на ръба на леглото и я прегърна.

— Боли ли те нещо, Люс?

— Сънувах катастрофата... Видях колата да пада... да пада върху нас... — изплака тя.

Керъл я притисна в прегръдките си.

— Спокойно, спокойно. Всичко е наред... Сега си в безопасност.

Даяна влезе забързано в стаята.

— Какво става? — разтревожено попита тя. — Чух писъци.

— Люси е имала кошмар — обясни Керъл.

— Щях да остана под нея — проплака Люси. Тя все още изглеждаше много уплашена. — Знаех, че няма да мога да избягам.

— Е, вече всичко свърши, скъпа — каза Даяна, като се опита гласът ѝ да звучи успокоително, но не успя. — Ще отида да ти стопля малко мляко. После можеш да заспиш отново.

Люси бръкна под възглавницата за кърпичката си. Избърса очите си и издуха носа си.

— Страх ме е да заспя отново — призна тя на Керъл, когато майка ѝ излезе от стаята. — Нямах представа. Беше толкова истинско. Бях точно там на пътя и Питър караше, а после внезапно тази кола... — замълча, треперейки.

— Запомни, това е свършено — успокоително рече Керъл. — Кошмарите са само начин, чрез който природата те очиства от шока на случилото се.

На следващата сутрин Люси бе уморена, но отново спокойна и весела.

— Извинявай за снощи — каза тя, като се усмихна на Керъл над подноса със закуската си.

— Не мисли за това — весело отвърна тя. — Реших, че сигурно си паднала и си си счупила другата ръка или нещо подобно.

— Не. Просто се направих на глупачка.

— Нищо подобно. Слушай, ако се чувстваш добре, защо да не обиколим малко магазините днес?

Люси изглеждаше поразена.

— О, не мога.

— Защо не? Нямах предвид да профучим надолу по Бонд Стрийт, по-скоро да се пошляем спокойно по главната улица на Гилфорд.

— Не искам да ме виждат.

— Кой ще те види — или познае, — цялата увита в шалове, шапки и с тъмни очила? И ако те видят... тогава какво?

— Все още не се чувствам в състояние да изляза. Не мога да понеса да ме зяпат непознати.

Керъл не настоя. Щеше да отнеме много повече време, отколкото съзнаваха всички, преди Люси да се възстанови психически, помисли си тя. Вече бе признала, че всяка вечер, докато се опитва да заспи, при нея се връщат онези последни фатални секунди преди катастрофата, като че ли бяха на филм. Говореше за ужасния шум, подобен на пистолетни изстрели, при сблъсъка на колите. Спомняше си за начина, по който светът бе станал едноцветен като старинна фотография. И как е мислила, че лежи на дъжда, разбирайки едва след като го опитала, че това е собствената ѝ кръв, намокрила лицето ѝ.

Същата вечер, след като Люси се бе качила горе, казвайки, че е уморена, Керъл реши да поведе разговор по този въпрос. Емоционалното състояние на Люси я безпокоеше много повече, отколкото нараняванията ѝ, но нито Даяна, нито Найджъл си даваха сметка, че нещо не е наред.

— Не смяташ ли — започна тя, поглеждайки Даяна, — че Люси трябва да отиде на психоаналитик? Имам предвид, че организмът ѝ понесе такъв огромен шок. Няма ли това да окаже продължителен ефект, ако тя не поговори с някого сега?

— Да поговори... за какво точно? — вяло отвърна Даяна.

Керъл хвърли бърз поглед на Найджъл.

— Не мислиш ли, че тя трябва да премине през терапия?

— Да, смятам, че трябва — кимна той.

Над запалените свещи изражението на Даяна изглеждаше присмехулно.

— Скъпа моя Керъл, не знаех, че си ходила в Америка — каза тя. — Защо трябва едно нормално, здравомислещо момиче като Люси да има нужда да ходи на психиатър? Никога през живота си не съм чувала подобна глупост.

— Керъл не каза психиатър — отбеляза Найджъл. — Всъщност смятам, че е много добра идея. Мислех да помоля доктора, който се грижеше за нея в болницата, да препоръча някого, с когото да поговори.

— Те ще ѝ напълнят главата с всякакви психо бръщолевения и ще ѝ припишат цял куп мании, за чието съществуване никога не е подозирала — отвърна Даяна. — Нищо му няма на бедното малко създание. След като оправят лицето ѝ, тя ще се почувства добре, но както и да е, за какво трябва да говори тя? Сигурно е за предпочитане да забрави за катастрофата колкото може по-скоро. Самата аз смятам, че тя се справя много добре. Изобщо не споменава за това. Не разсъждава върху случилото се.

Саймън, който внимателно слушаше, се обади за първи път.

— Там е проблемът — тихо каза той.

Керъл се обърна към него, зарадвана от подкрепата му.

— Точно така. Тя се държи прекалено смело. Сигурно е било ужасно изпитание и не може да не я е засегнало подсъзнателно. Мисля, че тя или отрича случилото се, като го изключва изцяло от съзнанието си, или то се върти непрекъснато в главата ѝ и тя не иска да споменава за него. Трябва да бъде насърчена да говори.

— Права си — съгласи се Найджъл.

— Тя се отнася прекалено хладно и към развалянето на годеща си с Питър — продължи Керъл. — В края на краищата те са заедно от две години, възнамеряваха да се оженят това лято, намериха нов апартамент и планираха заедно цялото си бъдеще. Как можеш да се простиш с всичко това, без да изпитваш ужасно съжаление?

Даяна се втрени в Найджъл, засегната и безпомощна.

— Смятах, че трябва да се безпокоим само за лицето ѝ, Найджъл — каза тя.

Той се усмихна търпеливо на жена си, преди да отговори, и Керъл си помисли, че изглежда извънредно уморен и измъчен. В очите му имаше тъга, която преди не бе забелязала, а устните му бяха някак си строги.

— В днешно време, скъпа, те се затварят в себе си — обясни той. — Психическите последици от катастрофата могат да бъдат далеч по-лоши от физическите. Според мен Люси се държи прекалено стоически. Всъщност почти очаквах в даден момент нервите ѝ да не издържат и да се разплаче. Щеше да е по-здравословно, ако го бе сторила.

— Но ако заведеш Люси на психиатър, това ще я накара да си помисли, че нещо не е наред с ума ѝ.

— Казах ти, че психоаналитикът не е психиатър — доста остро отвърна Найджъл.

— Не може ли да поговори с нас, скъпи? С теб, мен, Сюзън и Керъл? — предложи Даяна почти умоляващо, толкова дълбоко бе убедена, че в психиатричното лечение има нещо срамно. — И със Саймън също. Тя се разбира много добре с теб, нали, Саймън?

— Но аз не съм квалифициран — изтъкна той.

— Всички можем да слушаме, но нито един от нас не е квалифициран — каза Найджъл.

— Тъй като тя таи всичко в себе си, нужен е някой, който знае как да отключи онази част от психиката ѝ, която тя държи затворена, да я накара да разговаря за случилото се. А когато това стане, никой от нас няма да знае какво да каже. В такъв случай можем повече да навредим, отколкото да помогнем — рече Керъл.

Найджъл я погледна с подновено внимание.

— Керъл улучи право в целта. За всички ще бъде трудно да се отстрани пречката в ума ѝ.

— Това е, защото тя не иска да разговаря, скъпи — каза Даяна леко учудена, като че ли всички бяха глупави. — Съвсем просто е наистина. Не зная защо продължавате. Люси просто иска да забрави за катастрофата и аз не я обвинявам.

Настъпи моментно мълчание, а Керъл и Саймън се спогледаха.

— Как може да си толкова глупава? — внезапно изкрещя ядосано Найджъл от другия край на масата в трапезарията. — Ти живееш в друг свят, Даяна. Нямаш никаква представа в какво, по дяволите, се състои животът! — той говореше с такава жар, че Керъл веднага разбра, че причината не бе само в Люси.

Имаше нещо друго, нещо, което бе държал заключено вътре в себе си, някакво непоносимо бреме, за което жена му изобщо не подозираше. Беше истина. Даяна винаги бе живяла в своя собствен удобен свят, който не се простираше много по-далеч от това да поддържа красивата си къща и да възпитава дъщерите си, като че ли все още бяха красиви малки момиченца в празнични рокли.

— Господи, вижте колко е часът! Мисля, че трябва да се връщаме във вилата — оповести Сюзън, като се изправи на крака и стресна всички. — Хайде, Саймън. Става много късно, а утре ти предстои тежък ден в зеленчуковата градина, нали?

Той вежливо се изправи, при което издърпа назад стола ѝ вместо нея.

— Да. Ще имам труден двубой с картофения участък — безгрижно каза той, но изглеждаше смутен от внезапното ѝ желание да си тръгне. — Благодаря за вкусната вечеря, госпожо Хауърд. Наистина ми хареса.

Докато Даяна се усмихвате благо, Найджъл, който също се бе изправил, отвърна:

— Радваме се, че си тук, Саймън, и бих искал да се обръщаш към нас на име. В тази къща не държим на официалностите. Във всеки случай, като ме наричат „господин Хауърд“, ме карат да се чувствам на сто години! — добави той, смеейки се.

— Да си направим една екскурзия заедно веднага щом се оправиш — предложи Керъл: няколко дни по-късно, докато седяха на моравата в прохладната сянка на разперените клони на един бук. Тя трябваше да се върне вкъщи на следващия ден и искаше да остави Люси с нещо положително, което да чака с нетърпение.

— Идеята е чудесна, но знаеш, че трябва да се връщам на работа — отвърна тя. — В момента съм в отпуск по болест, но колко дълго мога да отсъствам? Още шест месеца? Или повече — заради пластичната операция? Толкова се страхувам, че в „Сити Рейдио“ ще ме забравят. Всички искат да постъпят в телевизията или радиото и това се случва в най-неподходящия момент от кариерата ми — раздразнено добави тя.

— Все пак ще имаш нужда от малка екскурзия — заувещава я Керъл.

— Мисля, че отиването до Америка ще бъде единственото пътуване, което ще предприема засега. Ще трябва да си намеря и апартамент, след като няма да се омъжвам, а ако изгубя работата си, докато се възстановя, с мен ще бъде свършено, както и с всичко останало. О, господи! Каква бъркотия само.

Люси се облегна назад и затвори очи, желаейки силно животът ѝ отново да стане нормален. На земята до нея лежаха захвърлените шапка, шал и очила, но тя знаеше, че в мига, в който се лишеше от

закрилата на голямото старо дърво, щеше да се наложи да ги сложи отново.

— Сигурна съм, че ще ти запазят работата — увери я Керъл. — Но ако не го сторят, има куп други радиостанции, нали? Винаги можеш да си намериш място като репортер.

Докато седяха, обсъждайки бъдещето, те не видяха, че някой, идващ откъм къщата, се приближава зад тях.

Първо Люси забеляза, че Саймън, който плевеше цветната леха, изведнъж спря да работи и се изправи, вглеждайки се съсредоточено в нещо.

— Какво гледа Саймън? — любопитно попита тя.

Керъл вдигна глава и двете се обърнаха към къщата, за да видят сами.

Беше Питър. Облечен във висящ като чувал сив спортен костюм, той куцаше към тях на патерици. Десният му крак, който се виждаше в долния край на крачола, беше обвит в гипс и се поддържаше от желязна подпора, поставена на извивката на ходилото. Въпреки че ходеше много трудно, той държеше главата си високо вдигната и се усмихваше широко.

— Люси! — извика победоносно младият мъж.

Тя се наведе напред ужасена, осъзнавайки, че лицето ѝ не бе покрито. Ръцете ѝ се вдигнаха да прикрият устата... носа... трескаво заровиха за шапката и очилата... за всичко, което можеше да скрие раните ѝ. Но нямаше смисъл. Питър бе видял лицето ѝ и бе спрял, гледайки я втренчено, като че ли не можеше да повярва на очите си.

— Здравей, Питър — тихо каза Люси и отпусна ръце. Седеше изправена, уязвима и беззащитна, и го гледаше спокойно. На лицето му се изписа зле прикрит ужас.

— Боже мой! Изглеждаш ужасно! Белезите ще ти останат за цял живот, нали? — изтърси той. Внезапната потна бледност на лицето свидетелстваше за уплахата му. Поклати глава невярващо. — Изобщо нямах представа, че ще изглеждаш толкова зле.

Люси продължи да седи сковано в шезлонга, гледайки Питър. В градината цареше тишина, като че ли цялата околност бе притаила дъх. Керъл стоеше до Люси, безмълвна. Саймън, изправен до цветната леха, наблюдаваше, застинал неподвижно.

Питър пристъпи от крак на крак и облиза долната си устна. Беше очевидно, че той отчаяно търси начин да избяга. После заговори:

— Аз... аз дойдох да се опитам да... ммм... да се опитам да те убедя да се омъжиш за мен, но сега разбирам защо... ти беше права. Няма начин да се оженим сега. Не и при сегашния ти външен вид.

Четиримата останаха неподвижни като че ли цяла вечност — фигури от жива картина с такава трагична наситеност, че Люси почувства, че се вледенява. После Питър се обърна и тръгна, патериците се забиваха в моравата като щипки на рак, решен да се измъкне, преди да бъде погълнат от идващия прилив. Той почти се затича, когато стъпи на чакълестата пътека. После бързо се провря през френските прозорци на всекидневната и изчезна в къщата. Минута по-късно те чува шума от заминаваща кола.

Люси се измъкна от стола си и се отпусна сломена на тревата, гипсираната ѝ ръка стърчеше нелепо пред нея, с другата се бе обгърнала, като че ли да се предпази.

Керъл погледна към къщата с искрящи очи.

— Малък мръсник! — извика тя. — Как смее!

Люси не можеше да говори. Мъчителните ридания затрудняваха дори дишането ѝ. Свита на земята, тя имаше чувството, че животът я напуска. Саймън се спусна и я вдигна много внимателно. После я внесе в къщата и я положи на канапето във всекидневната.

— Няма нищо — непрекъснато повтаряше той успокоително. — Няма нищо. Излей мъката си.

— Мислех, че ме обича... — продължаваше да хлипа тя. — Видя ли лицето му? Видя ли как ме гледаше?

Керъл и Саймън се спогледаха, неспособни да намерят утешителни думи. Ужасени от сцената, на която току-що бяха станали свидетели, те държаха ръцете на Люси и се надяваха тя да усеща мълчаливото им съчувствие.

Даяна се втурна в стаята.

— Какво се е случило?

— Кой го пусна вътре? — гневно избухна Керъл.

Даяна я погледна неразбиращо.

— Кого? — после отиде при Люси и я прегърна. — Какво не е наред, скъпа?

— Питър беше тук — обясни Керъл, лицето ѝ бе почервенияло от гняв, а дългата ѝ руса коса беше разчорлена. — Държа се ужасно лошо. Не мога да повярвам, че някой е способен на подобно нещо! Господи! Искан ми се да му бях казала какво мисля за него.

— Питър? Тук? — Даяна се огледа, като че ли очакваше да го види, спотайващ се в някой ъгъл. — Какво правеше? Какво каза?

В този момент в стаята влезе тромаво госпожа Уорън, носейки, както обикновено, парцал в едната си ръка и аерозол в другата — като свидетелство за това колко усилено работеше.

— Какво става? — попита тя със светнало от любопитство лице. — Пуснах господин Бюмон вътре, ако искате да знаете. Дойде с такси и каза, че желае да изненада госпожица Люси. Никой не ми е казал, че не трябва да го правя — предизвикателно добави тя.

— Всичко е наред, госпожо Уорън — каза Даяна с успокояващ глас. — Нямахте откъде да знаете.

— Изобщо не е наред — грубо избухна Керъл.

Люси все още плачеше, като че ли цялата болка и ударът, който бе понесла, внезапно ѝ бяха дошли в повече.

— Донеси ѝ малко бренди — разсеяно каза Даяна, като галеше главата на Люси с трескава напрегнатост.

— Тя има нужда да си поплаче — отбеляза Керъл. — Искан ми се само този мръсник да не я бе разстройвал.

— Но какво стана?

За тяхна изненада Люси спря да риде и заговори сподадено през сълзи:

— Питър бе отвратен, когато ме видя... Той си тръгна... Беше ужасно — сълзите потекоха по бузите ѝ и закапаха върху копринените възглавнички на дивана. Подутата ѝ и изкривена уста потрепери. — Въпреки че развалих годежа ни, аз се надявах... тайно... че един ден ще се оженим — проплака тя. После вдигна жално поглед и изтри очите си с опакото на здравата си ръка. — Толкова ли ужасно изглеждам?

— Разбира се, че не, скъпа — бързо каза Даяна.

Керъл седна до Люси на облегалката на канапето и я прегърна утешително.

— Ще ти кажа едно нещо — упорито рече тя, — поне имаш удовлетворението да знаеш, че си го зарязала! Не му позволявай да те

разстройва, скъпа. Този жалък негодник не заслужава изобщо да мислиш за него. Надявам се да изгние в ада.

— Какво каза той? — попита Даяна, почти раздражено. По някаква причина тя се чувстваше обидена от факта, че думите на Керъл имаха много по-благоотворно въздействие върху Люси от нейните собствени.

— В действителност не каза нищо — прошепна Люси. — Един поглед върху лицето ми и той си тръгна. Край на историята.

— Отвратителна жалка свиня. Ще ми се да му бях счупила и другия крак! — все още се гневеше Керъл.

Госпожа Уорън се върна с гарафата бренди и една чаша.

— Ето, скъпа — каза тя и ги пхна в ръцете на Люси.

Саймън пристъпи напред.

— Чакай. Дай на мен. — Той сведе поглед към Люси, лицето му беше изпълнено със съчувствие. — Мисля, че чаша горещ чай с много захар ще свърши по-добра работа, отколкото това нещо.

След като Люси изпи чая си и издуха носа си няколко пъти, което ѝ причини изгаряща болка, пронизваща синусите ѝ като с нагорещени игли, тя се изправи уморено на крака, все едно че беше старица.

Майка ѝ я наблюдаваше разтревожено.

— Къде отиваш, скъпа?

— В стаята си.

— Да ти донеса ли нещо?

— Не, благодаря.

Те я изпратиха с поглед — тъжна, примирена малка фигура, но с високо вдигната глава, уважавайки нуждата ѝ да остане сама за известно време след ужасното унижение, на което бе подложена от неочакваната визита на Питър.

— Той ще си плати за това, което стори — отмъстително рече Керъл.

— Поне помогна да се пречупи издръжливостта ѝ — отбеляза Саймън. — Не можеше да продължава още дълго време да се прави на смела за всичко. Не беше здравословно за нея.

Керъл го нападна, защитавайки Люси.

— Но тя е смела по природа — информира го тя. — Дори когато беше малко момиче, никога не вдигаше шум за нищо.

Два дни по-късно Люси получи писмо от Питър. Разпознавайки известния ѝ ясен почерк, тя го грабна от масата в хола и забърза към стаята си, където можеше да го прочете на спокойствие. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Разкъса плика е треперещи ръце.

„Скъпа Люси,

След като те видях вчера, разбрах, че при създадите се обстоятелства никога не ще мога да се ожена за теб. Няма да бъде честно спрямо теб, а и спрямо мен. Ще уредя една кола да вземе нещата ти от апартамента и ще ги изпратя у вас. Предполагам, че не бързаш да ги получиш, нали? Заминавам за няколко седмици да се възстановя в един санаториум, което очаквам с голямо нетърпение, тъй като болничният живот доста ми омръзна.

Твой Питър“

Вместо да запази това писмо, както бе сторила с останалите, Люси го накъса на малки парченца, докато сълзите ѝ се стичаха надолу по бузите. Питър беше прав за едно нещо: тя не бързаше да получи обратно нещата си. Вещите ѝ бяха част от един живот, който, както по всичко личеше, бе напълно приключил.

СЕДМА ГЛАВА

Есента вече бе настъпила. Слънцето бе изгубило топлината си и следобедите бяха започнали да стават студени. Люси не можеше вече да седи в градината и затова предприемаше кратки разходки с Мъфи и Маки, което, според доктор Съдърланд, беше така или иначе по-добре за нея и щеше да ѝ помогне да възвърне силите си. Сега, когато гипсът на ръката ѝ бе свален, сутрините ѝ бяха заети е посещения при физиотерапевта или пътувания до зъболекаря, в резултат на които засега бяха прокарани канали в корените на всичките ѝ горни предни зъби.

— Очевидно зъбите ми са подложени на жестока травма — каза тя на Тили. — Дори съседните на онези, които бяха избити, умират заради тях. Ето защо трябва да ми махнат корените.

— Колко необичайно! — отвърна Тили е безизразно лице. — Бедните малки създания. Мислиш ли, че и те имат нужда от психотерапия?

— Млъквай! — смеейки се, Люси хвърли една възглавница по сестра си.

— Какво става, ако кътниците ти получат пълно нервно разстройство? — настоя Тили.

Междувременно Найджъл си кореспондираше с господин Морис Кларк — хирургът, който първоначално бе оперирал Люси, и с доктор Дик Кейло, като се опитваше да осигури на Люси най-добрата пластична операция. Тук той трябваше да подходи внимателно, тъй като се страхуваше да не обиди господин Кларк, който бе известен хирург в Англия и още от началото бе решил, че е съвсем естествено да поеме и всички по-нататъшни операции на Люси.

— Не ме интересува какво си е мислил — отбеляза Даяна с необичайна твърдост. — Говорим за лицето на Люси, а доктор Кейло ни беше горещо препоръчан — тя снижи гласа си, за да не я чуе Люси в съседната стая: — Досега господин Кларк не е направил нищо с лицето ѝ, нали?

Найджъл се почувства разкъсан между симпатията и уважението си към господин Кларк и естественото си желание да направи всичко възможно за Люси.

— Ще продам бижутата си, ако е необходимо — намеси се Сюзън. Според нея нямаше съмнение кой трябва да извърши операцията. Тя принадлежеше към поколението, което считаше, че най-голямото богатство за едно момиче е лицето му, а поведението на Питър, когато видя Люси, само затвърди тази теория.

— Парите нямат нищо общо с това. Ако наистина се наложи, ние ще продадем къщата — каза Даяна.

— Съгласен съм, избираме доктор Кейло — решително рече Найджъл. — Люси трябва да получи най-доброто — ако не за друго, поне от морални съображения, а изглежда, че тя има голяма вяра в него. Вероятно защото се знае, че е оперирал много известни и красиви жени.

— Наистина ли? — попита Сюзън. — Като например?

Найджъл се консултира, с папката върху скута си, която бързо набъбваше с цялата им медицинска кореспонденция.

— Според Амелия Хероу той е направил козметични операции на съпругите на трима президенти на Съединените щати...

— На кои? — Сюзън беше заинтригувана.

Найджъл се усмихна.

— Амелия е твърде дискретна, за да ги спомене. Той е и най-предпочитаният хирург от повечето филмови звезди на Холивуд, мъже и жени...

— Мъжете правят ли си козметични операции?

— Очевидно. Сега да видим какво казва той за Люси — Найджъл започна да чете на глас: — „Трябва да се даде време на лицето ѝ да се успокои и тогава да опитаме пластична операция. Моля да ми изпратите нейни снимки преди катастрофата, непосредствено след нея и съвсем скорошни. Искам също рентгеновите ѝ снимки и копия на всичките ѝ медицински изследвания“ — Найджъл изглеждаше замислен. — Като че ли това е човекът, който ни трябва. Струва ми се, че дойде време да кажем на господин Кларк, че сме решили Люси да отиде в Америка, не мислите ли?

Десет дни по-късно Найджъл получи писмо от доктор Кейло, което постави нещата в съвсем различна светлина. Тъй като Люси бе

жертва на автомобилна катастрофа, а не просто някой, който иска да бъде разкрасен, той възнамеряваше да направи видеофилм за всеки етап от лечението ѝ и да го използва, когато изнася лекции по пластична хирургия. Лечението щеше да бъде безплатно. Както и престоят ѝ в клиниката „Кейло“, с изключение на телефонните разговори или покупките, които щеше да направи в бутика на клиниката.

„По-специално — завършваше писмото си доктор Кейло — усъвършенствал съм нови техники на кожен кюретаж и лазерно лечение и за моите студенти ще бъде от голяма полза да видят на видео прилагането на тези методи.“

— Фантастично! — възкликна Даяна, когато Найджъл прочете писмото до края.

— Страхотно — съгласи се Тили.

— Благодаря на Бога — пламенно рече Люси. — Наистина се безпокоях за цената. Не исках да фалираш, татко.

— Сега няма такава опасност, скъпа — каза Найджъл, като я гледаше с обич. — Но колкото и да струваше, нямаше да пожалим нито пени.

— Зная — Люси протегна ръце и обви шията му. — Но въпреки това се чувствам облекчена.

— Доста съм развълнувана — сподели Люси с Керъл при един от продължителните им телефонни разговори. — Нервна, но развълнувана. Искам да кажа, не мога да изглеждам по-лошо, отколкото в момента, така че нямам какво да губя, нали?

— Сигурно е добър, щом при него ходят президентски съпруги — уверено се съгласи Керъл. — Кога смяташ да заминеш?

— След около месец. Изпратихме на този доктор Кейло мои снимки от миналото лято и някои скорошни, които татко направи онзи ден. Господи! Наистина изглеждам страшно, Керъл. Ако срещна себе си по тъмно в някоя уличка, ще припадна — независимо от думите ѝ, тонът ѝ бе весел, дори шеговит. По странен начин сега тя се чувстваше спокойна и примирена. Външният ѝ вид, начинът, по който щеше да изглежда през следващите шестдесет години, не беше в нейна власт и тя се чувстваше доста облекчена при мисълта, че може да се предаде в ръцете на специалист. Както бе казала, нямаше какво да губи, а вероятно можеше много да спечели. Това я накара да разбере, че

животът не свършва само защото бе изгубила хубостта си. Дори ако само изглежда приемливо нормална, когато всичко свърши, тя щеше да бъде доволна; и още веднъж щеше да заприлича повече на себе си. Отношението на Питър я накара да разбере, че в действителност той изобщо не я бе обичал. Нито ума и сърцето ѝ, нито душата ѝ. Седмици наред се чувстваше дълбоко огорчена и разстроена, но сега си казваше, че е имала късмет да се отърве. Както искрено бе отбелязала Керъл по време на един от техните разговори, такъв мъж е еднакво склонен да те напусне, когато забременееш и станеш дебела, или пък остарееш и косата ти побелее.

— Мисля, че грешката е на Миранда, задето е толкова повърхностен — добави тя. — С такава майка какво можеш да очакваш?

Даяна настоя да помогне на Люси да опакова багажа си, преди да отлети за Ню Йорк. Амелия Хероу щеше да я посрещне на летище „Кенеди“, да я отведе да пренощува в апартамента ѝ на Парк Авеню, а след това да лети с нея на местен вътрешен полет до частната клиника на доктор Кейло в Лонг Айлънд.

— Ще имаш нужда от някои топли дрехи — посъветва я Даяна. — Искаш ли да вземеш назаем белия ми кашмирен пуловер? Ще подхожда много на червената ти вълнена пола.

— Благодаря, мамо, но ще взема възможно най-малко дрехи. В писмото, което получихме от клиниката, се казваше, че са необходими само пижами, неща за гимнастическия салон и спортен екип. Не смятам да ходя никъде.

— А за времето, през което ще отседнеш при Амелия Хероу? Не можеш да се разхождаш из Ню Йорк по анцуг. Представи си, че тя те заведе в някой изискан ресторант? — докато говореше, Даяна сгъваше новата памучна пижама, която бе купила за Люси, и един екстравагантен копринен халат.

— Амелия няма да ме заведе никъде в този вид — възрази Люси. — Мисля да си купя някои неща в Ню Йорк, след като всичко приключи.

Даяна се оживи. За момент си бе помислила, че Люси изцяло бе изгубила интерес към външния си вид.

— Каква добра идея, скъпа, но защо още сега не вземеш някоя прилична дреха със себе си? В случай че Амелия те заведе някъде.

— О, мамо! — въздъхна Люси, раздразнена от суетнята на майка си. Но в името на мира тя пхна в пътната чанта с цип кафявия си костюм е дълга прихлупена пола.

— Това ли е всичко? — Даяна изглеждаше леко ужасена.

— Всичко, от което имам нужда — твърдо каза Люси.

Вечерята в нощта на заминаването ѝ бе помрачена от атмосферата на изкуствена веселост. Найджъл и Даяна искаха да ѝ устроят хубаво изпращане и първо отвориха няколко бутилки шампанско във всекидневната, Сюзън бе сготвила омар „Термидор“, което бе любимото ястие на Люси, но бедата беше там, че никой не се чувстваше в празнично настроение. Даяна непрекъснато избухваше в сълзи, защото Люси вероятно заминаваше за шест месеца, както бе предупредил доктор Кейло, а всички останали изглеждаха обхванати от различни състояния на депресия.

Сюзън бе необичайно оклюмала. По-рано вечерта бе казала, че се надява да живее достатъчно дълго, за да види как Люси и Тили са се устроили — с красиви съпрузи и деца в собствени домове.

Найджъл също беше унил. Последните думи на Оливър, когато се бяха срещнали, непрекъснато се въртяха в ума му, подлудявайки го. Възможно ли беше наистина Оливър да е серопозитивен? Мисълта бе твърде ужасяваща, за да разсъждава над нея. Но по всяка вероятност той само му се надсмиваше. Опитваше се да го накара да се чувства виновен за прекратяването на връзката им. От друга страна, Найджъл непрекъснато се будеше посред нощ, потейки се от страх. Възможно ли е Оливър да казва истината? Може би той самият трябва да отиде да си направи кръвен тест? Последниците, в случай че е заразен, бяха твърде ужасяващи, за да мисли за тях. Но неизвестността, терзаеща ума му, в момента му изглеждаше много по-лоша.

— Малко вино, Саймън? — тази вечер трябваше да положи всички усилия да изглежда грижовен домакин и щастлив семеен мъж.

— Благодаря. Виното е превъзходно — отбеляза Саймън, отпивайки замислено от него. — Какво е?

Найджъл напълни догоре собствената си чаша.

— Chateau des Annereaux. Едно от любимите ми червени борда. Това е от 1989 година. Заредил съм половин дузина касетки, защото смятам, че е една от най-добрите им реколти.

— Може ли да ми налееш още малко, татко? — Люси протегна чашата си. — Макар че, струва ми се, предпочитам онова, което пихме в неделя. Беше наистина добро.

Саймън се засмя.

— Отличен по тактичност, Люси. Виното беше австралийско, нали?

Найджъл кимна.

— Шардоне от хълмовете Конунга край Пенфолд.

— Не ме интересува какво е, важното е да е алкохол — решително заяви Сюзън. — И така... — тя вдигна чашата си. — За теб, Люси! Бон воаяж и... — неочаквано очите ѝ се напълниха със сълзи и тя не можа да продължи.

Това отново накара Даяна да заговори.

— Да, скъпа... за теб — каза тя с треперещ глас и гърлото ѝ се стегна от слабо ридание.

— За бога! — възкликна Люси, гледайки ги невярващо. — Не заминавам завинаги. Човек би си помислил, че емигрирам или нещо подобно!

— Не говори така на майка си — възрази Найджъл, внезапно ядосан.

— Само казах...

Люси огледа всички на масата, майка ѝ и баба ѝ плачеха, а баща ѝ се опитваше да прикрие чувствата си, правейки се на сърдит. Изглежда, единствено Саймън се държеше нормално.

Веднага след като приключиха, Люси стана, нямаща търпение да сложи край на вечерята. Прекалено много болка имаше в тази къща сега, а те толкова дълго време бяха прекарвали, скупчени заедно, че атмосферата заприличваше на клаустрофобична. Време беше да се махне и все пак това ѝ причиняваше мъка. През последните няколко месеца трябваше да се откаже от независимостта си, което я върна в миналото ѝ, тя се смали и от нея остана само една сянка.

— Ще те събудя в пет и половина, скъпа — каза Даяна, като се опита да се усмихне през сълзи. — Предполагам, че двамата с татко ти трябва да тръгнете за „Хийтроу“ към шест и половина.

— Най-късно — съгласи се Найджъл.

— Добре. Ще се видим утре — безгрижно рече Люси. — Довиждане на всички.

Саймън я застигна при стълбите с протегнатата ръка.

— Желая ти щастие, приятелко — каза той. — Надявам се всичко да мине добре.

Люси спря и се обърна да му подаде ръка.

— Благодаря, Саймън — знаеше, че той бе намерил техническата работа, която търсеше, и се готвеше да напусне Ийстли Манър. — Надявам се всичко да е наред и при теб.

— Благодаря. Късмет!

Останала най-сетне сама в стаята си, уморена от напрегнатата вечер, Люси отиде при огледалото над скрина и дълго се визира в отражението си. Натъртванията и подутините бяха изчезнали, но белезите все още личаха ярко, а когато се усмихнеше, лицето ѝ продължаваше да се изкривява на една страна. Носът ѝ беше извит, а една от скулите ѝ — сплескана. Но най-зле от всичко беше лявата страна на челюстта ѝ, която като че ли бе увиснала много повече от дясната. Опита се да се гледа, без да се вълнува. Сивите ѝ очи със сигурност бяха хубави, а меката ѝ кестенява коса бе станала доста гъста и лъскава след оздравяването ѝ. „Ще бъде интересно да видя какво може да направи доктор Кейло — помисли си тя. — Трябва да запомня този момент и как изглеждам сега, защото следващия път, когато се погледна в това огледало, няма да има и помен от настоящото ми лице.“

Люси се обърна назад, за да махне на майка си за последен път, докато Найджъл изкарваше колата навън през портите на Ийстли Манър. Даяна, застанала по халат, се усмихваше храбро.

— Всичко ли взе, скъпа? — попита той, за да каже нещо.

— Да, татко. Всичко, благодаря.

— Имаш ли какво да четеш по време на полета?

— Мислех да си взема малко списания и няколко книги на летището.

— Имаш ли достатъчно пари в теб?

Ситуацията ѝ напомни за времето, когато се връщаше в пансиона: майка ѝ, потънала в сълзи, ѝ казваше, че е пришила лентички с името ѝ на новите ѝ пликчета, а баща ѝ проверяваше дали има достатъчно пари. Люси се изкиска. Нищо не се променя, независимо на колко години си.

— Имам цял куп пари и пътнически чекове, така че съм добре — нежно отвърна тя, чувствайки, че той се нуждаеше от вниманието ѝ.

Веднага щом „Хийтроу“ се появи, Люси си сложи голямата черна филцова шапка с широка периферия, като я дръпна ниско над очите, след което постави тъмните си очила. Найджъл ѝ хвърли поглед.

— Необходимо ли е това, скъпа? — той толкова бе свикнал да я вижда въщи без тъй наречената от него „маскировка“, че забрави, колко тя мрази да я гледат непознати.

— Бъди сигурен — весело отвърна тя. — Не трябва да плашим конете по улиците.

— Както би казала госпожа Патрик Кемпбел.

— Точно така. И, татко?

— Да, скъпа?

— Когато стигнем там, просто ме остави. Ще го направиш ли? Без дълги мъчителни сбогувания. Вече съм голямо момиче и мога сама да отида до самолета — за момент тя не беше сигурна дали мисли за себе си или за него.

— Ами багажът ти?

— Взела съм само сака си и това — тя посочи малка чанта с цип между краката си.

Той се изненада.

— Господи! Това се казва да пътуваш с малко багаж.

— Така е най-добре, татко.

Когато той спря до бордюра, близо до входа за заминаващите, тя бързо го целуна по бузата и се измъкна от колата. Той я видя за последен път — високо стройно момиче със стегнати джинси, кожено яке и трогателно нелепа шапка, превито под тежестта на яркосинята си платнена чанта, увиснала на рамото ѝ. Когато Люси се обърна да му махне, той съзря за миг бедното ѝ малко личице през замъглените си от сълзи очи, след което тя изчезна.

— Ще отседне при теб? — гласът на Миранда се извиси изненадано по телефона. — Защо си я поканила да отседне при теб, за бога?

Амелия Хероу се облегна на дълбокото сиво копринено канапе във всекидневната си, държейки в ръка първата си за деня голяма чаша

кафе, и се намръщи раздражено.

— Ами защо не? Няма да е много любезно да я настаня в хотел, когато имам свободна стая, нали? Така или иначе, утре ще я водя в клиниката, тъй че е далеч по-добре да преодолее часовата разлика тук.

— Кога пристига?

— Днес следобед. Ще я посрещна на летище „Кенеди“. Мисля, че това е първото ѝ пътуване до Ню Йорк.

— Сигурна съм, че е така. Момичето не е ходило никъде. Значи този доктор Кейло ще оперира лицето ѝ, така ли? Господи, здравата ще се потруди. Питър едва не се разболя, когато я видя. Чудя се какво всъщност може да се направи!

Амелия можеше само да предполага каква бе причината за яростта и разочарованието на Миранда, но имаше чувството, че се дължаха на невъзможността ѝ да си позволи самата тя да отиде при Дик Кейло. От месеци наред Миранда тормозеше Амелия да разбере колко струва „работата“ в клиниката „Кейло“.

— Пиши им — беше ѝ казала Амелия най-накрая. Тя знаеше много добре, че Миранда не може да си позволи да отиде, но не желаше да я кара да се чувства неудобно, разкривайки ѝ, че е наясно с това.

Нищо повече не се каза и Миранда никога вече не спомена отново доктор Кейло. До момента, в който Амелия глупаво се изпусна, че Люси Хауърд е на път за там.

— Как е Питър? — бързо попита Амелия, за да отклони въпроса.

— Кракът все още му създава неприятности, но вече се върна на работа. Има си и красива нова приятелка.

Амелия почти чуваше как Миранда мърка от задоволство.

— Наистина ли? Сериозно ли е?

— О, знаеш ги младите, скъпа. Питър казва, че иска да се ожени за нея, но смятам, че трябва да остане ерген малко по-дълго. Той е само на двадесет и девет години и ми се ще да се позабавлява известно време, преди да се задоми. Може би съдбата имаше пръст в катастрофата! Сега щеше да е женен за Люси, а аз никога не съм я харесвала.

— Не съм сигурна, Миранда, че ти някога ще харесаш, която и да е избраница на Питър — сухо рече Амелия.

— Какво искаш да кажеш? Ако е намерил подходящото момиче, аз ще съм доволна — обидено отвърна тя.

— А, да. Но кое ще е подходящото момиче? Знаеш ли — продължи Амелия с приятно интимен тон, за да я успокои, — наистина съм безкрайно радостна, че нямам никакви деца. Всичките ми приятели имат толкова много проблеми и така се тормозят около децата си...

— Питър никога не ми е създавал проблеми — възмутено я прекъсна Миранда. — Зависи как ще възпиташ децата си. Люси и семейството ѝ бяха изключителни сноби, нали разбираш? А и имах подозрения относно него.

— Относно кого?

— Говоря за Найджъл, бащата.

— В какъв смисъл?

— Никога не си се срещала с него, нали?

— Не.

— Да — Миранда заговори със задоволството на човек, който знае всичко. Бе превърнала в изкуство способността си да извлича удоволствие от грешките на другите: — Сигурна съм, че е хомосексуален. Е, бисексуален във всеки случай. А жена му е толкова глупава, че едва ли има представа.

— Е, и какво? Първият ми съпруг, Дейл Кат, беше бисексуален. Това изобщо не ме е безпокояло — тихо отвърна Амелия. — Поне никога не погледна друга жена — внезапно се разсмя. — Имахме си една наша шега. Той казваше: „Скъпа, можеш да си имаш любовници... а аз също мога да се възползвам от тях!“

Миранда не искаше да изглежда като жена с псевдоморал или пък прекалено скромна.

— Колко забавно — каза тя е безизразен глас. — Но се съмнявам, че Найджъл е толкова колоритен. В действителност те са много досадна двойка. Радвам се, че Питър вече няма нищо общо с никого от тях.

Когато Амелия затвори телефона, мина ѝ през ум, че Миранда е извънредно нещастна жена. Бяха приятелки от много години, макар и не близки, но като се връщаше назад във времето, тя не успя да си спомни случай, когато Миранда да не се е оплаквала. „Едва ли ще стане от нея идеална свекърва“ — помисли си Амелия.

— Бет? — повика тя черната си прислужница, която беше с нея почти от тридесет години.

Бет се появи на вратата — дребна усмихната жена с равни бели зъби и престилка на цветя.

— Да, госпожо?

— Готова ли е стаята за гостенката ми?

— Да, госпожо. Сложих в спалнята онези розови цветя, които купихте, има и минерална вода на нощното шкафче.

— Благодаря, Бет. Довечера ще вечеряме рано — предполагам, че госпожица Хауърд ще е уморена след полета.

— Да, госпожо — широко се ухили тя.

Останала отново сама, Амелия огледа одобрително всекидневната на апартаментата си и благодари на Бога, че след три женитби поне си бе осигурила от един от своите съпрузи, покрив над главата в най-добрата част на града. В противен случай щеше да си е изгубила проклетото време. Дейл Кат я бе оставил с планини от дългове, Мандлър Скот бе успял някак си да вземе къщата ѝ в Холивуд и голяма част от спечеленото от филми, а Куентин Халпин я бе изложил пред обществото, изоставяйки я заради една седемнадесетгодишна нимфетка, което не донесе на кариерата ѝ нищо добро. Но поне бе получила това място измежду другите негодни жилища. Наложил ѝ се отново да си проправя път нагоре по финансовата стълбица, а в средата на нейните четиридесет години това не бе никак лесно. Но тя успя. Заслужено. Все още трябваше да изкарва прехраната си, но преживяваше, и то охолно. Без тези трима съпрузи би станала милионерка много пъти досега. Причината не бе в непримиримостта ѝ, както уверяваше многото си приятели. Всичко си имаше цена и тази трябваше да бъде заплатена от нея, задето се бе влюбила в трима негодници.

След като изяде лека салата с нискокалорична гарнитура и една превъзходно узряла круша, изпи чаша дестилирана вода, тъй като все още полагаше големи грижи за фигурата и кожата си, Амелия се преоблече в светлосива пола до коляното и дълъг жакет, комбинирани със светлосив чорапогащник и подходящи официални обувки. Време беше да тръгва за летището. Шофьорът с лимузината, която бе поръчала, чакаше долу на улицата. Но тя отиде първо до голямото огледало в хола, за да провери външния си вид с критично око. По

съвършено запазеното ѝ лице бавно се разля усмивка на задоволство. „Не изглеждам и ден по-възрастна от четиридесет и пет“ — помисли си тя. Висока, стройна, с все още хубави крака и коса с мек пепеляворус оттенък, Амелия наистина не се поддаваше на отминаващите години.

— Добре се справяш, старо момиче — промърмори тя, като нагласи големия гердан с перли около врата си. — Кой би могъл да отгатне, че в действителност си на шестдесет и четири?

— Мога ли да ви донеса още нещо? — изгука стюардесата за не знам кой си път. Люси, която седеше до прозореца, дръпна шапката си още по-надолу и се приведе по-ниско, скрила очите си с тъмни очила. Това беше първия път, когато я виждаха на публично място, и шокът, който предизвикваше външният ѝ вид, я смущаваше много. Чувстваше се, като че ли има две глави или прилича на Квазимодо, и не знаеше как да реагира. Трябваше ли да отговаря на уплашените погледи, които получаваше? Да се усмихва успокоително? Трябваше ли да не обръща внимание на вперените в нея ужасени очи и да се преструва, че не ги е забелязала? Обиколката ѝ из безмитния магазин беше едно мъчително изправяне лице в лице с хора, които се отдръпваха, независимо от тъмните ѝ очила. Накрая тя купи няколко вестника и вдигна един пред себе си, преструвайки се, че го чете, докато не обявиха полета ѝ. Веднъж да седне на мястото си, никой нямаше да я гледа. Но след това, помисли си тя разтревожено, какво щеше да стане, когато се приземи в Ню Йорк? Амелия беше казала, че ще я посрещне. Знаеше, че лицето ѝ е в белези, но дали щеше да бъде подготвена за толкова лоша гледка, освен ако, разбира се, доктор Кейло не я бе предупредил. Една стюардеса с ококорени очи упъти Люси до мястото ѝ, гледайки я вторачено през цялото време, като че ли не можеше съвсем да повярва на онова, което виждаше.

— Мога ли да ви донеса нещо? — непрекъснато питаше тя с любезен глас, но Люси вече едва издържаше.

Други пътници, отиващи нагоре по пътеката към тоалетната, се взираха любопитно в нея, като че ли някой вече ги бе осведомил за момичето от ред „К“ с лице, подобно на маска от филм на ужасите.

Когато изгасиха светлината, тя затвори очи с благодарност и просто заспа от изтощение.

Щяха да кацнат след четиридесет минути. Имаше последна възможност да отиде до тоалетната, преди да трябва да си сложи колана на седалката. Люси се изправи, схваната от продължителното седене, и се отправи нагоре по пътеката, навела ниско глава. За първи път силно ѝ се прииска да се скрие на безопасно място в клиниката „Кейло“, където не можеха да я открият любопитни очи и където щеше да бъде в професионални ръце, както в общата болница на Гилфорд.

Пред тоалетната имаше опашка. Люси застана с прегърбени рамене, гледайки надолу в краката си.

— Добре ли си? Мога ли да ти донеса нещо? — отново беше досадно любопитната стюардеса, която ѝ говореше като на тригодишно дете.

Вбесена, Люси вдигна глава и погледна гневно, право в очите, закръглената красива жена. После бавно свали тъмните си очила.

— Това ли искаш? — извика тя със задавен глас. След което махна шапката си и отметна дългата си коса назад зад ушите. — Така по-добре ли е? Сега можеш ли да ме разгледаш хубаво? Умираще от любопитство да видиш лицето ми, нали? Дебнеше ме през цялото време, преструвайки се, че проверяваш дали искам нещо! Е, наистина искам нещо. Искам да ме оставиш на мира, по дяволите! — по бузите ѝ се стичаха сълзи и тя осъзна, че почти всички в самолета се извиваха назад да видят за какво е врявата, но нея вече не я интересуваше. Изчервявайки се, ужасената стюардеса се опита да ѝ помогне да се върне на мястото си, но Люси се нахвърли разярена.

— Остави ме на мира! Не искам да се връщам на мястото си, глупава жено — проплака тя.

В този момент самолетът попадна във въздушна яма и тя се намери, залепена за гърба на нечия седалка, стараейки се да запази равновесие. Няколко души нададоха леки писъци, а от галерията се чу шум от чупеца се посуда. Изведнъж всички бяха забравили за нея, заети със собствената си безопасност.

— Любезно умоляваме всички пътници да се върнат по местата си — чу се гласът на капитана по високоговорителя.

Люси сложи отново тъмните си очила и шапката и хвърли свиреп поглед на стюардесата.

— Би ли се махнала от пътя ми? — рече тя. — Не ме интересува кой какво казва, трябва да отида до тоалетната.

Амелия, разбира се, я позна веднага. Невъзмутима и елегантна, подготвена за всичко в живота, тя стоеше в залата за пристигаци, намерила вече носач за багажа на Люси.

— Скъпа Люси, най-после да се срещнем! — каза Амелия, като излезе напред без колебание. Целуна Люси, допирайки до нея меката си и ухаеща буза. — Добре дошла в Ню Йорк. С такова нетърпение очаквах пристигането ти. Надявам се, че не си уморена от полета? — без да дочака отговор, тя продължи: — А сега, скъпа, къде е багажът ти?

Люси се засмя, харесвайки я веднага.

— Ето го — намести пътната чанта по-високо на рамото си и посочи ръчния си багаж.

Амелия не показа ни най-малка изненада.

— Чудесно — посочи на носача да вземе чантата. — Колата е отвън, да вървим!

С пъргава стъпка, която беше „направо удивителна, като се има предвид възрастта ѝ“, както по-късно Люси щеше да пише на майка си, Амелия я поведе навън от летището, все едно че Люси беше кралска особа. Следвайки я в измачканите си джинси, тя се почувства абсолютно объркана.

Седнаха отзад в лимузината и Амелия продължи да разговаря, като че ли лицето на Люси изобщо не беше странно.

— Предполагам, че ще желаеш една спокойна вечер, затова ще хапнем вкъщи — обясни тя, — но ако не си прекалено изморена, какво ще кажеш да се разходим с колата из града, за да видиш някои забележителности? Струва ми се, че това е първото ти идване тук, нали?

Люси се отпусна назад на меката луксозна кожена тапицерия и се съгласи, че не би желала нищо друго.

— Когато всичко приключи, наистина искам да опозная Ню Йорк — каза тя — и да си купя дрехи. Обикновено не изглеждам така, но съм малко отслабнала и имам нужда от някои неща.

Амелия я разбираше прекрасно.

— Много по-разумно е да се пътува с джинси, отколкото официално облечена — отбеляза тя. — Само тези, които никога никъде не ходят, си обличат най-хубавите дрехи. Нали ще отседнеш пак при мен, когато Дик Кейло сътвори чудото? — стисна ръцете си в ръкавици като дете, получило награда. — Колко ще се забавляваме! Мога да ти осигуря специално намаление в някои от най-добрите магазини и наистина ще се повеселим... разбира се, ако искаш да дойда с теб...

— О, със сигурност — пламенно рече Люси, хвърляйки възхитен поглед на облеклото на Амелия. — Когато всичко това приключи, искам да изглеждам по напълно нов начин! Нещо като голямо преобразяване! — обърна се към по-възрастната жена и нарочно свали тъмните си очила. Забеляза, че Амелия не трепна, а продължи да я гледа топло и мило. — Не бих могла да ви се отблагодаря за грижите, които си създавате заради мен — искрено каза Люси. — Толкова съм трогната от това, че ме поканихте да отседна у вас и се съгласихте да ме заведете до клиниката, както и всичко останало. Благодарна съм за всичките ви грижи.

Люси не бе съвсем сигурна, но ѝ се стори, че очите на Амелия се замъглиха.

— Скъпа моя, веднага щом Миранда ми каза какво се е случило, разбрах, че Дик Кейло е отговорът. Направил е няколко фантастични операции, видях резултатите от тях. Наистина са удивителни. Един от пациентите му беше млада жена, попаднала в пожар и ужасно обгорена. Това са най-трудните операции, разбира се, изискват присаждане на кожа, но той се справи фантастично. Когато за последен път видях младата жена, трудно можеше да се познае, че нещо ѝ се е случило. След това имаше една манекенка, нападнали я в метрото на Ню Йорк и на няколко пъти разсекли лицето ѝ с нож. Дик отново свърши фантастична работа — замълча намръщена, преди да продължи, като че ли споменът бе болезнен: — Той е истински художник. Имаше една пациентка, пострадала при езда. Конят ѝ я хвърлил и се приземила в някаква каменна стена. — Амелия поклати глава и затвори очи, като че ли не можеше да понесе спомена от картината. После челото ѝ отново се проясни. — Когато Дик приключи с нея, момичето изглеждаше по-хубаво от преди. През ръцете му са минали мъже, жени, деца. Той е най-добрият.

Люси се вгледа в съвършеното лице на Амелия и ѝ се прииска да попита дали Дик е направил „чудо“ и с нея. Брадичката ѝ бе стегната и ясно очертана, под очите ѝ нямаше торбички, нито пък бръчки от двете страни на устата ѝ. Дори шията ѝ изглеждаше гладка. Амелия вероятно бе отгатнала мислите ѝ, тъй като отвърна прямо на погледа ѝ, преди да заговори.

— Дик Кейло е стар мой приятел — каза тя, като че ли да обясни откъде го познава. — Още от времето, когато аз бях звезда, а той — студент по медицина. Мисля, че ще ти хареса. Той е много състрадателен и мил човек. Сега искам да погледнеш напред, тъй като приближаваме една от най-вълнуващите забележителности в света.

„Ако това е начинът да избегне някои въпроси, на които не иска да отговаря — помисли си Люси, — то върши работа.“

Миг по-късно, когато прекосиха един мост над Ийст Ривър и навлязоха в Ню Йорк, на хоризонта се извиси панорамата на небостъргачите и Люси ахна от възхищение.

— Невероятно! — възкликна тя.

Амелия грейна.

— Не е ли прекрасно? Дори след всичките тези години все още се вълнувам от гледката — наведе се напред и даде на шофьора някои указания.

Скоро Люси видя Емпайър Стейт Билдинг, Таймс Скуеър, известната Пан Ам Билдинг. После тръгнаха нагоре по Медисън Авеню и се спуснаха по Пето Авеню, докато Амелия ѝ показваше всички известни магазини, като „Тифани“, „Бергдорф“, „Гудмън“, „Ван Клийф“ и „Арпелс“. Минаха покрай небостъргача на Тръмп и Сакс Авеню, като накрая завиха нагоре по Парк Авеню към апартамента ѝ, който се намираше на Парк Авеню и Шестдесет и девета улица. Колата спря до един великолепен вход, от който излезе униформен портиер. Той ги въведе в малко, но блестящо фоайе, а после към асансьор, облицован с бежова кожа. Люси се влачеше отзад, чувствайки се като някаква бедна емигрантка от Европа.

— Да пийнем нещо, сигурно вече е шест часът — каза Амелия, когато влязоха в апартамента ѝ на дванадесетия етаж. Люси се огледа, обстановката веднага ѝ напомни декор за бляскава продукция на пиеса от Ноел Кауърд. — Вино, скъпа? Или може би джин, водка? — попита Амелия и свали меките си ръкавици. Купи, пълни с орхидеи, сиви

копринени дивани с изящни везани възглавнички, приглушена светлина и няколко красиви картини представяха собствения ѝ стил на сценична елегантност.

— Малко вино ще бъде чудесно — отвърна Люси, макар да жадуваше да се изкъпе и да смени дрехите си. „Благодаря на Бога — помисли си тя, — че мама ме накара да взема поне една прилична дреха.“

Амелия, изглежда, отгатна мислите ѝ и предложи:

— Какво ще кажеш за малка почивка, след като си изпием питието? Ще вечеряме в осем, ако това те устройва?

— Ще бъде идеално — отвърна Люси и отиде до прозореца да погледне навън. Ню Йорк вече бе влязъл под кожата ѝ. Беше толкова шумно, имаше толкова много живот, движение и вълнение, че тя веднага си помисли колко би се харесало всичко това на Тили! Каква весела ваканция биха могли да прекарат заедно със сестра си!

— Страхувам се, че гледката не е съвсем прекрасна — отбеляза Амелия, като ѝ подаде кристална чаша с бяло вино. — Апартаментите, гледащи към Сентръл Парк, са най-добрите.

Люси сияеше, когато се обърна да я погледне.

— Но всичко е толкова живо! Нямах представа, че ще е така. О, с нетърпение ще чакам да се върна — после придоби сериозно изражение. — Знаеш ли колко време ще отнеме да се оправи лицето ми? Колко време са били оперирани другите, преди да... да започнат да изглеждат нормално? — попита тя с внезапна настойчивост.

Амелия се усмихна разбиращо.

— Скъпа моя, всичко зависи от това колко бързо нарастват раните ти и какви са натъртванията — тя погледна чашата с вино на Люси. — Възползвай се максимално от него, защото влезеш ли веднъж в клиниката, няма да ти разрешат да пиеш.

— Наистина ли? Във всеки случай не пия много и това няма да е проблем, но защо е така?

— Защото алкохолът в кръвта влияе на кожата повече от всичко друго. Знаеш как изглеждат жените, които прекаляват с алкохола. По същата причина Дик не би оперирал и никой пушач, защото при операция се получават кръвоизливи. Но той ще ти обясни всичко и ще ти каже колко време ще отнеме — добави тя успокоително.

— Нямам търпение — призна Люси. — Ако беше видяла как ме гледаха хората по пътя дотук... — гласът ѝ секна при спомена.

— Колко грубо от тяхна страна! — възкликна Амелия. — Както и да е, всеки може да види, че си прекрасно младо момиче, което за нещастие е пострадало при катастрофа. Това е всичко. Главното нещо е, че си имала късмет да останеш жива, ако съдя по онова, което съм чула, а Дик скоро ще ти помогне да изглеждаш като нова.

Люси откри, че може да обсъжда свободно белезите си с тази жена, която по-рано никога не бе срещала. Това тя не успя да направи с Керъл, която се стремеше преди всичко да я развесели и да повдигне духа ѝ, а не да разисква проблема ѝ.

— Наистина ли смяташ, че доктор Кейло може да оправи лицето ми? — сериозно попита тя. — Не мога да прекарам останалата част от живота си в този вид. Кой ще ме вземе на работа? Надявам се, че радиостанцията, за която работех, ще ме вземе отново. Поне не се налага да ме виждат извън студиото, макар че не мога да стоя вътре и да се крия до края на живота си.

Амелия се вгледа в лицето на Люси и сложи ръце на раменете ѝ.

— Обещавам ти, Люси, Дик може и ще възстанови лицето ти, така че накрая никой няма да знае какво се е случило. Човекът е гений и тъй като ти си специален случай, зная, че той ще прояви особен интерес. Отпусни се, скъпа моя, и бъди търпелива. Имай вяра в него. Ще се зарадваш, когато приключи с теб. Зная, че ще се зарадваш.

Импулсивно Люси прегърна по-възрастната жена.

— О, благодаря ти много, благодаря ти за всичко, което правиш. Настина съм ти признателна и винаги ще съм ти задължена.

Амелия се усмихна.

— Най-добрият начин да ми благодариш, е да се върнеш в Ню Йорк, когато всичко приключи, и да ми позволиш да дойда с теб по магазините! Луда съм по пазаруването. И ще си направим парти точно тук, в апартамента, за да мога да те представя на приятелите си. Ще ми позволиш ли да сторя това?

Люси се засмя на момичешкия ентузиазъм на Амелия.

— Опитай се да ме спреш!

— Тогава решено е. Заминаваме оттук утре сутринта в единадесет часа и тъй като полетът е само тридесет минути, ще

пристигнем в клиниката навреме за обед — тя вдигна чашата си. — За теб, скъпа. И за примамливото бъдеще.

Отвън клиниката „Кейло“ не изглеждаше особено въодушевяващо и Люси се почувства разочарована, когато видя обикновената сива каменна фасада с нейните малки квадратни прозорци и невзрачен вход. Сградата бе продълговата и ниска, разположена в края на алея, заобиколена от двете страни с дървета. За момента ѝ заприлича повече на затвор, отколкото на луксозна клиника.

Амелия като че ли отгатна мислите ѝ и заговори.

— Оттук не изглежда кой знае какво — рече тя. — Дик иска мястото да не се забелязва от пътя, защото има много известни клиенти и трябва да пази тяхното спокойствие.

В този момент колата им спря до входа и един иконом с вид на англичанин, облечен в панталони на сиви и черни тесни райета и черно сако, отвори вратата, като че ли се бе спотайвал вътре, очаквайки пристигането им.

— Добър ден, Питърс — благо го поздрави Амелия.

— Добър ден, мадам.

Люси забеляза, че докато ги поздравяваше със съдържана топлота, той, не ги погледна директно в лицето. Без съмнение целият този ритуал беше част от прословутата политика на дискретност на доктор Кейло, за която бе слушала толкова много. Поведоха ги през широк четвъртит хол с мраморен под, в който имаше няколко големи дивана, покрити с лен във фонданен цвят, и маса, върху която забелязаха разкошно аранжирани екзотични цветя. През огромните прозорци на следващия салон, високи от пода до тавана, се виждаше морето. В него също имаше дивани и столове, покрити с розов и лавандулов, лимонен и бледожълт лен, подредени в кътчета за сядане около масички за кафе, сред изобилие от цветя и списания, които му придаваха обитаем вид.

— Доктор Кейло ще бъде при вас след малко, мадам — каза Питърс с уважение.

Амелия седна на един от диваните, но Люси, радостна, че днес бе облечена в хубавия си костюм, отиде да погледне през прозорците. Заградена с високи стени морава водеше надолу към бряг, оформен от стихията в малки наноси, на които растяха туфи остра трева. Беше

невъзможно да се види какво има зад стените и тя разбра, че клиниката вероятно е дълга ниска сграда, със стаи, гледащи към морето. В този момент Люси чу стъпки и като се обърна, видя оплешивяващ петдесет и няколко годишен мъж, нисък и набит, с умно, но тъжно лице. Тъмните очи я обхванаха всепроникващо и тя не свали очилата си, все още неподготвена за това нахлуване в душата ѝ.

— Дик! — Амелия се бе изправила и го целуваше нежно по двете бузи. — Как си, скъпи мой? — тя протегна ръка към Люси. — Виж какво съм ти довела, не е ли мила?

Доктор Кейло се здрависа мрачно с Люси и тя отново почувства, че личното ѝ пространство е нарушено. У този дребен мъж със силно ръкостискане и пронизващи очи имаше нещо много могъщо.

— Добре дошли в клиниката, госпожице Хауърд — каза той официално. Акцентът му беше мек, а гласът му — богат на нюанси и привлекателен. — С нетърпение очаквам да работя с вас в предстоящите месеци.

— С мен? — Люси беше изненадана.

— Това ще е съвместно усилие, госпожице Хауърд. Не мога да направя нищо без вашето сътрудничество и успехът на нашето малко начинание ще зависи също толкова от вас, колкото и от мен. Една голяма творческа работа не може да бъде осъществена от сам човек.

— Да... да, разбирам — заекна Люси. Доктор Кейло изобщо не беше това, което бе очаквала, и Амелия, изглежда, усети безпокойството ѝ.

— Престани да говориш като Господ, Дик — нежно му се скара тя, — или ще изплашиш бедната Люси до смърт.

Тогава той се засмя.

— Добре! Да вървим да обядваме. Амелия, скъпа моя, предполагам, че искаш чаша вино? — той я заплаши с пръст, а после протегна ръка напред и я прокара по брадичката ѝ. — Знаеш, че трябва да се грижиш за това, а пиенето не помага.

— Няма да се откажа от виното си заради теб или някого друг — отвърна тя, като се усмихваше широко. — Хайде, Дик, остави ме на мира!

Люси ги последва обратно в хола, после тръгнаха по някакъв коридор и през една врата влязоха в нещо, подобно на частен апартамент. В единия край на всекидневната имаше ниша, където беше

подредена маса за обед за трима. Питърс се въртеше до поднос с напитки, готов да им сервира.

— Госпожица Хероу ще пие бяло вино, Питърс — каза доктор Кейло. — А вие, госпожице Хауърд? Какво можем да ви предложим?

Люси започваше да се чувства като дете, изведено на разходка от двойка възрастни, които я изключваха от своя разговор. Изведнъж я обзе силно желание да се изтъкне.

— Зная, че няма да ми бъде позволено да пия след започването на операциите — хладно рече тя, повдигайки брадичката си, — но тъй като това няма да стане днес, бих искала джин с тоник, моля.

— Разбира се, мадам — каза Питърс, занимавайки се с подноса. — С лед и лимон?

— Да, моля — тя свали тъмните си очила и погледна другите леко предизвикателно. — И така, кога започваме лечението ми, доктор Кейло? — попита тя.

Той се усмихна, като че ли одобри показанията от нея дух, и държането му стана по-непосредствено.

— След обета ще те заведа в апартамента ти и ще ти се даде възможност да се настаниш. Утре сутринта двамата с теб ще се срещнем за първата консултация и ще направя преценка как точно трябва да действат. След това, ако имаш някакви въпроси, ще се постарая да им отговоря, доколкото ми позволяват възможностите.

Люси кимна успокоена. Не бе необходимо да харесва този непривлекателен дребен мъж, но трябваше да му има доверие и да може, както бе казал той, да му сътрудничи.

След като Амелия си тръгна, беше извикана личната асистентка на доктор Кейло, за да заведе Люси до апартамента ѝ.

— Това е Лорън Винсънт. Тя ще се погрижи да получиш всичко, от което имаш нужда — каза той, за да я представи.

— Приятен следобед. Ще се видим утре.

Люси му благодари и последва Лорън, като напусна частния апартамент, прекоси още веднъж хола и се отправи надолу по някакъв много дълъг коридор, който имаше врати само от едната страна. Досега не бе видяла никого, освен доктора, Питърс и Лорън Винсънт — тиха, плаха жена на тридесет и няколко години.

— Клиниката спокойна ли е по това време на годината? — попита Люси, за да подхване разговор.

Лорън се усмихна, изражението ѝ бе вежливо, без настроение, което почти не допринасяше за намаляване на безцветността на лицето ѝ, лишено от грим.

— Осигуряваме уединение на всички пациенти, така че да са изцяло уверени, че престоят им тук ще остане в пълна анонимност — отвърна тя доста педантично. — Мнозина от тях са известни личности и, разбира се, не желаят медиите да отразят присъствието им тук.

Люси си спомни за президентските съпруги, за които ѝ бяха казали, че са били в клиниката, както и за холивудските филмови звезди.

— Разбирам това. Сигурно е ужасно интересно да работиш тук и да срещаш всички тези знаменитости?

Лорън, крачейки напред, кимна.

— Да, така е. С доктор Кейло съм само от три месеца, но ми харесва — тя спря пред една врата, на която беше написано с месингови букви А-18. — Стигнахме — отключи вратата и я въведе в малко преддверие с дрешник от едната страна, а от другата — картина е маслени бои, изобразяваща морски пейзаж.

— Както знаете — продължи тя, влизайки в ролята на екскурзовод, — доктор Кейло забранява огледала в клиниката и ако сте донесли такова със себе си, опасявам се, че ще бъде конфискувано — спря, за да посочи морския пейзаж. — По същата причина всички картини тук са с маслени бои, защото всеки друг вид би изисквал рамка и стъкло, в което пациентите биха могли да виждат отражението си.

Люси повдигна вежди.

— Необходимо ли е?

Светлосиви очи се вгледаха в нейните през очила със златни рамки. С правата си руса коса, опъната силно назад, и бежовата пола и блуза, висящи свободно върху слабата ѝ фигура, Лорън Винсънт изглеждаше толкова бледа и изморена, че Люси искрено я съжали. „Без съмнение — помисли си тя — Лорън е изцяло подчинена на един много възискателен човек.“

Лорън заговори с приглушен глас:

— Доктор Кейло намира за необходимо да попречи на пациентите да се тревожат в промеждутъка, преди да са зараснали белезите. Знаете, че някои хора са много невротични. Бихте ли ме

последвали, моля? — отвори една вътрешна врата; на по-ниско ниво, към което водеха четири застлани с килим стъпала, се намираше обширна, просторна стая, която би приличала на хотелска, ако не беше болничното легло в единия край. Мебелировката — канапе, фотьойл и ниска масичка, върху която бяха поставени цветя, плодове и бутилирана вода — беше стилна и изглеждаше скъпа. Килимите, възглавниците и пищно драпираните завеси бяха от коприна в приглушени сини и зелени нюанси. От големия прозорец Люси можеше да види малка, заобиколена с високи стени градинка, водеща към брега.

— Банята е ето тук — каза Лорън, тръгвайки отново напред.

Люси я разгледа внимателно. В средата стоеше голямо кръгло джакузи^[1] от розов мрамор, всички останали аксесоари бяха направени от същия материал. На една масичка бяха поставени купчина пухкави бели хавлиени кърпи, а до банята имаше голям бял плетен стол с розови възглавнички. Забеляза и високо тясно легло с розово одеяло, подготвено за масажни процедури.

Люси се огледа с нарастващо удивление. Това място приличаше повече на петзвезден хотел, отколкото на медицински център. Беше забелязала лаптоп компютър, както и факс и телефон на бюрото в стаята си, а до него бе поставено обширно меню, от което да избира. Имаше също и телевизор, вграден в стената, с комбиниран видео и компактдиск плеър. Беше невероятно, че получава всичко това, плюс медицинското си лечение, безплатно. При нормални обстоятелства би трябвало да плаща хиляди долари на седмица. А доктор Кейло ѝ предоставяше всичко без пари. Видеофилмът, който ще направи за студентите си, сигурно наистина означава много за него, помисли си тя.

[1] Вид вана за подводен масаж. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

— Научихте ли как е Люси?

Беше средата на срока и Даяна бе отишла да вземе Тили от гарата. Тя мъкнеше със себе си тежък куфар с мръсно пране и сламена кошница, от която непрекъснато падаха учебниците ѝ и кутия за моливи.

— Днес постъпва в клиниката, така че все още не знаем нищо — отвърна Даяна, докато се настаняваше на шофьорското място в тъмносиньото БМВ, което Найджъл ѝ бе подарил предишната година. — Освен това в Америка е сутрин. И тя все още не е напуснала Ню Йорк.

— О, страхотно! Чудя се как ли изглежда Амелия Хероу! Имала е няколко съпрузи, нали? Обзалагам се, че е цялата гримирана — като Миранда. Честно казано, тези възрастни жени, които се опитват да изглеждат млади, са направо жалки. Само запълват пространството.

Даяна почувства, че устата ѝ потрепери. Докато пътуваха, Тили смъкна униформената си сива пола и извади от чантата си чифт бледорозови джинси. Младите, помисли си Даяна, усещайки изведнъж, че сигурно бе стара, след като се обръщаше към тях така, виждаха всичко само в черно и бяло, без никакви нюанси. „И аз ли бях такава?“ — запита се Даяна. Спомняше си как бе осъдила приятелка на майка си, задето си бе боядисала косата руса, за да скрие факта, че побелява, а майка ѝ бе отвърнала: „Почакай да остарееш. Не само ще боядисаш косата си, но и далеч повече неща ще направиш.“

— Не си ли прекалено строга към Миранда, скъпа? — попита Даяна.

— Слез на земята, мамо! Тя е истинско плашило.

Даяна премигна.

— Откъде си научила такива думи, Тили?

— Всички ги използват, мамо. Питам се какво ще правим този уикенд? Ще бъде някак си необичайно без Люси, нали?

Даяна увеличи скоростта, за да задмине една кола. Шофьорът ѝ изсвири раздразнено. Тя натисна педала на газта, познавайки добре пътищата в околността, и полетя напред.

— Колко си лоша! — усмихна се доволно Тили.

— Ще прекараме спокойно уикенда, струва ми се — каза Даяна след малко — татко ти изглежда много уморен тези дни, така че не планираме кой знае какво. Мисля, че напрежението от катастрофата вече наистина започва да му се отразява. Баба ти настоява да приготви обед в неделя, тъй като е последната за Саймън, но струва ми се, това е всичко.

Тили се изпъна на мястото си.

— Бях забравила, че заминава.

— Да, намерил си е работа в голяма инженерна компания в Портсмут. Купил си е апартамент там и се мести във вторник.

— Доста далеч! Ще ми липсва все пак. Той е добър приятел.

— Мисля, че на всички ни ще липсва, особено на баба ти. На нея действително ѝ хареса присъствието му в къщата ѝ. Саймън ѝ беше добра компания.

— Той може да идва за уикендите, нали? Сигурно няма да му се иска да стои затворен всеки уикенд в тесен малък апартамент в Плимут?

— Разбира се, че ще го поканим да ни дойде на гости, но предполагам, че скоро ще си намери нови приятели на неговата възраст.

Тили възприе тази обезпокоителна мисъл с намръщено чело.

— Сигурна съм, че ще предпочете да бъде с нас. Първо на първо, ще му липсват гозбите на баба — млъкна и остана да седи прегърбена през останалата част от пътя до къщи.

Телефонът иззвъня точно когато започваха новините в десет по телевизията. Найджъл бързо се изправи на крака и отиде в хола да го вдигне с разтревожено изражение на лицето. Даяна наблюдаваше притеснена, чудейки се защо той е толкова изнервен цялата вечер. Беше се върнал от Лондон по-късно от обикновено и не пожела да яде нищо, макар че във фурната имаше готово печено пиле.

— Не съм гладен — бе промърморил той, лицето му изглеждаше уморено и измъчено. — Ще си взема само малко плодове и чаша вино.

Единственото нещо, за което Даяна се сещаше, че може да го тревожи, бяха финансови проблеми.

Тя намали звука с дистанционното и се напрегна да чуе какво казваше той.

— Скъпа! Как се чувстваш? Как беше полетът?

С чувство на облекчение, разбрала, че се обажда Люси от Америка, Даяна влезе бързо в хола.

— Искам да говоря с нея след теб — прошепна тя на Найджъл.

Няколко минути по-късно Люси я угощаваше с описания на луксозния си апартамент.

— Мамо, това място е като „Риц“! — каза Люси. — Не мога да повярвам, че наистина съм тук. Амелия беше толкова мила, срещнах се и с доктор Кейло. Утре сутринта е първата ми консултация при него.

— Това е чудесно, скъпа. Срещна ли се с някои от другите пациенти?

Чу Люси да се смее от другата страна на линията, от години не бе изглеждала толкова жизнерадостна.

— Не. Мисля, че ще съм изолирана от останалите, с изключение на сестрите, но нямам, нищо против. Имам си своя малка заградена градинка, гледаща към морето, времето е фантастично и се чувствам като на почивка.

Когато си казаха довиждане и тя затвори, Даяна се обърна към Найджъл и го прегърна, притискайки го към себе си.

— Не изглежда ли щастлива, скъпи? О, мисля, че всичко ще се оправи, а ти?

Той я задържа за момент, притиснал бузата си в косата ѝ, но не почувства нищо, освен ледена скованост.

— Стига Люси да се възстанови — каза той. — Това е най-важното нещо.

По-рано същия ден Оливър бе телефонира на Найджъл в офиса. Той веднага усети, че нещо не бе наред.

— Трябва да ти кажа нещо — рече Оливър.

Найджъл отгатна, разбра още преди думите да бяха произнесени — и целият му свят започна да се сгромолясва.

— Серопозитивен съм. Подозирах го последния път, когато те видях. Сега имам потвърждение — просто, директно съобщение, казано без всякакво чувство.

Найджъл усети, че вътрешностите му се разпадат на части и се опита да събере чувствата и мислите си.

— О, господи! Съжалявам... — неподходящи думи, помисли си той, за някой, който току-що му бе казал, че са осъдени на смърт.

— Чувствам се ужасно... спрямо теб. Добре ли си? — гласът на Оливър стана треперлив, като че ли се опитваше да не се разплаче.

— Винаги сме били внимателни — каза Найджъл ниско, внимавайки да не го чуят колегите на близките бюра. Винаги бяха взимали предпазни мерки, винаги бяха правили безопасен секс по негово настояване, въпреки това...

— Никога не съм си мислил, че ще се стигне дотук — разрида се Оливър.

— Откога знаеш?

— От вчера. Снощи се напих до козирката. Не зная как ще свърши всичко това.

— Но в момента си добре?...

— Да. Все още се държа, но докога...

— Наистина съжалявам, Оливър.

— Вината си е моя, не биваше да флиртувам толкова много. Както и да е, трябва да се справя някак си. Радвам се, че си добре. Наистина се радвам. Пази се, Найджъл. Довиждане — чу се щракането на слушалката и той затвори.

Найджъл дълго стоя на бюрото си, опитвайки се да побере в главата си казаното. Каквото и да бе направил Оливър, той не заслужаваше това. Никой не го заслужаваше.

По-късно същата нощ, когато Даяна легна до него в тяхното широко легло, Найджъл се обърна настрана, далеч от нея, за да не усети тя мъкмата му дори в съня. Думата, която непрекъснато се въртеше в главата му, беше „загуба“. Всичко се свеждаше до това: загуба. Оливър бе пропилял таланта, възможностите си и в крайна сметка живота си. Найджъл се разкъсваше между силен гняв и съжаление. За какво бе мислил проклетият му глупак? Как е могъл да бъде толкова безразсъден? Как ли щеше да се чувства майката на

Оливър, когато разбереше? Но... някога той беше обичал Оливър, а това беше нещо, което не би пожелал и на най-лошия си враг.

Часовникът долу в хола отброи един, после два часа, нощта стана още по-студена, шумовете в околността избледняха и потънаха в тишината и той разбра какво трябва да направи. Утре щеше да се подложи на тест, в противен случай нямаше да има и минутка спокойствие. Може би бе прихванал тази ужасна болест от Оливър? Ами ако някоя нощ Даяна наистина поиска да се любят, не че има такава вероятност, тъй като не бе проявявала интерес от няколко години, но просто ако предположи...

Найджъл лежеше, вкочанен от страх, и по бузите му се стичаха сълзи на горчиво съжаление и капеха по възглавницата. Осъзна, че въпреки цялото си внимание, цената, която вероятно трябваше да плати за няколкото часа на похот, беше животът му.

— Ако искаш, мога да ти дам ново лице. Да те превърна в голяма красавица — гласът на доктор Кейло беше мил и успокоителен, а ръцете му я докосваха леко като е перце, проследявайки линията на бузата и брадичката ѝ.

Люси вдигна поглед към него — наполовина въодушевена, но и наполовина страхуваща се да позволи надеждите ѝ да бъдат твърде големи.

— Имала си късмет, че очите ти не са били засегнати — замислено продължи той, като леко прокара палеца си по едната от веждите ѝ.

Тя не каза нищо, а отмести поглед върху белия таван на стаята си, където лежеше на болничното си легло, дръпнато до прозореца. Ръцете му миришеха на сапун. В дъха му се усещаше топъл полъх на мента. Закръгленото му тяло се вместише удобно в бялата хирургическа престилка.

Голяма и много ярка лампа на висока стойка на колела бе вкарана вътре малко по-рано, той промени ъгъла ѝ и я нагласи така, че да може да прегледа и гърлото ѝ.

— Ще трябва да бъдеш търпелива, Люси — меко отбеляза той. — Рим не е бил построен за един ден, но накрая ще бъдеш изненадана от онова, което мога да направя.

„Какво имам да губя?“ — помисли си тя и попита на глас:

— Ще боли ли?

— Ще изпиташ известен дискомфорт, но ще работим на етапи, така че не би следвало да бъде много зле. Няма да се опитвам да направя всичко наведнъж.

— Колко време ще отнеме, преди...? — Люси се запъна. Не бяха само предстоящите месеци на хирургически операции, от които се страхуваше, съществуваше и страхът, че ще мине толкова време, преди да се върне към кариерата си в радиото, че всички щяха да са я забравили.

— Преди да можеш да се изправиш отново пред света като голяма красавица? — Сега доктор Кейло ѝ се усмихваше — широка бащинска усмивка, която разкри равни зъби и дълбоки бръчки от смях около очите, които не бе забелязала предишния ден.

— Никога няма да бъде такава и след милион години — сухо отвърна Люси.

Той я погледна замислено.

— Защо говориш така?

— Бях сравнително хубава, предполагам, преди катастрофата — тонът ѝ бе искрен. — Привлекателна, казваха някои хора, но в никакъв случай красива. Ще бъде добре, ако можете да ме направите да изглеждам нормално... е, прилично, но истински чудеса не очаквам!

Доктор Кейло се засмя, после погледна през прозореца малката затворена градинка и морето зад нея, все едно се бе дълбоко замислил. Най-накрая проговори:

— Трябва да имаш повече вяра в мен, Люси. Няма да те разочаровам. Между операциите искам истински да заякнеш и затова прикрепям към теб най-добрия си личен треньор, който ще ти помогне отново да влезеш във форма. Желаш ли да ти назнача и психотерапевт, за да ти помогне да преодолееш травмата от случилото се?

— Преминах през известна психотерапия и кошмарите спряха — тя замълча и се замисли. — Ще е хубаво да има някой, с когото да говоря все пак. Не исках да товаря семейството си с личните си тревоги, защото каквото и да кажеха, в действителност не можеха да помогнат. Всички сме прекалено близки, струва ми се. Онова, с което трябва да се примиря сега, е фактът, че човекът, за когото щях да се

омъжвам, беше отвратен, когато ме видя. Аз бях тази, която развали
годежа, но реакцията му ме нарани много.

— Значи в момента в живота ти няма никой?

— Никой — твърдо отвърна тя.

— Идва ли Лорън да те види тази сутрин?

Люси кимна.

— Посети ме доста рано — Лорън беше пристигнала тъкмо
когато Люси, седнала в малката си лична градинка на маса, поставена
под една тента на райета, привършваше със закуската си, състояща се
от зърнена храна с малки диви ягоди, нискомаслено кисело мляко,
препечена филийка и билков чай. (Бяха ѝ казали вече миналата вечер,
че в клиниката не се сервират обикновен чай и кафе, тъй като са
стимуланти, а те не влияят добре на кожата.)

Лорън, с папка на коленете, бе седнала срещу Люси под навеса,
лицето ѝ приличаше на безизразна маска, очите ѝ не казваха нищо,
като че ли вътрешната ѝ същност се бе стопила и изчезнала.

— Дойдох да се уверя, че имаш всичко, което желаеш — започна
тя. — Една сестра ще дойде да те види, когато му дойде времето, за да
запише медицинските ти данни, да ти премери температурата и
кръвното налягане и всичко останало, а между другото имаш ли
някакви предпочитания относно храната?

— Не, струва ми се. Мога да ям практически всичко.

— Нямах ли алергии? Към морска храна? Ябълки? Пикантни
ястия?

Люси поклати глава и почувства, че сигурно е доста досадна.

— Докато си тук, ще ти се дава добре подбрана храна. Не си
против да имаш месо в менюто си, нали? Не си вегетарианка? —
докато говореше, тя трескаво записваше.

— Със сигурност не.

— Добре. Страхувам се, че доктор Кейло не разрешава на
пациентите да употребяват какъвто и да било алкохол и не е голям
привърженик на плодovия сок — заради захарното му съдържание, но
ще бъдеш насърчавана да пиеш до четири литра вода на ден. Газирана
ли предпочиташ или обикновена?

— Газирана.

— Достатъчно топло ли ти беше през нощта? Би ли искала
допълнително одеяло? Още една възглавница? Мека или твърда?

Предпочиташ ли някакво специално масло за баня? Кои вестници желаеш да получаваш всяка сутрин?

Когато премина през всички възможни предпочитания, които Люси би могла да има, Лорън продължи, като обясни, че всяка сутрин човек от магазина на клиниката ще я посещава, за да види дали няма нужда от нещо.

— Те продават книги, списания, дамско бельо и чорапогащници, халати и чехли, тоалетни принадлежности и тампони, материали за писане и пощенски марки... — списъкът изглеждаше безкраен и Люси мислено се изключи по средата, докато Лорън дърдореше като робот, отговарящ за асансьор в универсален магазин.

— Няма ли да бъде по-лесно, ако просто сама отида до магазина да видя какво има? — попита най-накрая тя. — Предполагам, че е в сградата?

Лорън изглеждаше леко ужасена, погледът ѝ за първи път се изостри.

— На пациентите не им е позволено да напускат стаите си — обясни тя. — Не искаме да попаднат един на друг, нали? За да се запази уединението на всеки, магазинът разполага с колички, които обикалят по заявка, така че пациентите да могат да направят покупките си в собствените си стаи.

За момент Люси почувства, че се задушава, усещайки почти затворническата атмосфера, която я обгръщаше.

— Със сигурност ще искам да купя много книги — прочувствено отбеляза тя.

Лорън записа и това, стиснала съсредоточено устни.

— Продават и аудиокасети, видеофилми и компактдискове.

След като тя си отиде, Люси се помота още известно време над остатъците от закуската, мислейки си какво необикновено място е клиниката „Кейло“ — отчасти медицински център, отчасти петзвезден хотел, с оттенък на затвор. Запита се как ще се справи с потискащата загриженост, която се чувстваше тук навсякъде. Почти усещаше как индивидуалността ѝ ще бъде заличена, за да излезе накрая като нов човек, и то с ново лице.

— Тази сутрин трябва да ти направя някои рентгенови снимки — каза ѝ доктор Кейло при втората им среща. — Мисля, че първото нещо, което е необходимо да коригираме, е счупеният ти нос, а след това да

наместим челюстта ти — той отново се усмихна, преценявайки я, като че ли бе произведение на изкуството. — Ще оформя отново и скулата ти — там, където е била смазана — огледа двете ѝ бузи, все едно ги сравняваше. — Вероятно ще можем малко... — внезапно тонът му се промени и стана оживен: — Междувременно ще те посещава нашият местен психотерапевт, Сузи Даръл. Тя е много мила и отзивчива жена, ще помогне да те подготвим за процедурите и да се аклиматизираш към живота в клиниката през предстоящите месеци. Зная, че ще има моменти, когато ще се чувстваш много разстроена и изолирана и ще бъде необходимо цялото ти търпение, за да издържиш. Мога само да кажа, че накрая едва ли ще си разочарована от постигнатите резултати.

По-късно същия ден, след като я бяха заснели на видео от различни ъгли, средна на възраст жена с права сива коса, подстригана на бретон, и с умно, но обикновено лице почука на вратата на апартамента ѝ.

— Мога ли да вляза? — попита тя, като отвори вратата и пристъпи в преддверието, преди Люси да успее да каже нещо. — Здравсти! — жената прекоси стаята. Тя носеше широки кремави памучни панталони и тениска на кремави и бели райета. — Аз съм Сузи Даръл и дойдох да видя как си.

Ръкостискането ѝ беше силно и крепко и на Люси ѝ хареса непосредственото ѝ държане. Искрените светлосини очи се вгледаха в нейните е такава непоколебима сила, че за момент Люси забрави за обезобразеното си лице.

Сузи се отпусна на един стол до прозореца. Тънката златна верижка около врата ѝ проблесна на слънцето. На дясната си ръка носеше голям златен пръстен, украсен с нефрит.

— Не съм дошла да те анализирам — весело съобщи тя — и не съм тук, за да ти оказвам психиатрична помощ. Виждам, че нямаш нужда от такава. Но ако има нещо, свързано с операциите, което те тревожи, или страдаш от някакви опасения как ще изглеждаш след това, в такъв случай съм на разположение да отговоря на въпросите ти.

— Не смятам, че имам някакви въпроси в момента, но разбира се, не мога да не се чувствам малко притеснена и загрижена относно всичко това. От друга страна, не бих могла да изглеждам по-лошо от сега, така че, предполагам, няма какво да губя.

Сузи се усмихна разбиращо.

— Виждам, че имаш положителен подход, а това е най-важното.
Люси сви рамене.

— Честно казано, нямам голям избор — засмя се. — С този мой външен вид никой няма да ме вземе на работа, а любовният ми живот определено е в застой.

— Кажи ми кое е най-важното нещо, което искаш да постигнеш в резултат на всичко това? — Сузи се облегна назад на стола и сложи ръце зад главата си. Наблюдаваше Люси с интерес.

— Ами... — изведнъж не можа да намери думи да опише на какво точно се надяваше. — Да изглеждам отново нормално, предполагам — неубедително каза тя.

— Не се ли чувстваш нормално сега?

— Чувствам се... — в очите ѝ внезапно се появиха сълзи и нещо заклокочи в гърдите ѝ, заплашващо да изригне. Беше се държала доста стоически след онази ужасна сцена с Питър, но сега като че ли някакъв язовир се отприщи и я помете. — Ч-чувствам се като съсипана жена — разрида се тя. — Изглеждам като жертва на побой. Чувствам се така, все едно са ме пребили... а това е толкова тежко — сега се разплака неудържимо и у нея се появи налудничавото желание да се хвърли в обятията на тази майчински изглеждаща жена, с нейното умно лице и разбиращи очи, като че ли отново бе малко момиченце.

— Веднага ли се почувства така? — попита Сузи след няколко минути.

— Не, струва ми се. Знаех, че лицето ми е обезобразено и че изглеждам ужасно...

— Но нямаше чувството, че си била пребита от друго човешко същество? — докато говореше, Сузи подаде на Люси кутия със салфетки.

— Не и в началото — тя избърса страните си и издуха носа си. — Но после започнах да се чувствам оскърбена, като че ли ме бяха малтретирали. И... и не мога да се освободя от това чувство — добави и гласът ѝ се пресече от друго ридание. — Надявам се то да изчезне, когато оправят лицето ми.

— Била си сгодена и си щяла да се омъжваш, нали? Чувам, че после си развалила годежа. Направила си го, защото си чувствала, че изглеждаш зле?

Люси кимна.

— Как реагира годеникът ти тогава?

— Той... той все още искаше да се оженим. Казваше, че това няма значение. Докато...

Сузи се наведе напред, стремейки се да чуе всяка дума.

— Докато какво? — тихо попита тя.

— Докато не ме видя. Докато не видя как изглеждам — Люси заби поглед в пода, прегърбила рамене. Късаше една от салфетките на парченца с треперещи ръце.

Сузи се облегна назад, кимайки разбиращо, като че ли бе разрешена някаква загадка.

— И тогава за първи път започна да се чувстваш съсипана... защото обидата и болката, причинени от него, в действителност са били по-лоши от болката, която си изпитала при катастрофата?

Люси кимна отново.

— Развалих годежа, защото не смятах, че е честно спрямо него. Не мислех, че ще го отблъсна в действителност. Той беше отвлечен, когато ме видя. Това бе най-лошият момент в живота ми. Но откривам, че дори сега... понякога... все още се надявам, че може да се съберем... Не е ли абсурдно това?

— Ще видиш, че тези чувства ще изчезнат след операцията — Сузи говореше по един практичен, разумен начин, който се стори на Люси странно утешителен и успокоителен. — Ще бъдеш удивена — продължи тя — от броя на жените, на чиито лица им няма нищо, но които въпреки това се подлагат на операция, за да заличат някой ужасен спомен. Може да са били нападнати или да са станали жертва на домашно насилие. Някои дори са били изнасилени. В резултат на случилото се те намразват външния си вид и единственият изход за тях е да го променят.

— Никой не би искал да изглежда по начина, по който аз изглеждам в момента — отбеляза Люси. — Най-големият ми проблем, като се изключи чувството, че съм била физически малтретирана, е фактът, че съм изгубила нещо жизненоважно... себе си. И сега трябва отново да се намеря. В момента имам усещането, че лицето ми е илюстрация, показваща всичко, което съм преживяла през последните няколко месеца, а нищо от това не ми принадлежи.

Сузи се усмихна разбиращо.

— Лечението ти в тази клиника ще ти помогне да започнеш отново, а аз ще бъда тук, когато и да поискаш да ме видиш. Също така ще се радвам да работя с теб — тя стана да си върви, бръкнала с ръце в джобовете си, движенията ѝ бяха спокойни и плавни. — Занимавам се предимно с дами, които смятат, че една козметична операция ще им върне обратно съпрузите, ще накара двадесет и пет години по-млад мъж да се влюби в тях или че целият им живот ще се преобърне и те внезапно ще станат богати, известни и щастливи — повдигна тъмните си вежди и сви рамене. — Непрекъснато им повтарям, че това ще ги накара само да се почувстват по-добре по отношение на себе си, но понякога се оказва трудно да убедиш някого в нещо.

— Поне започвам да се настройвам оптимистично относно бъдещето — призна Люси, вече със сухи очи.

— Имаш пълното право. Докато си тук, ще се подложиш ли на уголемяване на гърдите? Или на липосукция^[1] на някои части?

Люси изглеждаше шокирана.

— Не, няма.

— Добре. Така или иначе нямаш нужда от това, слаба си като манекенка, но ще е добре за теб да изпълняваш програмата с упражнения. Срецна ли се с личния си треньор?

— Не още.

— Предполагам, че ще ти дадат Ричард. Той е чудесен. Добре, дете, сега си тръгвам, но ще наминавам да видя как се справяш. Ако имаш някакви проблеми, кажи да ме повикат — тя изкачи стълбите до малкото преддверие със замах и изчезна.

Тази нощ Люси спа добре, успокоена от мисълта, че е срещнала в клиниката някой, който наистина разбира чувствата ѝ.

Найджъл наблюдаваше как тъмната червена кръв изтича от ръката му в цилиндъра на спринцовката, толкова тъмна, че изглеждаше почти черна. Какво ли носеше в себе си синкавата течност? Семената на неговата смърт? Рязко се извърна, неспособен да гледа как съдбата му се стича от тялото в някакъв контейнер, който щеше да даде отговорите. Облечената в бяло лаборантка изтегли иглата и сложи върху раната от убождането малък памучен тампон, напоен със спирт.

— Бихте ли го задържали там за момент? — каза тя. Държането ѝ бе приятелско и тя, изглежда, не се страхуваше да го докосне, макар, разбира се, да носеше гумени хирургически ръкавици, напомни си той.

— Кога ще науча резултатите? — гласът му звучеше напрегнато, като че ли принадлежеше на някой друг.

— Позвънете ни след три седмици — весело отвърна тя. — Дотогава ще знаем.

През главата му минаваха милиони въпроси, но не можеше да намери думи да се изрази или да изрече на глас опасенията си.

— Благодаря — само можа да каже той. После напусна клиниката по СПИН, като се измъкна бързо на улицата през вратата, страхувайки се да не го види някой, минаващ наблизко. Няколко метра по-нататък спря и застана неподвижно. „Колко глупаво, по дяволите! — помисли си той. — Може да имам СПИН и ако е така, ще умра... и въпреки това ето ме тук, уплашен да не би някой да ме види, че излизам от сградата!“

На ъгъла имаше кръчма, „Джордж VI“. Той влезе вътре и си поръча голям джин с тоник, макар да знаеше, че ще му е необходимо много повече от това, за да се съвземе, ако резултатът се окаже положителен.

След няколко дни Люси започна да свиква и да се чувства по-спокойна. Във всеки случай имаше малко време за размисли. Бе решила, което каза и на майка си по телефона, „да кара по течението, както би се изразила Тили“ — и часовете минаваха в трескава дейност. Отначало Кейло само я засне — сега от всички ъгли, като използваше различно осветление и най-разнообразни пози. После измери всеки участък от лицето ѝ и си взе множество бележки. Направиха ѝ кръвни проби, рентгенови снимки на лицето и зъбите, тъй като щяха да облекат в коронки всичките ѝ разрушени предни зъби, след което започнаха операциите, всяка една, от които щеше да бъде записана на видео.

— Не се безпокой — настоя доктор Кейло. — Ще започнем от носа и ще вкараме в ноздрите ти желе на кокаинова основа, така че няма да усетиш нищо.

— Освен опиянение — обади се Люси полугласно.

Доктор Кейло нямаше чувство за хумор. Тя обаче се събуди с главоболие, подпухнали очи и тежък пластир върху носа и челото си, но ако след това носът ѝ щеше да стане изящен и чип, тогава нямаше нищо против. Операцията на челюстта ѝ определено беше повече от „некомфортна“, както бе предвидил доктор Кейло. Беше казала на Даяна по телефона, че ако оценява по десетобална скала, би поставила на болката почти седмица. Манипулацията по оформянето на смазаната ѝ скула беше още по-болезнена, особено след като доктор Кейло бе настоял, че трябва да обработи и другата ѝ страна, в противен случай щяла да изглежда несъразмерна. Филмираха всеки етап.

— Не мога да говоря — каза после тя на Даяна през подутите си и изтръпнали устни. — Прекалено болезнено е.

— Какво става, скъпа?

— Лицето ми е като балон — прошепна Люси, чувствайки огромно съжаление към себе си. В такива моменти тя сериозно си задаваше въпроса дали си заслужава всичко това. — Направиха разрез от вътрешната страна на всяка буза и поставиха силиконови присадки върху скулите ми.

— О, скъпа...

— Мамо, смяташ ли, че всичко ще бъде наред?

— Сигурна съм в това, скъпа.

Имаше моменти, когато Люси си мислеше, че майка ѝ не изглежда толкова уверена, колкото показва. Подутината от тази операция тъкмо бе спаднала и доктор Кейло радостно я уведоми, че следващият етап ще бъде ендоскопско повдигане на челото.

— Какво е това?

Той нежно проследи с пръсти овала на лицето ѝ и благо се усмихна.

— Просто ще направим два малки разреза в предната част на скалпа ти, зад линията на косата, за да няма белези, а после ще вкараме в челото ти телескопични лещи, които ще повдигнат кожата и мускулите около очите и веждите ти.

Люси го погледна разтревожено.

— Но на очите ми им няма нищо — възрази тя.

— Няма ти нищо на зрението — поправи я той, — но уврежданията на носа и скулата ти са засегнали кожата около очите.

Това е нещо елементарно, скъпа моя Люси. Хиляди жени си правят тази операция просто от суета.

Люси предполагаше, че той знае най-добре. Но постоянният остър дискомфорт, ако не действителната болка, от всички тези операции, както и принудителната неколкодневна почивка на легло след това, разнообразявана само от Ричард — нейния личен треньор, който я подлагаше на поредица от изтощителни упражнения, я сломяваха.

„Кога ще свърши всичко това, татко?“ — разрида се тя, когато Найджъл ѝ телефонира един следобед.

— Не съм сигурен, но според Амелия Хероу доктор Кейло е възхитен от напредъка ти — отвърна той. — Тя идва ли да те види?

— Не. Не съм я виждала, откакто дойде тук с мен. Знаеш, че посетителите тук не са много желани. Както и да е, достатъчно сме говорили за мен. Как сте двамата с мама?

Тя отдавна не бе чувала Найджъл да говори така радостно.

— В превъзходна форма съм, скъпа. По-добре не може и да бъде. И майка ти е добре. Както и баба ти, и Тили. Всички очакваме с нетърпение да се върнеш отново при нас, вкъщи. Сигурен съм, че няма да е след много дълго.

— Надявам се, че не — бе пристигнала в клиниката през октомври. Вече беше декември и това щеше да бъде първата ѝ Коледа далеч от семейството.

През януари доктор Кейло потри ръце и каза, че е „почти на края“.

Люси го погледна обнадеждено.

— Колко остава още?

— Следващото нещо, което ще направим, е да се отървем от този цикатрикс^[2]. Тогава нещата ще придобият съвсем друг вид.

— Какво е цикатрикс?

Той взе ръката ѝ и прокара единия от пръстите по бузата ѝ — от ъгъла на устните близо до ухото ѝ.

— О, знам — веднага каза Люси. — Този ужасен белег, легнал като дълъг тънък розов червей върху кожата ми.

Той я потупа по бузата и се усмихна благосклонно.

— Що за начин да опишеш бедния ти малък белег! — нежно я укори той. — Най-новият вид лазерно лечение ще отстрани всичко

това, а после ще направим малка корекция на устата ти, за да ѝ върнем формата. Мисля да вземем малко тлъстини от задните ти части, за да удебелим хирургически устните ти.

Януари се сля с февруари, а после дойде март, докато доктор Кейло продължаваше „малките си корекции“, подобно на скулптор, изпилващ произведение на изкуството. Ричард поддържаше Люси в добра физическа форма. Лорън също я посещаваше редовно, взираше се внимателно в лицето на Люси през златните си очила и се усмихваше тъжно, докато я питаше дали има всичко необходимо. Сузи Даръл се отбиваше два пъти седмично в стаята ѝ да види има ли някакви проблеми и да я попита доволна ли е от начина, по който протичат нещата.

— Така мисля — отвърщаше Люси, не желаейки да изглежда неблагодарна. В крайна сметка тя не плащаше за нищо, а предполагаше, че получава лечение и грижи, струващи стотици хиляди долари. — Ще се радвам, когато всичко свърши — добавяше тя.

— Разбира се, че ще се радваш! Много време продължи, нали? А ти беше удивително търпелива.

Една сутрин, за нейна изненада, доктор Кейло пристигна в стаята ѝ, придружен от гримьор и фризьорка. Той изглеждаше развълнуван, докато те, застанали в редица, разглеждаха Люси, която седеше, изправена в леглото си, и закусваше.

— Скъпа моя Люси, сега пристъпваме към последните щрихи — победоносно каза той, — имам няколко предложения, които според мен ще подобрят още повече външния ти вид — той разтвори широко ръце, представяйки сътрудниците си. — Това е Лерой, един от водещите гримьори на Холивуд, а това е Брет, известен фризьор.

Люси се усмихна. Вече беше нещо друго! Червилата бяха много по-забавни от липосукцията, а една хубава прическа щеше да повдигне настроението ѝ повече от кюретажа на кожата, лазерното лечение и големите количества крем с витамин Е, предназначени да загладят последните следи от белезите.

— Страхотно! — ентусиазира се тя. — Кога започваме?

Тримата се скупчиха по-близо, оглеждайки я от всички страни и преценявайки външния ѝ вид. Лорън се присъедини към тях, за да води

бележки за доктора. „Невероятно“, „удивително“, „фантастично“ бяха някои от прилагателните, които се чуваха в стаята на Люси, от дълго време декор на нейната болка и мъка, сълзи, носталгия — особено по Коледа, — силно отегчение, на нескончаемия метален вкус на обезболяващите, гаденето след всяка операция и усещането за издърпване през кожата на нагорещен до червено конец, когато вадеха шевове. Нима всичко най-накрая ще свърши? Ще може ли да се погледне в огледало без страх и да бъде отново свободна да излезе навън, да се потопи в света?

През следващите няколко дни тя се чувстваше като филмова звезда, докато оцветяваха косата ѝ в лъскаво черно — „защото ще подчертае цвета на кожата ти повече от кафявото“ — преди да бъде майсторски подстригана и корените ѝ накъдрени, за да ѝ се придаде „височина“. Последваха експерименти с грима, внимателно наблюдавани от доктор Кейло, който непрекъснато даваше предложения, старателно записвани от Лорън за коментара, съпровождащ видеофилма. Най-накрая, изглежда, той остана удовлетворен, с изключение на едно нещо: цвета на очите ѝ.

Люси се вторачи в него смутена.

— Какво не е наред с цвета на очите ми? Те са синьо-сиви — за момент се почувства доста разстроена.

— Довери ми се, скъпа моя. Тук се стараем да постигнем пълно съвършенство — каза ѝ доктор Кейло, като стисна ръката ѝ. — Имай търпение. Утре ще се видиш и мога да ти обещаю едно нещо — ще бъдеш очарована от начина, по който изглеждаш.

[1] Термин от пластичната хирургия, означаващ изсмукване на мазнини. — Б.пр. ↑

[2] Белег от рана (мед.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Беше все още тъмно, когато Люси се събуди, и изведнъж, след всички тези месеци, бе завладяна от нетърпение да се види фактът, че няма огледало, внезапно я разстрои. Чие беше лицето все пак? Измъкна се от високото болнично легло, запали всички светлини и дръпна тежките завеси, надявайки се да види отражението си в големите от пода до тавана прозорци, гледащи към брега. Но зората вече разтапяше нощното небе, превръщайки го от тъмно оловно в бледо перлено розово, и Люси можа само да различи общите си очертания. Разочарована, тя се върна обратно в леглото. Амелия щеше да дойде да я вземе по обед и да я заведе обратно в Ню Йорк за десетина дни, преди да отлети за вкъщи.

Ще дам прием в твоя чест, Люси — бе обявила тя, когато телефонира предишната седмица, — ще отидем на пазар за дрехи, както си говорихме, и ще разгледаме града. Вероятно имаш чувството, че си била затворена много дълго време, като Спящата красавица.

— Наистина бях затворена, сякаш завинаги! — отвърна тя. — От толкова време съм облечена или в спортни костюми, или в пижами, че почти съм забравила какво е да носиш нещо хубаво — макар да жадуваше да се прибере вкъщи и да види отново семейството си, десет дни в Ню Йорк, прекарани с Амелия Хероу в невероятен мезонет на Парк Авеню, бяха вълнуваща перспектива след всичко, което бе преживяла.

В девет часа доктор Кейло дойде да я види. Тя си помисли, че той изглежда много уморен и унил.

— Е, днес си заминаваш, скъпа моя Люси — тъжно каза той. — Не мога да ти кажа колко съм ти задължен за това, че ми позволи да преправя лицето ти. Ти беше образцов пациент и за мен бе истинско удоволствие да работя с теб. Благодаря ти и за възможността да филмирам целия процес за моите студенти.

— Аз съм тази, която трябва да ви благодари, доктор Кейло — отвърна Люси и изпита голямо съжаление към този застаряващ мъж,

който изведнъж ѝ се стори страшно самотен тази сутрин. Той говореше така, сякаш тя ще му липсва и че съжالياва за нейното заминаване. — Сигурна съм, че ще бъда очарована от лицето си... нямате представа колко съм ви благодарна — искрено добави тя.

— Надявам се да продължиш да бъдеш доволна — каза той и се обърна да си върви. — Сега ще те оставя в ръцете на Брет и Лерой, а колегата ми офталмолог ще дойде да ти постави цветни контактни лещи — хвърли бърз поглед на тялото ѝ, както бе застанала по чорапи и трико, готова за тренировката си, и се усмихна със задоволство. — Радвам се да видя, че си понапълняла малко. Ричард ти помогна много, нали?

Беше вярно. Мускулите ѝ бяха станали по-стегнати, фигурата — по-ясно очертана и тя определено се чувстваше по-здрава.

— Да — отговори с блеснали очи. — Когато се върна вкъщи, ще се запиша в спортен клуб, за да поддържам добрата си форма.

Следващите два часа отлетяха неусетно. Лерой и Брет направиха лицето и косата ѝ, а офталмологът ѝ постави контактни лещи. Най-накрая тя се преоблече в лека плисирана пола с подходящ дълъг жакет, които бе купила в бутика на клиниката. Сложила обувки и чорапогашник в съответния тон, както и чифт перлени обици, тя изпитваше по равно вълнение и безпокойство. Както и да изглеждаше, мислеше си Люси, чувстваше се неимоверно чаровна, но това беше съвсем естествено при тези холивудски гримьори, въртящи се около нея. Преобладаваше силно усещане за нереалност. Ако някой влезеше в стаята и ѝ кажеше, че е получила главната роля в телевизионна сапунена опера, щеше да му повярва.

После доктор Кейло се появи отново и другите се отдръпнаха почтително в далечния край на стаята. Той внимателно огледа Люси, която седеше до прозореца, и продължи да я наблюдава с усмихнато лице, изпълнено е истинско удоволствие.

— Великолепно, скъпа моя Люси — промърмори докторът. После се обърна към Лорън, която внимателно следеше всичко. — Донеси огледалото — изкомандва той и Люси почувства как ледени тръпки на вълнение преминаха по цялото ѝ тяло.

Лорън, взираща се през очилата си, се върна в стаята със сестрата. Двете носеха голямо огледало на стойка, покрито с бял чаршаф. „Какво, по дяволите?“ ... — помисли си Люси, стараяйки се да

не се разсмее. Като че ли участваше в театрално представление! Доктор Кейло очевидно имаше намерение да ѝ покаже отражението ѝ по възможно най-ефектния начин. Поставиха огледалото пред нея, на не повече от пет стъпки разстояние. Всички се бяха скупчили мълчаливо, с изключение на доктор Кейло. Диригентът. Магьосникът. Майсторът илюзионист. Напрежението в стаята беше вече почти осезаемо. Той постави ръката си върху единия ъгъл на чаршафа.

— Готова ли си, Люси?

Тя се изопна, уплашена и неспокойна. Как ли, за бога, щеше да изглежда? Притвори очи за момент и си пое дълбоко дъх. Цялото ѝ тяло трепереше.

— Да — промълви тихо.

Белият чаршаф беше свален. Тя ахна изненадано, изправила се лице в лице със себе си за първи път от шест месеца, и доктор Кейло засия победоносно. Смаяна, Люси се втренчи в отражението си. Беше красива. В гърлото ѝ се надигна ридание, беше ѝ трудно да повярва на очите си. Беше убийствено красива. Нямаше никакви белези. Лицето ѝ бе симетрично, двете скули — високи и заоблени, брадичката ѝ сега беше еднакво равна и от двете страни, носът — правилен и съвършен. Очите ѝ изглеждаха по-големи и по-широки и беше странно, но доста забавно, да види как контактните лещи бяха превърнали обикновените ѝ синьо-сиви очи в чудесен нюанс на виолетовото, напомнящ Елизабет Тейлър. Притеснена, Люси леко се усмихна... хармонична усмивка, съвършена и привлекателна, разкриваща равни бели зъби. Нямаше го ужасното, разкривено, несиметрично хилене с яркия белег, стигащ чак до ухото. Изчезнали бяха белезите по брадичката и челото ѝ. Тя премигна и погледна отново. Косата ѝ, която някога имаше обикновен кестеняв цвят, сега беше черна и подстригана на бретон, спускаща се, дълга и лъскава, до раменете в драматичен стил Клеопатра.

— Не зная какво да кажа... — задъхано произнесе тя.

— Изражението ти казва всичко — засия доктор Кейло. — Сега, ако ми разрешиш да те заснема за последен път, нашето съвместно начинание ще е завършено.

— Толкова съм благодарна — избърбори Люси и очите ѝ се напълниха със сълзи от вълнение.

Преди да се сбогува, Лерой ѝ даде подробности относно цвета на косата, така че за в бъдеще да може сама да си я прави, а Брет ѝ

начерта схема за гримиране и ѝ подари кутия с козметика.

— Просто следвай диаграмата и ще можеш да възстановиш грима си много лесно — каза ѝ той. Офталмологът вече ѝ бе дал резервен чифт лещи. После дойде Ричард да я прегърне за довиждане.

— Много благодаря за всичко — каза тя. — Ще продължавам да правя упражненията, обещавам.

— Добро момиче — каза той и залепи една голяма целувка на бузата ѝ. — Справи се добре.

След като доктор Кейло я засне за последен път от всички страни, правейки ѝ комплимент за избора на кремавия костюм, подхождащ толкова добре на новата ѝ цветова гама, тя трябваше да признае, че управителката на бутика я бе убедила да го купи.

— Никога преди не бях носила кремаво, защото ме правеше да изглеждам безцветна — призна тя.

После дойде време да се сбогува с психотерапевтката си. През последните няколко седмици Сузи отсъстваше, тъй като бе в годишен отпуск, така че не бе видяла заключителните щрихи към външния ѝ вид. Когато влезе тържествено в стаята на Люси с обичайното: „Здрасти, Люси!“, тя внезапно спря, бръкнала с ръце в джобовете на панталоните си, и се вторачи, като че ли не можеше да повярва на очите си.

— Люси?

С повдигнато настроение, тя се завъртя леко в средата на стаята и плисираната ѝ пола се разтвори като камбана около коленете.

— Как ти се струва?

Сузи приседна на ръба на леглото.

— Удивително — каза тя. — Разбира се, аз не съм те виждала без бинтове или превръзки върху някоя част от лицето ти, или пък бе цялата подута и подпухнала. Наистина е забележително — добави тя.

— Не мога да повярвам какво е направил доктор Кейло — въодушевено рече Люси. — Почакай да ме видят родителите ми! И сестра ми Тили! Господи, чувствам се като преродена. Като че ли животът ми е започнал отначало — тя седна на канапето — слаба, лъчезарна фигура с лице, за което Лерой бе казал, че „ще ги просне мъртви“!

Настъпи мълчание.

— И откри ли отново себе си? — попита Сузи.

Люси се засмя.

— Не съм сигурна, но засега ще се примиря с тази си същност — щастливо отвърна тя. — Ще отнеме известно време, докато свикна, но съм толкова смаяна от собствения си външен вид, че точно сега едва ли ме интересува коя съм.

На вратата се почука. Лорън беше дошла да каже, че госпожица Хероу е пристигнала и доктор Кейло би искал, преди Люси да замине, да изпият на сбогуване едно питие с него в личния му апартамент.

— Довиждане тогава — каза Сузи, като я прегърна. — Толкова се радвам, че се запознахме, Люси, и ти желая целия късмет на този свят. Ако някога имаш нужда от мен, знаеш как да ме намериш. Ако има нещо, което мога да направя за теб в бъдеще, трябва само да позвъниш.

— Благодаря. Признателна съм ти и за всичките мъдри думи през тези месеци. Благодаря ти.

— Не моите мъдри думи, Люси. А собствената ти способност да застанеш лице в лице с истината и да я приемеш — нещо, което много хора не могат да направят. Ти се справи много добре и аз се гордея с теб.

Доктор Кейло и Амелия я чакаха в апартамента му и както в първия ден, когато пристигна, Питърс — икономът — сервираше напитките.

— А, ето те и теб, скъпа моя Люси! — възкликна доктор Кейло. — Изглеждаш великолепно. Какво мислиш, Амелия? Не изглежда ли фантастично? Ще повярваш ли, че това е малкото ранено момиче, което ми доведе преди шест месеца?

Изражението на Амелия бе застинало в маска на шок, тя бе отворила уста и гледаше поразена. Успя само да прошепне:

— О!

Възторгът изчезна от лицето на Люси и тя клюмна, втренчила безмълвно поглед в по-възрастната жена.

— Не ти ли харесва? — не можа да скрие разочарованието в гласа си. Бе очаквала Амелия да я възхвалява до бога, както всички останали в клиниката. — Какво има?

Изглежда, Амелия водеше ужасна битка вътре в себе си, за да накара лицето си отново да се усмихне.

— Разбира се! — каза тя е глас на актриса, полагайки очевидни усилия да се стегне. — С-страхотно е, скъпа! Изглеждаш възхитително! Много добре. Ти доволна ли си?

— Очарована съм — отвърна Люси и погледна доктор Кейло, за да види реакцията му на странното поведение на Амелия.

Но изражението му не се бе променило. Той продължаваше да се усмихва и да я гледа с гордост.

— Тогава да вдигнем тост за теб, скъпа моя Люси. Това беше съвместно усилие, така че ти също трябва да бъдеш поздравена за великолепното постижение — докато доктор Кейло говореше, Питърс пристъпи напред е малък кръгъл сребърен поднос, върху който стояха три чаши шампанско.

Люси забеляза, че ръката на Амелия трепереше, когато посегна да вземе питието си, а лицето ѝ беше много бяло. Доктор Кейло вдигна чашата си.

— За Люси... и нейната красота! — каза той.

Амелия опита от шампанското си, но не каза нищо. Люси отпи голяма глътка и ѝ се стори, че това е най-прекрасното питие на света.

— Благодаря, много благодаря — трогнато рече тя, смутена от очевидното неодобрение на Амелия. Но, изглежда, доктор Кейло нехаеше за това и продължаваше да се взира в лицето ѝ с нескрито удоволствие, както един художник би се възхищавал на скулптура или картина, сътворена от самия него.

— Извинете ме за момент... — внезапно каза Амелия и като остави чашата си, напусна стаята с обяснението, че трябва да си напудри носа. Люси я проследи с поглед.

— Какво има? — прошепна тя. — Защо се държи така странно?

Доктор Кейло се усмихна бащински.

— Скъпа моя, не бива да позволяваш на Амелия да те разстройва. Познавам я над тридесет години... почти четиридесет. Трябва да разбереш — гласът му премина в шепот, — че за една по-възрастна жена може да се окаже извънредно трудно да гледа красиво младо момиче като теб. Това я кара да си спомня как е изглеждала някога и че вече никога няма да бъде същата. Като млада Амелия бе една от най-прелестните жени, които някога съм виждал — той леко сви рамене. — Направих каквото можах през годините да задържа опустошенията, нанасяни от времето, но накрая то те настига, а за

жена като нея това може да се окаже ужасна трагедия. От определена точка нататък не можеш да върнеш часовника назад. Мисля, че Амелия току-що го осъзна, а за нея това е много, много болезнено.

— Да, разбирам — Люси не бе имала представа колко много означава за Амелия да изглежда млада и красива.

— Ще се оправи след няколко минути. Просто не обръщай внимание на нейните настроения. Озлоблението ѝ не е лично към теб. Насочено е към отминаващото време — тъжно добави той.

Разговаряха за видеофилма, отразяващ новите техники на опериране, и колко ценен ще бъде той за други пластични хирурзи, когато Амелия се върна в стаята. Сега тя се усмихваше с пресилена жизнерадост, но Люси забеляза, че избягваше да гледа доктор Кейло в очите, докато довършваше питието си, а после настоя да тръгват, в противен случай щели да изпуснат обратния полет за Ню Йорк.

Пътуването беше мъчително. Амелия почти не говореше, но Люси на два пъти я улови да поглежда крадешком лицето ѝ отстрани, когато смяташе, че не я наблюдава.

— Сигурна ли си, че няма да е ужасно досадно за теб да ти гостувам през следващите десет дни? — каза Люси най-накрая в отчаяние. Ако атмосферата се очертаваше да бъде така ледена, тя вероятно нямаше да остане.

Амелия премигна и като че ли излезе от дълбока замисленост.

— Разбира се, че искам да останеш — изглеждаше изненадана от въпроса. — В сряда давам малък прием в твоя чест, а после ще излезем на вечеря. Поканила, съм няколко много приятни млади хора, с които да се запознаеш. Искаше да отидеш да пазаруваш, нали? И да разгледаш някои от забележителностите?

— При положение че не ти създавам твърде големи главоболия, но ако си заета, напълно ще те разбере...

Амелия сложи облечената си в сива ръкавица ръка върху нейната.

— Изобщо не съм заета. С нетърпение очаквам гостуването ти. Ще прекараме чудесно, мила.

„Тонът ѝ е искрен — помисли си Люси. — Може би всичко ще бъде наред.“

Късно същия следобед, настанена за пореден път в гостната стая на Амелия, Люси имаше възможност наистина да разгледа лицето си

внимателно. Когато доктор Кейло я беше „разбулил“, както се бе изразил той, наоколо имаше толкова много хора, а колко дълго може да се гледа човек в огледало, без да го сметнат за ужасно суетен? На стената между прозорците имаше голямо огледало в златна рамка и сега Люси стоеше пред него, неспособна да свали очи от себе си. Чувството беше необичайно след всички тези месеци, през които изобщо не се бе виждала, предшествани от месеци, когато не понасяше да се гледа. Трябваше да признае, че онова, което виждаше сега в огледалото, бе фантастично. Доктор Кейло наистина я бе превърнал в млада жена със зашеметяваща красота. Разбира се, виолетовите очи и тъмната, оформена в драматичен стил коса биха подчертали всяко лице, но чудото беше, че всичките ѝ белези бяха изчезнали, лицето ѝ бе симетрично, устните ѝ — пълни и с повдигнати нагоре краища, а кожата ѝ имаше великолепен златен оттенък благодарение на грима. Съзнавайки, че постигнатият успех се дължи отчасти на хирургическата намеса и отчасти на илюзията, създадена от грима, тя продължаваше да се възхищава на сръчността на доктор Кейло. За момент ѝ се прииска Питър да можеше да я види сега — изглеждаща в действителност по-добре от всякога, спокойна, уверена и като цяло в страхотна форма — благодарение на Ричард. По лицето ѝ се разля широка усмивка на задоволство. Дори зъбите ѝ изглеждаха по-добре, отколкото преди катастрофата.

Амелия ѝ бе казала, че тази вечер ще отидат в много известен италиански ресторант на две пресечки от тях.

— Ще тръгнем оттук около седем, това добре ли е за теб? — за облекчение на Люси, веднага след като се върнаха в апартамента, тя бе започнала да заприличва повече на себе си.

Беше вече седем без пет. Люси се измъкна от стаята си и слезе долу, в елегантно обзаведената всекидневна. По пътя мина покрай спалнята на Амелия и през отворената врата я чу да говори по телефона.

— На какво си играеш? — ядосано каза тя. — Що за игра е това, Дик? — последва пауза и Амелия продължи: — Не се притеснявам за комисионната си. Да, сигурна съм, че ще ми я дадеш при всички случаи, но никога нямаше да доведе момичето при теб, ако знаех...

Люси се повъртя неспокойно наоколо, нещо отвътре ѝ подсказваше, че обсъждаха операцията ѝ. Но какво бе направил доктор

Кейло, за да разгневи така Амелия?

— ... Бях шокирана, когато я видях — дочу тя, като напрегна слуха си.

Люси се отдалечи, уплашена да не би прислужничката да я открие, че подслушва. Докато чакаше във всекидневната да дойде Амелия, усети, че сърцето ѝ бие неравномерно и се почувства притеснена. Какво бе очаквала Амелия, когато дойде да я вземе по-рано същия ден? Едно обикновено момиче без белези? Разбира се, Амелия не я бе виждала никога преди катастрофата и може би бе предположила, че тя изобщо не е била привлекателна? Но защо ще има нещо против? Именно това беше толкова странно. Изглеждаше доста бясна по телефона преди малко... независимо от факта, че „все пак ще си получи комисионната“, което също бе любопитно, помисли си Люси.

Амелия се появи, усмихната, няколко минути по-късно и каза жизнерадостно, че е време да тръгват.

— С нас ще дойдат няколко мои големи приятели, които имат син и дъщеря приблизително на твоята възраст, така че сигурно ще прекараме добре — обясни тя, като заметна бежовата си, обточена с норка пелерина около раменете си. Носеше тъмна шоколадовокафява официална рокля от шифон и подходящи кожени обувки и въпреки възрастта си, изглеждаше като истинска филмова звезда. Първата мисъл на Люси бе: „Със сигурност не би могла да ме ревнува!“ Беше очевидно, че е прекалено уверена в собствения си външен вид, за да ревнува, когато и да било.

— Да вървим — Амелия хвана Люси под ръка и за момент я притисна към себе си. — Изглеждаш великолепно, скъпа. Много сърца ще разбиеш отсега нататък!

Смутена от този внезапен обрат в поведението ѝ, Люси я последва надолу към чакащата лимузина, докато Амелия бърбеше, описвайки магазините, в които ще отидат на другия ден, и приема за стотина души, който ще даде след няколко дни.

— Искаше ми се да дойдат родителите ти, тъй като ще се радвам да се запозная с тях, но предполагам, че те ще устроят собствено празненство, за да те посрещнат вкъщи.

Даяна бе споменала за това по телефона и Люси кимна.

— Надявам се да ме познаят! — пошегува се тя, желаейки да насочи Амелия към темата за лицето ѝ. — Не съм сигурна дали самата аз се разпознавам, но съм очарована от това, което направи доктор Кейло.

Амелия не я погледна, а продължи да се взира навън през прозореца на колата.

— Той е превъзходен хирург и художник — тихо каза тя.

Ресторантът беше елегантно украсен с много стъкла, от огледала, хром и прожектори. Ослепителнобелите покривки и аленочервените цветя придаваха известна драматичност на мястото и когато Люси последва Амелия през лъскавия, покрит с черни плочки под, видя, че останалите от групата бяха вече пристигнали и ги очакваха с нетърпение.

— Здравейте, скъпи мои! — извика Амелия, без да се обръща конкретно към някого, а после, когато те се изправиха угоднически, тя ги обиколи, като целуна всички и по двете бузи, преди да представи Люси.

Там беше една двойка на средна възраст — Пам и Серж Боулинг, с техния син Айвън и седемнадесетгодишната им дъщеря Фърн, и друга двойка, по-близка до Амелия по възраст — Нанси и Ноел Месор. Люси осъзна, че всички очи бяха вперени в нея и когато се настани на мястото си между Айвън, за когото реши, че е в средата на двадесетте си години, и възрастния Ноел Месор, тя почувства, че се изчервява от неудобство. С напредването на вечерта Люси започна да се уверява, че никой от тях не знае какво ѝ се бе случило. Разговорът беше обикновен и тя получи много комплименти, особено от мъжете. Никой не зададе въпроси, които биха я навели на мисълта, че знаят за претърпяната от нея пластична операция, а когато тя призна, че това е първото ѝ посещение в Щатите, Амелия хитро добави:

— Двете с Люси се запознахме чрез общи приятели във Великобритания. Както и да е, всички вие ще се срещнете отново на приема, който давам в сряда.

Айвън почти не можа да яде. Толкова погълнат от Люси, той се взира в нея по време на цялата вечеря и проговори чак когато стигнаха до кафето.

— И ти ли участваш във филми?

— Не, аз съм социолог към една лондонска радиостанция — отвърна тя. — А ти с какво се занимаваш?

— Брокер съм на стоки. Доста скучна работа, страхувам се — той се ухили самоосъдително.

В този момент Люси почувства нечия ръка да стиска рамото ѝ и тих, дрезгав мъжки глас прошепна в ухото ѝ:

— Каква приятна изненада! Мислех, че живееш в Сан Франциско. Какво те води в Ню Йорк, скъпа?

Люси се извърна стресната. Висок, силно загорял мъж с ясни сини очи гледаше надолу към нея и широко се усмихваше.

— Съжалявам... Страхувам се, че сте ме сбъркали с някоя друга — отвърна тя и също се усмихна.

— Скъпа! — гальовно се обърна към нея мъжът, доста развеселен. — Кого си мислиш, че заблуждаваш? Как си, Дагмар? Изглеждаш страхотно. Колко време мина? Три, четири години?

Люси поклати глава.

— Не, наистина. Не ви познавам. Направили сте грешка...

— Хей, какво е това, скъпа? Не може да си ме забравила, за Бога?... — в очите му се появи стоманен сноп светлина и те изведнъж станаха студени, а ръката му стисна още по-здраво рамото ѝ.

— Вижте, пристигнах в Ню Йорк едва днес...

Внезапно Айвън се намеси.

— Бъдете така любезен да оставите приятелката ми на мира — каза той с младежка враждебност. — Направили сте грешка. Тази дама е от Англия.

Амелия, която наблюдаваше размяната на реплики, се усмихна възможно най-лъчезарно и се обърна към непознатия:

— Толкова е лесно да се направи грешка... на светлината на свещите... Но приятелката ми никога не е живяла в Америка... и това е първата ѝ нощ в Ню Йорк, така че съжалявам да го кажа, но сте сбъркали — кристалните ѝ очи биха разтопили и айсберг.

Мъжът отстъпи назад и пусна рамото на Люси. Усмивката му беше вежлива, но несигурна.

— В такъв случай се извинявам — колебливо рече той и отново хвърли поглед на Люси. — Наистина ви взех за една жена, която познавах. Съжалявам, че ви обезпокоих.

Докато той се отдалечаваше, Амелия сви рамене.

— Какво не биха направили някои мъже, за да се запознаят с красива жена — сухо отбеляза тя.

— Две красиви жени — поправи я Ноел.

Амелия потупа ръката му.

— Вечният галантен джентълмен — измърка тя.

Разговорът се върна на обичайните теми и Айвън отново се обърна към Люси:

— Ходи ли да видиш Уолстрийт?

— Все още не съм имала време да отида никъде.

— Би ли искала да се разходиш с хеликоптер? Полетът е само около двадесет минути, но ще се радвам да ти покажа забележителностите. Можем да обядваме след това? — без съмнение гласът на Айвън бе изпълнен с възхищение, докато се взираше в очите ѝ.

— Мога ли да ви отговоря по-късно? Първо трябва да говоря с Амелия, тъй като не зная какви са планове ѝ — дипломатично отвърна Люси. Не беше сигурна дали харесва Айвън или напротив, но вътре в себе си усети силна съпротива към това да се сприятелява с някого сега, дори и отдалеч.

— Така или иначе ще те видя на приема в сряда — нетърпеливо настоя той. — Можеш да ми кажеш тогава. Сигурен съм, че Амелия няма да има нищо против.

Люси кимна вежливо, а после насочи вниманието си към Ноел, който си чистеше зъбите, прикрил устата си с ръка. Той веднага свали ръцете си в скута и ѝ се усмихна широко, разкривайки зацапаните си със спанак зъби.

— Искаш ли да танцуваме? — попита я бързо.

Същата вечер, когато си легна в богато наредената гостна в апартамента на Амелия, Люси се почувства неимоверно развеселена от невероятния начин, по който се бе променил животът ѝ в разстояние на двадесет и четири часа. В един момент беше затворена в златната си клетка в клиниката, чувствайки се все още грозна, макар че е течение на времето бе свикнала да се възприема като такава, а после — бум! И ето я в първокласен лъскав ресторант, заобиколена от ласкаещи я мъже, като че ли бе някакъв модел или поп звезда. Но най-много бе поразена от безсмислието на всичко това. И колко лесно се печелеха мъже с едно красиво лице. Само преди няколко месеца те биха се

отдръпнали от нея отвратени, както бе сторил Питър. Сега ѝ предлагаша разходки! А какво ли щеше да направи Питър, запита се тя, ако я видеше сега?

На приема това се забелязваше още повече. Амелия я бе завела сутринта на покупки и Люси реши да се разпусне и да не обръща внимание на цените. Беше време да се поглези. Под ръководството на Амелия тя купи няколко класически костюма, три шикозни рокли, които можеха да се носят през деня или вечерно време на коктейли, дълга бяла, прилепнала по тялото вечерна рокля и красива кремава копринена рокля без гръб.

— Ето тази трябва да носиш довечера — каза Амелия веднага щом я видя. — С кремав чорапогащник и подходящи обувки на високи токчета и много перли. Ще изглеждаш сензационно, скъпа.

Люси не се бе забавлявала така от години, още повече че всички познаваха Амелия и във всеки магазин им оказваха особено внимание. Когато се върнаха в апартамента, багажникът на колата беше препълнен не само с купените от нея дрехи, но и с подходящи обувки за всяко облекло, подходящи чанти за обувките, шалове, колани и куп бижута към костюмите, които, както бяха уверили Люси, щяха да подхождат на всичко. Беше похарчила почти всичките си спестявания, но се чувстваше опиянена от радост, макар и малко виновна, че е пръснала толкова много пари за себе си.

— Типично по английски! — засмя се Амелия. — Заслужаваш хубави неща след всичко, което си преживяла. Никога няма да разбере това пуританско отношение на британците, като че ли е грях да се забавляваш или да си угаждаш. Бъди екстравагантна и прекарвай добре времето си, казвам аз — после изгледа критично Люси, наклонила глава на една страна, като че ли не можеше да се реши дали да сподели нещо или не.

— Наистина ли смяташ, че този цвят ми подхожда? — попита Люси, вдигайки кремавата рокля пред себе си.

— Съвършено, скъпа. Няма съмнение. Просто се чудех обаче... Възнамеряваш ли да запазиш този цвят на косата си? Зная, че Дик ти го препоръча... и, разбира се, той е зашеметяващ... Но знаеш ли, аз повече харесвах естествения ти цвят — Амелия говореше стеснително, което беше необичайно за нея, помисли си Люси и се почувства доста разочарована, че тя не одобрява напълно цвета ѝ.

— Мисля да го оставя такъв — отвърна тя и се обърна да се погледне в голямото овално огледало в стаята ѝ. — Според него той подхожда на по-тъмния грим и виолетовите контактни лещи — взря се в отражението си. Помисли си, че бе успяла да пресъздаде доста добре очния грим, който Брет бе измислил за нея, използвайки черен молив за очната линия, тъмни сивкаво — морави сенки за очи и лек туш на веждите. Доктор Кейло бе препоръчал да боядисва и миглите си едновременно с косата и резултатът ѝ харесваше. — Първо ще позволя на мама и татко да го видят, но мисля, че вероятно ще го запазя същия.

Когато остана сама, тя се замисли над забележката на Амелия. Действително ли ревнуваше заради начина, по който доктор Кейло я бе направил да изглежда? Онази първа вечер по телефона тя изглеждаше по-ядосана от всякога. Люси сви рамене. След малко повече от седмица щеше да си бъде къщи, готова да се върне отново към действителния живот и вероятно към работата си в „Сити Рейдио“, ако все още я искаха.

Амелия вече очакваше гостите си, когато Люси се присъедини към нея във всекидневната.

— О, изглеждаш прекрасно! — спонтанно каза Люси веднага щом я видя да стои пред камината и да отпива от чаша с шампанско. Тя носеше прилепнала рокля от тъмновиолетова коприна, а около врата ѝ имаше тежка огърлица от аметисти и диаманти, с подходящи обици на ушите.

— Благодаря, скъпа — изглеждаше доволна от комплимента. — Ти също — кремавото е наистина твойт цвят — добави тя с неподправена искреност.

Около импровизирания бар в хола се въртяха сервитьори. Започнаха да пристигат първите гости и Люси се подготви психически да бъде представена на почти стотина непознати, които според Амелия изгаряха от желание да се запознаят с нея. „Ние тук обичаме англичаните“ — беше обяснила тя.

Първата двойка бяха средни на възраст нийоркчани, жената — в черна кожена рокля на Балмейн, изглеждаше елегантна, а мъжът излъчваше чар под тежестта на пълния си портфейл. След това пристигнаха няколко зрели момичета, загорели, с дълги коси и големи чаровни очи, зад които се криеше огромно желание да се снимат във филми.

— Скъпа, искам да се запознаеш със... — отново я дръпна Амелия, този път, за да се запознае с млад мъж, който съвсем очевидно се надяваше, че ще му излезе късметът с нея.

— Шампанско, мадам? — един сервитьор напълни чашата на Люси догоре и тя бе представена на президента на издателска империя, авторитетен мъж с тъмна къдрава коса и очи като искрящи въглини.

— Разкажете ми за работата си в радиото — помоли той.

Към тях се присъедини възрастна двойка, те се лигавеха и кикотеха като ученици и протягаха чашите си, щом наблизо минеше някой сервитьор. Стаята се изпълваше. Домашните помощнички трябваше да си проправят път през множеството, докато предлагаха екзотични сандвичи, подредени на сребърни подноси. Един сервитьор отвори няколко прозореца. Шумът от изскачащи коркови тапи в хола беше съвсем естествен за случая. Влязоха няколко филмови звезди от поколението на Амелия, бавно и целеустремено, като че ли все още бяха във филмовото студио. Люси се опита да запомни имената им, за да ги каже на майка си.

После се появи гостите от вечерята преди няколко дни заедно с Айвън, зачервен и нетърпелив. Той я попита как върви обиколката на града и какво ще каже за онази разходка с хеликоптера.

— Люси... — беше отново Амелия, която радостно я сграбчи за ръката и я отведе. — Ела да се запознаеш с един от първите помощници на президента. Сенатор Арнолд Ебнър, много е мил.

Люси се оказа лице в лице с набит мъж около шейсетте, е надвиснали вежди и пълни устни. Лицето му бе почервеняло от опасващата го мрежа от фини морави вени.

— Здравейте, как сте? — вежливо каза тя и пристъпи напред, за да се здрависа с него.

Той се втренчи в нея смутено, преди да заговори:

— Как казахте, че ви беше името?

— Люси Хауърд. На гости съм на Амелия — отвърна тя, почти надвиквайки шума от разговорите, изпълващ стаята.

— Люси Хауърд? — повтори той.

— Да.

— Хъм!

— Амелия ми каза, че сте един от първите помощници на президента. Сигурно е много интересно — каза Люси, опитвайки се да

завърже разговор.

Сенаторът се извърна наполовина, като че ли искаше да намери някой друг, с когото да разговаря, и Люси се огледа за Амелия. Къде, по дяволите, се бе дянала тя? Сновеше из стаята, все едно беше на ролкови кърки.

До нея изникна Айвън.

— Какво ще правиш след приема?

Сенаторът се бе отдалечил, шумът нарастваше. Изведнъж Люси доби странното усещане, че това изобщо не бе тя. Когато зърна отражението си в богато украсеното огледало със златна рамка над камината, за секунда се почуди коя бе красивата млада жена с дълга черна коса и бретон. Премигна, зашеметяващите виолетови очи отсреща също премигнаха и за момент я обхвана паника. Бе така поразително променена, че буквално не разпозна прелестното създание, което я гледаше от отсрещната страна. За първи път в живота си бе заобиколена от хора, по-специално мъже, които се опитваха да привлекат вниманието ѝ. Всички те я засипваха с комплименти, желаеха да я опознаят по-добре, да получат частица от нея. Трупаха се наоколо и я разпитваха къде живее, с какво се занимава... Със сигурност бе модел? Филмова звезда? Поп певица? Не можеха да повярват, че беше само... социолог към радиопрограма ли каза? Дори не журналист или водещ?

Изведнъж Люси почувства, че всичко това ѝ идва твърде много след месеците на изолация и боледуване, които бе преживяла. Като се извини, тя се измъкна от стаята и се заключи в банята, където малкото дете, криещо се във всеки възрастен, зарови лицето си и се разплака, защото никой не я признаваше. Тя не беше голяма красавица, а просто обикновено, малко сладко момиче, което не правеше особено впечатление. Никой не смяташе, че в нея има нещо специално — освен може би родителите ѝ, но тя беше тази, която нараниха. Тя беше тази, която се почувства жестоко отхвърлена, и знаеше, че сега вдигат шум около нея само заради новото ѝ лице.

Сълзите се стичаха неудържимо по красиво гримираните бузи на Люси. Отне ѝ няколко минути да овладее чувствата си. Беше изгубила и спечелила толкова много, но някъде по средата бе забравила човека, който беше и отвътре все още бе. Бързо поправи грима си и се присъедини към останалите. Имаше викове: „Къде беше?“ и тя заигра

според техните правила, влизайки в ролята, която се очакваше от нея. За няколко часа стана веселата и крехка Люси Хауърд от Англия, смееше се на глупавите им шеги, приемаше техните банални комплименти, като отхвърляше своята голяма красота с равнодушно свиване на раменете и безобразно флиртуваше. Едва по-късно, останала сама в гостната стая на Амелия, тя изостави изискващата се от нея роля.

Люси се събуди от настоятелно чукане по вратата на спалнята ѝ и за момент се почувства напълно дезориентирана. Дори не можеше да си спомни къде се намира. После вратата се отвори, лампите бяха запалени и се появи Амелия в панталони и шлифер, с разрошена коса и без грим. За момент Люси си помисли, че сънува, но когато Амелия се приближи до леглото ѝ, осъзна, че тя плаче.

— Ужасно съжалявам, Люси, но току-що ми съобщиха много лоша новина. Възрастната ми майка е получила удар и трябва да отида при нея. Тя е в кома и не съм сигурна дали... — Амелия замълча, неспособна да продължи.

Люси се изправи седнала, внезапно събудена.

— О, съжалявам! Мога ли да направя нещо?

Амелия поклати глава и попи очите си с дантелена кърпичка.

— Всичко е под контрол. Ще хвана първия самолет за Далас. Ти ще останеш тук, скъпа, както планирахме, ще уредя някои от моите приятели да те разведат наоколо, вече казах на прислужничката ми да се грижи за теб...

— Моля те, не се безпокой за мен. Мога лесно да взема по-ранен полет за вкъщи, така че...

— Не искам да чувам подобно нещо! Обещах ти тази седмица и ще я имаш. Веднага щом пристигна в Далас, ще ти позвъня. Разбира се, ако се случи най-лошото, ще се върна... — сълзите отново надделяха над нея и Люси обгърна с ръце раменете ѝ, които като че ли се бяха смалили от предишната нощ. После изпрати Амелия до входната врата на апартамента, където чакаше шофьорът ѝ, за да я закара на летище „Кенеди“.

— Чувствай се като у дома си, всичко е на твое разположение — каза Амелия, като я целуна за довиждане и бързо тръгна.

— Благодаря. Грижи се за себе си. Може би нещата не са чак толкова зле.

— Не смея да се надявам на това, скъпа. Майка ми е почти на деветдесет, а здравето ѝ не е стабилно от доста време насам.

След като тя замина, Люси се запъти обратно към стаята си и видя Бет, прислужничката, да се върти в коридора.

— Това много лошо за моята господарка — печално каза Бет. — Тя винаги молила майка си да живее тук, но старата дама не искала да се мести. Сега е много късно — поклати глава и се загърна още поплътно в яркорозовия си халат. — Искате ли кафе, госпожице? Или чаша хубав чай?

— Не, благодаря ти, Бет — отвърна Люси. — В стаята ми има малко вода, ще се задоволя с нея.

Мина много време, преди да заспи отново, но докато лежеше, Люси взе решение. Утре сутринта ще излезе, ще си купи пътеводител на Ню Йорк и ще опознае града сама. Точно сега имаше голяма нужда да остане насаме със себе си, за да се приспособи към новия си образ. Както и да престане да защитава така ревностно предишната си същност, осъзна тя. Миналата вечер бе потресена от необичайното усещане, че в действителност ревнува начина, по който изглежда сега, сравнен с външния ѝ вид преди катастрофата. „Какво не беше наред със старата Люси Хауърд?“ — бе се запитала тя почти с негодувание. И все пак тогава хората не се надпреварваха да се запознаят с нея, както миналата нощ!

Облечена грижливо в нов зелен костюм и е безупречно гримирано лице, точно както Брет бе я научил, тя тръгна да изучава града. Денят беше ясен и слънчев, подухваше лек свеж ветреца и когато пое пеша към Медисън Авеню, почувства прилив на радост.

Като че ли отново се бе присъединила към човешката раса след дълго отсъствие и това я караше да се чувства добре.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Ти ли си, Бет?

Бет, която мразеше телефоните, сграбчи слушалката и я притисна силно към ухото си.

— Да, госпожице Хероу.

— Всичко наред ли е?

— Всичко е наред. Как е майка ви, госпожице Хероу?

— Не съвсем добре, страхувам се — гласът на Амелия беше дрезгав и тя изглеждаше уморена. — Госпожица Хауърд там ли е? Мога ли да говоря с нея, Бет?

— Тя излезе, мадам. Каза, че отива да разглежда забележителностите. Тръгна веднага след закуска.

— Добре, Бет. Би ли й предала, че съм се обаждала? Кажй й, че няма промяна в състоянието на майка ми, така че не зная колко време ще остана тук... и би ли й приготвила вечеря за довечера, Бет? Не мисля, че ще иска да отиде на ресторант сама.

— Да, мадам.

— Благодаря. Имаш номера ми тук, нали?

— В апартамента на майка ви?

— Да, Бет.

— Така мисля — тя, изглежда, не беше уверена.

— Ще ти го дам за всеки случай. Имаш ли молив?

— Да, госпожице Хероу.

Амелия произнесе внимателно:

— Номерът е 214, това е кодът на Далас, 661 7463. Окей?

Бет записа числата бавно и старателно.

— Да, мадам. Готово. Искате ли госпожица Хауърд да ви се обади, когато се върне?

— Не. Телефонът безпокои майка ми. Ще позвъня утре да се уверя, че всичко е наред.

— Да, госпожице Хероу.

Люси се прибра в апартамента чак след шест. Качи се направо в стаята си, свали обувките си и се просна на леглото уморена. Какъв прекрасен ден бе прекарала! Отчасти, ходейки пеша, и отчасти, като вземаше таксита, тя видя Емпайър Стейт Билдинг, разгледа някои от най-добрите картини в музея на изкуството „Метрополитън“, погледа пързалящите се хора при Рокфелеровия център, пъкна се в „Тифани“, където се полюбува на бижутата, а продавачите изгаряха от желание да ѝ продадат нещо, спусна се надолу до „Трайбека“ и се отби в няколко художествени галерии и накрая завърши с Пето Авеню, където купи подарък на Тили къса розова рокля, която можеше да носи на забави.

Колко весел ден беше! Толкова много неща за гледане. Толкова много неща за вършене и през цялото време имаше чувството, че се намира на дъното на дълбоки клисури, с извисяващите се над нея небостъргачи, достигащи главозамайващи височини.

Леко чукане на вратата на спалнята ѝ я събуди малко след като бе задрямала. Беше Бет.

— Търсят ви по телефона, госпожице Хауърд — тихо каза тя.

Люси веднага се разсъни. Скочи от леглото и хукна по чорапи надолу по стълбите към телефона в хола, надявайки се, че може да са родителите ѝ. Искаше да говори с тях, но не желаше да води международни разговори от телефона на Амелия.

— Ти ли си, Люси?

Сърцето ѝ се сви от разочарование.

— Здравей, Айвън!

— Какво ще кажеш за онази разходка с хеликоптер? — изглеждаше нетърпелив, както винаги. — Ще правиш ли нещо утре? Мога да си взема малко по-дълга обедна почивка, така че да излетим по обед, а след това да обядваме.

Люси се поколеба за момент. Айвън беше малко скучен, но доста мил, а щеше да бъде хубаво да погледне Ню Йорк отгоре с някой, който можеше да ѝ разкаже по нещо за различните сгради.

— Благодаря, ще бъде чудесно — отвърна тя. — Къде ще се срещнем?

Айвън изглеждаше слисан.

— Ще дойда да те взема, Люси. Не можеш да ходиш из града сама.

— Защо не? — каза тя, смеейки се. — Ню Йорк изглежда доста по-безопасен от Лондон в днешно време, а аз искам да изуча Таймс Скуеър и да се поразходя по Бродуей сутринта.

— О! Добре, можем да се срещнем на хеликоптерната площадка, предполагам. Тя е на...

Люси вече имаше пред себе си „Федоровия пътеводител на САЩ“.

— Тридесет и четвърта улица и Ийст Ривър Драйв — каза тя.

— Да. Точно така — той изглеждаше малко засегнат.

— Добре. Ще бъда там малко преди дванадесет.

Когато Люси свърши разговора, Бет, която се въртеше около вратата на кухнята, се приближи.

— Ще се върнете ли за вечеря, госпожице? — както обикновено, тя се усмихваше широко.

— Благодаря, Бет. Ще бъде чудесно. Има ли някакви новини от госпожица Хероу? Как е майка й?

— Мадам казва положение същото. Знаете, тя стара дама.

Люси кимна.

— Много мило от страна на госпожица Хероу да ме остави тук.

Бет се усмихна с тихо задоволство и се върна в кухнята да направи пресни шоколадови сладки, тъй като знаеше, че Люси ги обожава.

Когато Люси пристигна на хеликоптерната площадка, Айвън я чакаше. Беше купил вече билети и успяха да хванат следващата разходка тъкмо навреме.

— Седни до прозореца — посъветва я той.

Люси никога преди не се бе качвала на хеликоптер, внезапното перпендикулярно издигане я накара да изпита усещането, че вътрешностите й напускат тялото и за момент се почувства доста замаяна. Погледна надолу и пейзажът на Манхатън, разпрострял се в ниското като жива карта, я накара да ахне.

— Възхитително е! — каза тя с удивление.

Айвън се беше надвесил над нея и й показваше небостъргачите и улиците, геометрично подредени, с изключение на „Бродуей“, която се виеше през мрежата от хоризонтални и вертикални линии.

— Ето го Карнеги Хол, там се провеждат всички най-добри концерти... А това е театърът на Юджийн О'Нийл. Виждаш ли онази

сграда ей там? — той посочи с дългия си блед пръст. — Това е Медисън Скуеър Гардън и Пенсилванската гара.

Люси се взираше надолу през прозореца, очарована. Колите приличаха на малки мравки, движещи се бавно по тесните като спагети пътища. Пешеходците бяха само човешки петънца, които сякаш изобщо не се движеха. После хеликоптерът изви надясно и отпред се разпростря река Хъдсън, блестяща на слънцето като сребърно ламе, а зад нея лежеше Атлантическият океан.

— Наистина ми харесва тук — импулсивно рече Люси. — Ню Йорк е толкова жив, нали?

Айвън изглеждаше така поласкан, все едно му бе направила личен комплимент.

— Мислиш ли, че можеш да живееш тук?

Тя се усмихна, почувствала нотката на надежда в гласа му.

— Не бих живяла никъде другаде, освен в Англия, там е моят дом — искрено отвърна тя, — но с удоволствие бих идвала често тук, а ако някога забогатяя истински, бих желала да имам апартамент тук.

Когато разходката приключи, Айвън предложи да обядват в Руския чаен салон.

— Ще ми се следобед да не ходя на работа — добави той и се втренчи сантиментално в нея. — Може да направим нещо друго? Да отидем до Рейдио Сити Мюзик Хол например?

— Ще бъде чудесно да обядваме, но днес следобед наистина имам да върша най-различни работи — внимателно каза Люси. Айвън беше мил младеж и тя не искаше да нарани чувствата му, но това беше достатъчно. Ако прекараше следобед с него, той можеше да си помисли, че го насърчава.

Движението бе толкова лошо, че им отне половин час да се доберат до ресторанта. Когато пристигнаха, беше ранен следобед и обедният наплив бе приключил.

— Да, имаме хубава маса за двама — увери ги управителят.

Той ги поведе към предната част на ресторанта и Люси го последва, съзнавайки, че кара хората да обръщат глави след нея, което никога преди не й се бе случвало, но вече започваше да свиква. Докато Айвън я следваше, тя изведнъж чу женски писък. Беше вик на пронизително негодувание.

— Айвън! Гадино такава! По дяволите... на какво си играеш?

Люси се обърна и видя Айвън да се свива с почервено лице и треперещи ръце. Жената се изправи и се втурна към тях. Беше на около двадесет и няколко години, със сурово дребно лице, дълга права сребриста коса и толкова слаба, че коленете, изглежда, бяха най-широката част от краката ѝ. Облечена стегнато в морскосиньо и бяло, тя бе цялата кожа и кости, а очите ѝ искряха от злоба.

— Дона, всичко е наред. Няма нищо. Нека ти обясня... — Айвън заекваше и се бе изчервил така силно, че светлите му очи се бяха напълнили със сълзи.

— Не на мене тия! — озъби се разярено Дона. — Нямахте ме в града няколко дни и те намирам с тази... тази лека жена!

Целият ресторант бе настроен в очакване, с наострени уши и ококорени очи, никой не искаше да пропусне и миг от тази непристойна драма.

Люси пристъпи напред.

— Мисля, че има някакво недоразумение — спокойно започна тя.

Дона не ѝ позволи да довърши.

— Единственото недоразумение, което виждам, е, че теб не те интересува дали отнемаш нечий друг годеник... — вдигна ръка и размаха пред лицето на Люси пръстен с голям аквамарин, заобиколен от диаманти. — Виждаш ли това? Просто остави Айвън на мира. Няма да позволя...

Но Люси вече се бе обърнала и вежливо благодареше на Айвън за разходката с хеликоптера.

— Благодарение на теб видях от Манхатън много повече, отколкото някога съм предполагала, че съществува — сухо добави тя. После излезе от ресторанта бавно и с достойнство и се озова на Петдесет и седма улица — Запад.

Следващият ден беше събота, а от Амелия все още нямаше новини. Оставаха четири дни, преди Люси да отлети за вкъщи, и тъй като не я свърташе в апартамента, тя реши да изучи Ню Йорк още малко. Този път сама. Все още се чувстваше потресена от срещата си с годеницата на Айвън и ядосана, задето я бе накарал да мисли, че е свободен. „Какъв негодник!“ — мислеше си тя, докато избра един

червен костюм от новия си гардероб, а после реса косата си, докато тя не се спушна, лъскава, до раменете ѝ.

Днес плановете ѝ включваха изпращане на картички до приятелите и семейството ѝ, както и до всичките ѝ колеги в „Сити Рейдио“, в които съобщаваше за скорошното си завръщане. Каза довиждане на Бет и тръгна, въодушевена от перспективата да стане част от бушуващата маса от енергия, която сега свързваше с Манхатън. Когато уверяваше Айвън колко много харесва Ню Йорк, наистина бе говорила сериозно. От драматично извисяващите се небостъргачи до продавачите на хамбургери по улиците — навсякъде витаеше духът на предприемчивостта и това ѝ създаваше усещането, че в този град всичко е възможно.

Когато се върна в апартамента, беше късен следобед. Натоварена с подаръци за семейството, тя се качи в стаята си и реши да си почине преди вечерята, която днес, по думите на Бет, беше „нещо специално“. Изтегна се на леглото и включи големия телевизор в ъгъла. Екранът му беше огромен и известно време тя превключва от канал на канал, опитвайки се да намери нещо интересно. Изборът беше малък, въпреки големия им брой. Даваха или някаква разновидност на телевизионна игра, където участниците и публиката по нареждане ръкопляскаха и за най-малкото нещо, подобно на редици от тюлени, пляскащи с ръце, или пък бяха канали за пазаруване, където можеш да купиш всичко — от кухненска метла до диамантен пръстен, като се обадиш и дадеш номера на кредитната си карта. Накрая тя се спря на новините по Си Ен Ен, тъй като това, изглежда, бе най-интересният канал.

Почти веднага говорителят, с тон на потиснато вълнение, започна да съобщава подробности относно някакво убийство, станало, изглежда, в Ню Йорк само преди няколко часа.

— Тялото на сенатор Арнолд Ебнър, на петдесет и шест години, е било открито от чистачка в спалнята на тайно жилище на дващест и седмия етаж в „Саутгейт Тауър“ на Седмо Авеню и Тридесет и първа улица. — Докато той говореше, телевизионната камера показва панорамен изглед на много тесен небостъргач. В дъното се виждаше Медисън Скуеър Гардън и Пенсилванската гара. Люси се наведе поблизо до телевизора, парализирана. Мъжът беше гост на приема на Амелия. Спомни си, че разговаря с него за кратко.

После камерата се пъхна в голямо правоъгълно фоайе с куп асансьори и дълга рецепция. Наоколо се въртяха полицаи и зоната, обозначена като „Авариен изход“, бе оградена с въжета. Люси бе правила проучвания и бе работила по много такива новини в „Сити Рейдио“ и сега гледаше с жив интерес. Знаеше, че зад онова, което се вижда на екрана, съществува хаос, тъй като журналистите се ровят да съберат за кратко време колкото се може повече материал за публиката, винаги жадна за сензации. Работата в радиостанция беше наистина трескаво оживена. Но сигурно бе десет пъти по-трудно, когато се изисква и визуална картина.

— Все още не се знае защо сенаторът, който е бил прострелян от упор в главата и гърдите, се е намирал в Ню Йорк, след като домът му, където живее със съпругата си и тримата си синове, е във Вашингтон — продължи говорителят. На екрана се появиха кадри със сенатора, здрависващ се с президента в Белия дом, и бяха бързо сменени според Люси с типична групова снимка с жена му и синовете му. Опитът ѝ подсказа, че от това щеше да излезе голяма история и за първи път след катастрофата тя действително изпита копнеж да се върне отново в капана на новините, да бъде там, където те се случват, да бъде част от ставащото. Няма нищо по-вълнуващо от това да бъдеш в центъра на събитията, когато става нещо голямо. Тя увеличи звука и реши да продължи да следи новините по Си Ен Ен, за да види как ще се развие историята. Тъй като се бе запознала със сенатора, изпитваше силно желание да научи нещо повече за убийството му — кой искаше неговата смърт? И защо?

На екрана се появи репортерка с безупречен грим и прическа, облечена в елегантен морскосин костюм.

— В три часа днес следобед — съобщи тя — една чистачка в „Саутгейт Тауър“ е подала сигнал, че е открила тялото на сенатор Арнолд Ебнър, проснато на леглото. Смята се, че сенатор Ебнър е отседнал редовно там, макар да няма данни апартаментът да е бил нает на негово име...

В този момент показаха как изнасят от главния вход носилка със сложено върху нея тяло в гумен чувал и я вкарват в чакаща линейка. Навсякъде имаше полиция, а голяма тълпа от хора бе образувала полукръг от външната страна на отцепения район.

— Оръжието засега не е открито — отново показаха студиото в телевизията. Този път на екрана се появи говорител и зачете новините. Беше спокоен на вид човек около четирийсетте, с прошарена коса и ярка копринена вратовръзка. Кадърът се върна отново на сцената пред „Саутгейт Тауър“ и показа поразителен на вид мъж, който бе представен като детектив Майк Паулинг от близкия полицейски участък. Той беше около трийсетгодишен, рус, с характерни черти и пряк поглед.

— Какво можете да ни кажете за убийството? — питаше интервюиращият, пъхайки микрофон на сантиметри от лицето му. Майк Паулинг изглеждаше страхотно красив и очевидно съзнаваше, че е в центъра на вниманието.

— Имаме описание на някой, който е бил видян да напуска въпросния апартамент няколко минути след предполагаемото време на смъртта на жертвата — отвърна той.

Люси се усмихна на себе си, разпознавайки стила на говорене от времето, когато самата тя проучваше подробности около новините. Изглежда, полицията и от двете страни на Атлантика си служеше предпазливо с думите, като използваше един и същ жаргон.

— За какъв заподозрян говорим: мъж или жена? — попита интервюиращият, притискайки го отчаяно за някакви действителни, фактически новини, които да удовлетворят зрителите пред екраните.

— На този етап не желая да казвам, но имаме кадри със заподозрения, заснети от охранителните камери на жилищната сграда, така че се надяваме да го арестуваме много скоро.

После отново включиха студиото, където цялата история беше повторена още веднъж отначало и доукрасена със сведението, че вдовицата на сенатора, Мейси Ебнър, е „потресена... покрусена от мъка и не може да обясни какво е правил съпругът ѝ в Ню Йорк“. Последното беше прочетено на фона на появилото се на екрана лъчезарно усмихващо се лице на отрупана с бижута жена, в нея Люси разпозна взета от картотека резервна снимка, напълно неподходяща за дадения случай. По радиото на човек му се спестяваше този вид неловка ситуация, с благодарност си помисли тя. Люси погледа още малко, но ново развитие на нещата нямаше и отегчена, тя превключи канала. След малко дойде Бет да ѝ съобщи, че вечерята е готова. Дебелата кръгла стъклена маса в трапезарията бе сложена. Бет бе

приготвила мексиканско ястие, лютиво и пикантно, с чили, лук и подправки, имаше и купа с пресни плодове и поднос със сирене. Гладна, тъй като цял ден не бе яла, Люси похапна добре, после се почувства толкова уморена, че се изкъпа и веднага си легна. В десет часа вече бе дълбоко заспала.

Следващият ден беше неделя и гостуването ѝ бе почти към края си. Бе осъзнала, че животът извън затворената среда на клиниката е по-напрегнат и уморителен, отколкото бе очаквала. Ако не намали темпото през следващите няколко дни, щеше да пристигне вкъщи изтощена. Преглеждането на безкрайните раздели на „Ню Йорк Таймс“ ѝ отне по-голямата част от сутринта и тъй като времето бе топло и слънчево, следобед тя отиде да се поразходи в Сентръл Парк, а вечерта гледа телевизия.

Понеделникът дойде сив и влажен и като надникна навън през прозореца, Люси реши, че денят е подходящ да отиде в Музея на съвременното изкуство.

След като довърши грима си — с практиката тя ставаше все по-бърза, — виолетовите ѝ очи я погледнаха от огледалото. Беше странно да види отражението на човек, когото не познава, и със сигурност щеше да ѝ отнеме време да свикне с новия си прекрасен образ. Едно последно минаване с четката по тъмната ѝ сега коса и тя беше готова.

На вратата на спалнята ѝ се почука силно и настоятелно.

— Влез, Бет — извика Люси. Вратата на спалнята се отвори и едно много уплашено лице надзърна зад нея.

— Госпожице Хауърд, полицията е. Искат да ви видят.

Люси бавно се обърна да я погледне.

— Полицията? — глупаво каза тя.

— Те тук, госпожице. Елате бързо.

Това можеше да означава само едно нещо. Нервите ѝ се обтегнаха от безпокойство и страх и тя цялата се разтрепери. Усещаше кожата на лицето си стегната и студена.

— Казаха ли за какво става въпрос?

Бет поклати глава.

— О, господи! Сигурно нещо се е случило вкъщи... — виденията, че майка ѝ или баща ѝ са претърпели злополука, я

изпълниха с ужас. И те ли се бяха чувствали така, когато тя катастрофира? Но какво общо има нюйоркската полиция с това? Сигурно ако нещо се бе случило, семейството й щеше да телефонира направо. Всички знаеха къде се намира. После й дойде наум друга мисъл и тя веднага изпита облекчение. В действителност навярно искаха да видят Амелия. Бет не е разбрала. Вероятно бяха попитали за стопанката на дома. Люси пое дълбоко дъх, излезе бързо от стаята си и заслиза надолу по спираловидните стълби на мезонета, следвана от Бет, която все още изглеждаше уплашена.

Долу, в коридора, вдигнали мрачни погледи към нея, стояха двама униформени полицаи и тантуреста русокоса жена. Мъжете носеха морскосини ризи и панталони и фуражки, отпред със сребърен герб на града и техния номер. На ръкавите им бе избродиран със златно и синьо, във формата на щит, знакът на Нюйоркското полицейско управление, а на кръста им бяха препасани зловецко изглеждащи револвери в черни кожени кобури. Жената, за разлика от тях, носеше плътно пристегнат шлифер с колан, тежки тъмни обувки, а косата й бе подстригана късо като на мъж. По лицето й нямаше и следа от грим.

Люси ги посрещна хладнокръвно, надявайки се да не разберат, че сърцето й бие неспокойно. Жената пристъпи напред и пъкна картата си за самоличност под носа на Люси.

— Аз съм детектив Лий — троснато каза тя. — Арестуваме ви по подозрение за убийство във връзка със смъртта на сенатор Арнолд Ебнър на единадесети май, събота, следобед, приблизително около четиринадесет часа.

Люси се втренчи в тях с празен поглед, умът й бясно се въртеше. Това беше някаква кошмарна бъркотия, която в действителност не се случваше. От всички нереални ситуации, които бе преживяла през последните дванадесет месеца, тази беше най-фантастичната.

— Страхувам се, че сте сгрешили човека — гласът й, след този на детектив Лий, звучеше много завалено и с английски акцент.

Обади се един от униформените мъже. Лицето му бе кисело, а на брадичката му имаше дълбока трапчинка. Гневни сиви очи се втренчиха в нейните.

— Как се казвате? — грубо попита той.

Люси отвърна на погледа му, решена да запази спокойствие.

— Името ми е Люси Хауърд. От Англия съм и съм на гости на госпожица Амелия Хероу — кратко отвърна тя.

— Кога пристигнахте в Съединените щати?

Люси се поколеба.

— Преди малко повече от шест месеца, но в Ню Йорк съм от четвъртък.

Детектив Лий записваше всичко в бележника си.

— Къде бяхте, преди да дойдете тук?

— В клиниката „Кейло“. В Саутхамптън, Лонг Айленд.

— Какво сте правили там? — грубо запитва тя. — Имате ли разрешително за работа?

— Бях там като пациент. — „Какво е това? — помисли си Люси с нарастваща паника — държат се така, сякаш наистина мислят, че имам нещо общо е това убийство.“

— Какво ти имаше? — детектив Лий се втренчи подозрително в нея с тясното си лице и малки, лъскави очи.

— Претърпях тежка катастрофа в Англия преди една година, бях в клиниката за пластична операция. Можете да им позвъните и да ги попитате, ако желаете — предизвикателно добави Люси.

Лий огледа лицето ѝ невярващо.

— Не виждам никакви белези — после си записа още нещо.

— Хайде да вървим — нетърпеливо се намеси един от мъжете. Той, изглежда, искаше някакво реално действие и все още почти жадно опипваше револвера си.

Лий го срязва злобно:

— Ще тръгнем, когато аз кажа, че е време — тя сграбчи Люси за ръката и се опита да я избута към входната врата. — Тръгвай! — извика ѝ.

— Почакайте малко! — Люси бе обхваната от смесица от тревога и ярост. — Направили сте грешка. Аз дори не познавам сенатора.

— Тръгвай! — отново извика Лий. — Арестувана си и ако не дойдеш мирно и тихо, ще те обвиним в неподчинение и оказване на съпротива.

— Но това е лудост... — Люси се опита да се освободи, ала жената я бе хванала здраво като с клещи. „Господи! Истина е — помисли си тя паникьосана. — Те не ми вярват... Ами ако никога не ми повярват? Какво ще стане, ако ме затворят и не мога да се свържа с

никого? Само ако Амелия беше тук... тя щеше да им обясни, че всичко това е някаква идиотска неразбория.“ — Трябва да ми повярвате — отчаяно се замоли тя. Бет стоеше на стълбите и наблюдаваше ставащото като хипнотизирана. — Бет! — извика през рамото си. — Свържи се с Амелия... госпожица Хероу... кажи ѝ какво се е случило! Кажи ѝ, че имам нужда от помощ... — думите ѝ бяха прекъснати, тъй като Лий отново я бутна. Люси успя да освободи ръката си, но един от полицаите я сграбчи от другата страна. Те вече бяха отворили входната врата и се опитваха с общи усилия да я завлекат до асансьорите. Тя изпищя и през ума ѝ проблесна, че това прилича повече на вземане на заложник, отколкото на арестуване. В този момент усети ледения метал на белезниците, надянати на една от китките ѝ, после сграбчиха другата ѝ ръка, изтеглиха я зад гърба ѝ и двете ѝ китки бяха хванати заедно. Люси изпищя отново. — Не можете да направите това...

Мълчаливо детектив Лий и двамата въоръжени полицаи я тласнаха в асансьора. Когато пристигнаха долу, във фоайето, те я хванаха от страни и я отнесоха до чакащата полицейска кола. Фотографи от пресата я заляха със светкавици. Жадната за сензации тълпа настъпи напред. Кошмарът беше започнал.

Детектив Майк Паулинг от Отдела за убийства на полицейския участък в Мидтаун Саут^[1] бе определен да поеме случая веднага щом тялото на сенатор Арнолд Ебнър бе открито. Помощничката му, детектив Шели Лий, незабавно се впусна в действие под негово ръководство и не след дълго той разбра, че убиецът ще бъде хванат много бързо благодарение на охранителните камери в „Саутгейт Тауър“, разположени на всяка площадка. Имаше също и три други камери, поставени под различен ъгъл в голямото правоъгълно фоайе на партера. Щеше да бъде лесна работа.

Първоначалният оглед на трупа, направен от лекар от полицията, бе показал, че предполагаемият час на смъртта е около два следобед. Било е събота, крайт на седмицата, и дежурните чистачки са били малко. Ето защо Ейми, чистачка от Харлем, е стигнала до двајсет и седмия етаж едва в ранния следобед. Чистела коридорите с прахосмукачка, когато чула вратата на апартамент 536 да се затръшва. Миг по-късно, както изглежда, млада жена с „вид на филмова звезда“

забързала към нея от посока на апартамента и се изгубила надолу по бетонната аварийна стълба, спускаща се в единия край на небостъргача чак до улицата. Ейми се учудила, тъй като до долу имало много път — бе чула от някого, че е една миля, но не можела да е сигурна. Веднъж, когато токът спрял, самата тя трябвало да слезе по тях, което ѝ отнело двайсет и пет минути. Разбира се, тя нямаше откъде да знае дали заподозряната не е взела асансьор на по-долен етаж. Но охранителните камери във фойето бяха показали, че младата жена е излязла от стълбището двайсет минути по-късно. Тогава Майк разбра, че тя бе предпочела да слезе пеша, отколкото да рискува да я видят отблизо в един от шестте асансьора, което е щяло да стане със сигурност в събота следобед, когато повечето от наемателите са си били вкъщи.

Час по-късно Ейми влязла в апартамент 536 да го почисти, както правела всеки ден. Гледката, изпречила се пред очите ѝ, я накарала да хукне, пиццейки, надолу по коридора. Петдесет и шест годишният сенатор лежал, проснат на леглото, възглавниците били обагрени в кръв от зейналата рана в главата му, а завивките — подгизнали от раните от куршуми в гърдите и закръгления му стомах. Бил прострелян седем пъти от упор, отворените му очи и зяпналата, пълна с кръв уста свидетелствали за ужаса, който сигурно е изпитал през последните няколко секунди, преди да бъде повален. Това напомни на Майк за жестоките убийства, които бе виждал през десетте години работа в прословутия 67-и полицейски участък, покриващ Южен Бруклин. Някак бе си представял, че животът в Мидтаун Саут ще бъде по-спокоен, че богатите жители на централен Манхатън ще изглаждат различията си по по-цивилизован начин.

Едно нещо обаче бе сигурно. Никога преди не бе попадал на толкова характерен заподозрян. Красотата ѝ беше поразителна. Лъскавата ѝ черна коса, дълга и гъста, с прав бретон, бе зашеметяваща. А лицето ѝ беше необикновено. Класическата брадичка, правият нос и високите скули бяха приковаващо красиви. Той се усмихна на себе си при случайната игра на думи, докато изучаваше видеофилма от охранителната камера. Съвършените бадемови очи и извитите вежди можеха да разтреперят коленете на всеки мъж, помисли си той, както и красиво оформената ѝ уста. Никой с подобен външен вид не може да се разхожда наоколо незабелязан дълго време. След като покажат лицето ѝ в цялата страна по телевизията и в пресата, тя ще бъде

хваната за няколко часа. Дори ако се опиташе да се маскира с руса перука и тъмни очила, пак щеше да бъде забелязана. Това беше най-впечатляващото лице, което някога бе виждал. Забравете Мерилин Монро. Забравете Одри Хепбърн. Момичето беше истинска красавица и той нямаше търпение да я разпита. Междувременно... какво правеше тя с грозно, старо копеле като Арнолд Ебнър?

Детектив Шели Лий бе работила в полицията през последните петнадесет години, четирнадесет, от които бе прекарала също в 67-и полицейски участък, но тогава Майк Паулинг не бе неин началник. Те бяха равни, влязоха в Полицейската академия по едно и също време, завършиха заедно и двамата възнамеряваха да опитат да направят света по-безопасно и по-добро място. Преместиха я в Мидтаун Саут предишната година и за нейно разочарование я назначиха за помощник на Майк. Беше по-добре, отколкото да стои в онзи район, предполагаше тя, но между нея и Майк винаги бе съществувало съперничество и тя се почувства засегната, че той бе напреднал и сега беше начело на свой собствен екип. Бедата беше, че Майк се бе прехвърлил от 67-и в Мидтаун Саут, без да е видял нищо, докато тя познаваше прекалено добре вонящата клоака на града, за да се почувства някога отново удобно в богаташки район с ниска престъпност. Никога не можеше да забрави и да престане да се чувства част от една гнила среда, заливаща с мръсотия цялото това проклето място ден след ден и нощ след нощ. Струваше й се, че през целия й съзнателен живот бе арестувала проститутки и бе преследвала търговци на наркотици, бе залавяла бедни пияници и сводници и със смачкани от защитната жилетка гърди бе гонила незаконни имигранти, неумолими крадци и джебчии, хулигани с оръжие и обикновени откачени психопати, спотайващи се в тъмното, готови да те нападнат без причина. Цялата тази измет!

Разследването на жестокото убийство на сенатор Арнолд Ебнър като че ли я връщаше в старите времена. Арестуването на Люси Хауърд, което Майк Паулинг й бе възложил да извърши, беше направо разочароващо лесно. Нямаше истинска съпротива. Никакво драматично изхвърляне. Просто едно дяволски богато сладурче, което

каза с превзет английски акцент: „Страхувам се, че сте сгрешили човека.“

Разбира се, глупавата малка кучка бе виновна. Те не само имаха лицето ѝ, заснето от камерата, след като бе напуснала апартамента на сенатора, но и портиерът си спомняше, че я е видял да слиза по стълбите, което само по себе си бе необичайно, преди да офейка на улицата през фоайето. Той дори бе забелязал, че очите ѝ имали необичаен виолетов цвят — като тези на Елизабет Тейлър. Затова успяха да я арестуват толкова лесно, благодарение на един таксиметров шофьор, който бе гледал телевизия предишната вечер и си бе спомнил, че е взел младата жена, изглеждаща като „тази прекрасна дама“, пред Института по модерни технологии, който се намира на Седмо Авеню, само на три пресечки от мястото, където беше убит сенатор Ебнър. И което бе по-важно — той си спомняше, че я е оставил на Парк Авеню и макар да не се сецаше за номера, можеше да ги заведе до конкретната сграда. Портиерът там ги информира, че младата дама е гостенка на госпожица Амелия Хероу. Каква новина! Поднесена на тепсия на Нюйоркското полицейско управление! Опакована като подарък!

Сега, когато затворничката бе заключена на сигурно място в килия в централния участък и чакаше за разпит, детектив Шели Лий, тридесет и девет годишна, неомъжена, необичана и дълбоко огорчена от начина, по който животът ѝ се бе подредил, седна да напише доклада си, който трябваше да предаде на своя началник — детектив Майк Паулинг, до обед. Надяваше се само, че той ще даде на госпожица Люси не знам коя си Хауърд каквото заслужава. Но тъй като тя имаше красиво лице, вероятно нямаше да го направи.

„Не вярвам, че това се случва“ — непрекъснато си повтаряше Люси, докато седеше на ръба на койката в малката килия, в която я бяха тикнали безцеремонно при пристигането ѝ в сградата на полицейския участък на Мидтаун Саут. Това беше преди два часа. Оттогава никой не се бе приближавал до нея и тя нямаше никаква представа какво ще се случи впоследствие. Това беше най-лошо от всичко: чувството на безсилие, че никой не иска да я чуе. Никой не ѝ позволяваше да обясни, че не би могла да убие този нещастен сенатор,

когото сега мразеше безумно, макар че едва го познаваше. Защо не ѝ вярваха? Цялата ситуация бе толкова нелепа, че би била смешна, ако положението не бе така сериозно. Все пак понякога невинни хора попадаха в затвора, мислеше си тя, обхваната от ледена паника. В миналото в Англия е имало случаи, когато невинни хора са били обесвани, защото не са могли да докажат невинността си. Разбира се, нищо подобно нямаше да ѝ се случи, но в Америка съществуваша смъртното наказание и електрическият стол, и... о, господи! Само ако Амелия си беше вкъщи, това нямаше да се случи.

Люси хвана главата си с ръце, опитвайки се отчаяно да запази спокойствие. Пое дълбоко дъх със затворени очи и се постара да бъде търпелива и да мисли логично. Без съмнение след няколко часа ще бъде отново в апартамента на Амелия и хубаво ще се посмее с родителите си, като им разкаже по телефона приключението си. Тили сигурно ще бъде впечатлена. Навярно ще иска да чуе всяка подробност. Ще има да разказва това поне няколко години!

Може да излезе интересна история, след като всичко свърши, помисли тя, отърсвайки се от фантазиите си, но точно сега беше страшно и можеше да се окаже наистина сериозно, ако не ѝ повярват.

„Разбира се, че ще ми повярват — строго си каза тя. — Какъв би бил мотивът ми да убия мъж, когото съм срещнала само за малко на някакъв коктейл? Това е нелепа грешка и без съмнение те ще дойдат всеки момент и ще кажат, че ужасно съжालяват, но са арестували не този, когото трябва. Ще трябва да го направят“ — помисли си и сърцето ѝ се сви в тревожно предчувствие.

В момента, в който го зърна, Люси разпозна поразително изглеждащия детектив, когото бе видяла да интервюират по телевизията пред „Саутгейт Тауър“ в деня на убийството. Той бе казал, че имат описание на убиеца и се надява това да доведе до бързото му задържане.

— Видях ви по телевизията — веднага каза тя почти обвиняващо.

Детектив Майк Паулинг я погледна втренчено. Очите му бяха много светлосини и зениците им приличаха на големи черни точки.

Устните му в спокойно състояние изглеждаха съвършени и добре оформени.

— Вашето пълно име, моля? — вежливо каза той.

Чувствайки се по-уверена, Люси отвърна почти наперено:

— Люси Ребека Хауърд.

— Адрес?

— Ийстли Манър, Годалминг, Съри, Англия.

— Възраст?

— Двадесет и две годишна.

— Положение?

Люси се намръщи.

— Какво имате предвид?

Майк Паулинг стисна устни, като че ли да потисне усмивката си.

— Искам да кажа омъжена ли сте или не?

— О! Не съм омъжена.

— Къде бяхте в събота следобед приблизително между два и три часа?

— Предимно разглеждах забележителности. Купих две книги в „Дабълдей“, а после се разходих из търговския център в „Тръмп Тауър“. По-късно направих някои покупки, подаръци за семейството ми вкъщи... такива неща. След това взех такси и се върнах в апартамента на Амелия Хероу, където съм отседнала — докато говореше, осъзна, че разпитът се записва.

— Откъде точно взехте таксито?

Люси напрегна ума си, опитвайки се да си представи картината.

— Беше пред една голяма сграда...

— Всички сгради в Ню Йорк са големи, госпожице Хауърд — в очите му проблесна сарказъм.

Люси не обърна внимание на това.

— Сега си спомням, беше Институтът по модерни технологии. Готвех се да вляза вътре, но се почувствах уморена...

— У кого сте отседнали?

— Казах ви — Амелия Хероу, филмовата звезда — предизвикателно добави тя с изражение, приканващо го да каже, че никога не е чувал за нея.

Вместо това, в действителност той изглеждаше впечатлен.

— Какъв е телефонният номер там? Ще трябва да попитам Амелия Хероу да потвърди думите ви.

— Не си спомням номера, а и точно сега тя е в Далас, тъй като майка ѝ е много болна.

— Значи сте сама в този апартамент? — попита той изненадан.
— Напълно сама или си имате... хм... компания?

— Сама съм — отвърна Люси, вече студено. — С изключение на Бет, прислужницата.

— Тя има ли номера на Амелия Хероу в Далас?

— Сигурна съм, че да.

Майк Паулинг замълча за момент, а после попита почти троснато:

— По кое време се върнахте в апартамента в събота?

— Около четири часа, предполагам.

— Може ли това да бъде потвърдено? — светлосините му очи се вгледаха дълбоко в нейните.

Тя се изчерви.

— Да. Бет ме видя.

Внезапно той се наведе напред, облягайки лактите си на бюрото, стоящо между тях, лампата над главата му осветяваше русата му коса и тя блестеше подобно на гладък шлем.

— И така, кажете ми, госпожице Хауърд, точно колко време сте били... да го наречем приятелка... на сенатор Арнолд Ебнър?

Това ѝ подежда като шамар по лицето след рутинния разпит. „Значи той наистина смята, че съм го направила“ — помисли си Люси.

— Не съм приятелка на сенатора. Срецнахме се за няколко минути на прием, даден от Амелия Хероу миналата седмица, и това е всичко — отвърна тя, надявайки се, с достойнство.

— Хайде сега, госпожице Хауърд. Дайте ми малко мира. Знаем, че сте били любовница на сенатора — черните точки като че ли я пронизваха и пробождаха, държейки я в плен, остри и изпитателни, и през ума ѝ проблесна мисълта, че ако наистина бе виновна, вече щеше да се е предала под натиска.

— Това не е вярно — ядосано каза тя. — Говорихме... ох, само няколко минути на коктейла у Амелия Хероу.

Гласът на Майк беше тих, почти изкусителен, като че ли можеше да измъкне истината от нея.

— Знаем, че сте били любовница на сенатора. Знаем, че сте били в апартамента му между два и три часа в събота следобед. Знаем, че сте вървели няколко пресечки и после сте взели такси пред Института по модерни технологии. Знаем къде сте отседнали понастоящем. Знаем също, че този ден сте носели червен костюм... много добър цвят, който е щял да скрие всякаква кръв, която би могла да изпръска дрехите ви. Дори имаме показанията на таксиметровия шофьор, взел ви пред Института по модерни технологии. Това е било безмилостно планирано предумишлено убийство. В съобщението, което сте оставили за сенатора в „Саутгейт Тауър“, се е казвало, че искате да го видите още веднъж, за последен път, нали?

При всяко ново обвинение Люси се стряскаше, потрепвайки, а гласът на Майк Паулинг ставаше все по-висок и по-гневен, докато той почти не се развика в лицето ѝ:

— И вие осъществихте тази среща, нали? Той ви е разкарал, но вие сте искали една последна среща... за да можете да си отмъстите. Не беше ли така?

Тя поклати силно глава.

— Не! Не, абсолютно не! Срегнах го само за няколко минути. Всъщност дори не сме разговаряли. Това е лудост. Никога не съм се и доближавала до „Саутгейт Тауър“.

— Госпожице Хауърд — прекъсна я той със страшно тих глас, — Институтът по модерни технологии е на три пресечки от „Саутгейт Тауър“.

Люси го погледна смутена:

— Но вие ме бъркате с някоя друга.

— Тогава какво ще кажете за това? — изправи се, висок и мускулест, бялата му риза и тъмните панталони бяха безупречно изгладени. В ъгъла имаше телевизор, свързан с видео. Той го включи.

Люси го наблюдаваше, заинтригувана. Миг по-късно ахна смаяна, когато се видя на филма да бърза по един коридор, след което рязко зави и изчезна надолу по някакви стълби. Но къде беше това? Не приличаше на магазин и със сигурност не беше блокът на Амелия. Миг по-късно на екрана се появи голямо правоъгълно фоайе, облицовано с бял мрамор, което тя веднага разпозна от новините по Си Ен Ен. Беше „Саутгейт Тауър“. И там тя видя... себе си да върви към главната врата и да излиза на улицата. Нямахте грешка, това бе нейната

тъмна копринена коса, дълга и права, с бретон, а лицето ѝ — с неговите тъмни, извити вежди и виолетовите очи с бадемова форма, с правилния нос, съвършената уста и изчистената брадичка — не можеше да се сгреша. Беше облечена в новия си червен костюм.

Поразена, тя продължи да гледа в екрана.

— Но аз никога през живота си не съм била в тази сграда — беше невинна. Защо той не ѝ вярваше? Очевидно я бяха натопили. Един господ знае кой или защо, но тя виждаше, че щеше да е почти невъзможно да докаже невинността си при такова доказателство. — Трябва да ми повярвате — отчаяно каза тя.

Майк Паулинг не отговори, а продължи да гледа телевизионния екран, като натисна копчето на дистанционното управление и превъртя обратно лентата, след което пусна видеозаписа още веднъж.

[1] Район в централната част на Манхатън, Ню Йорк. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Татко? О, благодаря на Бога, че се свързах с теб. Слушай. Позволено ми е да се обадя само веднъж...

Седейки в канцеларията на детектив Майк Паулинг, докато той стоеше на бюрото си и слушаше всяка нейна дума, тя се опита да разкаже на Найджъл какво се бе случило, като непрекъснато се запъваше, говорейки неясно в бързината си да не би внезапно да я прекъснат, без да знае колко дълго трябваше да обяснява, за да придаде смисленост на ситуацията.

— Татко, слушай — помоли го тя, докато Найджъл, зашеметен от шока, задаваше банални въпроси и изглеждаше неспособен да схване случилото се. — Позвъни в апартамента на Амелия и вземи от Бет, прислужницата, номера в къщата на майка й в Далас. Помоли Амелия да ми намери адвокат, за да ме измъкне от тази бъркотия.

— Защо Амелия не е в Ню Йорк? Мислех, че те е поканила... — започна той объркан.

— За бога, татко! Майка й е много болна и тя трябваше да отиде в Далас. Имам нужда от адвокат. Бързо. Арестувана съм за убийство, татко! Държат ме в килия, за бога! Трябва да намеря някой, който да им каже, че съм невинна — безсилието и изгарящото чувство за несправедливост извикаха в очите й сълзи на ярост и страх и гласът й стана дрезгав: — Не ми вярват, татко! И по някакъв начин са ме заснели да напускам сградата, където е извършено убийството. Не зная какво става, а тук няма никой, който да ми помогне — добави тя, ридаейки.

— Люси, какво има, скъпа? Те трябва да ти повярват. Това е невъзможно. Дай ми да поговоря с някого...

— Няма смисъл, татко. Необходим ми е адвокат. Моля те, свържи се с Амелия...

— Добре, скъпа. Ще й се обадя веднага. Сега се опитай да запазиш спокойствие.

След като Люси затвори и я съпроводиха обратно до килията ѝ, тя се почувства успокоена от думите на баща си. Знаеше, че може да разчита на него. Сега трябваше само да чака, докато адвокат или криминален защитник, както го описа детектив Паулинг, я измъкнеше от тази дяволска дупка. Но колко време щеше да отнеме? Вече беше късен следобед и надеждите ѝ да се махне още същия ден бързо се стопяваха. Наистина ли трябваше да прекара нощта тук? На това тясно легло с вонящо одеяло и мръсна възглавница? С малка решетка в тежката метална врата, през която можеше да чува ругатните на другите затворници?

В шест часа вратата на килията се отвори, вътре влезе един надзирател с тенекиен поднос и го тръшна на малката дървена маса, преди да излезе отново навън. На него бяха поставени метална чиния с воднисто задушено, метална чаша със силен чай и ябълка. Имаше лъжица, но не и нож или вилица.

Люси почувства иронията на ситуацията. По това време миналата вечер тя си почиваше в гостната на луксозен мезонет за два милиона долара в най-изисканата част на Манхатън, с прислужница, инструктирана да ѝ дава всичко, което поиска. А ето я сега тук, заключена в килия и обвинена в убийство.

— Какво става, Найджъл? — попита Даяна разтревожено. В Ийстли Манър беше десет часът вечерта. Найджъл току-що бе приключил разговора си с Люси по телефона и с разтревожен глас се опитваше да обясни какво се бе случило.

— Аз също нищо не разбирам — каза той, — но тя е била арестувана за убийство и трябва да се свържа с Амелия Хероу — обърна се, за да влезе в кабинета си, и Даяна го последва, все още объркана.

— Но защо Люси? — запита тя.

Найджъл седна на голямото си отрупано бюро и бързо намери синята папка с надпис „Медицинско досие на Люси“.

Като ги видя в кабинета, Тили се мушна вътре и се излегна на коженото канапе до камината.

— Мислех, че сте си легнали — отбеляза тя. — Какво търсиш, татко?

— А! Ето го! — той издърпа едно от писмата на Амелия от папката. — Кажй й какво се е случило, Даяна, докато взема номера на Амелия в Далас от прислужницата й.

— Да отидем в кухнята и да направим малко чай — прошепна Даяна, когато Найджъл се свърза с Бет.

Даяна накратко описа ситуацията, докато включваше електрическия чайник.

— Очевидно Амелия е при болната си майка — продължи тя, — така че Люси е сама и отчаяно се нуждае от адвокат, за да я измъкне от тази бъркотия.

— Не може да бъде! — ахна Тили учудена. — Люси обвинена в убийство? Сигурна ли си, че си разбрала добре, мамо? Сигурна ли си, че това не е измислица?

Даяна поклати глава.

— Тя самата разговаря с татко ти. Той каза, че Люси е в ужасно състояние и няма кой да й помогне. Ние също нямаме приятели в Ню Йорк.

Тили се облегна на лакти на дъската за изцеждане до мивката.

— По дяволите! — кратко каза тя.

— Не говори така, скъпа. Знаеш, че мразя...

— ... Но, мамо! Това е сериозно. Какво ще стане, ако не й повярват?

— Трябва да бъдат накарани да й повярват. Татко ти ще се погрижи тя да получи компетентен съвет.

Върнаха се в кабинета и завариха Найджъл да търка лицето си с две ръце като обезумял.

— Това е лудост — информира ги той. — Говорих с прислужницата два пъти, номерът на Амелия, който ми даде, е грешен. Какво, по дяволите, ще правя сега? Тя се кълне, че Амелия й го е продиктувала, но когато се свържа, ми отговаря телефонният секретар на някаква ремонтна фирма.

— Вземи точния номер от указателя — предложи Даяна. — Знаем от Люси, че майката на Амелия е в Далас.

Найджъл вдигна уморените си и гневни очи.

— А някой знае ли името на майката на Амелия? — запита той. — Или адреса й? Господи, това е отчаяна работа! В такъв случай ще трябва аз самият да летя до Ню Йорк, за да наема адвокат за Люси.

Тили скочи от мястото, където се бе облегла.

— Зная какво ще направим! Да позвъним на Миранда! — възкликна тя. — Тя е приятелка на Амелия. Вероятно знае името на майка ѝ.

Найджъл отново сграбчи телефона.

— Добра идея — одобрително каза той.

Тили се усмихна самодоволно и хвърли поглед на майка си. Понякога имаше чувството, че се съревновава с Даяна за вниманието на Найджъл и когато постигнеше успех, тайно се радваше на победата.

— Миранда, Найджъл се обажда.

— Найджъл? Как си? Всичко наред ли е? — запита тя с дрезгав и загрубял от джина глас.

— Добре съм — кратко отвърна той. За момент се почувства радостен, че Миранда вече бе история, що се отнасяше до перспективите да стане част от тяхното семейство. Тя винаги бе прекалено странна за него. — Искам да се свържа с Амелия Хероу — продължи той, като реши да прескочи обясненията, — но тя е при майка си в Далас, а аз нямам номера ѝ. Дали случайно не го знаеш? Или името на майка ѝ?

Настъпи мълчание и за миг той си представи Миранда с оплетена, ръждива на цвят коса и впити, сексапилни кожени панталони.

— Страхувам се, че нямам представа, Найджъл — отвърна тя. — Със сигурност не е Хероу, тъй като това е артистичният псевдоним на Амелия. Не мисля, че някога съм чувала истинското ѝ име. Спешно ли е?

— Ами... — поколеба се, не желаейки да каже на Миранда какво се бе случило. Тя беше известна клюкарка и ако той го стореше, историята за арестуването на Люси щеше да е обиколила Лондон до заранта, без съмнение представена в сензационни и ярки краски. — Просто искам да проверя нещо — уклончиво каза той.

— Можеш да го вземеш от нейния приятел, доктор Кейло. Той я познава от години. Без съмнение сегашният ѝ младежки вид се дължи на него. Защо не му се обадиш? Люси все още ли е в клиниката? Вече нормално ли изглежда?

Найджъл не обърна внимание на зловата ѝ.

— Да, ще се обадя на доктор Кейло веднага. Благодаря много.

— Мога ли да направя нещо? — тя очевидно умираше от любопитство, усещайки, че нещо става.

— Не, благодаря, Миранда — Найджъл направи опит да изглежда жизнерадостен. — Ще му се обадя утре. Все пак ти благодаря — после затвори бързо, преди тя да успее да каже още нещо.

— Не беше ли малко груб, скъпи? — загрижено попита Даяна.

— Груб, друг път! — тросна се той и избра номера на клиниката, който знаеше наизуст, проклинайки се, че не се бе сетил по-рано. Даяна и Тили го гледаха в напрегнато мълчание. Като се свърза, той помоли да разговаря с доктор Кейло.

— Страхувам се, че той е с пациент. Да ви свържа ли с личната му сътрудничка, Лорън Винсънт? — предложи момичето от телефонната централа.

— Благодаря.

Малко по-късно Найджъл разговаряше с Лорън Винсънт, като ѝ обясняваше молбата си, без да казва защо му е необходимо да се свърже с Амелия Хероу.

— Проверява да види дали го имат — прошепна той на Даяна, закрил с ръка слушалката. Последва дълга пауза и Лорън са обади отново. — Да? — нетърпеливо каза Найджъл. На лицето му се изписа разочарование. — Е, все пак ви благодаря — вежливо рече той и бавно остави слушалката.

— Не ти ли провървя, татко?

Той поклати глава.

— Няма никаква информация — после хвърли поглед на часовника си. — Даяна, би ли се свързала с Британските авиолинии и да ми резервираш място за най-ранния полет утре сутринта? Можеш да използваш мобифона. Трябва да се обадя спешно на някои места и да се опитам да взема името на някой добър нюйоркски адвокат.

— Много е късно! Не можеш да звъниш на хората по това време — възрази Даяна.

— Трябва — твърдо каза той, — утре сутринта може да няма време.

— Аз ще го направя — каза Тили, като стана от канапето. — Би ли ми дал кредитната си карта? Да използвам сметката ти от „Амекс“, нали?

Найджъл я погледна развълнуван и ѝ подаде портфейла си.

— Заповядай.

— Бизнес класа ли?

— Каквото вземеш.

— Предполагам... — тя наклони глава и погледна с копнеж. — Не мога да дойда с теб, нали?

— Няма начин, скъпа.

— Мога да бъда полезна, татко. А и Люси би желала да бъда там.

За секунда му се прииска да каже: „Да, добре, можеш да дойдеш.“ Но Даяна щеше да има нужда от нейната подкрепа вкъщи.

— Ще ти кажа какво — рече вместо това той, — може да ви заведе двете с майка ти в Щатите, когато това приключи.

Тили се засмя.

— Колко си лош! — после се оттегли на спокойствие във всекидневната, за да се обади на летището по мобифона.

— На кого ще звъниш сега? — попита Даяна, когато той започна да набира отново.

— На Джефри Морис от презокеанския отдел. Той работи много с офиса ни в Ню Йорк. Сигурно може да препоръча някого. Господи, бедната Люси! Като че ли не преживя достатъчно и без това, което ѝ се е случило.

Той се пресегна през бюрото за бележника с адресите и бутна купчина документи, които се плъзнаха настрани и тъкмо щяха да паднат на пода, когато Даяна ги сграбчи и започна да ги оправя.

— Не ги пипай! — възкликна Найджъл. — За бога, Даяна, знаеш, че не понасям да се пипат нещата на бюрото ми.

— Да, но... — Даяна замръзна, втренчила поглед в някакво писмо, привлякло вниманието ѝ. Тя се зачете в него и лицето ѝ побеля и придоби измъчен вид. Найджъл вдигна глава и с ужас видя какво четеше тя. Беше написано със зелено мастило и почеркът му бе познат като неговия собствен.

— Даяна... аз... — отчаяно започна той, усещайки как кръвта пулсира в главата му и сърцето му лудо препуска.

Тишината, изпълнила стаята, тегнеше от надвисналото нещастие. Моментът, от който се бе страхувал най-много, бе настъпил и той не можеше да намери никакви извинения.

— Не разбирам — запъна се тя. — Коя е Оливия? — благите ѝ очи бяха изпълнени с мъчителна болка и Найджъл разбра, че

единственият начин да се справи с това бе да ѝ каже истината.

Внезапно Даяна се извърна и се стовари тежко на канапето, като че ли щеше да припадне.

— Ти имаш любовна връзка — истерично избухна тя. — О, господи, Найджъл, как можа? Коя е тази жена? От колко време продължава това?

Той бързо отиде до мястото, където тя лежеше, объркан заради нея и заради себе си, съзнавайки, че може да изгуби всичко, което му бе скъпо.

— Чуй ме, мила — каза той и гласът му прозвуча по-високо, отколкото искаше. — Слушай, Даяна. Това е приключено. В миналото е. И нито за миг бракът ни не е бил застрашен. Никога. Обичам те и изобщо не съм смятал да те напускам.

Тя се разрида неудържимо.

— Но коя е тя? Колко време бяхте... колко време продължи това? — тя не можа да произнесе думата любовници. — Къде се срещахте? О, мили боже, не мога да го понеса. Винаги съм мислила, че ние...

Той взе двете ѝ ръце и ги стисна силно в своите, лицето му бе изпълнено с мъка. Съжалението го разяждаше, а вината го караше да се чувства празен. Сега или никога. Ако не ѝ разкаже всичко, няма да ѝ даде шанс да разбере какво се бе случило, независимо дали накрая ще му прости или не.

— Скъпа, трябва да ти кажа нещо. Ще бъдеш шокирана, но се надявам това да ти помогне да разбереш, че тази връзка никога не е била заплахата за теб — меко започна той.

Даяна вдигна поглед към него, уязвима и крехка. Струваше ѝ се, че целият ѝ свят бе рухнал и тя се почуди какво можеше да каже той, което да подобри нещата.

— Не беше жена на име Оливия — бавно промълви той. — А момче, наричаше се Оливър. Той е в армията и...

Тя изглеждаше смутена.

— Искаш да кажеш... мъж? Какво си правил с мъж? — беше очевидно, че в объркването си тя не разбираше онова, което ѝ говореше.

— Имаше моменти в моя живот — болезнено обясни той, — когато обичах мъжете по същия начин, по който обичах и жените. Не зная защо. Просто се случи. Това обаче никога не ми е пречело да те

обичам. Но вече е свършено. Зная, че никога повече няма да се повтори. Оливър завинаги напусна моя живот и ти абсолютно няма от какво да се страхуваш.

— Спал си с мъж? — смаяна попита тя.

Той кимна.

— Знаеш ли, беше много по-малка заплаха за връзката ни, отколкото би била някоя друга жена. Нито за миг не съм спирал да те обичам. Вярваш ми, скъпа, нали?

Даяна поклати глава, шокът възпираше насъбралите се сълзи.

— Не зная на какво да вярвам — отчаяно каза тя, наранена. — Винаги съм мислила, че сме били верни един на друг. Но с мъж! Как можа?

— Не мога да ти опиша колко съжалявам, скъпа. Бих дал всичко да можем да върна времето назад и да ти спестя тази болка. Никога не съм искал да те нараня.

— Какво стана с него?

Найджъл пое дълбоко дъх. Трябва да й каже, в случай че резултатът от кръвния му тест, който ще е готов след една седмица, се окаже положителен.

— Обади ми се преди няколко седмици — рече той, неспособен да я погледне, — за да ми съобщи, че е серопозитивен.

Даяна нададе сподавен вик на ужас:

— О, господи!

Той стисна още по-здраво ръцете й.

— Правя си кръвен тест, но само като предпазна мярка. Винаги съм внимавал и не мисля, че е нужно да се безпокоим.

Виждаше се, че тя страда много. Опита се да я прегърне, но Даяна го отблъсна, размахвайки диво ръце. После скочи от канапето и побягна нагоре по стълбите към спалнята. Чу я да затръшва вратата.

Дълго време Найджъл седя, заровил лице в ръцете си, а през ума му мина, че това не можеше да се случи в по-лош момент. Изправи се треперещ и се върна на бюрото си, за да телефонира на колегата си Джефри Морис. Не можеше да понесе мисълта да остави Даяна в този момент, но трябваше да мисли за Люси и да й намери добър адвокат възможно най-бързо. Трябваше да се добере до Ню Йорк, за да оправи кашата, в която се бе забъркала.

Джефри прояви отзивчивост и веднага каза, че ще се свърже с един блестящ адвокат, когото познава.

— Дай ми всички подробности, за да може той да започне. Къде ще отседнеш? — попита Джефри.

— Обикновено отивам в „Интерконтинентал“ — отвърна Найджъл, почувствал голямо облекчение, що се отнася до Люси.

— Добре. Докато летиш, аз ще задействам нещата оттук — обеща той.

Тъкмо Найджъл се сбогува, когато Тили, подскачайки, се върна в стаята с победоносно изражение. Той ѝ хвърли внимателен поглед, чудейки се дали бе чула Даяна да плаче и да се втурва нагоре към стаята си, но тя, изглежда, нехаеше за всичко друго, освен за успеха си да му осигури билет за първия полет сутринта от „Гатуик“ до летище „Кенеди“.

Може би, тъжно си помисли той, беше добре, че заминава в този момент. Даяна ще има нужда от спокойствие и време, за да осмисли онова, което ѝ бе казал. Ако останеха заедно, тя трябваше да пренастрои мислите и чувствата си към него, надяваше се да може да го разбере и да му прости. Разбира се, ако кръвният му тест е отрицателен.

Късно през нощта президентът на Съединените щати все още работеше в овалния кабинет на Белия дом. Убийството на сенатор Арнолд Ебнър щеше да предизвика голям скандал и бе жизненоважно да се започне незабавна кампания по ограничаване на неприятните последици. Засега единственият въпрос, задаван от медиите, бе: Какво е правил сенатор Ебнър в нюйоркски апартамент, нает на името на Сол Шварц, когато е трябвало да бъде във Вашингтон? Следващото нещо, което ще направят, е да се поразровят из подробностите от личния му живот и тогава...

Господ да им е на помощ на всички!

Обикновено мекото изражение на президента се замени е безпокойство. Ебнър беше голям политик, бе спомогнал за прокарването в Конгреса на няколко жизненоважни закона. Той бе и един от най-преданите поддръжници на президента и общественият му имидж, като по чудо, винаги бе изглеждал неопетнен. Ако истината

излезеше наяве, всички ще бъдат заклеимени със същото желязо, а това ще се отрази лошо и върху самия него, разсъждаваше президентът. Но как, по дяволите, щяха да инсценират прикритие, достатъчно добро, за да убеди американския народ, да не говорим за света, чийто поглед в момента бе също отправен към Капитолия?

— Ще трябва да прибегнем до теорията с „насаждането“ — каза той на прессекретаря и съветниците си, които седяха в полукръг около бюрото му и следяха всяка негова дума. — Истината не бива да излиза наяве. Трябва да измислим сценарий, според който Ебнър е бил злепоставен от някого, и тази теория трябва да е непоклатима.

Амелия бе седнала на ниска табуретка до леглото на майка си и държеше тънките ѝ бели ръце в своите. Свита на кълбо, Роуз отвори очи и видя дъщеря си през замъгления си поглед. Тя бе в това състояние вече от няколко дни и Амелия почти не се бе отделяла от леглото ѝ, въпреки че денем и нощем за нея се грижеха сестри.

— Кога ще умра, Амелия? — попита тя в един момент.

Амелия се опита да запази спокойствие, тъй като знаеше и винаги бе знаела, че майка ѝ се страхува от смъртта.

— Няма да умреш — уверено каза тя.

— Да, ще умра — гласът на Роуз изненадващо прозвуча по-силно. — Вече не ме е страх. Сега нямам нищо против да умра. Просто... — гласът ѝ секна и внезапно по хлътналите ѝ бузи потекоха сълзи. — Просто много ще ми липсваш.

Амелия впрегна всичките си актьорски умения, които бе придобила по време на дългата си кариера, и се постара да си придаде спокоен и весел вид.

— О, мамо, ще бъда наблизко, така че не се безпокой — дойде ѝ наум, че може би трябва да бъде обратното. А може би не. Винаги бе вярвала в отвъдния живот и че смъртта е, все едно да отидеш в друга стая. Щеше да продължи да бъде близо до майка си, след като тя си отиде, а майка ѝ да я наблюдава оттам, където ще бъде.

Роуз придоби по-спокоен вид и притвори очи. Няколко минути по-късно дневната сестра влезе на пръсти в стаята и Амелия каза:

— Тя спи — после помоли да изключат телефона, за да не безпокои Роуз. — И бихте ли намалили звука на телевизора, моля? —

добави тя. Той бе в съседната стая и така или иначе никой не го гледаше.

— Ще го изключача — каза сестрата и отново се измъкна навън.

Часовете се сляха един с друг и Амелия изгуби представа за времето, като постепенно у майка ѝ настъпи промяна. Отначало тя бе почти незабележима, но малко по малко Роуз се сви и стана по-бледа, почти прозрачна, като че ли съвсем щеше да изчезне сред белоснежните чаршафи на леглото.

Амелия не бе сигурна кога Роуз спря да диша, но сестрата се върна в стаята и тихо каза:

— Тя си отиде, скъпа — и започна да оправя измършавелите ръце и крака.

Макар Амелия да съзнаваше, че вече ѝ бе позволено да плаче и да изрази скръбта си, някак си не можеше да го стори. Известно време тя дори не можеше да приеме, че Роуз си бе отишла. Гледайки нагласеното тяло — спокойно, притихнало, с изгладено от бръчките лице, Амелия бе убедена, че все още вижда как гърдите ѝ се повдигат и спускат.

— Сигурна ли сте? — попита тя със съмнение. Мамеха ли я очите? Възможно ли бе Роуз просто да спи?

— Да, скъпа. Съвсем сигурна. Отиде си леко и спокойно — отвърна сестрата, жадувайки да си тръгне.

Трябваше да се свършат много неща след смъртта ѝ и Амелия реши да се скрие в къщата на майка си в Далас до погребението. По-голямата част от живота си бе прекарала в работа и преследване на собствените си интереси. Сега дължеше това време на майка си, която бе искала толкова малко от нея, докато бе жива.

Самолетът на Найджъл се приземи на летище „Кенеди“ в седем часа и докато пристигне в Манхатън, пресичайки моста, простиращ се над Ийст Ривър, виолетовата вечерна омара се спусна върху многоетажните сгради и ги превърна във въображението му в гигантски сталагмити, издигащи се от някогашно старо блато.

Стаята му на петнадесетия етаж на „Интерконтинентал“ гледаше към сградата на „Химическа банка Н. Й. Тръст“, чиито офиси сега бяха пусти и потънали в полумрак, но Найджъл почти не забелязваше

заобикалящата го среда, толкова нетърпелив бе да се свърже с адвоката, който Джефри Морис му бе препоръчал, когато тръгваше от Ийстли тази сутрин. Извади данните от куфарчето си. Името на мъжа бе Джошуа Голдбърг, офисът му се намираше на Медисън Авеню 576, а жилището му бе в сграда на Парк Авеню, където бе живяла покойната Джаки Кенеди — Онасис. „Вероятно плаща маса пари за него“ — помисли си Найджъл и смело набра домашния номер на адвоката, макар да бе вече късна вечер.

— Всъщност очаквах да ми се обадите, господин Хауърд — каза Джошуа Голдбърг веднага щом Найджъл се свърза с него. Гласът му бе плътен и спокоен и навяваше усещане за бренди и пури. — Джефри Морис ми каза всичко, правя проучване за положението на дъщеря ви. Утре сутринта ще отида първо в затвора на полицейския участък Мидтаун Саут, където я държат. Разбира се, ако искате да действам от нейно име?

— Да, искам — каза Найджъл със смесица от облекчение и изненада, че Джошуа Голдбърг вече бе задвижил нещата. — Открихте ли какво, по дяволите, става?

Настъпи мълчание, после Голдбърг предпазливо заговори:

— Къде сте отседнали?

Найджъл му каза и адвокатът предложи да се срещнат веднага.

— Зная, че е късно, но имаме да вършим работа — каза той. — Съществуват много повече обстоятелства, отколкото се виждат на пръв поглед, и затова трябва да поговорим. Да се срещнем в бара след тридесет минути. Междувременно защо не погледате Си Ен Ен?

Найджъл включи телевизора в ъгъла на стаята. Екранът веднага оживя. Както се бе досетил, коментираха историята около смъртта на сенатора. Говорителят преповтори подробностите, след което Найджъл видя снимка на смайващо красива млада жена с дълга черна коса. Тя бе изблъскана навън от някаква жилищна сграда, китките ѝ бяха хванати с белезници зад гърба, а изражението на лицето ѝ бе объркано. Двама полицаи я блъскаха грубо през тълпа от бутаци се и крещящи фотографи и репортери, след което я натикаха в чакаща полицейска кола. Той почти не чу коментара, но долови думите:

„Люси Хауърд от Великобритания бе арестувана няколко часа след убийството и бе подложена на разпит относно смъртта на сенатора...“

Найджъл се отпусна на леглото, усетил внезапна слабост от шока. Това ли беше Люси? Направо не можеше да повярва. Толкова е променена! За момент се почувства съвсем без дъх, чудеше се дали ще покажат още нейни снимки, но бяха се прехвърлили върху друга новина. Люси... бедната му обезобразена дъщеря се бе превърнала в зашеметяваща красавица! Е, доктор Кейло със сигурност си бе свършил работата, помисли си той, като се опита да се стегне. Честно казано, не би я познал.

Хвърли поглед на часовника си и видя, че има време да си вземе набързо душ и да смени дрехите си, преди да слезе долу в голямото разкошно фоайе с неговата нелепа позлатена клетка е цвърчащи птици в центъра, намираща се до един бар. Настани се на една маса, откъдето можеше да наблюдава входа откъм улицата, и си поръча водка с тоник. Двадесет минути по-късно през въртящата се врата се появи много висок, внушителен мъж. Беше изискано облечен в ръчно изработен костюм, с бяла риза и италианска копринена вратовръзка. Беше по-млад, отколкото Найджъл бе очаквал, вероятно около тридесет и пет годишен. След като обходи с бърз поглед фоайето, той се насочи право към Найджъл.

— Господин Хауърд? — стисна силно ръката на Найджъл и топло се здрависа с него. — Аз съм Джошуа Голдбърг.

— Благодаря ви, че дойдохте толкова бързо, господин Голдбърг. Какво да ви взема за пиене?

— Минерална вода, благодаря — той настани едрата си фигура на малкия стол срещу Найджъл. — Сега бих искал да ми разкажете всичко за дъщеря си — продължи той без предисловие. — Тя е в твърде сериозно положение, няма алиби, но така също няма и мотив, което е много важно. Направих някои проучвания относно Арнолд Ебнър. Разбира се, медиите са полудели, както вероятно сте забелязали, ако сте гледали телевизия. Предполагам, все още не са разбрали, че сте пристигнали в Ню Йорк? Е, когато това стане, пресата ще ви погне. Белият дом, разбира се, ще се опита да прикрие

станалото. Ебнър беше виден сенатор и личен приятел на президента. Ще го изкарат по-бял от сняг. Вдовицата му — Мейси, вече намекна, че е бил убит, защото е попаднал на шпионски заговор за разкриване на правителствени тайни — Голдбърг се изсмя иронично. После извади от вътрешния си джоб бележник и тънка златна химикалка. — И така, разкажете ми за дъщеря си Люси.

Петнадесет минути по-късно Найджъл бе приключил. В действителност нямаше много за разказване. През двадесет и две годишния си живот Люси бе водила сравнително обикновено съществуване, с изключение на катастрофата, която бе претърпяла преди дванадесет месеца.

Джошуа Голдбърг седеше замислен и мълчалив.

— Ще ми позволят ли да я видя утре? — загрижено попита Найджъл.

— Ще го уредя. Сега ще ви оставя да си починете, господин Хауърд. Сигурно сте изморен след пътуването — той се изправи да си върви.

— Какво ще стане? Можем ли поне да освободим Люси под гаранция, докато положението се изясни?

— Ще насроча явяването в съда колкото се може по-скоро, макар че не е задължително да я пуснат под гаранция. Обвинението в убийство е достатъчно сериозно, но да те обвинят, че си убил сенатор, е съвсем друго нещо. Можете ли да осигурите достатъчно средства? Или да уредите допълнителни за покриване на гаранцията?

— Разбира се — отвърна положително Найджъл, питайки се наум за каква сума говори Голдбърг. Ами ако не може да събере достатъчно? Стисна зъби и реши, че за това ще се тревожи утре.

— Ще ви се обадя сутринта — каза Голдбърг, докато Найджъл го изпращаше до изхода — и ще уредя да се срещнем. Необходимо ми е да видя полицейския доклад, преди да пристъпя към работа. И... о! — възкликна той, все едно се бе сетил впоследствие. — Можете ли да донесете със себе си чек за петдесет хиляди долара, издаден на мое име, за хонорара ми? След като се явя пред Върховния съд да подам молба за пускане под гаранция, аз съм задължен да остана адвокат по делото, така че ми е нужна половината от хонорара преди призоваването в съда. Другата половина ще ми дадете след това — добави почти нехайно.

Докато се качваше с асансьора в стаята си, Найджъл се чудеше как, по дяволите, щеше да финансира защитата на Люси. Щом хонорарът на Голдбърг беше сто хиляди долара, а със сигурност щеше да има и допълнителни разходи, на колко ли щяха да определят гаранцията? Но каквото и да струва, дори това да означава фалит, той на драго сърце би дал всичко, за да помогне на Люси. Легна си, но сънят му убягваше. Как се бе озовала Люси в това положение? — непрекъснато си мислеше той. Само едно нещо го възпря да не изпадне в истерия през тази дълга нощ, в която градът, изглежда, се състоеше от виещи каньони, по които непрекъснато сновяха нагоре-надолу полицейски коли, линейки и пожарни с пищящи сирени. Съзнанието, че Люси бе невинна. Само това го крепеше. И ако имаше справедливост на този свят, щяха да я признаят за невинна. Междувременно обаче той трябваше да запази самообладание и да направи всичко, за да ѝ помогне. Веднага щом стане сутринта, ще започне да телефонира. Лежейки в тъмното, мислено си състави списък на хората, с които трябва да се свърже. Но най-напред трябва да намери номера на майката на Амелия... и да се обади на банковия си мениджър в Англия... на счетоводителя си... председателя на компанията, в която работи... на секретарката си... и, разбира се, на Даяна. Онази сутрин тя бе останала в стаята си, след като той прекара една ужасна нощ в гостната, и беше отказала да го види, когато той тръгна за летището. Щеше да ѝ се обади, за да ѝ каже преди всичко, че е пристигнал, но не бе сигурен как ще реагира тя. Сега или за в бъдеще. Студената синя светлина на зората изпълни хотелската му стая с меланхолия, когато той най-накрая заспа в шест часа сутринта. Събуди се в осем и осъзна, че в Лондон бе вече обедно време.

— Не съм ви дала никакъв грешен номер — възмутеният глас на Бет приличаше на скърцане на гуми по гореща пътна настилка.

Найджъл се опита да сдържи яда си. Той се бе втурнал към апартамента на Амелия веднага щом закуси, опитвайки се да получи верния телефонен номер в Далас, но Бет се оказа неотзивчива. Стоеше на вратата, сложила пълните си малки ръце на хълбоците, заявявайки, че номерът е правилен, и остана много обидена, когато той категорично ѝ каза, че не е.

— Може ли да го погледна, моля? — попита Найджъл. Имаше чувството, че Бет вероятно бе разчела погрешно почерка на Амелия.

— Да погледнете какво? — начумерено каза тя.

— Номерът. Там, където е написан — времето минаваше и той гореше от нетърпение. Джошуа Голдбърг може да му позвъни в хотела всеки момент, за да му каже кога е възможно да отиде да посети Люси, и той не искаше да виси тук и да си губи времето.

— Но аз ви дадох верния номер. Защо сте тук? Не мога да ви помогна с нищо повече — в гласа ѝ се долавяше нотка на хленчене.

— Моля ви, нека го видя написан — лицето на Найджъл бе почервеняло в старанието му да преодолее безсилието си.

Миг по-късно красивата махагонова входна врата бе затръшната под носа му.

— Какво, по дяволите? — яростно извика той и натисна отново месинговия звънец на вратата. Повече му се искаше да я изрита. После вратата се отвори широко и се появи Бет, подавайки му смачкана бакалска сметка. Беше изцапана ѝ единия ъгъл с нещо, подобно на кафе.

— Какво е това?

— Номерът. На гърба е — тя го изгледа така, сякаш бе глупак. На обратната страна бяха надраскани с молив някакви цифри.

— Благодаря много — вежливо каза той, като ги записа набързо в джобния си бележник. — Знаете ли кога се връща госпожица Хероу в Ню Йорк?

Бет поклати глава.

— Утре погребва майка си.

— О, съжалявам — той се почувства неловко. Не знаеше, че старата дама е починала. — Все пак благодаря — нямаше търпение да си тръгне. В асансьора сравни номера с този, който тя вече му бе дала по телефона. Беше точно както си мислеше. Бет бе разместила цифрите и вместо 7463, му бе казала 4736.

Като се върна в „Интерконтинентал“, той се втурна към рецепцията, където служител в елегантна униформа записваше нещо.

— Има ли някакви съобщения за мен? Името ми е Хауърд.

— Сега ще видя, сър — той хвърли поглед на поставката зад себе си и изтегли от една малка преграда сгъната бележка. — Това пристигна преди няколко минути, сър.

Найджъл прочете съобщението е треперещи ръце:

„Явяването в съда насрочено за петък. Моля, обадете се в офиса ми.

Джошуа Голдбърг“

Петък. Днес беше още сряда. „Господи — помисли си той, — дотогава Люси ще е престояла в затвора пет дни. Пет дни! Сигурно се е побъркала, чудейки се какво става, освен ако Голдбърг вече не е успял да говори с нея.“ Тръшна се на разхвърляното си легло, камериерките все още не бяха оправили стаята му, и се зае с телефонните си разговори. Първо ще позвъни на Голдбърг, за да разбере кога може да види Люси. После на Даяна, а след това на Амелия. Сега, разбира се, му стана ясно защо Амелия не се бе върнала бързо в Ню Йорк, когато са арестували Люси, но бе очаквал тя да се свърже с тях, като им позвъни в Англия. Или да направи нещо, независимо че майка ѝ бе починала. Си Ен Ен преповтаряше историята на всеки половин час, той я бе гледал отново, докато закусваше. Беше водеща новина на първа страница и на „Ню Йорк Таймс“, който му носеха в стаята. Голяма фотография на Люси, показваща как я отвеждат при арестуването ѝ, заемаше една четвърт от страницата.

Неговата Люси, помисли си той, макар това очарователно създаване от снимката с дълга черна коса и изящно лице да нямаше и далечна прилика с нея. Жадуваше да я види сега и да я увери, че прави всичко по силите си. Знаеше, че Даяна ще полудее, когато разбере, че дъщеря ѝ е била затворена за пет дни, преди да я обвинят официално в съда.

Взе телефона и набра номера на Голдбърг. Може би ще успеят да преместят за утре явяването в съда?

— Петък е най-ранното, което можах да уредя — съдилищата са заети — каза му Голдбърг. — Ще се срещна с дъщеря ви тази сутрин и съм уредил да я видите по обед. Ще ви чакам в полицейския участък на Мидтаун Саут... Намира се на Девето Авеню и Тридесет и пета улица. След като се видите с нея, може да се върнем в офиса ми, за да обсъдим цялата ситуация.

— Чудесно. Предполагам, че нямате представа на колко ще определят гаранцията? — попита Найджъл.

— Вероятно между двеста и триста хиляди долара — отвърна Голдбърг. — Ще бъде ли проблем?

Това навярно щеше да означава вземане на банков заем, повторна ипотека на Ийстли Манър и може би продажба на акциите му, но Найджъл отвърна важно:

— Няма проблем. Веднага ще задвижа нещата.

— Чудесно. Ще се видим на обед. Довиждане.

Найджъл си поръча прясно кафе от румсървиса и телефонът веднага извъня отново. Беше Даяна.

— Какво става, Найджъл? Как е Люси? Цяла сутрин чакам и се чудя какво става. Опитах се да ти позвъня по-рано, но казаха, че си излязъл — изглеждаше много напрегната и изнервена, а гласът ѝ бе необичайно студен.

— Ами тук е само десет часът сутринта — напомни ѝ той. — Ходих до апартамента на Амелия, за да взема верния телефонен номер на майка ѝ.

— О, господи! Все още ли я няма? Мисля, че това е много лошо. Тя трябваше да се грижи за Люси и да я забавлява... Дали знае какво се е случило?

— Майка ѝ е починала. Погребението е утре. Срецнах се и с адвоката. Симпатичен човек. Уредил е да посетя Люси днес в дванадесет часа.

— Поздрави я от мен. Той какво мисли, че ще стане? Защо е била арестувана? — Даяна плачеше, но все още изглеждаше враждебна.

— Това трябва да установим, скъпа. Опитай да не се тревожиш. Всички знаем, че е невинна. Ще ти позвъня по-късно днес. Тили добре ли е? А майка ти?

— Да — отвърна Даяна, подсмърчайки.

Найджъл забеляза, че тя не попита как е той.

— Ще поддържам тясна връзка и ще ти се обадя, след като видя Люси — рече той.

— Да, направи го. Какво всъщност каза адвокатът? Може да убеди полицията, че всичко това е грешка, нали?

— Не мисля, че е толкова просто. Ще ѝ предявят обвинение в петък сутринта...

— Какво? О, боже мой!

— Убийството е вдигнало голям шум тук. Си Ен Ен преповтарят историята на всеки половин час, показвайки арестуването на Люси, а снимката ѝ е на първа страница на „Ню Йорк Таймс.“

— Не!

— Страхувам се, че е така. Слушай, налага се да свършваме, Даяна. Трябва да намеря до петък стотици хиляди долари и да говоря с банковия мениджър.

— Найджъл! Имаме ли толкова пари?

— Ще трябва да ги намерим, независимо дали ги имаме или не. Знаеш, че адвокатите не излизат евтино и тъй като не живеем тук, наистина може да се наложи да осигуря пари за гаранцията.

— О, господи! Става все по-зле и по-зле — изплака тя.

— Нещата ще изглеждат много по-добре, когато освободят Люси.

— Но това ще означава ли, че може да си дойде с теб вкъщи?

— Ще можем да се настаним в хотел, но няма да ни е позволено да се върнем в Англия.

— Искаш да кажеш, че ще трябва да останете в Америка? — Даяна изглеждаше ужасена. — За колко време?

— Разбира се, ще трябва да останем тук, докато всичко се изясни — заключи той, изглеждайки по-търпелив, отколкото се чувстваше. — Ако можем да докажем, че Люси няма нищо общо с убийството, ще е добре, но ако не успеем, тогава един Господ знае какво ще се случи.

— О, боже...

Още веднъж търпеливо ѝ каза да не се безпокои, след което се сбогува с нея и затвори. Имаше по-малко от два часа, преди да види Люси, и в това време трябваше да извърши финансови чудеса.

Люси се събуди от тракането на врати, които се отваряха и затваряха, и викащи си един на друг гласове, но вместо да се чувства освежена, както обикновено с първото отваряне на очите си, тя се чувстваше упоена и сънлива, с изсмукани жизнени сили, като че ли бе пила прекалено много предишната вечер и с мъка се движеше. Това беше втората ѝ сутрин в централния затворнически блок, което означаваше, че бе сряда. Къде, за бога, бяха всички? Защо все още бе

заклучена? Затворена като обикновен престъпник, когато не бе направила нищо лошо? Гневът надделя над страха. Тя стана и започна да трополи нагоре-надолу в малката затворническа килия, викайки:

— Хей? Хей? Искам да видя някой, който може да ме измъкне оттук! — Заудря по вратата с длани. — Ще ме изслушате ли! — закрещя високо и яростно.

Ясният ѝ английски глас се разнесе навън в коридора и за миг настъпи мълчание. После въздухът се изпълни с взрив от неприлични подигравки, израз на присмеха на другите затворници на акцента, думите и исканията ѝ. Те заудряха металните си чаши, като ругаеха и крещяха така, че тя се вцепени от страх. Шумът беше ужасен и Люси си представи какво ще се случи, ако я пуснат сред тази ревяща тълпа. Отново се оттегли до леглото си и бързо седна, поразена от сериозността на положението си. Ами ако баща ѝ не е могъл да уреди някой да ѝ помогне? Къде беше Амелия? Почувства как изстива, кожата на лицето ѝ се изопна от безпокойство. Вече два дни... цели два дни. „Това не се случва — непрекъснато си повтаряше тя. — Това не може да се случва. Това е един от онези ужасни кошмари, който се повтаря и повтаря, и ти знаеш, че е кошмар, но все пак не можеш да се събудиш...“

Люси започна да диша бавно и равномерно, стараейки се да овладее паниката, породена от страха и чувството за безпомощност, които заплашваха да я погълнат. Непрекъснато си повтаряше, че накрая всичко ще се оправи. Разбира се, полицаите щяха да разберат ужасната си грешка и да я пуснат. Трябваше да го сторят... защото тя бе невинна. Веднага щом откриеха, че няма нищо общо с убийството, щяха да я пуснат да излезе от тази килия и да ѝ кажат, че е свободна да си върви. Хвана ръцете си, за да спре треперенето им, преплитайки пръстите си така здраво, че ставите я заболяха. Стисна челюстите си и затвори очи, като се опита да се съсредоточи. „Запази спокойствие — каза си тя. — Престани да се паникьосваш! Семейството ти никога няма да те изостави. Скоро ще дойдат и ще те отведат далеч оттук.“

Другите затворници бяха спрели да крещят и да я обиждат през решетките си, но все още се чуваха много ругатни и дрънчене, а атмосферата бе заредена с враждебност и зловоние на деградация и мръсотия.

„Моля те, Господи — замоли се тя, продължавайки да стиска очи, — помогни ми да изляза оттук.“

Джошуа Голдбърг не можеше да свали очи от нея. Не мислеше, че някога в живота си бе виждал толкова красива млада жена. Снимките, които бе видял по телевизията и във вестниците, не я показваха такава, каквато беше в действителност. Със сигурност тя изобщо не приличаше на приятния си, но обикновен на външен вид баща. Сега, като седеше срещу нея в стаята за разпити в полицейското управление на Мидтаун Саут, той имаше странното чувство, че гледа някоя древна богиня, а не англичанка от висшето общество на име Люси Хауърд.

— Баща ми е тук? В Ню Йорк? — тя настояваше той да я увери, да я успокои, бадемовите ѝ очи блестяха почти трескаво от облекчение.

Джошуа кимна.

— Скоро ще дойде тук, но първо искам да ми кажете всичко, което можете — имам предвид абсолютно всичко. Ще се явите пред съда в петък, където ще ви бъде предявено официално обвинение в убийство и то ще бъде регистрирано. Ще искаме да ви пуснат под гаранция, но не мога да обещавам, че това ще стане.

Очите на Люси се разшириха от ужас и моментното ѝ облекчение изчезна.

— Искате да кажете, че може да се наложи да остана в затвора?

— Изправена сте пред много сериозно обвинение, а и политическите последици го правят още по-сериозно, отколкото ако бе убит някой обикновен човек. Засега ще бъде определена дата за предварителното изслушване.

— Но аз не съм убила никого — избухна тя като обезумяла. — Трябва да ги накарате да повярват! Преди всичко никога не съм била арестувана. Това е ужасна грешка — ръцете ѝ бяха започнали да треперят отново и тя погледна Джошуа Голдбърг умолително. — Вярвате ми, нали? Татко знае, че казвам истината.

Имаше нещо по детски трогателно в начина, по който тя каза: „Татко знае, че казвам истината“, и в този момент за Джошуа нямаше никакво съмнение, че Люси бе невинна. Той нито за секунда не бе помислял, че е убила някого. Беше видял полицейския доклад и

видеофилма, заснет от охранителните камери в „Саутгейт Тауър“, и според него доказателството срещу нея бе скалъпено.

Извади от куфарчето си жълт бележник и го постави на масата между тях.

— Започни от началото — окуражително каза той.

— Колко назад искате да се върна? От пристигането ми в Ню Йорк миналата седмица? Или пристигането ми в Америка преди шест месеца?

— Разкажи ми за живота си в Англия до момента на катастрофата, която, струва ми се, си претърпяла преди една година. Баща ти спомена, че си работила в лондонска радиостанция и че си била сгодена.

Люси кимна. Бавно и от време на време с болка започна да му разказва за работата си, катастрофата, реакцията на Питър, когато бе видял колко зле наранено бе лицето ѝ, и как майка му, Миранда Бюмон, бе казала на Амелия Хероу какво се е случило, а тя, от своя страна, бе препоръчала доктор Дик Кейло.

Джошуа повдигна тъмните си, ясно очертани вежди и отново погледна Люси внимателно. Значи това беше тайната на забележителния ѝ външен вид. Вероятно и тайната на красотата на Амелия Хероу, на която винаги се бе възхищавал, въпреки че принадлежеше към поколението на майка му.

— Да. Разбирам — бавно каза той, като направи няколко допълнителни бележки към страниците информация, която вече бе записал. — Значи си пристигнала в Ню Йорк миналия...

— Понеделник. Амелия ме взе от клиниката, а вечерта излязохме да вечеряме и се срещнахме с няколко нейни приятели.

— Можеш ли да ми дадеш имената им?

Люси напрегна ума си, опитвайки се да си представи групата около масата в ресторанта.

— Повечето бяха по-възрастни. Спомням си една двойка на име Боулинг, имаха син и дъщеря — Айвън и Фърн. Айвън ме заведе в петък на разходка с хеликоптер из Манхатън, след което отидохме в Руския чаен салон — тя замълча, несигурна.

Джошуа я погледна внимателно.

— И?

— Попаднахме на годеницата му. Не знаех, че е сгоден. Беше много неловко — отвърна тя, като леко се изчерви.

— Коя е годеницата му?

Люси сви рамене.

— Не зная. Той я нарече Дона. Тръгнах си веднага щом разбрах каква е ситуацията.

Джошуа направи няколко бележки в тефтера си.

— Кой още беше на тази вечеря?

Тя си спомни зацапаните със спанак зъби, хилещи се насреща ѝ.

— Имаше и друга двойка. Ноел и Нанси Месор. Всички те бяха стари приятели на Амелия.

— Какво се случи на следващия ден?

По лицето на Люси проблесна усмивка.

— Ходихме на пазар.

— Какво пазарувахте?

— Дрехи. Отдавна не си бях купувала нещо ново, така че се зарадвах — хвърли поглед надолу към безформената сива памучна затворническа униформа, в която я бяха накарали да се преоблече при пристигането ѝ в централното затворническо отделение. — В това облекло имам чувството, че съм се върнала в болницата или нещо подобно — добави тя, опитвайки се да изглежда весела.

Съчувствието в тъмните очи на Джошуа почти я извади от равновесие в този момент. Прехапа устни и извърна поглед, като се стараеше да се овладее. Дори и да бе забелязал, той не каза нищо, а тактично продължи да я разпитва.

— Разкажи ми за коктейла, който Амелия Хероу е дала. Познаваше ли някои от гостите?

Люси поклати глава.

— Не. Тя го организира, за да мога да се запозная с много хора. Мисля, че се надяваше да ме поканят на няколко приема, преди да се върна вкъщи.

— Спомняш ли си кой беше там? Можеш ли да се сетиш за някои имена?

Настъпи мълчание и в очите на Люси проблесна безпокойство.

— Сенатор Ебнър беше там. Срегнах го много за малко. Това няма да изглежда добре, нали?

Тъмните вежди отново се повдигнаха.

— Как изглеждаше той? Дружелюбен? Спокоен? За какво говори?

Люси се намръщи съсредоточено.

— Спомням си, че изглеждаше доста разсеян. Опитах се да го заговоря, но той не беше много любезен. Имах чувството, че се оглежда да види дали няма някой по-интересен, с когото да разговаря.

— Добър приятел ли беше той на Амелия Хероу?

Тя отново сви рамене:

— Не зная.

— Не се безпокой. Ще разбере колко добре го познава и ще взема списъка на всички гости. Само да мога да се свържа с нея.

Люси изглеждаше изненадана.

— При майка си в Далас е. Казах на татко да ѝ се обади, тъй като съм сигурна, че тя ще може да гарантира за мен. Не сте ли говорили с нея?

— Имаше една спънка. Прислужницата ѝ дала на баща ти грешен номер, а сега, когато има верния, тя, изглежда, не отговаря. Телефонистката казва, че телефонът е изключен.

— Какво означава това? — разтревожено попита Люси.

— Бих казал, че не иска да говори с никого, тъй като майка ѝ току-що е починала, според прислужницата, която намерила съобщение на телефонния секретар, когато се върнала от бакалницата.

— О, боже мой! — Люси се облегна назад на стола. — Тя ще бъде толкова разстроена. Колко лошо за нея!

Джошуа Голдбърг кимна, но не мислеше за Амелия. По-важно за него беше каква линия на защита да поеме. Имаше две жизненоважни неща, които трябваше най-напред да направи. Първото бе да открие кой я е натопил и защо. Второто беше да докаже, че не е извършила убийство, представяйки съвсем просто алиби за времето между един и три часа следобед миналата събота. И тъй като се бе разхождала и разглеждала забележителностите сама из града, това наистина щеше да бъде истински трудно.

— Можеш ли да ми дадеш списък на хората, с които си контактувала в клиниката „Кейло“? — попита той.

— Да, но само на тези, които работят там. Медицинският персонал, включително сестрите, личния ми треньор, психотерапевтката, козметика и фризьора... на тези хора. Вие

разбирате, че не съм се срещала с нито един от другите пациенти. Най-важното в клиниката е дискретността, така че никой не знае кой друг се лекува там. Това ще помогне ли?

— Трябва да опитаме всичко. Някой сигурно има мотив, за да иска да ти причини неприятности. А какво ще кажеш за годеника си — Питър?

Люси погледна Джошуа, като че ли бе луд.

— Бившият ми годеник — поправи го тя. — Защо ще иска да ме забърква в тази каша? Няма смисъл. Честно казано, не познавам никой, който би направил подобно нещо. Мисля, че полицаите са ме сбъркали с някоя друга.

Усмивката му бе топла и пълна е възхищение.

— Прости ми, че казвам това, но ти ни най-малко не приличаш на някоя друга.

Тя презрително сви рамене, съзнавайки, че сегашната ѝ привлекателност влияе на Джошуа Голдбърг по същия начин, както и върху другите мъже, които бе срещала.

— Е, и какво ще правим?

— Разкажи ми за всяка твоя крачка в събота, деня, в който бе убит сенатор Ебнър — отвърна той. — Трябва да имаш някакво алиби. Сигурно някой те е видял да влизаш или излизаш от сграда, магазин, да хващаш такси... освен онова, което те е взело близо до „Саутгейт Тауър“ след убийството. Някой трябва да е видял какво си правила рано следобед в събота. Цялата ни защита ще бъде изградена върху това.

Седяха и се гледаха един друг през масата. Люси отчаяно се опита да накара ума си да заработи, но се чувстваше толкова нервна, неспокойна и объркана, че трудно можеше да събере мислите си.

— Спомни си! — строго ѝ заповяда Джошуа. Извади от куфарчето си карта на Манхатън. — Тръгнала си от апартамента на Амелия Хероу на Парк Авеню. Навсякъде ли ходи пеша? Колко таксита взе? Къде отиде най-напред? — отвори картата и я разпростря върху масата. — Сега започни да проследяваш маршрута си до момента, в който най-накрая следобед си се върнала в апартамента ѝ. Всичко зависи от това.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Найджъл последва надзирателя по един коридор, а после влязоха в нещо като стъклен тунел с тежки железни врати в краищата. Вътре имаше дървени столове, поставени в редица до телефони. Тогава той разбра, че Люси ще бъде от другата страна на стъклената преграда и ще гледа през нея. Изпълни го горчиво разочарование. Толкова му се искаше да я прегърне, да я притисне до себе си и да я успокои, че всичко ще бъде наред. Надзирателят погледна в тефтера си.

— Тук — кратко каза той и посочи един стол. Найджъл седна и тогава изведнъж се появи Люси — поразително красива и без никаква прилика със собствената му дъщеря. Сграбчи телефона и впери уплашените си очи през дебелилото стъкло в него. Найджъл грабна телефона и ѝ заговори:

— Как си, скъпа?

— Добре съм, татко. Толкова съжалявам за всичко това. Не разбирам какво става и защо са ме арестували... — гласът ѝ секна и той автоматично посегна да хване ръката ѝ, но вместо това попадна на студената, безмилостна стъклена преграда.

— Вината не е твоя, скъпа. Мисля, че Джошуа Голдбърг е способен адвокат. Ще направи всичко, което е по силите му, за да те измъкне оттук.

Очите на Люси се разшириха и той видя колко бе уплашена.

— Господи, не зная какво ще правя, ако не го стори, татко. А това е само място, където държат затворниците, преди да ги осъдят. Един истински затвор сигурно е десет пъти по-лош. Трябва да изляза оттук. Защо мислят, че съм убила този сенатор? Какво казват хората? Наистина ли някой вярва, че съм го направила? — тя изстрелваше въпросите си като картечен огън.

— Джошуа Голдбърг е единственият човек, с когото съм го обсъждал — отвърна Найджъл. — Той знае, че си невинна и ще направи всичко, което може, за да го докаже. Как се разбираш с него?

— Добре. Изглежда приятен. Според него бедата е в това, че нямам алиби. По никакъв начин не мога да докажа, че в събота само съм разглеждала забележителности и съм пазарувала разни неща. Мъчих се да си спомня за някой, който може да ме е видял около часа на убийството, но няма такъв. Не е от голяма полза и че портиерът в сградата на апартамента на Амелия ме видя да тръгвам в десет и половина онази сутрин и да се връщам в четири, нали?

От начина, по който бърбореше, Найджъл разбра, че тя е почти на края на силите си. Ръцете ѝ бяха свити в юмруци, а челото ѝ бе намръщено. Напомняше му за детските ѝ години, когато бе притеснена за нещо. В този момент това бе единственото, което разпозна у Люси. Външният ѝ вид бе толкова променен и тя изглеждаше така непозната, че му бе трудно да се държи естествено и да установи отново връзка с нея.

— Само ако Амелия си беше вкъщи, това нямаше да се случи, татко. Не мога да се отърва от ужасната мисъл, че тя може да е помогнала да ме натопят. В края на краищата Амелия ме покани в Америка и ме представи на доктор Кейло. А след това на сенатор Ебнър. Мислиш ли, че има връзка?

Той я погледна замислено.

— Трябва да кажа, че ми е минавало през ума. Амелия те покани тук, а после настоя да ѝ гостуваш след операциите, нали? И тя даде този прием, на който те е представила на сенатора. А сега, както изглежда, е изчезнала. Наистина е малко странно — вгледа се в очите ѝ, искайки да каже нещо, което да я развесели. — Доктор Кейло е извършил чудо с лицето ти, скъпа. Направо е удивително. Никой няма да познае, че си претърпяла катастрофа.

Тя се усмихна тъжно.

— Изглеждам различна, нали?

— Отначало не се познах. Накараха ме да нося лилаво оцветени контактни лещи и ме научиха как да правя грима си наистина професионално — тя поглади с ръце току-що измитото си лице.

Найджъл осъзна, че дори и без грим върху бледата ѝ, чиста кожа нямаше и следа от белег.

— Удивително — отново каза той. — Ще го отпразнуваме веднага щом приключи този кошмар. Обещах на майка ти и Тили

екскурзия до Ню Йорк. Да ги накарам ли да се присъединят към нас веднага щом излезеш оттук?

— Надявам се утре да изляза оттук — отново притеснена каза тя. — Говориш така, сякаш смяташ, че ще остана по-дълго тук?

— Не, ни най-малко. Разбира се, че ще те пуснат под гаранция.

— Беше по-лошо от онези първи дни в болницата. Поне ти и мама бяхте там и всички бяха добри с мен — ъгълчетата на устните ѝ увиснаха като на дете. — Просто нищо не разбирам.

— Опитай да не се тревожиш. Веднага щом можем, ще те измъкнем оттук и от цялата тази абсурдна ситуация.

— Онова, което ме безпокои, е... — чу се щракане и линията прекъсна.

Люси и Найджъл се спогледаха ужасени. Бяха изключили телефоните. Времето им бе свършило. Един от надзирателите се приближи, за да съпроводи Найджил извън сградата. Той се изправи неохотно, без да сваля очи от Люси. После ѝ отправи въздушна целувка и се почувства така зле, както в деня, в който я бе оставил за първи път в пансиона. Изглеждаше толкова слаба и крехка, а лицето ѝ бе станало много бяло. Той видя един надзирател да я отвежда обратно в килията ѝ.

Джошуа Голдбърг го чакаше отвън във фоайето, гледайки го замислено.

— Наред ли е всичко? — попита той.

— Трябва да я измъкнем оттук — живо отвърна Найджил. — Не ме интересува какво струва, но трябва да докажем, че няма нищо общо с това убийство. Мисля, че са я превърнали в изкупителна жертва. Кой в действителност стои зад всичко това? За бога, що за човек е бил този сенатор?

— Да отидем в офиса ми и ще разгледаме всичко. Чака ни кола — отвърна Джошуа. — Повярвайте ми, няма да оставя нито един камък необърнат. Трябва да огледаме всяка възможност. Някой е искал да отстрани сенатор Ебнър, независимо дали по лични или политически причини. Въпросът е — защо? След като научим малко повече за него, ще ни бъде много по-ясно какво става. Очевидно е, че дъщеря ви е била на погрешното място в погрешното време.

— Но тя казва, че никога не е била в „Саутгейт Тауър“ — яростно възрази Найджъл.

Отвън, пред полицейския участък, тълпата бе нараснала след пристигането на Найджъл. В първите пет редици бяха фотографите от пресата, журналистите и телевизионните екипи с камери, които веднага се спуснаха напред с викове, за да направят снимка, да вземат интервю или да чуят поне една дума от бащата на момичето, обвинено в убийството на един от водещите сенатори на страната. Новината беше голяма, вероятно скандалът на десетилетието, и макар прес канцеларията на Белия дом да бе излязла с изявление, че убийството е дело на подривна политическа група, никой не повярва на това. Ширеха се предположения и всяка възможна теория се обсъждаше. Членове на семейството на покойния сенатор — братя, сестра, дори братовчед — свободно даваха телевизионни интервюта, в които твърдяха, че Арнолд Ебнър е бил „прекрасен човек“, който не би наранил и муха, и че те се „чувстват отвратени“, че велик мъж като него е бил постигнат от такъв „наистина ужасен край“.

— Какво казва дъщеря ви, господин Хауърд?

— Как се чувства днес?

— Какво мислите за дъщеря си?

— Ще се признае ли за виновна?

— Говорихте ли днес с Люси?

— Какво е отношението ви към убийството?

— Как се чувствате като баща, чиято дъщеря е извършила убийство?

Найджъл отстъпи, все едно го бяха ударили в гърдите. Лицата се скупчиха по-близо, гласовете лаеха почти гневно. Почувства се хванат в капан, уязвим, уловен във водовъртеж, от който не можеше да се измъкне. За момент го обхвана паника и тогава чу в ухото си силен и спокоен глас.

— Не им обръщайте внимание. Не казвайте нищо. Колата е право напред, само си проправете път — посъветва го Джошуа.

Найджъл забърза напред, като избягваше да гледа в очите журналистите, които се струпаха още по-близо, подобно на скакалци, готови да разголят душата му. Стисна устни и се опита да изглежда невъзмутим, но го заблъскаха и заудряха с юмруци. От дясната му страна избухна схватка, когато един фотограф настъпи крака на оператор. После някой го изрита в левия глезен, навряха обектив в лицето му и светкавиците почти го ослепиха. За момент Найджъл си

помисли с ужас, че ще го съборят и стъпчат, преди да се добере до колата на Джошуа, но внезапно отнякъде се появи полицаи, вратата на колата бе отворена и той почувства, че го натикват вътре с такава сила, че си помисли, че ще падне на колене напред. Джошуа скочи вътре след него, вратата се затръшна и все още заобиколена от крясъци и светкавици, колата се отдели от бордюра. Найджъл погледна Джошуа смаян.

— Боже господи! Беше ужасно! Знаехте ли, че ще бъде така?

— Страхувам се, че новината за посещението ви при Люси тази сутрин се е разчула. Съжалявам за суматохата, но трябва да разберете, че ситуацията е сензационна. Всички имаха много високо мнение за Арнолд Ебнър. Той беше най-добрият приятел на президента. Новината за убийството му няма как да не предизвика взрив от медиен интерес.

Найджъл се облегна назад в луксозната лимузина, карана от шофьор, и осъзна, че бе попаднал в небрано лозе. Нищо подобно не му се бе случвало преди и подреденият му живот, изразяващ се в ежедневно пътуване от околностите на Лондон до града, бе като да сравняваш галактическа разходка с ракета с пътуване по селски път в каруца с кон. Не беше изненадващо, помисли си той, че Джошуа взима такива огромни такси. Напрежението сигурно беше голямо. Офисът на Джошуа на Медисън Авеню 576 беше още по-впечатляващ и от колата. Според думите му той се намираще на втория етаж, но по английските стандарти това бе първият. Найджъл се озова в облицована с ламперия стая, заета в по-голямата си част от бюро, на което бяха подредени кафява кожена попивателна, бронзова статуетка на кон, снимка на две малки момиченца в сребърна рамка и, за разлика от собственото му бюро къщи, няколко грижливо подредени купчини с папки. Тапицирани с кафява кожа столове, няколко красиви картини и ниска четвъртитата масичка за кафе, поставена пред канапе, придаваха на стаята атмосфера на мъжки комфорт и разкош, която Найджъл намери за успокояваща.

Джошуа му направи знак да седне и сам се разположи зад бюрото си, като отвори синя папка с името на Люси.

— Дъщеря ви ми разказа всичко за себе си, но се чудех дали нямате някакви идеи? Не сте ли съгласен, че изглежда немислимо Люси да има врагове?

Найджъл кимна енергично.

— Винаги са я харесвали, а освен това наистина не познава никого тук.

— Тази линия на защита е слаба, но ще трябва да поема нея в петък при отсъствието на каквото и да било алиби, макар все още да се надявам някой да я е видял в събота следобед около времето на убийството и да е готов да даде показания — докато говореше, той прелистваше папката, като че ли търсеше вдъхновение.

— Има едно нещо — започна Найджъл почти неуверено.

Джошуа рязко вдигна поглед. В очите му блесна любопитство.

— Изглежда странно — продължи Найджъл, — че само няколко часа след като Амелия е била повикана при болната си майка миналата събота сутринта, сенатор Ебнър е бил убит и оттогава никой не може да се свърже с нея. Тя сигурно знае какво е станало с Люси. Случаят непрекъснато е отразяван от телевизията и вестниците. Не виждам как може да не е чула. Защо не се появи, дори и сама да предложи подкрепата си на Люси, която в края на краищата бе нейна гостенка в апартамента ѝ? Как така телефонът в къщата на майка ѝ е изключен? Защо никой не знае името на майка ѝ или къде живее, с изключение на факта, че е в Далас? Дали прислужницата ѝ я прикрива?

Джошуа кимна.

— Правим всичко възможно да се свържем с нея, но ако в събота сутринта вече е била напуснала Ню Йорк, тя не ще може да осигури алиби на Люси за събота следобед, нали?

— Ако наистина е напуснала града.

Когато два часа по-късно Найджъл най-накрая си тръгна от офиса на Джошуа, той не се чувстваше по-уверен, отколкото при събуждането си тази сутрин. Върна се печален в „Интерконтинентал“, отново с колата на Джошуа, който му я даде, за да се предпази от преследващите го журналисти. Страхуваше се, че ако Джошуа Голдбърг не измисли нещо, могат да откажат да пуснат Люси под гаранция при явяването в съда в петък сутринта. Дали британският консул би могъл да помогне? Или може би трябва да се свърже с британския посланик във Вашингтон? Налагаше се да направи нещо драстично, в противен случай щеше да излъже Люси, а това никога нямаше да си прости. Като се върна в стаята си, той телефонира на банката си в Англия, за да се увери, че са превели триста хиляди

долара в „Чейс Манхатън Банк“. Джошуа го бе предупредил, че ако Люси бъде пусната под гаранция, ще трябва да плати таксата веднага, още преди да я освободят. Ако не го стори, това щеше да означава, че ще я държат в затвора, докато делото не отиде в съда. Найджъл потрепери при тази мисъл и обзет от паника, набра номера в Лондон.

Амелия се събуди сутринта на погребението на майка си, чувствайки се, за своя собствена изненада, съвсем спокойна и ведра. То щеше да бъде малко и лично, за което тя бе дълбоко благодарна — само няколко стари приятели и съседи на Роуз, както и сестрите, които се бяха грижили за нея през последните ѝ няколко дни. Понякога ѝ липсваха публичността и блясъкът, които бе познавала като голяма звезда в Холивуд, когато всичко, което правеше, казваше и носеше, се съобщаваше и навсякъде я следваха множество фотографии. Но днес тя бе благодарна, че сбогуването е майка ѝ ще мине незабелязано и без да бъде оповестено. Така би желала и Роуз, която винаги бе предпочитала да стои в сянка, макар горда с единствената си дъщеря, която бе толкова ослепителна и в центъра на вниманието.

Много години преди това, когато бащата на Амелия бе починал, Роуз бе купила за себе си съседното място в местното гробище.

— Ще бъдем заедно на небето — бе казала тя на Амелия, напълно убедена, като че ли си бяха запазили апартамент в някой райски хотел. — Но трябва и да лежим един до друг, както беше през четиридесет и седемте години на нашия брак, така че погрижи се да ме погребат до баща ти.

Амелия изпитваше голяма утеха от вярата, че родителите ѝ са отново заедно и че днес тя само ще се погрижи непотребните им земни останки да лежат завинаги заедно под земята. А когато всичко свърши, ще заключи къщата на Роуз и ще замине за няколко дни на някое тихо местенце, за да се отдаде сама на мъката си, преди да се върне в Ню Йорк. Чувстваше се неловко, че бе изоставила Люси Хауърд сама в апартаментата си, единствено на грижите на Бет. Но бе сигурна, че Люси би я разбрала. Тя е толкова състрадателна млада жена. Но може би сигурно вече си е вкъщи в Англия при семейството си. Амелия се закле да ѝ пише следващата седмица, да ѝ каже колко съжالياва и да я покани да ѝ гостува отново следващия път, когато дойде в Ню Йорк.

В този момент пристигна погребалната кола със светлия дъбов ковчег. Изглеждаше толкова малък! Върху капака му нежно трептяха множество бели лилии, а упоителният им парфюм изпълваше въздуха с горчива сладост.

Амелия, облечена в семпъл черен костюм, без грим и бижута и придружена от две от най-старите приятелки на Роуз, се качи в следващата кола. Всякаква мисъл за Люси беше забравена.

Даяна не бе спала две нощи и всички смятаха, че причината бе тревогата ѝ за Люси. В известна степен тя всъщност беше благодарна, че има зад какво да се скрие, защото как иначе щеше да обясни постоянните си сълзи, страдание и очевидна умора?

Съзнаваше, че все още бе в шок от новината, че Найджъл е бисексуален и не знаеше как да се примири с тази ужасна истина. Но рано или късно трябваше или да поиска развод, или да остане при него. Изпитваше най-вече дълбоко чувство на болка и неприемане. Тя го бе разочаровала. Това беше очевидно. Защо иначе би се обърнал към някого друг? И при това мъж. Дори не друга жена. Толкова ѝ бе трудно да го разбере. Имаше ли и други, освен Оливър, чието любовно писмо се бе запечатало завинаги в съзнанието ѝ?

Имаше моменти, когато мъката ѝ за Найджъл и тревогата ѝ за Люси се сблъскаха в ума ѝ и тя се чувстваше така, сякаш главата ѝ ще се взриви и тя ще изпадне в нервна криза. Какво трябваше да направи?

Беше успокоително да знае, че съдбата на дъщеря ѝ е поверена в ръцете на професионален адвокат и че се прави всичко възможно за освобождаването ѝ. Беше благодарна, че Найджъл бе зарязал всичко, за да отиде в Ню Йорк при Люси. Но кой щеше да утеши и да посъветва нея? Не можеше да сподели с никого това, което ѝ бе признал Найджъл. Струваше ѝ се твърде срамно. Какво щяха да кажат хората? Можеше ли да понесе да види съжалението по лицата им, ако стане известно, че собственият ѝ прекрасен съпруг обича да спи с други мъже? А как ще реагира майка ѝ?

Благодарна, че Тили се бе върнала в училище, Даяна бе в плен на най-ужасната мъка, която бе познавала някога.

Ден и нощ умът ѝ се изпълваше със съмнения. Не беше ли задоволявала Найджъл в леглото? Дали бе станала досадна? Не го ли

привличаше вече? Даяна прекарваше нощите, като плачеше на възглавницата си, чувствайки се толкова сломена, сякаш бе останала вдовица. Мъжът, когото бе обичала, си бе отишъл и тя не знаеше какво ще замени взаимната им любов. Поглеждайки назад, осъзна, че през годините връзката им бе станала толкова удобна и уютна, че те почти не правеха секс. Но до този момент това не я безпокоеше. Затова ли той бе имал връзка с Оливър? Защото тя не бе проявявала физически интерес към него? Мислите ѝ я измъчваха отново и отново и тя започна да вярва, че би ѝ било по-лесно, ако Найджъл бе умрял. Поне всички щяха да ѝ съчувстват.

На третата сутрин след заминаването на Найджъл тя слезе в кухнята, чувствайки се болна и нещастна. Майка ѝ седеше на масата и режеше гъби.

— Виждаш ли ги? — весело каза тя. — Станах призори и ги набрах от съседната ливада. Мислех, че по-късно можеш да пожелаеш омлет с гъби.

Без да отговори, Даяна се отпусна тежко на един кухненски стол с подути от плач очи. Сюзън я погледна проникателно.

— Имаш нужда от чаша хубаво горещо кафе. Ще ти направя малко — докато се суетеше из кухнята, тя продължи да говори успокоително: — Знаеш, че не бива да очакваш чудеса. Найджъл и този адвокат ще направят всичко възможно да измъкнат Люси от затвора, но това няма да стане за една нощ.

— Но тя сигурно е доста уплашена — унило каза Даяна, — а вече преживя толкова много. Защо са я арестували за смъртта на някой, когото е срещнала само за кратко?

Сюзън постави съчувствено ръка върху рамото на дъщеря си.

— Зная, скъпа. Животът може да бъде ужасно несправедлив. — Хвърли поглед през прозореца на кухнята към портите, където се мотаеха един телевизионен екип и няколко фотографи и репортери, надявайки се да вземат интервю от Даяна.

— Не забравяй, че и Тили има нужда от теб — продължи Сюзън.

Даяна издуха носа си.

— Нямам желание да правя каквото и да било, докато не науча, че Люси е излязла от затвора — равнодушно каза тя.

Сюзън заговори оживено:

— Стига, скъпа. Тили също е твоя дъщеря и отново ще се върне вкъщи в края на седмицата. През последната година тя бе поставена на заден план и наистина има нужда от малко внимание.

— Америка е толкова далеч — отбеляза Даяна е тих глас.

— Не и ако летиш с „Конкорд“ — сухо отвърна Сюзън.

— Ами ако никой не повярва, че Люси е невинна? Ами ако нарочно са направили да изглежда така, все едно тя го е сторила, и няма начин да докаже, че не е?

— Ами ако Луната наистина е направена от сирене? — тросна се майка ѝ. — А сега спри с предположенията си и изпий това кафе.

Внезапно Даяна избухна в сълзи и зарови лице в ръцете си, като се люлееше напред-назад.

Сюзън я гледа известно време, а после седна срещу нея. Наведе се напред и заговори с мек глас:

— Какво всъщност не е наред, скъпа?

Даяна продължи да плаче, без да отговори.

— Зная, че безумно се безпокоиш за Люси. С всички ни е така. Но има и нещо друго, нали? Какво е то, Даяна? Защо беше толкова объркана през последните няколко дни?

— Няма да разбереш.

— Опитай да ми разкажеш, скъпа. Знаеш ли, разбирам много повече, отколкото можеш да си представиш.

Даяна пое дълбоко дъх, хълцайки, а после изля цялата си душа наведнъж: писмото от Оливър, признанието на Найджъл, собствените ѝ чувства, съмненията ѝ относно бъдещето. Сюзън я слушаше тихо, без да каже нищо, а после се пресегна през масата и хвана ръката на Даяна.

— Скъпа, зная за това от доста време — рече тя, когато Даяна спря да говори.

— Знаела си? — Даяна бе смаяна. — Знаела си — повтори тя. — Защо не ми каза, за бога? Как си могла да криеш от мен подобно нещо?

Гласът на Сюзън бе изпълнен със състрадание:

— Направих го не за да защитя Найджъл, а за да не бъдеш ти нещастна... — гласът ѝ заглъхна и тя сви безпомощно рамене. — И аз намерих това проклето писмо. Не мога да разбера защо Найджъл го е държал между документите си, освен ако не е бил забравил за него. Предполагам, че съм се надявала никога да не научиш.

Даяна взе кърпата за чай, която лежеше на кухненската маса, и изтри очите си.

— Не зная какво да правя.

— Всичко зависи от това колко го обичаш.

— Но какво не е наред с мен? Защо не съм му била достатъчна?
— изплака тя.

— Чуй ме — настоятелно каза Сюзън. — Достатъчна си му. Ти си му съпруга, майка на децата му. Грижиш се за него и го храниш. Той е голям късметлия и съм убедена, че го знае. Но това е нещо съвсем отделно от теб. Все едно да кажеш, че някой обича най-много шоколад, но понякога предпочита сладолед — добави тя, като че ли говореше на дете.

Даяна поклати глава.

— Толкова ме е страх, мамо. Нямах абсолютно никаква представа, че той се интересува от други мъже, а има и още нещо, което ме ужасява.

— Какво е то?

— Този мъж — Оливър — телефонираше на Найджъл миналия ден, за да му каже, че е серопозитивен. Найджъл си е направил тест, но резултатите ще са готови след седмици, а сега той замина за Щатите, така че не зная кога ще разбере — хвърли на майка си изтерзан поглед.
— Какво ще стане, ако Найджъл се е заразил?

Лицето на Сюзън бе въплъщение на самообладание и спокойствие.

— Трябва да те попитам, Даяна, кога за последен път спа с Найджъл?

Настъпи дълго мълчание, после Даяна проплака:

— Беше толкова отдавна, че дори не си спомням. Именно това ме безпокои. Очевидно се е отегчил от мен и затова е намерил утеха при... при... — не можа да продължи.

— Ако се е бил отегчил от теб, щеше да отиде при друга жена — твърдо каза Сюзън. — Това е нещо различно, скъпа. И не е заплахата за теб. Опитай се да го разбереш за твое собствено добро. Поне можем да изключим възможността да си заразена е вируса на СПИН. Следващия път, когато говориш с него по телефона, напомни му да вземе резултатите и да те уведоми какви са.

— Не мога да повярвам, че това се случва, мамо.

— Случва се на много повече жени, отколкото си представяш — отбеляза Сюзън. — Ти не си единствената, която открива, че е омъжена за бисексуален. Не, че е някаква утеха за теб в момента — сухо добави тя.

— Шокирана съм. Това е последното нещо на земята, което бих си помислила, че Найджъл ще направи. И не мога да не се чувствам ужасно измамена.

— По-измамена, отколкото ако бе имал любовна връзка с друга жена?

— Не зная — Даяна се втрени навън през кухненския прозорец, гледайки градината през пелена от сълзи. — Мислех, че сме толкова съвършена двойка.

— Това не бива да прави връзката ви по-малко съвършена. Досега си познавала само част от Найджъл. Сега имаш възможност да опознаеш човека като цяло, а това евентуално може да ви сближи още повече.

— Мислиш ли? Точно сега се чувствам толкова обезверена. Непрекъснато се питам как можа да го направи.

— Предполагам, че и той си е задавал същия въпрос милион пъти — Сюзън стана да сложи отново чайника. — Това не го прави по-малко мъж, Даяна.

— Дали е така? — тя, изглежда, се съмняваше. — Винаги съм мислила...

— Времената са се променили — оживено каза Сюзън. — Когато бях млада, хомосексуализмът беше престъпление, за което пращаха мъжете в затвор. В днешно време има по-голямо разбиране и осъзнаване, че ако за нас с теб е невъзможно да си легнем с някой от същия пол, за други това е напълно естествено. За човек като Найджъл, който има влечение и към двата пола, може би е още по-трудно. Но ако го обичаш достатъчно, ще се справиш.

— Ами ако е серопозитивен? — прошепна Даяна.

— Тогава и с това ще се справиш.

— О, господи! — тя зарови лице в ръцете си. — Не мисля, че съм достатъчно смела. Не смятам, че ще мога да се справя.

Сюзън отиде и обгърна с ръце прегърбените рамене на дъщеря си.

— Господ никога не ти изпраща повече, отколкото си в състояние да понесеш — енергично каза тя. — В миналото не ти се е налагало да бъдеш смела, но можеш да се справиш. И ще се справиш. Междувременно трябва да мислиш за Люси. И за Тили. Сега е твой ред да бъдеш силна, скъпа, ако смяташ да запазиш това семейство цяло.

Даяна седеше замаяна и мълчалива, без да каже нищо. Сюзън отново заговори:

— Найджъл не знае, че съм намерила писмото от Оливър и мисля, че трябва да оставим нещата така, а ти?

Беше четвъртък сутринта. Утре по това време, мислеше си Люси, докато седеше на леглото, може да е излязла оттук завинаги, освободена под гаранция от баща си. И дори да няма възможност да се върне в Англия, поне ще бъде свободна. Да може да излиза и да се разхожда. Да поспи спокойно. Последните три ноци бяха кошмарни заради новите арестанти — бяха пияници, просяци, разбойници и скитници, всичките шумни, заловени на място, като част от новата философия против престъпността, според която чрез прочистване на улиците от дребни престъпници броят на големите престъпления ще спадне. Спомни си как един от гостите на Амелия на коктейла миналата седмица — нима беше едва миналата седмица? — отбеляза гордо колко безопасен бе станал Ню Йорк в резултат на масивната прочистваща кампания, предприета от главния комисар на Нюйоркското полицейско управление.

„Това беше един от двадесетте най-опасни града в Съединените щати — беше обяснил възрастният мъж на групата около него. — А знаете ли сега на кое място е? На сто тридесет и шесто! Какво ще кажете? Комисарят стегна всички полицаи, несъгласни с политиката му относно художниците, които покриваха метрото със своите цапаници, и това свърши работа! Мирните граждани могат безопасно да се разхождат по улиците. Туризмът се разрасна. Нивото на престъпността спадна. Сърцевината на «Голямата ябълка» вече не е гнила.“

Тогава Люси се бе запитала кой беше този мъж и не се учуди, като чу от друг гост, че той ще се кандидатира за кмет на следващите избори.

Въпреки че беше изморена и жадуваше за сън, тя се чувстваше прекалено напрегната, за да се отпусне. Тялото ѝ беше схванато, нервите ѝ се опъваха при най-малкото нещо. Повечето време я болеше глава, а когато успяваше да се унесе — благословено, макар и кратко бягство от действителността, — тя скоро пак се събуждаше и кошмарът на ситуацията, в която бе изпаднала, я връхлиташе отново, за да я погълне безпокойството. Най-лошо от всичко бе безсилието ѝ да убеди, когото и да било, освен Джошуа Голдбърг и естествено баща си, че е невинна. Майк Паулинг отново я бе разпитвал вчера следобед, след като Найджъл си тръгна, и бе останал враждебно циничен и невярващ, когато се опита да я накара да признае, че е виновна, а тя се закле, че не е. През целия ѝ живот никой не я бе обвинявал, че лъже, нито я бе смятал за лъжкия. Родителите ѝ бяха внушили на нея и на Тили колко жизненоважно е да казваш истината и бяха отишли дотам, че намаляваха наказанието за някоя детинска постъпка, ако тя и сестра ѝ си признаеха всичко веднага. Да казва истината и да ѝ вярват бе толкова присъщо за живота ѝ, колкото и дишането.

Нямаше и с какво да се занимава, докато часовете се влачеха непоносимо бавно. Нямаше вестници, списания или книги за четене. Нищо, което да разсее и ангажира ума ѝ, освен мислените предизвикателства, които си поставяше, като например опита да си спомни от поемата на Тенисън „Дамата от Шелот“. По-голямата част от този ден, четвъртият в централното затворническо отделение, тя изпитваше желание да вика и крещи, да рита по вратата на килията си, гневейки се срещу онези, които така несправедливо я държаха затворена. Но не го стори, защото я бяха възпитали да бъде въздържана. Ала ако не я освободят след явяването ѝ в съда, не беше сигурна как ще издържи и миг повече.

— Къде е открита тази бележка? — попита Майк Паулинг. Бяха му донесли пластмасова торба с разни неща, пропуснати при огледа в апартамента на Арнолд Ебнър, и той беше бесен, че не я бе получил по-рано. Между личните вещи беше златна запалка, няколко сметки от ресторанти, екземпляри от „Нюйоркър“ и „Пентхаус“ и скъсаните и смачкани останки от писмо, написано на машина.

— Под леглото — в гласа на Шели Лий се четеше пренебрежение. — Какво значение има? Тя разобличава Люси Хауърд веднъж завинаги, нали? Това е заплаха със смърт, не е ли така?

Майк разстла смачкания лист хартия, долната част на който липсваше.

„Не мисли, че всичко е приключило. Ще разбереш, че това е най-голямата грешка в живота ти и ще се погрижа да си платиш за стореното.“

— Ето на! — сприхаво каза Шели, когато Майк я прочете. — Сега наистина я пипна.

Той я погледна студено:

— Но не е подписана.

Останал сам в апартамента си на Парк Авеню, Джошуа Голдбърг си наля чаша вино и се опита да се отпусне. Беше свикнал да бъде сам, откакто Мара го напусна предишната година, като взе със себе си двете им малки дъщери, но тази вечер се чувстваше неспокоен. Мислите му се връщаха отново и отново към Люси Хауърд. Знаеше, че е невинна. Би заложил живота си, че е така. Но как се бе оказала в това положение? Беше англичанка, току-що пристигнала в Ню Йорк, и се бе срещнала само за момент със сенатор Ебнър, известен сред някои кръгове като непоправим женкар. Но каква беше връзката? Кой искаше да го отстрани от пътя си? И защо бяха избрали Люси за изкупителна жертва?

Джошуа се разходи из всекидневната с чаша в ръка, опитвайки се да разреши една загадка, в която, изглежда, нямаше за какво да се залови. През цялото време на преден план в ума му изпъкваше споменът за изящното лице на Люси, разтревожените ѝ бадемови очи, слабите ѝ ръце, непрекъснато отмятащи зад ушите дългата черна коса, когато тя отчаяно се навеждаше напред, за да го накара да разбере, че обвиненията срещу нея са напълно фалшиви. През цялата си практика той никога не се бе ангажирал емоционално с клиент. Това беше нещо, което просто не се правеше. То бе непрофесионално, объркващо и

също такава табу за ума му като възможността лекар да се влюби в пациентка. И все пак не можеше да пропъди Люси Хауърд от ума си и знаеше, че се заблуждава, като си мисли, че обзелата го мания се дължи на сложността на случая. Случаят нямаше нищо общо с това. Той бе измъквал клиенти и от по-заплетени ситуации от тази. Именно Люси, с нейната вълнуваща смесица от сила и уязвимост, го бе пленила още от мига, в който я бе видял. Изглеждаше на много повече от двадесет и две години, но това може би се дължеше на страданията, които бе понесла след катастрофата. Каквото и да беше, тя винаги присъстваше там, изпълвайки всяко ъгълче от ума му през последните два дни, карайки го да се чувства необичайно покровителствен. Някъде под лъжичката си усещаше странно чувство, почти болезнена нежност.

Вече беше късно и той знаеше, че трябва да поспи малко, тъй като искаше да е свеж сутринта за явяването в съда. Но се забави още известно време до прозореца във всекидневната. Гледаше блещукация град и си представяше, че Люси изпитва същите чувства към него. Виждаше Люси гола в обятията си, устните ѝ бяха меки и нежни под неговите. Тя крещеше от удоволствие, а той ѝ се бе отдал с цялата си страст.

За момент Джошуа се наведе напред и притисна чело в хладното стъкло на прозореца, изпитвайки болка от празнотата в живота си. Може би беше просто самотен и в действителност изобщо не бе влюбен. Горещо се надяваше, че именно такъв е случаят. Когато Мара го напусна, защото бракът им се бе превърнал в една измама, той бе проявил учудващо равнодушие и от този ден нататък изобщо не се бе замислял, че е останал отново сам. В края на краищата имаше много приятели, както и работата си, и почти не знаеше какво означава самота. До този момент.

Найджъл погледна подноса със закуската, която бе поръчал от румсървиса, и почувства гадене. Тъй като денят се очертаваше да бъде дълъг и напрегнат, бе поискал да му донесат яйца и кренвирши, плодов сок, препечени филийки и кафе, но сега се чувстваше твърде неспокоен и изпълнен с предчувствия, за да хапне нещо. Не беше спал изобщо и бе толкова напрегнат, че ръцете му бяха започнали да

треперят. Мина му през ум, че ако той се чувства толкова притеснен, какво ли, по дяволите, изпитва Люси?

Джошуа Голдбърг му бе казал да бъде в съдебната зала към десет часа. Сега беше едва седем и половина. Какво щеше да прави междуременно? Щеше да му отнеме само половин час да прекоси града с такси по това време сутринта, така че какво щеше да прави през следващите два часа?

От цялото си сърце желаше сега Даяна да беше с него. Заля го самота като студена приливна вълна. Беше ли я изгубил? И какви, за бога, щяха да бъдат резултатите от кръвния му тест, които трябваше да излязат всеки момент? Изпълнен с отчаяние и започналата да го обзема паника, той прекоси стаята още веднъж, а после включи телевизора. Каквото и да е, само да отвлече вниманието му. Колкото по-банална бе програмата, толкова по-добре.

Като се застави да опита кафето и филийка препечен хляб, той седна на ръба на леглото и се загледа в един анимационен филм, желайки да може да открадне още няколко часа сън. През нощта бе лежал буден, тревожен и неспокоен, като се опитваше да си намери удобно място, до момента, в който непоносимото безпокойство го бе принудило да стане и да се заразхожда нагоре-надолу из стаята, а после да се надвеси над прозореца и да гледа уличното движение долу. Само съзнанието, че човешкият ум и тяло не можеха да издържат дълго на това напрежение, го възпираше да не полудее. Знаеше, че рано или късно, каквото и да се случеше, щеше да го завладее едно приятно чувство на емоционална вцепененост и само му се искаше това да стане по-скоро.

Кафето беше горчиво, но той упорито продължи да го пие, мислите му приличаха на объркана паяжина, в един момент мислеше за Даяна и как се чувства тя, в следващия се съсредоточаваше върху Люси, сама и уплашена в килията си. Може би трябва да се освежи в банята. „Ами ако не пуснат Люси под гаранция?“ Разви кранчетата и водата плисна силно във ваната. „Ами ако Джошуа не може да докаже невинността й?“ Найджъл чу през рева на водата телефона до леглото да звъни. Спусна се обратно в спалнята и сграбчи слушалката.

— Ало?

Беше Джошуа Голдбърг, гласът му бе успокояващ.

— Обаждам се просто да проверя дали сте готов за десет часа.

— Ще бъда там навреме.

— Съдът е много препълнен тази сутрин. Може дълго да чакаме да предявят обвинението срещу Люси, така че не се безпокойте. Ще бъда там, а после ще поговорим.

Найджъл усети как сърцето му подскочи, а стомахът му нервно се сви. Беше му трудно да повярва, че всичко това става в действителност.

— Предполагам, че ще можем да вземем Люси с нас, когато приключим?

— Нека първо се явим в съда. После можем да подредим всичко.

Дали Найджъл си въобразяваше, или гласът на Джошуа наистина звучеше презрително? Дори хладно? Обзе го страх. Объркало ли се бе нещо?

— Какво има да подреждаме? — попита той по-рязко, отколкото бе възнамерявал.

— Вижте, ще се срещнем в съда. Сега трябва да тръгвам — каза Джошуа.

Когато Найджъл затвори, ръцете му трепереха. Изгълта остатъка от кафето си, което вече бе изстинало.

— О, господи! — промълви шепнешком, като се върна в банята. През целия си живот не се бе чувствал толкова зле. Стомахът му беше разстроен, сърцето му биеше тежко и той се почуди как ще изкара следващите няколко часа.

Люси влезе в съдебната зала, охранявана от двете страни. Найджъл видя с болка, че лицето ѝ бе восъчнобяло, а под хлътналите ѝ очи имаше дълбоки сини сенки. Бяха ѝ позволили да облече костюма, с който беше при арестуването си: тъмнозелена пола и подходящо сако, които подчертаваха черната ѝ коса и я правеха да изглежда богата, изискана и по-възрастна за годините си. На разстояние двадесет и пет стъпки Найджъл не би я разpoznал. Спомни си колко смаян бе, когато я видя за първи път по телевизията. Само като беше близо до нея, гледаше очите ѝ и слушаше гласа ѝ, той бе сигурен, че тя е дъщерята, която бе обичал в продължение на двадесет и две години. „Това сигурно е случай на сгрешена самоличност“ — помисли си той. Започна да пише бързо отзад на бележника си, после откъсна листа,

наведе се напред и го подаде на Джошуа Голдбърг, който наблюдаваше Люси с безстрастно изражение.

„Тя изглеждаше по друг начин преди операциите — беше написал Найджъл. — Не можете ли да използвате това при защитата й?“

Тази мисъл, недооформена, но представляваща със сигурност предположение, продължи да го безпокои през следващите няколко минути от съдебната процедура. Сигурно това беше обяснението за цялата тази странна работа. В ума му вече се бе загнездило убеждението, че ако Люси все още изглеждаше, както преди катастрофата, нищо такова нямаше да се случи. Той знаеше, че в това няма смисъл, но не можеше да изхвърли от главата си идеята, че тази бе необяснимата връзка, която бе завела полицията при нея, вместо при истинския убиец. Напрегнато наблюдаваше Джошуа, който прочете бележката и я постави върху документите пред себе си. Найджъл се молеше за един окуражителен поглед, едно кимване от адвоката, което да покаже, че намира теорията на Найджъл за най-вероятното обяснение, но не последва нищо. Някой говореше нещо. Неспokoен, Найджъл се опита да събере мислите си и да се съсредоточи върху онова, което става, очите му се стрелкаха от неподвижното лице на Люси към съдията, след това към Джошуа... После дойде шокът, върховният, спиращ сърцето момент на ужас, падането на емоционалната гилотина, която пресече всякакво чувство, когато съдията заговори.

— Не се пуска под гаранция. Ще бъде насрочено предварително изслушване след три седмици — настъпи пауза, толкова кратка, че Найджъл дори не можа да си поеме дъх, и последваха думите: — Следващият случай, моля.

„Не се пуска под гаранция.“

Със сковано от ужас лице Люси бе отведена от двамата пазачи.

Найджъл стана бавно, като че ли беше старец, и последва Джошуа навън от съдебната зала. Имаше чувството, че върви в захарен сироп, стигащ чак до кръста му. Беше немислимо. Твърде ужасяващо,

за да го възприеме. Светът се бе побъркал и Люси бе жертвата на тази лудост. Когато стигнаха фойето, Найджъл сграбчи ръката на Джошуа.

— Защо не я пуснаха под гаранция? — задъхано рече той.

Погледът на Джошуа беше мрачен, устните — стиснати, а очите му блестяха опасно.

— И аз бих искал да зная, но ще разбера — отвърна той с дрезгав глас. В този момент съзря Майк Паулинг, който излизаше от съдебната зала с подобно мрачно изражение. Двамата мъже не казаха нищо, но погледите, които си размениха, бяха взривоопасни.

Върнала се в полицейския участък на Мидтаун Саут, детектив Шели Лий се почувства добре. Утринта бе преминала добре, фактът, че Люси Хауърд не бе пусната под гаранция, я накара да мисли, че на процеса щяха да я признаят за виновна и тя щеше да получи доживотна присъда. Що се отнасяше до Шели, никой съдебни заседатели в света нямаше да пуснат Люси на свобода. Доказателството беше прекалено изобличаващо, прекалено неоспоримо. Особено когато излезеше на бял свят, а това несъмнено щеше да стане, независимо от опитите на Белия дом да потули нещата, че сенатор Арнолд Ебнър бе стар развратник, който през последните седем години бе държал тайно апартамент в „Саутгейт Тауър“ и бе отсядал там винаги когато е можел да се измъкне от Вашингтон и от жена си.

Шели си помисли с горчивина, че Майк беше толкова зашеметен от Люси Хауърд, че тайно се бе надявал да я пуснат под гаранция. На какво, по дяволите, си играеше той? Беше началник на свой собствен криминален екип и трябваше да се старае виновните да бъдат осъдени, а не да говори за „недостатъчно доказателства“.

Имаше достатъчно доказателства. Бедата беше, че Майк просто не искаше да го признае. Шели се тръшна гневно зад бюрото си и се втренчи с невиждащи от ревност очи в оживената стая, където непрекъснато звъняха факсове и телефони и кипеше неспирна дейност. За бога, защо такива малки уличници като Люси Хауърд винаги привличаха мъжете? Само трябваше да се усмихнат, да погледнат трогателно и да кръстосат крака — и мъжете започваха да се умилкват. Бе мислила, че Майк е над този вид младежко поведение, но очевидно не беше така. Огорчението на Шели се превърна във вътрешна болка,

на моменти тя се мразеше за това, че не е красива, сексапилна и привлекателна за мъжете.

В този момент в стаята влезе Майк. Той се запъти към бюрото ѝ е потресено изражение.

— Чакаше ме съобщение, когато се върнах от съда — обяви той. От изражението му тя не можеше да бъде сигурна дали той беше доволен или не. Майк постави пред нея факс. — Погледни това.

Беше от полицията в Маями. Мръщейки се, Шели го прочете два пъти.

— Интересно, а? — отбеляза Майк.

Шели вдигна поглед към него, по лицето ѝ бе изписано недоверие. Изглеждаше невероятно, но полицията в Маями твърдеше, че в резултат на непрекъснатото повтаряне по телевизията миналата неделя и понеделник на запис със заподозряната, която напуска „Саутгейт Тауър“ след убийството на сенатор Арнолд Ебнър, са арестували двадесет и седем годишна жена, на име Тамсин Фрейзър, която отговаря точно на описанието.

— Господи! — изпъшка Шели. — Това не може да бъде вярно. Видял ли си снимка на лицето на заподозряната, която са хванали?

— Ето ти го — нехайно каза Майк, като пусна друг факс на бюрото ѝ.

Шели го сграбчи и го вдигна. Тя се озова лице в лице със снимка на Люси Хауърд.

Миранда Бюмон се втренчи в снимката на първа страница на „Дейли експрес“, умът ѝ отказваше да повярва на онова, което виждаха очите ѝ. Люси Хауърд? Със сигурност не можеше да бъде същата Люси Хауърд, за която синът ѝ бе сгоден. Как, по дяволите, дори и най-добрият пластичен хирург в света можеше да превърне умерено хубаво момиче — по един съвсем английски начин, презрително си помисли Миранда, в изумително красива млада жена?

Миранда току-що се бе върнала с Роджър след три седмици на Мавриций и това беше първият вестник, който виждаше от много време насам. Смаяна, тя прочете отново съобщението за убийството на сенатора, как на Люси ѝ било отказано да бъде пусната под гаранция и я държали в нюйоркски затвор. Заше метена, Миранда подаде вестника

на Роджър, който лежеше на леглото ѝ и се любуваше на силния си слънчев загар.

— Погледни това! Господи, Питър имаше късмет да се отърве, нали? Винаги съм знаела, че има нещо странно в това момиче... но да извърши убийство! Сигурно е имала любовна връзка с този мъж! — доволно възкликна тя.

Роджър прочете материала и каза меко:

— Все още не е осъдена. Може да няма нищо общо с това.

— О, не говори глупости. Разбира се, че тя го е направила. В статията се казва, че е видяна да напуска сградата, където той е живеел — сърдито отвърна Миранда. — Обзалагам се, че се е надявала да се омъжи за него.

— Е, тя със сигурност сега е много красива — отбеляза Роджър, изучавайки снимката на Люси. — Предполагам, че с това лице може да има всеки, когото поиска.

Миранда рязко стана и отиде до тоалетната масичка. Наистина бе порботила върху тена си на Мавриций и бе бягала по брега всяка сутрин, докато Роджър спеше. В резултат на това тялото ѝ беше в страхотна форма, ръцете и бедрата ѝ бяха стегнати, коремът ѝ бе станал плосък. Но лицето ѝ беше старо, старо, старо в сравнение с тази проклета Люси Хауърд. Доктор Кейло бе свършил фантастична работа върху това обикновено дребно създание, помисли си Миранда, като се взираше в малкото си огледало. Чувството ѝ на мъка и ревност нарасна, подсилено от вече познатия страх, че скоро дори Роджър няма да иска да се навърта наоколо, независимо от ресторантите, екскурзиите в чужбина и дрехите, които му купува. Няма какво да се прави. Трябва да се запише в клиниката „Кейло“ и да възстанови лицето си. Независимо от това колко струва. Съпругът ѝ бе оставил няколко ценни картини, които бе заръчал после да се предадат на Питър, но той може да мине и без тях. Тя има нужда да изглежда млада и желана, ако иска да бъде щастлива. Няма друг начин.

Миранда се изправи, вдигна вестника от леглото и го захвърли на пода с лицето надолу. Погледна Роджър с очи, в които се четеше обещание.

— Какво ще кажеш да отпразнуваме завръщането ни вкъщи с малко шампанско? — предложи тя с дрезгав глас и прокара покритата си със сини вени ръка по бедрото му. — Мислех си, че можем да

отидем до Америка следващия път. Скоро ще се наложи да замина за там по работа, но ти можеш да дойдеш с мен, нали, скъпи? Какво ще кажеш да прекараме няколко седмици в Холивуд? Ще бъде забавно, нали?

Роджър не отговори. Той се бе втренчил в захвърления вестник. Беше му доставило удоволствие да гледа прекрасното лице на Люси Хауърд и си мислеше какъв глупак беше Питър да развали годежа им.

В Ийстли Манър беше късен следобед и Даяна чакаше да научи резултата от явяването на Люси в съда, докато седеше във всекидневната и разчистваше бюрото си. Тили, която се бе върнала вкъщи за средата на срока, се бе излегнала в цял ръст на канапето и четеше списание с хладнокръвното влудяващо спокойствие на тийнейджър, като че ли всеки ден се случваше някой от семейството да бъде обвинен в убийство.

— Чудя се кога ще позвъни татко ти — отбеляза Даяна, хвърляйки поглед на позлатения часовник, които си тиктакаше невъзмутимо на полицата над камината. Беше почти пет часът. Предвид разликата във времето, Найджъл трябваше вече всеки момент да звъне с новини, помисли си тя.

— Успокой се, мамо — каза Тили. — Няма начин да не пуснат Люси под гаранция. Обзалагам се, че делото ще бъде спряно! Няма да се учудя, ако татко и Люси се върнат вкъщи утре.

— Права си. Няма ли да е чудесно? Благодаря на Бога, че татко ти намери блестящ адвокат да представлява Люси.

Леко изненадана, Тили вдигна поглед към майка си. Отдавна не я бе чувала да говори така положително.

Даяна, която късаше стари писма, коледни картички и списъци за пазаруване, смачкани рецепти и готварски предложения, изрязани от вестниците, прашни пощенски марки, подгънати и орфани етикети и гаранции за кухненско оборудване отпреди десет години, намираше работата по разчистването на безпорядъка от миналото много терапевтична. Беше като да омете паяжините от ума си, макар да съзнаваше, че ще се наложи да направи много повече от това да разчисти малките чекмеджета и прегради на бюрото си, но все пак бе някакво начало. И когато кошчето за боклук в краката ѝ се препълни и

разпиля по килима, тя се почувства по-спокойна, почти очистена от ужасяващото чувство на отчаяние, което бе заплашвало да я завладее през последните няколко дни. Трябва да се научи да приема реалния живот, вместо да живее в измисления от нея наивен свят. Ще бъде трудно. Нищо не бе такова, каквото си го бе представяла. Но ако само успее да се възползва по най-добрия начин от онова, което бе останало, вероятно нещо може да се спаси.

В този момент Сюзън подаде глава иззад вратата, прекъсвайки мислите ѝ:

— Току-що сложих на масата в кухнята пай с месо за вечеря. Има ли някакви новини?

— Нищо — поклати глава Даяна.

— Но всичко ще бъде наред, бабо. Зная го — каза Тили и стана от мястото, където лежеше, протягайки дългите си ръце над главата. — Люси не е направила нищо лошо, така че всичко трябва да е наред.

Сюзън обви с ръце раменете на Тили и целуна стегнатата ѝ млада буза.

— Разбира се, че ще бъде така, агънцето ми — каза тя, възхищавайки се на вярата на младите хора.

— Да направя ли малко чай? — неочаквано предложи Тили.

— Ще бъде чудесно, скъпа — рече Даяна с благодарност.

— Ще намериш любимия си лимонов пандишпан в голямата синя метална кутия — извика Сюзън след нея, когато тя заподскача към кухнята. — Направих го тази сутрин, така че е съвсем пресен.

Останали сами, Даяна и Сюзън си размениха разбиращи погледи.

— Тили полага решителни усилия да запази хладнокръвие, както би се изразила тя — отбеляза Даяна с тих глас.

— Ти също — меко отвърна Сюзън. — Как се чувстваш?

— Ще оцелея — кисело се усмихна тя. — Животът е безмилостен, нали? А и да си родител е твърде задължаващо. Тъкмо когато си мислиш, че децата ти са порасли и водят свой собствен живот, откриваш, че имат нужда от теб повече от всякога.

— Да си родител е задължение от момента на тяхното раждане, докато умреш. То никога не свършва. Децата ти винаги имат нужда от теб, независимо колко са възрастни, и ти винаги трябва да си на тяхно разположение.

— Като теб, мамо. Не зная какво бих правила без теб.

— Какво бих правила аз без всички вас? — оживено каза Сюзън.
— Да се уча да играя бридж? Да ръководя местния женски институт?
Люси и Тили също така ме поддържат и млада. А след време това ще
се отнася и за техните деца, надявам се.

Няколко минути по-късно телефонът иззвъня, Даяна скочи на
крака и се спусна в хола да го вдигне. Беше Найджъл.

— Как мина? — попита тя направо.

Тили изхвъркна от кухнята и застана до Даяна, наблюдавайки
лицето ѝ с безпокойство.

— Какво става? — прошепна тя.

Лицето на Даяна беше побеляло.

— Не са пуснали Люси под гаранция — предаде тя, като
продължи да слуша какво ѝ говореше Найджъл.

— О, по дяволите! — възкликна Тили и избухна в сълзи. —
Какво ще стане сега?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шели Лий се взираше във факса, невярваща на очите си.

— Това сигурно е шега — разгорещено каза тя.

— Не мисля, че е така — отвърна Майк Паулинг с весела усмивка. Знаеше, че тя изпитва лична омраза към Люси Хауърд, както винаги, когато някоя жена беше красива, стройна и сексапилна. С жълтеникава кожа, наднормено тегло и четинеста светлоруса коса, той понякога се чудеше дали Шели нарочно не се старае да изглежда възможно най-грозна. Колко по-лесно беше да си мислиш: *Разбира се, мъжете не ме поглеждат, защото аз съзнателно не полагам усилия да бъда привлекателна* — отколкото да се стараеш да изглеждаш добре, а после да бъдеш пренебрегвана.

— Дай да я разгледам по-подробно — каза той, без да обръща внимание на разочарованието ѝ, и отново взе факса.

— Двадесет и седем годишна — зачете той на глас. — Притежава бутик в Маями. Неомъжена. Отговаря точно на описанието. Ще трябва да ги накарам да ми изпратят повече подробности.

— Обзалагам се, че е просто съвпадение — измърмори Шели. — Всички тези бляскави кучки изглеждат еднакво. Всички те копират холивудските филмови звезди и накрая изглеждат така, като че ли са излезли от един калъп. Ще я доведат ли в Ню Йорк, за да ѝ предявят обвинение?

Майк сви рамене.

— Когато това се разчуе, наистина ще стане най-голямата новина в града, нали? — каза Шели със зловна усмивка. — Сега в прес канцеларията на Белия дом ще направят всичко възможно да изкарат, че е било политическо убийство. Колко жени, за бога, са посещавали Арнолд Ебнър в тайния му апартамент?

— Десетки — отвърна Майк, слушайки само наполовина. *Ако тази жена, Тамсин Фрейзър, беше друга заподозряна, това със сигурност щеше да охлади страстите около Люси Хауърд*, помисли си той, съзнавайки тайно, че много искаше да се случи именно това.

Дълбоко в себе си той не бе вярвал, че Люси е извършила престъпление. Съдейки по опита си, тя просто не беше този тип... Макар че това можеше да бъде погрешна посока за разсъждение. Както и да изпитва увлечение към заподозряна. А бедата беше в това, че Люси не му излизаше от ума. Събуждаше се с мисълта за тези невероятни очи и сексапилни устни. Заспиваше с фантазии за гърдите ѝ и какво би било да се люби с нея. „Господ да ми е на помощ“ — помисли си той, като се върна на бюрото си, само при мисълта за нея получаваше ерекция. Но тогава? Такова ли въздействие бе имала и върху Арнолд Ебнър? Мисълта не му се стори приятна.

Уморена от стреса, който бе преживяла при явяването в съда, Люси спа непробудно цялата петъчна нощ от момента, в който главата ѝ докосна възглавницата, до шест часа на следващата сутрин, когато я събуди шумът от другите задържани. Тя си спомни какво се бе случило и шокът и разочарованието от предишния ден я връхлетяха отново, изтласквайки я до ръба на безсилието и отчаянието. Какво правеше Джошуа Голдбърг, за бога? А баща ѝ? Бяха дошли да я видят за кратко, когато тя напусна съда, но въпреки обичайните уверения, че правят всичко възможно, за да я освободят, тя все още беше тук и ѝ бяха казали, че по-късно същия ден ще я преместят в редовен затвор да чака предварителното изслушване. Кошмарът никога ли нямаше да свърши?

Часовете се нижеха един след друг, без никой да я доближи, освен надзирателя с храната, и никой не ѝ казваше нищо. Бяха я оставили да се мъчи сама в нещастие си, отчаяно желаеща да изкрещи, че е невинна, че никога не е била в „Саутгейт Тауър“, че е срещнала сенатора само за малко на приема у Амелия. Отново и отново в главата ѝ непрекъснато се повтаряха събитията от последната събота... „Днес става една седмица!“ — помисли си Люси ужасена, че бе минала цяла седмица. Върна се назад до момента, в който бе станала, бе взела душ и се бе облякла в червения си костюм, за да отиде да разгледа забележителностите, а после се бе прибрала по средата на следобеда. Отново и отново проследи в главата си всичко, което бе правила, местата, които бе посетила, като се напрягаше да се сети за някакъв определен случай, когато някой би могъл да си спомни,

че я е видял. Бедата беше там, че като я арестуваха, тя бе толкова шокирана, че бе забравила да вземе ръчната си чанта със себе си.

Може би имаше нещо в чантата ѝ... и тогава с нарастващо вълнение тя си спомни, че бе пъкнала в чантата си бележка за шал, който бе купила за майка си на Пето Авеню в събота следобед. Когато работеше в „Сити Рейдио“, бе свикнала да пази всички разписки, тъй като те възстановяваха всякакви направени от нея разходи по време на проучване на проект. Този път това просто можеше да я спаси. На бележката щеше да има дата, но което бе по-важно, тя също щеше да осигури доказателство за времето на покупката.

Люси скочи на крака и започна да крачи из малката килия, като мачкаше и триеше ръце в безсилието си да направи каквото и да било. Къде, по дяволите, беше баща ѝ сега, когато отчаяно имаше нужда от него? И защо не се бе сетила за тази бележка преди? Тя можеше да се окаже абсолютното доказателство, от което се нуждаеше. О, господи, трябваше да изпрати съобщение на Джошуа Голдбърг... Но къде беше той? Ядосана, тя се чудеше защо, за бога, не се бе сетил за пазаруването ѝ като алиби. Без съмнение той струваше на баща ѝ цяло състояние. Защо, по дяволите, тогава не направеше нещо? Нададе сподавен вик на ярост, без да се интересува дали някой от надзирателите ще притича. „Какво правя тук? — разгневи се тя, обзета от тиха ярост. — Как се осмеляват да ме затварят по скалпено обвинение, когато нямам нищо общо със смъртта на този мъж?“ Внезапно гневът ѝ преля.

— Искам да говоря с някого! — извика тя високо през решетката на вратата си. — Искам веднага да говоря с някого!

Найджъл внезапно се събуди и веднага си спомни, че вчера не бяха пуснали Люси под гаранция, а днес щяха да бъдат готови резултатите от кръвния му тест. Лежа известно време неподвижен, обхванат от мъка и стиснал очи. В бледата светлина на нюйоркската зора Найджъл се взря в часовника до леглото си. Шест часът бе прекалено рано, за да направи нещо да помогне на Люси, но в Лондон беше единадесет часът. Не толкова рано, за да не позвъни на клиниката по СПИН. С треперещи ръце се пресегна за тефтерчето си с

телефоните и погледна номера. По-добре да приключи и да научи най-лошото... или най-доброто, мрачно си помисли той.

Измина цяла вечност, преди някой да отговори, и той се опита да се подготви за лоши новини. Но как реагира човек, когато му подписват смъртната присъда? За момент главата му се замая при мисълта за Даяна и дъщерите му. Как щеше да им каже? Как те щяха да понесат такава новина?

— Клиниката „Уорфсайд“, с какво мога да ви помогна?

Той стисна здраво слушалката.

— Обаждам се да разбера резултатите от кръвния ми тест, правих си тест за СПИН преди три седмици — измънка той. — Името ми е Хауърд. Найджъл Хауърд.

— Един момент — гласът на жената беше приятен и весел.

Стори му се, че изминаха хиляда години, докато чакаше сред тишината на хотелската си стая. После чу щракане.

— Ало, господин Хауърд?

— Да.

— Имам резултатите от анализите...

— Да?

— Отрицателни са.

— Сигурна ли сте? — настоятелно попита той. Възможността за отменяне на присъдата му се стори твърде голяма, за да я приеме. Макар че двамата с Оливър бяха правили винаги безопасен секс, той не беше сто процента уверен, че е избегнал заразата.

— Съвсем сигурна, господин Хауърд.

— Благодаря ви. Много ви благодаря — каза той признателно.

Найджъл се облегна назад на възглавниците, сърцето му биеше тежко. Този кошмар беше свършил и той почувства огромно облекчение. Можеше да продължи да живее остатък от живота си, да се посвети на жена си и дъщерите си и да направи всичко възможно да поправи щетите, които бе нанесъл на брака си. „Благодаря на Бога. Благодаря на Бога“ — повтаряше си той, но в същото време си спомни за Оливър, осъзнавайки ужасното страдание, което сигурно бе изпитал, след като тестът му се бе оказал положителен. Отново се пресегна за телефона и избра Ийтли Манър. Обади се Даяна.

— Видя ли се вече с Джошуа Голдбърг? — веднага попита тя.

— Тук е още много рано. Имам среща с него по-късно тази сутрин. Ще те уведомя за плановете му относно Люси веднага щом решим какво да правим по-нататък. Междувременно — продължи той, без да спира — обаждам ти се, за да ти кажа, че резултатите от кръвния ми тест са отрицателни. Току-що говорих с клиниката, чист съм.

Последва мълчание и той я чу да поема дъх, хълцайки.

— О, благодаря на Бога! О, Найджъл... толкова се бях уплашила. Благодаря на Бога, че си добре.

— Сега поне няма за какво да се тревожим, що се отнася до това, скъпа. Ще ми се да бях с теб вкъщи...

— В момента Люси има нужда от теб повече, Найджъл — строго каза тя, изненадвайки го. — С мен са майка ми и Тили, но Люси няма никого, освен теб.

— Зная. Правя всичко, което е по силите ми, имаме късмет, че я представлява Джошуа Голдбърг, но вчерашният ден беше провал. Все още не мога да повярвам, че отказаха да я пуснат под гаранция.

— Бедната Люси! Ще се обадиш ли по-късно да ми кажеш какво става? Или аз да ти позвъня?

— Не зная кога ще се върна в хотела, така че е по-добре аз да ти се обадя. Иначе добре ли си, скъпа? — нежно попита той.

— Добре съм. Толкова се радвам за резултатите от... от теста — добави тя бързо, като че ли се смущаваше да произнесе думата СПИН.

След като се сбогува и затвори, Найджъл полежа още известно време в леглото, дълбоко замислен. Самообладанието на Даяна след първото ѝ емоционално възклицание го бе удивило. Тя бе изглеждала толкова спокойна, толкова владееща се. Щеше да отнеме време и усилия от негова страна, за да възвърне доверието ѝ в него, но дали дори тогава, чудеше се той, нещата между тях щяха някога отново да бъдат същите?

— Задържали са друга заподозряна за разпит — Джошуа информира Найджъл направо, когато той пристигна в офиса му за среща по обед.

Челюстта на Найджъл увисна при последвалия извод. После очите му блеснаха победоносно.

— Значи полицията разбра, че не е била Люси? — развълнувано възкликна той.

Джошуа поклати глава, като посочи на Найджъл къде да седне, а той самият се настани отново зад внушителното си бюро.

— Става нещо странно. Този кучи син детектив Паулинг се опита да потули това, може би защото си мисли, че случаят му е в кърпа вързан, което му създава добра репутация, но аз си имам свои източници на информация в полицейското управление и те ми се обадиха преди няколко минути, за да ме уведомят за това ново развитие на нещата.

— Разкажете ми — задъхано произнесе Найджъл, не смеейки да си помисли, че този факт може да означава Люси да бъде освободена след няколко часа.

— Става въпрос за млада жена в Маями на име Тамсин Фрейзър. Очевидно тя притежава луксозен бутик и на пръв поглед няма по-голям мотив от Люси да убие Ебнър. Засега не зная дали тя изобщо е била в Ню Йорк миналата събота или не.

Найджъл изглеждаше объркан.

— Тогава каква е връзката? Защо мислят, че тя го е убила?

— Защото е същинска двойничка на Люси.

— Искате да кажете, че изглежда точно като Люси? — недоверчиво запита Найджъл.

— Очевидно тя е била арестувана, защото е приличала на момичето, което се вижда на видеото да напуска „Саутгейт Тауър“. Полицията в Маями не е знаела, че в Нюйоркското полицейско управление вече са арестували Люси като тяхна заподозряна. Странно, нали? — Джошуа погледна замислено Найджъл, изпитвайки съжаление към този благ англичанин, който очевидно се бе побъркал от безпокойство за дъщеря си.

— Не разбирам! — възрази той. — Въпреки това сигурно е добра новина за Люси? Ако те смятат, че са намерили друга заподозряна, това трябва да означава, че не са сигурни, че Люси е виновна.

Джошуа се усмихна кисело.

— Имам чувството, че няма да е толкова просто, но със сигурност ще използвам това. Има ли някакви новини от вашата приятелка Амелия Хероу? Върна ли се вече в Ню Йорк?

— Звъня в апартамента й по три пъти на ден — изпъшка Найджъл. — Намирам единствено прислужницата й, която казва, че не

знае къде е госпожица Хероу и няма представа кога ще се върне. Мисля, че казва истината — добави той със съмнение.

— Необходимо е да говоря с нея. Трябва да разбере колко добре е познавала сенатор Ебнър и дали го е поканила на приема, за да се запознае с Люси — той погледна право в Найджъл. Разкажи ми повече за работата на дъщеря си в радиостанцията в Англия. Как се наричаше тя?

— „Сити Рейдио“. Те са една от новоизгриващите станции и Люси се занимаваше с проучвания за тях. Тя се надява отново да получи работата си, когато се върне у дома.

— Като проучвател имаше ли контакт с гост — говорители? Или нещо подобно?

Найджъл кимна, спомняйки си как ги бе забавлявала всички с разкази за различните знаменитости, които бе срещала в студиата.

— Част от работата ѝ включваше интервюиране на гостите, за да разбере какво има да кажат, преди да ги препоръча на продуцента. Нещо като пресяване. Разбира се, това не важеше за известните хора, които редовно участват в предавания, но тя трябваше да се среща с всички в програмата, по която работеше.

— Знаеш ли дали Люси някога е интервюирала някой американски политик?

Найджъл бе сварен неподготвен, но веднага разбра какво цели Джошуа.

— Нямам представа. Ще трябва сам да я попитате. Но е напълно възможно.

— Трябва да го обмисля от всички страни. Ами този мъж, за когото е била сгодена? Може ли да е замесен в това?

— В никакъв случай. Питър е мухльо. Именно той я заряза, когато видя колко много е обезобразена. Той няма смелостта да се пребори с нищо.

Очите на Джошуа помръкнаха.

— Сигурно е била доста наранена. Обезсърчена.

— От реакцията на Питър? Беше смазана. Прояви любезност, като се оттегли от живота му. Но беше съвсем друго нещо, когато, метафорично казано, той я изрита.

— Виждал ли я е след операцията? — любопитно попита Джошуа.

— Не.

— Сега тя със сигурност е много красива — за момент той като че ли говореше на себе си, мислейки на глас.

— Не е достатъчно само да е красива, искам и да е щастлива — тихо каза Найджъл.

Найджъл се върна в „Интерконтинентал“ по обед и си поръча двоен препечен сандвич и кафе от румсървиса. Беше потиснат. Днес не му бяха разрешили да види Люси, защото я местеха в друг затвор. Нямаше представа колко дълго ще продължи всичко това. Засега финансовата компания, в която бе работил през последните двадесет и три години, проявяваше голямо разбиране, но и тяхната щедрост си имаше граници, особено като се вземеше предвид фактът, че той вече бе отсъствал доста дълго време, когато Люси беше в болницата. Но Найджъл нямаше намерение да си тръгне, преди да може да я заведе обратно вкъщи. Поне тя знаеше, че той е тук и прави всичко възможно, за да я отърве от това абсурдно обвинение... което му напомни... Пресегна се за телефона и набра номера на Амелия, знаейки го вече наизуст. „Моля те, Господи, дано да си е вкъщи...“ Чу характерното звънене, което винаги го изненадваше след металното мъркане на телефоните у дома.

— Ало? — беше уплашеният и предпазлив глас на Бет.

— Госпожица Хероу върна ли се вече?

— Не. Няма я.

— Обаждала ли се е? — той задаваше всеки път същите въпроси и отговорът винаги беше отрицателен. — Ще опитам отново утре сутринта — каза и затвори. Нямаше смисъл да оставя друго съобщение. То само щеше да обърка Бет, която според него вече бе достатъчно обърквана от събитията през последната седмица.

Лежа известно време проснат, вперил поглед нагоре в бежовия таван на бежово — синята си стая, напрягайки ума си, докато почувства, че главата му ще експлодира. Сега надеждите му се крепяха на втората хваната заподозряна. Сигурно тя беше тази, която е трябвало да арестуват най-напред? Наведе се напред и включи телевизора да види дали има някакви по-нататъшни новини. Може би другото момиче, Тамсин някоя си, беше признала? За момент се отдаде на мечти... истинският убиец е осъден, Люси е пусната на свобода... Превключи на Си Ен Ен — любимия му канал, където описваха

ужасна самолетна катастрофа в Северна Каролина. Показаха кадри от разпръснатите останки на самолета и говорителят изрече фаталните думи: „Смята се, че няма оцелели.“

„Поне Люси е жива — помисли си той с благодарност. — Можеше да умре при катастрофата, но благодаря на Бога, това не стана.“ В сравнение със състоянието на пътниците от самолета, погрешното обвинение на Люси в убийство правеше сегашното ѝ положение да изглежда по-малко ужасно. „Ще се справим с това“ — каза Найджъл на себе си. Не е ръка или крак и не е краят на света, както за семействата на загиналите в Северна Каролина.

Все още мислеше за нещастieto, когато чу името на Люси и видя на екрана вече познатия видеофилм с нея в „Саутгейт Тауър“.

— ... е била обвинена и предварителното изслушване ще се състои след три седмици — четеше текста елегантно изглеждаща говорителка. — Междувременно през последните двадесет и четири часа са били арестувани още двама души...

„Двама?“ Найджъл притаи дъх, страхувайки се да не пропусне някоя дума.

— Вчера в Маями е била арестувана млада жена, отговаряща на описанието на убиеца. Името ѝ е Тамсин Фрейзър...

„Всичко това го зная — нетърпеливо си помисли той. — Коя е другата заподозряна?“

Говорителката продължи с обиграния си тон на опитна водеща:

— По-рано днес бившият модел на „Вог“, Дагмар Алън, е била арестувана в Сан Франциско, където живее със съпруга си и малката си дъщеря. Смята се...

Найджъл не изчака да чуе повече. Сграбчи отново телефона и набра домашния номер на Джошуа. Беше включен телефонният секретар. Найджъл остави задъхано съобщение, след което се почувства безполезен, тъй като не знаеше какво друго да направи. Цялата тази работа беше откачена. Как, по дяволите, можеше да има три заподозрени, изглеждащи еднакво? Нямахше смисъл. Безсилен, реши да се обади в полицейския участък в Мидтаун Саут. Сигурно сега щеше да се наложи да променят решението си относно Люси?

Амелия свърши с опаковането, радостна, че се връща в Ню Йорк. Няколкото дни, които бе прекарала, откъсната от света, докато си почиваше в отдалечен хотел на остров Родос, я бяха възстановили физически и духовно. Позволила си лукса да потъгува — нещо, което никога преди не бе правила, защото винаги бе работила, когато имаше някаква криза, а на режисьорите скоро им омръзваше, ако звездата на шоуто непрекъснато се срива от мъка, сега тя се чувстваше пречистена от сълзите, възстановена от пълното уединение и укрепнала от почивката. Собствениците на малкия хотел бяха уважили желанието ѝ за спокойствие и усамотение със свършена дипломатичност, като я оставиха насаме със себе си и се доближаваха до нея само когато тя молеше да ѝ изпратят храна или нещо за пиене в стаята. Беше време на оздравяване и сега тя се чувстваше прекрасно освежена, като обеща да се върне следващия път, когато изпита нужда от пълно откъсване от света.

Полетът до Ню Йорк премина спокойно. Беше поръчала кола да я посрещне на летището и да я отведе вкъщи.

— Как е положението, Бет? — попита тя, когато се върна в апартамента.

Лицето на Бет бе смесица от страдание и объркване.

— Госпоица Хауърд... тя все още е в затвора! А баща ѝ е много ядосан. Звъни по два-три пъти на ден, за да разговаря с вас!

— За какво говориш? — ужасена попита Амелия. — Какво се е случило, за бога?

С несвързани думи Бет се опита да обясни какво се бе случило, но Амелия можа да разбере само, че полицията бе дошла за Люси, че показваха снимката ѝ по телевизията през цялото време, защото бе убила важен човек, и че баща ѝ е много ядосан.

— Какъв е телефонния му номер, Бет?

Тя зачупи ръце и от очите ѝ потекоха сълзи.

— Той не казва — проплака тя, очевидно уплашена. — Той казва ще се обади отново.

— Но къде е Люси?

— Казвам ви, в затвора. Не зная нищо друго.

Объркана, Амелия побърза да влезе във всекидневната и включи телевизора. Не че не вярваше на Бет, но, от друга страна, изглеждаше немислимо Люси Хауърд да е извършила в действителност убийство.

Люси трябваше да е заминала за Англия преди седмица. Тя дори не трябваше да е в Ню Йорк. Бет следваше Амелия на почитателно разстояние. Престилката ѝ беше навита около ръцете като защитно одеяло. Тя впи черните си като маслини очи в екрана, сякаш искаше той да потвърди думите ѝ. Амелия се отпусна на едно от сивите копринени канапета, гледайки внимателно.

— ... В едно управление, което засилва откровената защита на рекламодателите и хвърля съмнения върху предложените от сегашната администрация ограничения в рекламата на цигари...

Говорителката беше в разгара си. Амелия свали светлосивите си меки ръкавици и ги остави до себе си на страничната облегалка на канапето.

— Кога се случи всичко това, Бет?

— Миналият понеделник, госпоице Хероу.

— Миналият понеделник? — учудена повтори Амелия. — За бога, защо не съм била уведомена по-рано за това? — тогава си спомни, че бе помолила сестрите да изключат телефона, за да не безпокои майка ѝ, а после, непосредствено след смъртта на Роуз, не бе искала да отговаря на никакви обаждания. След погребението, разбира се, бе отлетяла за остров Родос и бе дала инструкции на собствениците на хотела да не я безпокоят. Голям шок е, помисли си тя, да разбереш, че не са могли да се свържат с теб почти седмица.

— ... Броят на американците, които живеят добре, е намалял с почти едно цяло и три милиона през последните три години...

— Сигурна ли си, че го дават по телевизията? — попита тя, мръщейки се.

Бет кимна категорично.

— През цялото време. Снимки на госпоица Хауърд да излиза от сградата, където е станало убийството, и нейни снимки как напуска тази сграда с полицията.

— А вестниците? Запази ли ги? Трябва да разбере какво точно става — Амелия се чувстваше все по-неспокойна.

От поведението на Бет беше очевидно, че нещо ужасно се бе случило.

— Да, запазих вестниците. Ще ги донеса от кухнята.

Амелия ахна, тъй като в този момент на екрана се появи видеозаписът, който цяла Америка гледаше непрекъснато през

последната седмица — как Люси напуска „Саутгейт Тауър“.

— Не го вярвам!

... вече три млади жени са били арестувани във връзка с убийството на сенатор Арнолд Ебнър...

— Амелия слушаше, поразена. Арнолд Ебнър! Когато познаваше от години!...

— В началото на седмицата млада англичанка на име Люси Хауърд бе смятана за единствената заподозряна, разпозната като жената, видяна на охранителните камери да напуска апартамента на сенатора. Но полицията в Маями и Сан Франциско е заловила още две жени, отговарящи точно на същото описание. Това са Тамсин Фрейзър, двадесет и седем годишна притежателка на бутик, и бившият модел Дагмар Алън, която...

— Ще го убия за това! — изкрещя Амелия и скочи на крака. — Побърканият стар глупак. Казвам му всеки път, че трябва да спре...

Бет се върна в стаята, държейки няколко смачкани вестника. Тя спря слисана при вида на Амелия, която тропаше с крака и размахваше юмруци във въздуха, като се гневеше на глас.

— Проклетият стар глупак! Отиде твърде далеч! Това е то! Изобщо не ме интересува какво ще стане с него сега. Трябва да го накарат да спре да съсипва живота на другите хора!

Бет гледаше, втрещена от избухването на господарката си. Тя никога не бе виждала хладната, резервирана Амелия Хероу такава — беснееща и крещяща.

Телефонът внезапно иззвъня и сепна и двете. Амелия го грабна с необичайна бързина.

— Да? — троснато рече тя.

— Амелия Хероу ли е? — гласът на мъжа беше напрегнат и разтревожен.

— Кой я търси?

— Обажда се Найджъл Хауърд. Опитвах се да се свържа...

— Ох! — от гърдите ѝ се изтръгна дълга въздишка, съдържаща десетки нюанси. — Боже мой! Току-що научих какво е станало, господин Хауърд. Нямахте ме...

— Зная — прекъсна я Найджъл. — И много съжалявам за майка ви.

— Благодаря. Люси добре ли е?

— Отказаха да я пуснат под гаранция и...

— Какво? О, това е ужасно! Не мога да ви кажа колко съжалявам. Можете ли да дойдете веднага в апартамента ми?

— Със сигурност. В такъв случай този сенатор ваш приятел ли е? Последва мълчание, преди тя да отговори:

— Да. Много стар приятел. Беше тук само преди няколко седмици на прием, който дадох в чест на Люси.

— Така разбрах.

— Но мисля, че зная какво се е случило. Можете ли да дойдете веднага?

Тамсин Фрейзър, държана в килия в затвора в Маями, знаеше, че партньорката ѝ Сорча Кайтел никога няма да може да събере достатъчно пари, за да я освободят под гаранция. Бутикът вървеше добре, но все още не печелеха много, а тя вече имаше голям банков заем. Прекалено голям, за да живее в комфорт. Какво щеше да прави? Седеше, свита на леглото си, обзета от лоши предчувствия, и очакваше по-нататъшните разпити. Знаеше, че всички подробности от миналото ѝ щяха да излязат наяве, неща, за които никога не бе искала да научат родителите ѝ в Атланта. Те дори не знаеха, че тя живее с друга жена. Как щяха да приемат това?

Тамсин произхождаше от много строго южняшко семейство, където преди всяко ядене се казваха молитви и тя трябваше да си е вкъщи до десет часа вечерта. Нямаха много пари. Тя беше едно от петте деца, а клаустрофобичната атмосфера, обгръщаща дома ѝ, беше толкова задушаваша, че през по-голямата част от времето ѝ се искаше да избяга. Никога нищо не се случваше. Дните си приличаха, но неделите бяха най-лоши. Баща ѝ ги караше да четат на глас пасажи от Библията, след като бяха ходили на църква сутринта, а вечерта трябваше да седят във всекидневната и да четат „благоприлични“ книги, както той ги наричаше, докато станеше време за лягане в девет часа.

Един ден, когато беше на петнадесет, тя реши, че не може да издържа повече. Открадна малко пари от портмонето на майка си, напъха няколко дрехи в една раница и се качи на автобус за Тампа.

През следващите четири години работи като сервитьорка, стана стриптийзборка и накрая проститутка. През цялото време спестяваше пари, за да може един ден да осъществи мечтата си. Още като малко момиченце, когато играеше с куклите си, бе искала да притежава магазин за дрехи. После срещна Сорча Кайтел, красив черен модел, която също ѝ помогна. Клиентите ѝ бяха по-богати от тези на Тамсин, но тъй като връзката им се задълбочи и станаха любовници, те често предлагаха услугите си на мъже, предпочитащи тройки. По едно време сенатор Ебнър беше един от редовните им клиенти. Казваше, че да си легне с черно и бяло момиче и да ги гледа как правят любов, преди да насочат вниманието си към него, било най-голямото преживяване, което бил имал от години. После дойде нещастие. Една нощ в апартамента на сенатора бе съборена свещ, която подпали леглото, където лежеше дълбоко заспалата Тамсин. Онази нощ Сорча си бе вкъщи с тежка настилка, а сенаторът, боящ се за репутацията си, грабна дрехите си и избяга от апартамента, като остави Тамсин сама. Когато се събуди, тя бе обхваната от пламъци. По-късно, докато лежеше в болницата, сенаторът се бе свързал със Сорча и ѝ бе казал, че ако не споменават името му при разпитите за причините за пожара, щял да плати всички медицински разноски на Тамсин.

Пет години по-късно момичетата бяха спестили достатъчно пари, за да отворят собствен бутик в Маями и най-накрая да осъществят мечтите си. След първата година бяха на печалба. Тамсин се грижеше за търговската страна, докато Сорча се занимаваше с купуването. Всичко беше идеално, с изключение на едно нещо. Тамсин никога не можа да забрави как сенаторът я бе изоставил, за да спаси собствената си кожа.

Когато Сорча, гледайки телевизия, видя видеозаписа с жената, заподозряна в убийството на Арнолд Ебнър, заснета как напуска „Саутгейт Тауър“, сърцето ѝ като че ли спря за момент. Извика на Тамсин да дойде да гледа.

— Това е малко страшничко — съгласи се Тамсин, вторачила се в екрана. — Същата коса и дори е подстригана в моя стил. Чудя се коя ли е?

Сорча я погледна разтревожено.

— Миналия уикенд ти беше в Ню Йорк, нали? За сватбата на брат си?

— Да. И какво?

— Нищо. Сигурно имаш двойничка, скъпа — тихо отбеляза Сорча.

През следващите няколко дни те бяха толкова заети, че не се сетиха повече за новината, докато полицията в Маями не влезе в бутика в петък сутринта и не обвини Тамсин в убийство.

— Само защото прилича на жената по телевизията? — лоялно възкликна Сорча. — Казвам ви, господине, правите голяма грешка!

Сорча получи предупреждение за обидното си поведение, а Тамсин бе отведена да чака явяването си в съда след два дни, като остави приятелката си с повече съмнения за случилото се, отколкото искаше да признае дори пред себе си.

Дагмар Алън, затворена в една килия на „Съдебната палата“ в Сан Франциско, покри лицето си с ръце и горчиво заплака. Не можеше да понесе да бъде отделена от Тара, която миналата седмица бе навършила едва четири години. Непрекъснато се питаше как ли се разбира дъщеря ѝ с Джуди — една съседка, която имаше малко момченце на същата възраст. Тара често ходеше да играе в къщата на Джуди, сигурна, че майка ѝ ще я вземе отново след няколко часа. Но сега тя можеше да си помисли, че са я изоставили! Всички „ако“ на Земята се въртяха в измъчената душа на Дагмар. Само ако не беше срещнала този стар развратник Арнолд Ебнър, когато работеше в Ню Йорк като модел преди няколко години! Само ако не му бе разрешила да плати медицинските ѝ разноски, след като бе нападната в метрото! Но най-важното — само ако не ѝ беше писал след всичките тези години, предлагайки ѝ да се съберат отново в замяна на неин собствен апартамент в Манхатън, кола, бижута, всичко, което би поискала една жена, ако се върнеше при него. Разбира се, тя му бе отказала — какво щеше да стане със съпруга ѝ — Джим, и как можеше да възпита Тара по начина, по който желаше, ако позволеше на Арнолд да я задържи? Той ѝ бе писал отново и тя едва успя да скрие писмото под една възглавница на канапето, когато Джим една вечер се прибра по-рано. Но с решимостта на човек, дебнещ дивеч, Арнолд Ебнър бе продължил да пише и да се обажда по телефона, обсебен от Дагмар и от желанието си да бъде отново с нея. Напоследък Джим я гледаше

странно и тя се чудеше дали подозира нещо. Когато той замина в командировка в Европа преди десет дни, тя само почувства облекчение.

По красивото ѝ лице потекоха сълзи и тя отметна дългата си черна коса назад зад ушите. Какво, за бога, щеше да каже Джим сега? Джуди бе обещала да се свърже с него, да му съобщи за арестуването ѝ и да го накара да намери добър адвокат, но той щеше да полудее, когато научеше какво се бе случило. Знаеше толкова малко за миналото ѝ, винаги бе живял в Сан Франциско и се бяха срещнали, когато той бе на почивка в Хаваите, а тя правеше модни снимки за „Вог“. За нея това беше любов от пръв поглед и през последните пет години тя правеше всичко, за да върви бракът им добре. До този момент. Спомни си за живота си на модел в Ню Йорк. Как можеше да каже на Джим за дните, когато беше на върха, забавляваше богатите, а всеки фотограф искаше частица от нея, нощите по приеми, след щедро количество водка, погълнато с бързина, за да може да танцува цяла нощ, аборта ѝ — три години преди да го срещне, безумното ѝ скачане от легло в легло в търсене на любовта, която никога не намери... докато не го срещна. А после се появи Тара.

О, господи! Дагмар се обърна настрана, като се сви на кълбо и постави здраво стиснатите си в юмруци ръце над главата си. О, господи! Беше скована от мъка, в стомаха ѝ се гадеше, а умът ѝ бе готов да експлодира. Джим и Тара бяха нейният живот през последните пет години... И тогава Арнолд Ебнър се бе появил отново на сцената, а съществуването му заплашваше да разруши всичко.

Докато Найджъл пристигна в апартамента на Амелия, тя бе сменила пътните си дрехи с кремави ленени панталони и светлосиня копринена блуза. Ръцете ѝ трепереха нервно. Как щеше да обясни на бащата на Люси какво се бе случило? Чувстваше се отговорна и все пак вината съвсем не беше нейна. Нямащо е начин да знае какво ще се случи.

— Бет — извика тя на прислужницата си, — можеш ли да направиш малко кафе? Господин Хауърд, ще пиете кафе, нали?

— Благодаря — Найджъл се огледа, поразен от великолепието на всекидневната на Амелия, опитвайки се да си представи Люси в тази

лъскава обстановка преди нейното арестуване.

Амелия седна срещу него. Веднага хареса този спокоен на вид човек и инстинктивно разбра, че в него има нещо женствено. В дългата си филмова кариера бе срещала много такива мъже. Бяха лоялни и добри приятели, но сексуалната им двойственост бе труднопоносима, ако си влюбен в тях.

— Господин Хауърд — започна тя.

— Найджъл, моля.

— Найджъл. Чувствам, че ви дължа обяснение за Люси.

Той пребледня и очите му се разшириха:

— Какво искате да кажете?

— Мисля, че ще помогне, ако започна отначало — каза тя, — и се надявам, че ще ми повярвате, когато ви кажа, че нямах представа, че това ще се случи с дъщеря ви. Не бих...

— Знаете ли тогава кой е убил сенатора? — нетърпеливо я прекъсна той.

Амелия се взря в разтревожените му очи и видя колко голямо е страданието му.

— Засега не съм сигурна кой е извършил убийството — честно отвърна тя. — Но съм сигурна, че не е била Люси.

— Тя няма алиби — разтревожено каза Найджъл. — Там е бедата. Вас ви е нямало... Не че ви обвинявам, но това наистина означава, че Люси е била тук само с прислужницата ви, а полицията има само нейната дума, че е прекарала деня, като е пазарувала и разглеждала забележителностите.

— Разбирам какво искате да кажете и наистина се чувствам ужасно, че не съм била тук да се грижа за нея, но...

Найджъл вдигна ръка, възразявайки:

— Не, моля ви. Трябвало е да отидете при майка си. Както и да е, Люси не е дете. Просто много ми се иска да разбере защо полицията смята, че е тя, а не другите заподозрени? Как, по дяволите, могат три жени да изглеждат еднакво?

Театралното чувство на Амелия за избиране на точния момент не ѝ изневеряваше дори в мигове на истински житейски кризи. Последва мълчание, след което тя каза драматично:

— Отговорът е в ръцете на Дик Кейло.

— Доктор Кейло? — Найджъл зяпна учудено. — Какво общо има той с това? Сенаторът негов приятел ли беше?

— Искам да ви разкажа всичко отначало. Мисля, че ще ви помогне да разберете — рече Амелия. — А, ето я и Бет с кафето. Нека ви наля една чаша, а после ще ви кажа какво според мен се е случило.

Найджъл се намръщи раздразнено. Искаше му се тя да пристъпи направо към въпроса и да съкрати драматичните глупости. Той хвърли многозначителен поглед на часовника си и веднага се засрами от собствената си неучтивост. Дори и да бе забелязала грубостта му, тя не го показва, а наля кафе от сребърен чайник с красивите си лакирани ръце. Той го пое мълчаливо, като отказа захар.

— И така — започна тя — преди години Дик беше женен за много красива жена на име Рита. В началото те се събраха по любов и тъй като тя произлизаше от бедно семейство от Средния запад, беше поразена от този умен и преуспяващ лекар, който вече си създаваше име на известен пластичен хирург. Отначало се преместиха в Ню Йорк, след което се настаниха на Лонг Айленд, където преди петнадесет години Дик построи клиниката „Кейло“. Както казах, Рита Кейло беше хубава и наистина имаше потенциал — нещо, което Дик разбра веднага. Постепенно той започна да ѝ прави дребни операции, усъвършенствайки външния ѝ вид малко по малко.

— Колко ужасно! — възкликна Найджъл. — Защо му е позволила да направи това?

Амелия изглеждаше леко засегната.

— Всяка жена иска да изглежда по най-добрия начин, а никоя не се ражда съвършена — каза тя. — Познавах Рита добре, тя му беше страшно благодарна, че я превърна от хубаво момиче в зашеметяваща красавица! Той поправи носа ѝ няколко пъти, за да стане съвсем прав, разшири очите ѝ, леко заобли брадичката ѝ и повдигна скулите ѝ...

Докато тя говореше, у Найджъл внезапно се появиха подозрения. „Това е направил с Люси — помисли си той. — Тогава каква, за бога, е връзката?“

— Рита помогна на Дик да стане доста известен — разказваше Амелия. — Пионер в изкуството на хирургичните подобрения, Дик е истински художник. Подходът му е на скулптор. После сестра ѝ, Силви, се показа по телевизията, за да каже, че хирургическата намеса на Дик е помогнала на филмовата ѝ кариера.

— Но Люси отиде при него, защото беше лошо наранена и имаше белези — възрази Найджъл. Според неговия пуритански начин на мислене Господ ти дава лицето, което имаш, и да извършваш „подобрения“ беше все едно да мамиш при игра.

По лицето на Амелия проблесна усмивка.

— Зная, Найджъл, но мисля, че ще се съ согласиш, че е свършил чудесна работа? Няма и помен от някакъв белег.

Той кимна, леко смутен. Все пак, ако не беше Амелия, те никога нямаше да бъдат приети от доктора или да могат да си позволят лицето на Люси да бъде възстановено до такава степен на съвършенство.

Тя продължи:

— Всичко между Дик и Рита вървеше добре, докато тя не се влюби в деветнадесетгодишен нехранимайко от крайбрежието.

— Разведоха ли се?

— Накрая — да. Но междувременно Дик изпадна в нервна криза, тъй като тя беше животът му. Не само неговата работа, не само жива, дишаща, движеща се реклама на неговите умения и брилянтност, но и неговият живот. Той я боготвореше, беше обсебен от нея. Тя беше негова съпруга, любовница, колега, приятел и другар, но беше и като негово дете. Някой, когото той беше създал. Голяма красавица, която беше оформил със скалпела си. Разбирате ли за какво ви говоря?

Найджъл кимна, спомняйки си за Оливър. Амелия продължи:

— Когато Дик се съвзе, той се върна към работата си и си помислихме, че всичко е наред. Лекуваше повече пациенти от всякога. Постигна великолепни резултати. Един ден от болница в Ню Йорк се обърнаха към него за някакъв случай. Жената била нападната в подлез, през който имала глупостта да мине, защото валяло и нямало таксита, лицето ѝ било нарязано на няколко пъти с бръснач. Името ѝ беше Дагмар Алън.

— Боже мой! Една от жените, която е била арестувана?

— Точно така. По това време тя имаше богат любовник и предполагам, че той е платил на Дик да възстанови лицето ѝ. Но, разбира се, Дик направи повече от това. Той не можа да устои на изкушението да не пресъздаде предмета на своята мания: Рита. Когато накрая Дагмар си тръгна от клиниката, тя беше като двойничка на жената на Дик.

Найджъл беше поразен.

— Тогава той е направил и Люси да изглежда като бившата му съпруга? И третата жена, която е била арестувана!

— Тамсин Фрейзър? Да. Тя беше лошо обгорена при домашен пожар. Тогава Дик можа да покаже на света колко е добър в присаждането на кожа, както и да демонстрира всичките си други умения — сухо каза Амелия.

— И вие му позволихте да докосне Люси! — избухна Найджъл. Беше оскърбен, почти не можеше да говори от ярост. Люси беше използвана, за да задоволи безумието на болен стар мъж, чиято жена беше избягала и го бе изоставила. Невъзпрепятстван, той бе пресъздавал нейни подобия отново и отново, и отново... „Какво, за бога, е искал да постигне Кейло с тези двойнички?“ — запита се Найджъл, докато в ума му бушуваха цяла поредица от ужасни мисли и осъзнати истини. Дали се бе опитвал да спи с тях, заблуждавайки се, че Рита се е върнала? А убийството на сенатора? Господи! Найджъл скочи на крака. Люси е била злепоставена. Не беше чудно, че полицията се бе объркала. Но след като Кейло, може би е мълчаливото съгласие на Амелия, бе направил така, че Люси да изглежда виновна, кого в действителност прикриваше той? Дагмар, модела? Или Тамсин, собственичката на бутик? Найджъл нямаше търпение да разкаже на Джошуа за тази невероятна ситуация. Той се нахвърли върху Амелия, която спокойно пиеше кафето си.

— Разбирате ли, че това означава, че има три еднакви жени, разхождащи се наоколо, всичките обвинени в едно и също убийство?

— Четири.

— Как така четири?

— Забравяте оригинала — Рита Кейло.

Найджъл се отпусна назад на канапето и покри лицето си с ръце.

— Не е за вярване! Това е лудост. Защо, за бога, ни го препоръчахте, като знаехте какво ще направи? — Гласът на Найджъл трепереше от гняв. — Било е крайно безотговорно от ваша страна. Освен това Люси няма да иска да изглежда като двойница на някои друг... не, греша, на цяла група от хора! — той вече крещеше и отново започна да крачи нагоре-надолу из стаята.

— Найджъл — строго каза Амелия, — давам ти дума, че никога нямаше да препоръчам Дик, ако знаех, че все още е обсебен от това. Той ми обеща, след като направи лицето на Тамсин, че никога повече

няма да се опитва отново да пресъздава Рита. Разбра, че не е правилно. Беше наясно, че тези момичета трябва да възвърнат предишния си вид, но някак си... не зная... по някакъв странен начин чувстваше, че им прави услуга. Имаше усещането, че им поднася особен подарък. Веднъж ми каза, че едно красиво произведение на изкуството е толкова специално нещо, който би отказал възможността да изглежда като Елена от Троя или Клеопатра?

— Кога разбрахте какво е сторил на Люси?

— Когато отидох да я взема.

— И нямахте представа преди това?

— Никаква, уверявам те. Бях дълбоко шокирана. Мисля, че Люси разбра, че бях ужасена. Чух я да пита Дик какво не е наред, а той й каза, че ревнувам, защото остарявам и губя красотата си — тя сви рамене и се усмихна кисело. — Предполагам, че в това имаше малко истина, но аз му бях много ядосана и той го знаеше. Обадих му се и му го казах, когато с Люси се върнахме тук — после тонът й се промени, стана по-самоуверен. — След като ти казах всичко това, Найджъл, ако Люси не беше замесена в това ужасно убийство, щеше ли да възразиш срещу начина, по който тя изглежда сега? Не съм я виждала никога преди катастрофата, но мисля, че трябва да се съгласиш, че изглежда поразително. Когато я представих на приятелите си, те бяха слисани, не можеха да свалят очи от нея. Когато всичко това свърши и се върнете отново вкъщи, няма ли да се радваш, че Дик е свършил такава чудесна работа?

Найджъл се поколеба, опитвайки се да анализира чувствата си. После каза направо:

— Бедата е... че тя вече не изглежда като моята Люси. Не мога да я открия в този нов човек, с изключение на изражението в очите и гласа й. Липсва ми предишната Люси. Гледал съм я как расте от момента на раждането й, а сега изгубих тази отправна точка. Тя може да бъде дъщеря на всеки — добави той със съжаление.

Амелия се усмихна.

— Типично по мъжки — каза с нежна толерантност. — Загубил си малкото си момиче и ти предстои да се сприятелиш с порасналата си дъщеря. Повярвай ми, мисля, че тя е очарована от начина, по който изглежда.

Найджъл не обърна внимание на забележката. Не беше сигурен какво е отношението на Люси към лицето ѝ, но, разбира се, нито той, нито Даяна щяха някога да ѝ кажат нещо друго, освен това, че изглежда красива. Ала точно сега имаше по-важни въпроси за обсъждане.

— Налага се да се свържем с адвоката ми — Джошуа Голдбърг. Той трябва да предаде на полицията всичко, което ми казахте. Чудя се коя от тях е убила сенатора. Тамсин Фрейзър или Дагмар Алън?

— Или Рита Кейло — мрачно добави Амелия.

Джошуа, извикан в апартамента на Амелия, въпреки че беше неделя следобед, слушаше внимателно, докато тя повтаряше всичко, което бе казала на Найджъл.

— Това променя нещата, нали? — нетърпеливо попита Найджъл, когато тя свърши.

— Разбира се — съгласи се Джошуа, — но се страхувам, че не означава, че ще освободят Люси. Тя все още е основната заподозряна. На този етап дори не знаем дали другите две жени са били в Ню Йорк миналия уикенд. Ще отида да видя детектив Паулинг днес следобед, ако е дежурен, и ще му предам каквото ми разказахте, а утре ще посетя Люси. Без съмнение тази нова ситуация ще отслаби страстите около нея. Ще се свържа и с доктор Кейло. Ще имаме нужда от него като свидетел. Вероятно той ще може да каже на полицията къде могат да намерят бившата му жена — Джошуа се обърна към Амелия. — Казвате, че сте изгубили връзка с нея?

— Не съм я виждала от години. Струва ми се, че двамата с приятеля ѝ отидоха в Лос Анджелис. Тя се надяваше да се снима във филми там. Това беше последното, което чух за нея.

— Не си спомням, преди да сме имали такъв случай с четири идентични заподозрени — отбеляза Джошуа, клатейки удивено глава.

— Би ли се наел да защитаваш и четирите? Да се опиташ да спасиш всичките от бесилото? — попита Амелия.

— Единствената ми грижа е Люси — тихо отвърна той. — Колкото по-скоро я измъкна от тази дяволска дупка, толкова по-добре.

В очите на Амелия проблесна разбиране. Значи великият Джошуа Голдбърг, влиятелният адвокат, защитаващ богатите и

известните, вече бе влюбен в Люси. Не беше учудващо. Тя не само изглеждаше зашеметяващо, но и бе прекрасно момиче, притежаващо онази смесица от сила и уязвимост, на която мъжете не могат да устоят. Амелия нямаше как да не си помисли какво би постигнала Люси във филмовата индустрия, ако отидеше в Холивуд. Без съмнение същото вълнение бе предизвиквала и самата Амелия преди тридесет години.

— Дали бихте могли да ми дадете телефонния номер на доктор Кейло? — питаше я Джошуа.

Амелия неохотно се върна в реалността. Целият ѝ живот бе отдаден на света на фантазиите и за нея той бе много по-приятно място.

— Това е личната му линия — каза тя, докато записваше номера в обвит със змийска кожа бележник, който бе извадила от чантата си.

— Благодаря.

— Ако желаете, можете да използвате телефона в съседния кабинет.

— Благодаря — каза той отново.

Амелия го проследи с поглед, когато той се обърна да излезе от стаята — висок широкоплещест мъж, с красиво загоряло лице и горящи интелигентни очи. Люси е щастливо момиче, помисли си тя и въздъхна сподавено. Отдавна мъж като Джошуа Голдбърг не се бе влюбвал в нея.

Останала отново сама с Найджъл, който в сравнение с него изглеждаше невзрачен, съвсем бледа сянка на мъжествеността, тя се усмихна вежливо.

— Имате добър адвокат. Сигурна съм, че ще може да очисти името на Люси много бързо, след като представи цялата тази нова информация пред полицията.

— Надявам се да е така — пламенно рече Найджъл. — Господи, нямам търпение да я заведа вкъщи.

В Ийстли Манър чакаха с нетърпение някакви новини. Тили, която се бе върнала вкъщи за лятната ваканция, след като успешно бе приключила е изпитите, доста се радваше на вниманието на медиите. Журналисти и фотографи висяха около портите на алеята, като се

опитваха да издебнат семейството, засипвайки ги с въпроси и светкавици всеки път, когато минеха покрай тях.

— Люси е толкова известна! — възкликна тя, тъй като случаят с английското момиче, обвинено в убийството на виден щатски сенатор, беше почти ежедневно водещо заглавие в таблоидите.

— По-скоро с лоша слава — изсумтя Сюзън, която с всеки изминат ден се чувстваше все по-уморена и изтощена. Напрежението от изпитанието, на което бе подложена Люси, си казваше думата и тя жадуваше отново за спокойствието в малката си къщичка в дъното на градината. Знаеше, че това нейно желание няма да се осъществи, докато Найджъл отново не доведеше Люси вкъщи жива и здрава.

— Но ти не се тревожиш за нея, нали, бабо? Искам да кажа, ако тя беше виновна, щеше да бъде ужасно, но при това положение, обзалагам се, че когато се върне, ще бъде поканена във всички телевизионни шоупрограми, за да изложи своята версия за случилото се, а вестниците ще тиражират нейната история. Тя със сигурност ще бъде повишена във водещ в „Сити Рейдио“! Помисли си, ще бъде наистина страхотно!

Сюзън погледна по-малката си внучка с нещо подобно на завист. Колко време измина, откакто тя самата беше така весела и безгрижна! Едва си спомняше какво е да се чувстваш по този начин.

— Трябва да устроим празненство — каза тя, размекната, и се изненада от себе си.

Лицето на Тили светна.

— Бабо! Това е най-прекрасната идея! Все пак Люси и татко могат да се върнат всеки ден, след като вече бяха открити още заподозрени! Уау! Отлично! Какво да бъде? О, да направим празненство през нощта, можем всички да носим вечерни рокли и...

— Какво заговорничите вие двете? — усмихнато попита Даяна, влизайки в този момент в стаята.

— Баба предлагаше да направим празненство, когато татко и Люси се върнат вкъщи.

Очите на Даяна се оживиха.

— Каква добра идея! — възкликна тя. — Едно голямо домашно празненство за добре дошли е точно това, от което всички се нуждаем.

— Наистина ли? — слисана попита Сюзън.

През последните няколко дни Даяна изглеждаше много по-весела и самоуверена. Не бяха разговаряли за Найджъл отново, но Сюзън имаше чувството, че дъщеря ѝ е стигнала до някакво решение, макар да нямаше представа какво е то.

— Защо не, мамо? — каза Даяна. — Не си спомням кога за последен път сме правили празненство, освен барбекюто, което трябваше да бъде отменено, когато Люси катастрофира.

— Отлично! — Тили изглеждаше очарована. — Може ли да бъде вечерно празненство? Мога ли да получа нова рокля за него? Дълга?

Даяна се усмихна отново.

— Предполагам, скъпа, но успокой се малко. Люси все още не е освободена и може да мине известно време, преди това да стане, независимо от факта, че вече има три други заподозрени.

Тили се спусна да вземе молив и хартия.

— Нека все пак да направим списък на гостите. Трябва да поканим и Саймън. Вероятно той ще може да остане за уикенда при теб, бабо? Не сме го виждали отдавна.

— Всъщност той ми позвъни вчера. Бил е ужасен, когато прочел във вестниците какво се е случило.

— Как е той? — попита Даяна. — Харесва ли новата си работа?

— Изглежда, но каза, че му липсва готвенето ми — отвърна Сюзън развеселена.

— Докато вие правите списъка, ще отида да взема малко зеленчуци от градината за обед — отбеляза Даяна. — До скоро! — умът ѝ бе зает с разговора, който бе имала с Найджъл по телефона миналата вечер. Беше чудесно просто да чуе гласа му, което я накара да осъзнае колко много ѝ липсваше той, помисли си тя. Все пак имаше още толкова много неща за решаване: трябваше да се научи да приема тази друга негова страна, за чието съществуване нямаше представа, но поне можеха да разговарят като приятели, а това беше начало.

Когато той ѝ каза, че доктор Кейло е направил Люси да изглежда като бившата му жена, тя беше дълбоко потресена.

— Все пак направил я е изключително красива — беше я уверил той — и тя е очарована от начина, по който изглежда, така че не ѝ разваляй радостта, като я сравняваш с Рита Кейло.

— Разбира се, че няма — беше обещала Даяна. — Открили ли са я вече?

— Не още. Правят запитвания в Лос Анджелис, където се знае, че е била за последен път, ала засега не са установили нищо. Изключили са обаче една от жените от разследването, тъй като има алиби.

— О, господи! Коя?

— Тамсин Фрейзър. Била е на сватбата на брат си в Куинс, има над петдесет свидетели, които могат да потвърдят, че е била там целия ден. Днес сутринта са я освободили.

— Но все още Люси е задържана? — беше попитала Даяна с натезжал от разочарование глас.

— Да, но тя ни каза, че си спомня, че е пазарувала в „Сакс“ около времето на убийството. Никой не се е появил, за да каже, че си спомня да я е видял, дори и момичето на щанда за шалове, където е купила подарък за теб. Но Люси твърди, че е запазила бележката и тя е в чантата ѝ в апартамента на Амелия.

— Е, и?

— Не можем да я намерим — унило рече той. — Двамата с Амелия обърнахме всичките ѝ вещи, но няма и следа от нея. Страхуваме се, че може да не я е оставила в чантата си, а на тоалетната масичка или нощното шкафче и прислужницата я е изхвърлила, когато е чистила стаята.

— О, господи! В „Сакс“ сигурно са регистрирали покупката ѝ? Или някой трябва да я е видял да пазарува по това време!

— Правим всичко, което е по силите ни. Джошуа Голдбърг отстранява всички пречки, а Люси знае, че се трудим дяволски, за да свалим това обвинение от нея. — Той изглеждаше уморен и отчаян.

— Бедният — съчувствено бе казала Даяна. — Надявам се, че се храниш добре и се грижиш за себе си?

— Добре съм — отвърна той, но тя не смяташе, че е така.

Едва след като си бяха казали довиждане, Даяна осъзна, че за първи път в брака им тя не се бе опряла на него за утеха и успокоение. Беше голям шок. Досега никога не ѝ бе идвало наум, че зависимостта ѝ от него сигурно му е тежала и все пак той не бе казал нито дума. Проблемът ѝ, осъзна тя, идваше от факта, че никога не се бе налагало да бъде самостоятелна, тъй като майка ѝ винаги бе наоколо и се грижеше за нея. Дори когато тя се бе омъжила, Сюзън живееше само на сто ярда от нея, винаги на разположение да гледа децата, да

пригответи ядене при извънреден случай, да оправи някой подгъв или да напазарува... И през цялото време Найджъл я бе държал настрана от сметки, банкови мениджъри и всички кошмари в края на двадесети век, които тя дори не искаше да разбере, докато най-накрая се бе оказал неспособен да я предпази от най-лошото нещо от всичко: своята сексуалност.

— Какво става, мамо? — Тили беше влязла в градината, прекъсвайки мислите на Даяна, която береше ранен боб.

Даяна изправи рамене.

— Мислех си за идването на татко ти и Люси вкъщи. Ще бъде чудесно да се върнат, нали?

Тили обгърна с ръце майка си и я целуна нежно по бузата.

— Люси ще излезе от затвора, нали?

Даяна я прегърна.

— Разбира се, скъпа. Татко ти ще се погрижи за това. Ние трябва само да поддържаме всичко тук в ред, така че като си дойдат вкъщи, да можем отново да се върнем към нормалния си живот.

— Почти сме забравили как изглежда „нормалният живот“! — тъжно отбеляза Тили. — Струва ми се, че от години не съм виждала Люси. Татко каза ли дали сега тя е наистина красива?

— Да, каза, че доктор Кейло е свършил чудесна работа. Всичките ѝ белези са изчезнали.

— Уау! И тя няма нищо против да бъде една от четирите двойнички? Сигурно е странно чувство, като че ли си една от четворка близначки. Не съм сигурна, че би ми харесало.

— Татко ти каза, че трябва да забравим за това, когато видим Люси отново, и мисля, че е прав. В края на краищата другите три живеят в Щатите, така че няма вероятност тя да ги срещне пак.

— Слава богу! — рече Тили, като завъртя очи, привидно ужасена.

— Настоявам, Найджъл — твърдо каза Амелия. — Разбира се, че трябва да останеш тук, докато освободим Люси. Това е най-малкото, което мога да направя след случилото се.

Беше го поканила на вечеря и един час преди уреченото време му бе позвънила в „Интерконтинентал“ да му каже да вземе със себе си

багажа.

— Благодаря много — признателно бе отвърнал той.

Найджъл опакова нещата си и напусна хотела, като остави инструкции да дават на обаждщите се телефонния му номер у Амелия, и хвана такси. Още един ден в Ню Йорк беше отминал. Още един ден на тревоги и опасения, които го бяха оставили без сила. Имаше моменти, когато се чудеше дали някога този кошмар ще свърши. Най-лошо от всичко бе безсилието и чувството за безпомощност. Само ако можеше да измъкне Люси от затвора... Мисълта човъркаше ума му през цялото време, подлудявайки го. Имаше чувството, че е погълнал халба топло олово и то стои в стомаха му, притиснало вътрешностите му.

Веднага щом пристигна в апартамента на Амелия, Бет взе багажа му, а Амелия излезе с протегнати ръце да го поздрави.

— Скъпи мой Найджъл! Сигурно си уморен. Ела, седни и нека ти наля нещо за пиене — каза тя, като се усмихваше топло.

Той се намери, обгърнат от упойващ парфюм, приглушени светлини, успокояваща музика, а минута по-късно се отпусна на едно от канапетата с меки възглавници, държейки в ръка силно изстуден джин е тоник.

— Докато си тук, чувствай се като у дома си — каза Амелия и си наля чаша бяло вино. — Питай Бет за всичко, от което имаш нужда, и ѝ давай дрехите си за пране... тя глади толкова добре! Чувствай се свободен да използваш телефона или факса, а ако искаш да се срещнеш тук с Джошуа Голдбърг или някого друг, просто го направи.

— Прекалено сте любезна — промърмори той. — Наистина не искам да ви безпокоя. Необходимо ми е само място за спане.

— Имаш нужда да се грижат за теб, Найджъл. Бил си подложен на огромен стрес и се обзалагам, че не си се хранил както трябва. Когато свършиш с питието си, защо не вземеш душ, а после ще вечеряме? Вероятно ще искаш и да си легнеш по-рано. — Тонът ѝ беше любезен, но твърд — на жена, свикнала да постига своето, помисли си той.

Първото нещо, което забеляза в гостната, бяха нещата на Люси, точно както ги бе оставила онзи понеделник, преди повече от седмица, когато я бяха арестували. Гримовете ѝ, парфюмът и четката за коса бяха на тоалетната масичка. Няколко чифта елегантни обувки бяха

поставени до вградения гардероб, в който висяха, за негова изненада, няколко дузини костюми и рокли, всичките съвършено нови и в доста ефектен театрален стил, според неопитното му око. Беше свикнал да вижда Люси в поли от туид или може би в джинси, с ризи и пуловери, гуменки и равни обувки. Усмихна се снизходително. Тя заслужаваше няколко хубави нови неща след всичко, което бе преживяла, а и винаги е била по-скоро градско момиче, отколкото селско.

Амелия беше напълнила стаята със свежи цветя, а на масичката до леглото бяха оставени няколко интересни на вид книги и последните списания. В съседната баня той намери купчина грижливо сгънати пухкави бели хавлиени кърпи и кошничка за гости, съдържаща неща, които може да са забравили — от четка и паста за зъби до дезодорант, шампоан, одеколон за след бръснене и дори аспирин.

Стоящ под бръснещия топъл душ, Найджъл почувства как напрежението се стопява като масло върху гореща чиния. Не би повярвал, че успокоителната атмосфера на апартамента на Амелия може да го възстанови и толкова бързо да му вдъхне чувство на благополучие и оптимизъм. Той се почувства въодушевен, изпълнен отново с решителност. Ще докаже невинността на Люси, и то бързо.

Бет беше устроила истинско пиршество от пушена съомга със сочни резени лимон и черен хляб и масло, последвана от печено агнешко с пресни зеленчуци, ананас, подбор от пикантни сирена, отлично вино, а след това — бренди и кафе. По време на вечерята Амелия поддържаше лек и безобиден разговор, червените свещи блестяха меко около тях, осветявайки трапезарията така, че тя грееше топла и успокоителна, покровителствена и сигурна като утроба.

— Наистина е много мило от ваша страна — каза Найджъл, докато пиеше чашата си с бренди. — Чувствах се доста ужасно сам в хотелската си стая, единствено с мислите си...

— Наистина не трябва да си сам в този момент — съгласи се тя.

— И все пак се чувствам като натрапник. Ако тази работа се проточи, да не дава господ, ще се върна в хотела. Не мога да очаквам да ми предлагате това невероятно гостоприемство за...

Тя го прекъсна, като вдигна лакираната си ръка, на безименния пръст, на която блестеше диамантен пръстен с формата на сълза.

— Найджъл! Настоявам да останеш тук, докато освободим Люси и докажем невинността ѝ. Не само защото чувствам, че ти го дължа,

тъй като именно аз я свързах с Дик Кейло, но и защото ми правиш услуга с твоето присъствие тук.

Той я погледна изненадан.

— Как така?

— Точно сега не искам да бъда сама — тихо отвърна тя.

Найджъл кимна бавно, с разбиране.

— Майка ми беше последната ми жива роднина. Нямам нито братя, нито сестра. За съжаление нямам и деца. Сама съм на този свят и да ти кажа истината... доста уплашена — гласът ѝ пресекна, но тя не заплака и остана сдържана.

— Сигурен съм, че имате много приятели.

— Имам много приятели, но малко от тях са ми близки. На малцина мога наистина да се доверя. А когато си в моето положение, това е важно. Има такива, които могат да направят състояние, като продадат някои от моите... да ги наречем лични тайни. Онези моменти на недискретност, за които човек после съжалява, но които в момента изглеждат много желани.

Найджъл си спомни за Оливър.

— Разкажете ми за това — разчувствано каза той.

Амелия го погледна.

— Все пак ти си щастлив, че не си известно име. Дори и бивше — добави тя с лека усмивка. — Въпреки това нямам желание хората да знаят за нещата, които съм правила, а ако някой ще разказва за тях на света, то това трябва да съм аз. Не че някога ще го направя. Не вярвам в автобиографиите. Те или излагат мръсното бельо на автора на показ, или са чиста досада.

— Склонен съм да се съглася с вас, макар да си мисля, че историята на вашата удивителна кариера ще очарова хората.

— Но отвориш ли веднъж кутията на Пандора, всичко излиза наяве, не е ли така? Ако мога да напиша за това как изглеждаха студиата по време на моята слава — „Парамаунт“, „Метро Голдуин Майер“, „Колумбия“, — това ще бъде прекрасно. Беше един различен свят и аз имах привилегията да бъда част от него. Но зная, че личният ми живот би бил далеч по-завладяваща история, макар че не смятам да го правя публично достойствие.

Свещите догаряха, когато тя вече му бе разказала всичко за себе си — за любовните връзки и браковете си, за изнасилването от

известен филмов продуцент, който бе заплашил да съсипе кариерата ѝ, ако каже на някого, за двата си аборта, уредени от студиото, за което работеше, тъй като бременностите ѝ щяха да провалят снимачните им планове, за фазата на хапчетата и алкохола, когато взимаше всичко, до което се добереше, за да облекчи мъката си, за опита си за самоубийство, след като разбра, че вторият ѝ съпруг е пропилял всичките ѝ пари.

Толкова освободен се почувства Найджъл с Амелия, като че ли я бе познавал цял живот, че изведнъж започна да ѝ разказва за първия път, когато се бе влюбил — не в момиче, а в състудент в Оксфорд. Амелия слушаше внимателно, като от време на време се усмихваше разбиращо.

— После се появи Майкъл — продължи Найджъл, — точно преди да се роди Тили. Той замина да живее в чужбина, мислех си, че ще умра от мъка. По това време ми се струваше, че той бе всичко, което някога съм искал.

— Как се справи жена ти? — любопитства Амелия.

— Тя нямаше никаква представа. Никога не ѝ дойде наум, че може да съм бисексуален — тъжно се усмихна Найджъл.

— Сигурно е било голямо напрежение за теб да живееш два отделни живота.

Той кимна.

— Навярно си мислиш, че си бях взел поука, нали? Но не, случи се отново. Цялото това вълнение и радост, а след това страдания и мъка: Той беше на служба в армията. Казваше се Оливър.

Те седяха мълчаливо. Една свещ изпраця, фитилът потъна в разтопения восък и изгасна.

— Какво се случи? — тихо попита Амелия.

Найджъл я погледна и тя видя страданието в очите му.

— Разделихме се, после той ми телефонира, за да ми каже, че е серопозитивен.

— О, боже мой, съжалявам! — каза го спонтанно, с искрено състрадание и съчувствие. — Колко тъжно! И колко ужасно за теб. И жена ти все още не знае за това?

— Вече знае. Откри писмо от Оливър в една папка на бюрото ми. Тогава ѝ казах всичко.

— Как го прие?

По лицето му се изписа страдание.

— Беше шокирана, отначало не ми повярва и беше ужасно разстроена, разбира се. И очевидно изплашена, че съм се заразил с вируса на СПИН.

— А заразен ли си? — попита тя загрижено.

— Слава богу, чист съм. Неотдавна получих резултатите от теста и веднага ѝ се обадох да ѝ кажа — замълча, дълбоко замислен. — Мислех си, че всичко ще е наред, тъй като вземах предпазни мерки, но все пак беше облекчение да разбера, че няма за какво да се безпокоя в това отношение. Тя също изпита голямо облекчение, макар че никога не е била застрашена, тъй като физическата страна на нашия брак приключи преди известно време.

— Значи сте се помирили?

— Надявам се да е така — той отпи нервно от блендното си. — Все още не зная дали ще иска да остане с мен. Разбирам, че това е част от моята същност, за която тя никога не е знаела, и че ще ѝ бъде много трудно да го приеме.

— Дъщерите ти знаят ли?

— Господи, не! Сега, след като всичко е в миналото, бих предпочел да не знаят. Имам чувството обаче, че тъща ми е отгатнала. Тя е изключително схватлива и интуитивна и понякога ми се струва, че почти може да чете мислите ми.

Амелия се пресегна за гарафата и отново напълни с блендното чашата на Найджъл.

— Тъщите понякога са трудни, разбираш ли се с нея?

— Забележително добре. И двамата ми родители починаха преди няколко години, така че Сюзън ми беше като втора майка.

— Тогавя съм сигурна, че можеш да разчиташ на нейната подкрепа.

— Надявам се да е така — пое си дълбоко дъх, въздишайки, и погледна Амелия е благодарност. — Е, това са те, моите тайни — заключи той. За негова изненада почувства огромно облекчение, че се бе разтоварил. Найджъл осъзна, че бе носил бремето си от двадесетгодишен, без да може да сподели с някого, без да може да се довери на някоя жива душа. Един цял живот, преминал в лъжа. Почти тридесет години на измама.

— Благодаря, че ме изслуша — каза след малко. — Толкова се радвам, че свалих всичко това от плещите си.

Тя му се усмихна с топлота и съчувствие.

— Тайните измъчват, ако ги държиш в себе си. Щастлива съм да имам Дик Кейло за довереник. Той ми беше приятел през последните четиридесет и пет години и никога не ме е предавал. Ти се нуждаеш от някого като него, Найджъл.

— Права си. Имаше моменти, когато жадувах да поговоря с някого.

— Ако искаш, можеш винаги да поговориш с мен, знаеш го. Летя до Англия няколко пъти годишно, а и винаги е възможно да ме намериш по телефона. Ако имаш нужда от отдушник, аз съм насреща. Опасно е да държиш нещата в себе си.

Той я погледна с благодарност. Беше удивителна жена, все още красива и елегантна, и макар да не бе неговият тип, в нея имаше нещо приятно примамливо, безкрайно съблазнителна привлекателност, която го караше да се чувства добре. Имаше и още нещо. Съдейки по тази вечер, тя умееше да забавлява мъжете. Ако някой вземеше Амелия за любовница, то той наистина щеше да бъде образец на добре гледан мъж.

— Благодаря — отвърна той. — Вероятно ще се възползвам от предложението ти, макар че се моля на Бога никога вече да не се забърквам с някого като Оливър. Не мисля, че нервите ми ще издържат.

— Да се влюбваш и разлюбваш, е уморително — отвърна тя, смеейки се. — И аз се надявам никога вече да не ми се случи!

Скоро след това станаха от масата, като угасиха последната останала свещ, а Амелия увери Найджъл, че Бет ще се погрижи да почисти на сутринта.

— Благодаря за всичко. Толкова приятна вечер прекарах — каза той, когато тя му пожела лека нощ в хола.

— Скъпи Найджъл, и аз прекарах добре, чудесно е, че те опознах така. Толкова харесвам Люси и ти обещавам, че ще направя всичко възможно, за да помогна да я измъкнем от тази бъркотия — тя се повдигна да целуне бузата му и той долови блясъка на перлите, топлината на гладката кожа и аромата на жасмин.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Татко, как смяташ, колко още ще остана тук?

Найджъл бе на посещение при Люси в женския затвор, намиращ се в търговската част на града, близо до „Съдебната палата“ на окръг Ню Йорк. Беше деветият ден, откакто тя бе затворена. Те отново разговаряха по телефон през плексигласова преграда.

— Полицията все още се мъчи да открие бившата жена на доктор Кейло — Рита — обясни Найджъл, — но засега нямат късмет — видя, че лицето на Люси помръкна от разочарование и бързо продължи: — Не смятам обаче, че тя има нещо общо с убийството. Имам чувството, че е Дагмар Алън, която живее в Сан Франциско.

— Не е ли тя моделът? Защо полицията мисли, че е тя? Сан Франциско е доста далеч от Ню Йорк. Летяла ли е дотук в уикенда на убийството?

— Не зная, но работата е там, че тя е признала, че познава Арнолд Ебнър. Всъщност била е негова любовница. Той дори платил, за да отиде тя при доктор Кейло, след като била нападната в нюйоркското метро.

— Уау! — лицето на Люси светна от въодушевление. — Значи е тя, нали?

— Възможно е. — Той изглеждаше предпазлив. — Освободили са Тамсин Фрейзър и са я изключили от разследването, защото в крайна сметка има алиби. Дагмар Алън се кълне, че в деня на убийството е завела детето си на гости у приятели в окръг Мерин, но все още не е успяла да го докаже, тъй като полицията не може да се свърже с тези така наречени приятели. Тя казва, че са отишли в Мексико Сити за няколко дни. Изглежда ми много невероятна история. Предполагам, че дори не съществуват.

— О, господи, татко! Всичко това е толкова несигурно, нали? Някакви новини от „Сакс“? Имат ли копие от бележката ми от пазаруването?

— Да, но тя не доказва нищо, докато нямаме твоята, правим всичко, което е по силите ни. Джошуа почти се е пренесъл в полицейския участък на Мидтаун Саут, за да поддържа връзка. О, има една добра новина.

— Каква е тя?

— Детектив Паулинг, този, който...

— Знам кой е. Мразя го! Разпитва ме часове наред след арестуването ми, но повечето време очите му бяха върху гърдите ми — гневно рече тя.

Найджъл остана изненадан.

— Ами... трябва да ти кажа, че е споделил с Джошуа, че не те смята за виновна.

Тя се изпъна на стола си.

— Наистина ли? Тогава кой го е направил според него?

— Дагмар Алън, предполагам. Наистина не зная. Да се надяваме, че могат да намерят някакво доказателство, което ще потвърди, че тя...

— Действително ли изглежда като мен? — прекъсна го Люси. — Възможно ли е именно тя да е била записана от охранителните камери как напуска Саутгейт Тауър? Облечена също в червен костюм? Господи, тръпки да те полазят, нали, като си помислиш само, че има други хора, които изглеждат точно като мен?

— По-скоро е общо впечатление — каза Найджъл, опитвайки се да я успокои. — Предполагам, че ако ви наредят една до друга, всичките ще изглеждате доста различни.

— Очевидно, но не достатъчно различни! — хапливо каза тя, възвърнала за момент стария си дух. — Като се връщам назад — продължи тя, — доктор Кейло доста педантично мереше носа и брадичката ми, дори страните ми. Явно е реконструирал лицето ми, като е използвал точно същите размери като на бившата си жена — докато говореше, тя прокара пръсти по лицето си. — Не изглеждам толкова изключително, колкото си мислех — добави тя с тъжна усмивка.

— В целия свят няма да се намери друга като теб — самоуверено я успокои Найджъл, — но не това има значение. По-важно е да се върнеш отново вкъщи, здрава и щастлива — той се взря в очите ѝ през студената бездушна преграда, търсейки онази Люси, която познаваше и обичаше, жадувайки за момента, когато отново открие истинската ѝ

индивидуалност и разбере, че зад прекрасния ѝ външен вид все още съществува неговата обична дъщеря.

Люси го погледна с любов и внезапно чудото стана. Пред очите му отново оживя четиригодишното момиченце, което една росна лятна утрин бе дотичало от градината, казвайки му, че тревата плаче, тийнейджърката, която бе нахлула една вечер в кабинета му, на път за някакво празненство, за да му покаже новата си рокля, а после младата жена, пораснала и улегнала, уверяваща го, че макар да се омъжва за Питър, той винаги ще си остане нейният скъп татко.

Очите му се напълниха със сълзи, заплашващи да прелеят, а гърлото му се стегна. Дватамата с Люси винаги бяха особено близки. За момент го завладя радостта, че отново я бе намерил и тя се усмихна разбиращо. После заговори:

— Татко, знай, че полагаш всички усилия, за да ме измъкнеш оттук, и не мога да ти кажа колко много означава за мен това, че си в Ню Йорк, но какво става с мама и Тили? И с работата ти? Не трябва ли скоро да се прибираш вкъщи?

— Скъпа, ще остана тук дотогава, докато те измъкнем от затвора и делото срещу теб не бъде прекратено. Казах ли ти, че Амелия ме покани да остана в апартамента ѝ? Всъщност настанен съм в твоята стая. Амелия е изключително любезна и отзивчива.

— Тя е прекрасна, нали? Благодаря на Бога, че се върна в Ню Йорк. Татко, ще ме уведомиш ли, когато...

Както бе станало и в предишните случаи, времето им изтече и телефонът бе изключен. Люси направи гримаса и разпери ръце в знак на безпомощност, но когато му изпрати целувка за довиждане, стори му се, че бе в по-добро настроение. Новината за Дагмар Алън бе обнадеждаваща, разбира се. Веднъж да я обвинят в убийството и най-лошото щеше да приключи.

Доктор Кейло изглеждаше засегнат.

— Не виждам как мога да ви помогна — каза той на Майк Паулинг, докато седяха във всекидневната на личното му жилище в клиниката. — Не съм говорил с жена си от няколко години. Нямам представа къде е.

— Имате предвид бившата ви жена? Струва ми се, че вие и Рита Кейло сте разведени — отбеляза той.

— Това не е от значение — рязко отвърна докторът.

— Наистина трябва да говорим с нея — настоя Майк.

Отначало доктор Кейло отказа да му бъдат задавани въпроси, очевидно желаейки да си измие ръцете от факта, че бе създал три еднакви жени с образа на Рита, но Майк не приемаше никакви извинения. Това беше голямо убийство, което бе предизвикало международен интерес, и репутацията му бе поставена на карта. Шефът му, главният комисар на Нюйоркското полицейско управление, възлагаше надежди на него да осигури виновен и въпреки че всички улики сочеха към Люси Хауърд, той имаше някакво вътрешно усещане, че е невинна... или просто така му се искаше, тъй като изпитваше страст към нея.

Все пак нещо не беше наред. Майк чувстваше, че отговорите бяха тук, в клиниката „Кейло“, и ако Дагмар Алън не бе виновна за убийството, тогава сигурно бе Рита Кейло. Дори му мина през ума, че самият Дик Кейло може да е замесен и че нарочно бе натопил Люси, Тамсин Фрейзър и Дагмар Алън, за да обърка всички и да предпази себе си. Или пък да предпази Рита, от която очевидно бе все още обсебен? И какво можеха да имат против Арнолд Ебнър доктор Кейло и Рита? Паулинг си пое дълбоко дъх, като се опитваше да побере в главата си всички тези теории, водейки привидно безобиден разпит.

— Възможно ли е Рита да се е омъжила повторно? — попита той.

— Откъде да зная? Казах ви — не съм я виждал от години.

— Изглежда, тя не ви интересува много? — подразни го Майк.

— Защо трябва да ме интересува? — тъмните очи на Кейло бяха ледени.

— Все пак сте били достатъчно заинтересован, за да превърнете три други жени в нейно подобие — апострофира го Майк. — Защо го направихте?

Кейло сви рамене.

— Красивото носи вечна радост — цитира той. — Отначало създадох Рита. Тя нямаше да представлява нищо, ако не бях отдал цялото си време и талант, за да я превърна в съвършен образец. На другите момичета направих услуга. Те трябва да са ми благодарни.

Майк го погледна, смразен от думите му. Някой го беше сравнил с Франкенщайн. Според него Кейло бе по-лош, защото в случая с Люси той дори не бе поискал разрешението ѝ, преди да я преобрази с външността на жена си.

— Така, разкажете ми за другите момичета — Тамсин, Дагмар и Люси.

— Какво искате да знаете? Не мога да ви кажа нищо ново, за което вероятно вече да не знаете. Дагмар Алън дойде при мен първа. Беше в разгара на кариерата ѝ като топмодел. Била нападната в нюйоркското метро, а лицето ѝ — нарязано с бръснач. Две години по-късно срещнах Тамсин Фрейзър. Тя беше жестоко обгорена и се налагаше голямо присаждане на кожа, преди да мога да направя нещо. Иначе тя е обикновено момиче — предпочита жените пред мъжете, притежава бутик, в който купуват дрехите си богати жени с опънати лица. Люси Хауърд, последната ми пациентка, е била, както без съмнение знаете, наранена в автомобилна катастрофа.

— Кой плати за операциите им?

Настъпи мълчание. Снопове слънчева светлина, из които се носеха пращинки, проникваха в стаята през транспарантите. Тихото бръмчене на климатика наподобяваше шума на далечно улично движение.

Доктор Кейло заговори:

— Никога не разкривам поверителна информация от този род.

— Трябва да ви напомня, че това не е вестникарско интервю или някакъв безцелен разпит — сръза го Майк. — Със сигурност зная, че сенатор Ебнър е платил за лечението на Дагмар Алън.

— В такъв случай защо ме питате? — долната устна на Кейло щръкна упорито и той размаха красивите си ръце с маникюр в знак на протест. — Нямам време за губене, детектив Паулинг. Трябва да се погрижа за пациентите си. Ако Дагмар Алън и сенатор Ебнър са били приятели, това си е нейна грижа — той стана от стола си, като приглади бялата си хирургическа престилка. — А сега ще ме извините ли? Имам работа.

Майк също се изправи, но не се предаде толкова лесно.

— Бих искал да разговарям с хората от вашия персонал — упорито каза той. — Може да си спомнят нещо за Дагмар Алън или

Люси Хауърд, което да помогне. Оттеглихме обвинението срещу Тамсин Фрейзър, тъй като тя има алиби.

Кейло се отправи към вратата незаинтересован, дори отегчен.

— Много хора работят в клиниката, но ще накарам помощничката ми, Лорън Винсънт, да го уреди. Бъдете така любезен да изчакате тук.

Майк остана в стаята, като я огледа по-внимателно. Ако това беше собственото жилище на доктора, то беше най-стерилното и най-безличното, което някога бе виждал, с изключение на хотелските апартаменти. Наоколо нямаше нито една снимка, фотография или книга от интимен характер. Стаята можеше да принадлежи на всеки. В този момент, като добавка на странната обстановка, се появи отново английският иконом на доктор Кейло, за да предложи на Майк чай или кафе.

— Кафе, моля. С мляко и без захар. Благодаря — отвърна той и се изправи да се поразтъпче. Миг по-късно в стаята влезе непривлекателна млада жена с очила и проста прическа.

— Детектив Паулинг? Аз съм помощничката на доктор Кейло, Лорън Винсънт. Разбрах, че искате да разпитате хората от персонала.

„Държането ѝ е официално, но приятно“ — помисли си той, като оцени външния ѝ вид с нула точки.

— Да. Благодаря. Бих искал да говоря по-специално с всички онези, които са контактували с три от пациентките на доктор Кейло.

Тя го погледна внимателно.

— Кои по-точно? Знаете, че правим всичко възможно, за да запазим тайната на пациентите си.

Майк се усмихна сухо.

— Мадам, тези три жени бяха вече арестувани за убийство. Не мисля, че им е останало кой знае какво да крият.

Лорън Винсънт не прояви голям интерес.

— Много добре, детектив Паулинг. Кого желаете да разпитате най-напред? Анестезиологът? Персоналът от операционната? Сестрите? Личните треньори? Психотерапевтите? Козметиците и...

— Спрете дотук, госпожице Винсънт — повиши тон Майк.

Светлосивите очи го погледнаха въпросително през очилата със златни рамки.

— Наистина имаме голям персонал. По-добре ще е да използвате моята канцелария, тъй като може да ви отнеме известно време, а доктор Кейло скоро ще иска да се върне отново тук. Кого бихте искали да видите най-напред?

— Какво ще кажете за вас? Сигурно сте се срещали с Тамсин Фрейзър, Дагмар Алън и Люси Хауърд? Какво можете да ми кажете за тях?

Лорън Винсънт сви капризно устни.

— Работя с доктор Кейло отскоро. Страхувам се, че Люси Хауърд е единствената, която познавам.

Три часа по-късно Майк Паулинг напусна клиниката „Кейло“ и се върна в Ню Йорк с полицейски хеликоптер. Беше ударил на камък. Не бе научил нищо повече за Тамсин и Дагмар и нищо, което вече да не знаеше за Люси. Лорън Винсънт и останалите от персонала бяха услужливи и му съдействаха, дори му позволиха да види списъка с известните пациенти, които бяха имали през годините, но все още не бе попаднал на нещо важно. Клиниката беше „чиста“, персоналът — безупречен, е отлични препоръки, които той щеше да провери по-късно, но беше сигурен, че няма да разкрие нищо лошо. Що се отнасяше до доктор Кейло, той очевидно бе много умел хирург с мания да придава на други жени образа на съпругата си. Но там свършваше и цялата връзка с тях. Оставаше Рита Кейло или както се нарича тя напоследък.

— Някакви съобщения? — попита той веднага щом се върна в полицейския участък.

Шели Лий се усмихна злобно:

— Семейството в Мексико Сити се появи.

Майк я погледна неразбиращо:

— Какво семейство?

— Семейството, с което Дагмар Алън твърдеше, че е прекарала деня в окръг Мерин по времето, когато е бил убит сенаторът.

— По дяволите! — той удари е юмрук по бюрото си. — Били ли са разпитани? Сигурна ли си, че няма грешка?

Шели поклати глава и двойната ѝ брадичка леко се разтресе.

— Очевидно са се върнали вкъщи вчера. Полицията в Сан Франциско ги е чакала и са били разпитани. Дагмар Алън и малкото ѝ момиченце са отишли в окръг Мерин в събота сутринта и са прекарвали

деня с тези хора. Дали са писмени показания. Ще освободят задържаната.

— По дяволите! — отново възкликна Майк.

— Какво толкова е станало? — лукаво го попита тя.

Той стисна челюсти и извърна поглед. Нямахше да достави удоволствие на Шели да разбере колко много го интересува това.

— Нищо не е станало — високомерно отвърна той. — Все пак искам да говоря с Рита Кейло. Не можем да я изключим, без първо да сме я разпитали.

— Няма новини за местонахождението ѝ. Търсим я, но, изглежда, изчезнала в дън земя.

— Никой с такова лице не може да изчезне — възрази Майк. — Ако тя е толкова красива, колкото и другите, все ще се намери някъде.

Джошуа погледна Найджъл със съчувствие.

— Не сме големи късметлии. Няма и следа от Рита Кейло, независимо от постоянните съобщения по телевизията. А след като се оказа, че и Тамсин Фрейзър, и Дагмар Алън са чисти, голямата част от доказателствата се насочват отново към Люси.

— Разбирам това.

Стояха лице срещу лице от двете страни на подреденото бюро на Джошуа и адвокатът съзря мъката в очите на Найджъл изглеждаше състарен, откакто бе пристигнал в Ню Йорк, а бръчките от двете страни на устата му се бяха задълбочили. Той преглътна, като че ли гърлото му бе възпалено, и дрезгаво заговори:

— Какво можем да направим? Тук имате система на договаряне при пледиране, нали?

Джошуа кимна.

— Проблемът е, че няма за какво да се пазарим. Друго щеше да бъде, ако Люси можеше да стовари мръсотията върху Арнолд Ебнър. С изключение на това, че е женкар, той е чист. Ако трябва да се признае за виновна, вероятно ще получи по-скоро доживотна присъда, отколкото да я пратят на електрическия стол... — млъкна, като видя ужаса, изписал се по лицето на Найджъл.

— Мили, боже! — за момент си помисли, че Найджъл ще припадне — толкова пребледняло бе лицето му. — Няма да се стигне

до това, нали? — дрезгаво попита той.

Джошуа положи усилия да запази изражението си спокойно:

— Трябва да се подготвим, като огледаме нещата от всички страни. Нищо не е сигурно, всичко зависи от съдебните заседатели. Но продължаваме напред. Много зависи от обвинението и помни, че има само един свидетел — чистачката, която е видяла двойничката на Люси да напуска апартамента на Ебнър. При първоначалното изслушване съдията дори може да реши, че няма достатъчно доказателства, за да продължи, и да прекрати делото... — Джошуа знаеше, че говори глупости, но трябваше да направи нещо да намали страховете на този предан баща и да изтрие от лицето му изражението на истинска паника.

— Все пак ще ѝ кажем ли, че заподозряната в Сан Франциско има алиби? — печално попита Найджъл.

— Не виждам смисъл. Трябва да поддържаме духа ѝ висок, каквото и да се случи. Найджъл, опитай се да не се тревожиш прекалено много. Ако могат да открият Рита Кейло, сигурен съм, че обвиненията срещу Люси ще отпаднат.

— Смяташ, че тя го е направила?

— Кой друг остава? Знаем със сигурност, че от самото начало е имало четири двойнички. Две от тях имат алиби, а Люси е невинна. Остава само бившата съпруга. Трябва да е тя — той разпери големите си ръце, а тъмните му очи проблеснаха решително. — Повярвай ми, може да е последното нещо, което ще направя, но ще сваля от Люси това обвинение.

Нещо в страстния му тон накара Найджъл да го погледне с нови очи и в този момент, смаян, той осъзна, че Джошуа Голдбърг бе влюбен в дъщеря му.

— Мисля, че зная къде живее Рита Кейло — гласът на жената на другия край на телефона звучеше така, сякаш тя живееше само на цигари и алкохол. Майк Паулинг стисна слушалката и почувства как стомахът му се сви от вълнение.

— Можете ли да ми кажете името си? — попита той, стараяйки се гласът му да звучи спокойно.

— За какво ви е името ми? — тонът ѝ беше раздражителен.

— Моля ви, необходимо ми е да зная името и адреса ви, мадам — отвърна той с отработена вежливост.

— Няма да ви дам името си! Нямам нищо общо с това! Правя ви услуга, но ако не я искате, значи можете да минете и без нея.

Уплашен, Майк смени тактиката. Тя можеше да затвори, ако не подходи към нея както трябва, а това бе шанс, който той не биваше да позволи да се изплъзне през пръстите му.

— Е, къде е Рита Кейло? — направо попита той.

— Тя е тук.

— Къде е това тук? — внимателно запитва той.

— В Ню Йорк, разбира се. Къде мислите?

Беше срещал такъв тип хора много пъти преди. Когато бяха пияни, те ставаха войнствени, а тази дама със сигурност бе пияна. Говорът ѝ беше неясен, чу се трясък и последва мълчание. Разбра, че тя бе изпуснала телефона.

— Там ли сте, мадам? — молеше се да не е затворила. — Струва ми се, че има награда за информация, сочеща местонахождението на Рита...

Гласът ѝ достигна отново до него толкова високо, че той подскочи:

— Живее на Блийкър Стрийт.

— Имате ли номера?

Последва доста шумолене и сумтене, по линията се чува прошепнати ругатни и той предположи, че жената се рови из някакви документи.

— Имате ли го? — отново попита той.

— Да имам какво? — каза тя изведнъж, като че ли нямаше представа за какво говори той.

Майк усети, че се изпотява.

— Номерът на дома на Блийкър Стрийт, където живее Рита Кейло?

— Защо? Познавате ли я?

„Боже господи!“ Той затвори очи и пое дълбоко дъх.

— Бихте ли ми дали, моля ви, пълния адрес на Рита Кейло?

Гласът дойде като че ли отнякъде много, много далеч, глъхнещ сред океана от алкохол.

— Блийкър... Стрийт... 249 — чу се последно щракане и се възцари пълна тишина. Който и да беше, бе изчезнал, но Майк скочи победоносно на крака.

— Да! — извика той, размахвайки юмрук във въздуха. — Имам го.

Шели Лий вдигна поглед от доклада, който пишеше, и се вторачи в него.

— Изглеждаш много доволен от себе си?

— Да! — отново каза той. — Открих къде живее бившата жена на Кейло. Точно тук, в града. Очевидно се крие, но сега зная къде се подвизава. За нула време ще изготвя заповед за арестуването ѝ!

Новината се разпространи бързо. Само след няколко минути в полицейския участък на Мидтаун Саут се зашумя, че се готви арестуване на друга заподозряна за убийството на сенатор Ебнър.

— Ако това изтече в медиите... — предупреди Майк.

— Успокой се — наежено каза Шели. — С този темп можеш да получиш едновременно и повишението, и момичето.

Той се направи, че не я чу. Проклетата да е Шели, че бе отгатнала какво чувства към Люси Хауърд. Майк надяна върху бялата си риза и сивите си панталони тъмно сако и бързо слезе долу на улицата, където го чакаше полицейска кола. Един от екипа му от отдел „Убийства“, детектив Джак Максвел, вече седеше на предната седалка и говореше по полицейската радиостанция. Майк скочи отзад в прилив на адреналин, лицето му бе червено, очите — широко отворени. Наведе се напред и каза на шофьора:

— Остави ни в началото на Хъдсън Стрийт. Не искам заподозряната да види колата. Затова ни следвай на разстояние и паркирай на някоя странична улица. Разбра ли?

— Да, сър.

Когато се стрелнаха надолу по Девето Авеню към Гринуич Вилидж, шофьорът пусна сирената. Полицейската кола изпищя покрай почти неподвижните автомобили, които свиваха, скупчвайки се на една страна, за да им направят път. Радиостанцията пращеше. Нещо щеше да се случи. Майк усещаше приятно в джоба си заповедта за задържането на Рита Кейло. Това беше един от добрите му дни. Искаше му се да има повече такива.

В края на Девето Авеню шофьорът зави полуналяво, пресече Четиринадесета улица Запад и се озоваха на Хъдсън Стрийт, която изглеждаше миниатюрна на фона на последните няколко извисяващи се небостъргача, преди линията на хоризонта да премине в дву- и триетажни сгради и да се потопи в по-спокойната атмосфера на Грийнуич Вилидж.

Майк и Джак Максвел излязоха от колата и тръгнаха пеша към близката Блийкър Стрийт — двама мъже, облечени небрежно, чието присъствие в околността мина незабелязано, докато те внимателно гледаха напред и в същото време поглъщаха всичко.

Номер 249 беше стара къща, разделена на апартаменти. Не бе достатъчно елегантна, за да има портиер или пазач. Редица от звънци до уличната врата е имената на обитателите беше единственият начин да се установи кои са те. Очите на Майк се плъзнаха надолу по грубо изписаните имена, сърцето му биеше тежко. Конърс. Киблър. Йебоа. Маккой. Кейло...

— Да! — облекчението беше невероятно.

Майк натисна звънеца и хвърли на Джак Максвел победоносен поглед. Ако Рита Кейло се окажеше виновната и Люси бъдеше освободена... Тогава би имал шанс. Люси сигурно бе много страдна при определени обстоятелства.

Женски глас прекъсна мислите му:

— Ало?

— Госпожа Рита Кейло? — попита Майк. — Бихме искали да поговорим за малко с вас.

— Кой сте вие? — подозрително прозвуча гласът ѝ.

— Детектив Майк Паулинг и детектив Джак Максвел от отдел „Убийства“, Нюйоркско полицейско управление.

Последва дълго мълчание.

— Госпожа Кейло, там ли сте? Имам заповед за арестуването ви. Ако не ни пуснете вътре, ще се наложи да влезем със сила...

— Добре. Добре — тя изглеждаше уморена, победена. — Качете се горе. На четвъртия етаж. Очаквах ви. Рано или късно — тя натисна копчето на домофона, последва силно бръмчене като на ядосана оса, попаднала в чаша, и Майк отвори вратата. Пристъпи в мрачния коридор, откъдето го удари мирис на котешка урина.

— Господи! Очаквах нещо по-добро от това — измърмори той, докато се качваха по стръмните стълби, водещи към горните етажи. — Ако съдя по външния вид на това място, тя сигурно е изпаднала в голямо затруднение.

На четвъртия етаж имаше само една врата, на която беше написано с черни букви „ап. Е“. Беше затворена. Майк почука силно на нея с кокалчетата на пръстите си. След миг вратата се отвори и на прага застана, втренчила поглед в тях, възстара жена с посивяла коса и почервеняла и сбръчкана от прекалено много излагане на слънцето кожа. Лицето и ръцете ѝ имаха червеникавокафявия цвят на кестен. Беше облечена в прихлупена, дълга до глезените пола и блуза без гръб, по-подходяща за плажа, отколкото за града. С един поглед Майк прецени, че сигурно тежи над сто килограма.

Майк бе напълно изненадан. Бе очаквал вратата да отвори самата Рита Кейло. Това, заключи той, трябва да беше майка ѝ.

— Искам да видя Рита Кейло — рязко каза той.

Тя се отдръпна настрана:

— По-добре ще е да влезете вътре.

Във всекидневната на апартамента пареше бъркотия, беше претрупана с неособено чисти овехтели мебели, които изглеждаха така, сякаш бяха донесени от някое сметище, купчини списания, мръсни чаши и празни бутилки от уиски. Забеляза и една сива котка с дълга козина, която ги гледаше свирепо с гневните си жълти очи от шкафа, върху който се бе покатерила.

Майк се огледа бързо.

— Къде е Рита Кейло? — попита той с нотка на безпокойство в гласа. Ако се бе измъкнала през задния вход...

— Точно тук — самодоволно каза жената.

Майк се завъртя, мръщейки се.

— Какво искате да кажете?

Тя отпусна обемистата си фигура на единственото изглеждащо стабилно кресло и се усмихна весело:

— Аз съм Рита Кейло.

— Вие?...

„По дяволите!“ — помисли си той. Бяха попаднали на погрешната жена. Онази чудачка, която се бе обадила и му бе казала къде живее госпожа Кейло, е имала предвид не тази, която трябва.

Почервенял, Майк се вгледа гневно в потъмнялото от слънцето лице с двойна брадичка и подпухнали очи.

— Съжалявам — започна той, унижението и разочарованието го караха да се чувства така, сякаш някой го бе ударил в стомаха. — Очевидно информацията ми е била погрешна. Вие не сте жената, която търся.

Тя повдигна вежди.

— Сигурен ли сте? — после прокара дебелиите си пръсти през посивелите кичури на косата си, като го гледаше със закачливо изражение. — Сигурен ли сте, че не съм жената, която търсите?

За един ужасен миг той се почуди дали тя не го занася.

— Какво искате да кажете?

— Вие търсите бившата жена на Дик Кейло?

Майк я погледна смутен, очите му се присвиха.

— Да — кратко отвърна той.

Тя се усмихна широко.

— Е, не е ли това щастливият ви ден? Открихте я. Не е съвсем каквато очаквахте, а?

— Не разбирам... — той поклати глава, слисан.

— Очаквахте стройна, красива жена с дълга черна коса и очи, за които си заслужава да умреш, а? Като снимките по телевизията на жената, убила сенатора?

Майк пристъпи от крак на крак, без да погледне Джак Максвел.

— Ами... ъ-ъ... да — най-накрая призна той.

— Затова и не си направих труд да се появя. Знаех, че не търсите мен, а една от онези жени, които откаченият ми бивш съпруг създаде по мое подобие.

Това, изглежда, я забавляваше много. Тя се огледа и най-накрая съзря полупълната чаша с уиски, вдигна я и отпи от нея голяма глътка. Майк разбра, че е пияна. Вероятно никога не изтрезнява напълно, ако можеше да съди по външния ѝ вид. Той седна внимателно на ръба на хлътналото канапе и се вгледа по-отблизо в лицето ѝ. Възможно беше да се види, че под тлъстините, бръчките и подпухналостта се криеше съвършен нос, високи скули и огромни очи... с цвят на тъмни виолетки.

— Боже мой! — потресен каза той.

— Както и да е, какво искате от мен? Хванали сте момичето, което го е извършило, нали? Последната жертва на Дик? Онази англичанка?

— Трябваше да ви видим, за да ви изключим от разследването. Вече разпитахме другите две — отвърна той, мислейки си, че и на него му е необходимо едно силно уиски. Беше почти невероятно, че старата, подпухнала, посивяла жена, седяща срещу него, някога бе изглеждала като Люси Хауърд. Разбира се, той знаеше, че тя бе по-възрастна — на четиридесет и осем всъщност, но въпреки това... Ако бе видял тази жена на улицата, щеше да ѝ даде поне шестдесет и пет години.

— Ако търсите някого да накажете, трябва да хванете Дик — експанзивно продължи Рита. — Затворете го, преди откаченото старо копеле да е съсипал живота на още някого. Да превърне всички тези жени в мои двойнички! Той е болен по мен. Но преди всичко — дори не ги е попитал! — довърши питието си, като пресуши чашата до последната капка, и се пресегна за бутилката уиски на пода зад стола ѝ. Напълни чашата си и очевидно в настроение за приказки, наслаждавайки се на объркаността на двамата детективи, заговори отново:

— Знаете ли нещо? Дик ме превърна във въображаемата жена от сънищата му, но аз се изморих да се отнасят с мен като с произведение на изкуството... неговото произведение на изкуството, забележете.

Котката, стресната от нейната разпаленост, скочи от шкафа в скута ѝ, където започна постепенно да потъва бавно между огромните ѝ бедра, като че ли стоеше върху плаващ пясък.

— И така, аз го напуснах! — обяви Рита, галейки разсеяно котката. — Зарязах него и клиниката му и заминах за Холивуд с един мъж на име Джеф. Беше пациент на Дик. Изправи си носа, за да се снима в киното — тя сви рамене. — След Джеф имаше още много мъже, докато най-накрая свърших тук. В крайна сметка всички ме изоставиха, защото просто искаха да спят с известна красавица, а не с мен. Сега съм сама. А искате ли да знаете как в действителност наказах Дик за това, че ме превърна в пластмасова кукла?

Майк кимна хипнотизиран. Джак стоеше зад него и се чудеше какво, по дяволите, става.

— Започнах да съсипвам външния си вид! — победоносно съобщи Рита. — Натрупах толкова килограми, колкото можах, печех

кожата си на слънце, спрях да боядисвам косата си и да поправам зъбите си. И ако не съм щастлива, поне знаая, че той също не е щастлив — по бузите ѝ потекоха сълзи, които образуваха вадички в бръчките от двете страни на носа ѝ, тя отпи бързо от питието си с треперещи устни.

В стаята настъпи мълчание, докато Майк не стана.

— Съжалявам — стеснително каза той.

— Значи не съм жената, която търсите? — гласът ѝ бе пресипнал от мъката и уискито.

— Не, не сте. Тръгваме си. Съжалявам, че ви обезпокоихме.

Докато излязоха от стаята, тя заговори отново:

— Кажете на англичанката... както там ѝ беше името... че се надявам Дик да не е съсипал и нейния живот.

— Ще го направя, мадам — вежливо отвърна Майк и затвори вратата след себе си.

— Смяташ ли, че доктор Кейло знае какво е направила Рита със себе си? — попита Джак, когато бяха отново в колата, връщайки се обратно в полицейския участък.

Майк сви рамене.

— Вероятно той винаги се е отнасял с нея като към картина или статуя, а не като към истински човек, така че не съм сигурен как би се чувствал, ако знаеше. Предполагам, че е толкова смахнат, че му харесва повече да създава двойнички, отколкото да се наслаждава на завършения продукт. Люси Хауърд изобщо не намекна да се е опитвал да я прелъсти или нещо подобно, нали? Не мисля, че дава и пукната пара за човешките същества, интересува го само собственото му умение да ги превръща в жената на мечтите си, както каза Рита.

— Значи в крайна сметка Люси Хауърд е извършила убийството? Още от началото си хванал тази, която трябва? Господи, комисарят ще бъде доволен от теб.

Майк се втренчи навън през колата, без да вижда нищо.

— Да, предполагам — глухо каза той.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Надеждата се изплъзваше от Найджъл като вода през пръстите му и Джошуа не можеше да направи нищо, за да попречи на това. Разтърсващите разкрития относно Рита Кейло го потресоха. Сега всичките им шансове да открият истинския убиец се бяха изчерпали и ако не се случеше някакво чудо, делото щеше да продължи и Люси щеше да бъде осъдена за предумишлено убийство. Неспособен да заспи, той премисли отново и отново какво се бе случило и как надеждите му бяха нараснали, когато откриха, че има три други жени, които изглеждат точно като Люси. Ситуацията беше толкова странна, че всичко изглеждаше възможно. Бе така убеден, че една от тях е извършила убийството, че се обади на Даяна да ѝ каже, че краят се вижда.

Сега се бяха върнали в изходна позиция и той се чувстваше отчаян. Как да ѝ каже, че ако я признаят за виновна, дъщеря им може да получи смъртна присъда? Беше прекарал часове наред с Джошуа в обсъждане на възможността Люси да бъде екстрадирана обратно в Англия, за да бъде съдена от британски съд, но адвокатът смяташе това за малко вероятно поради сериозността на престъплението. Засега просто трябва да изключат тази възможност, каза му Джошуа, докато подготвяше защитата. Найджъл отново започна да се безпокои. Дали Джошуа беше подходящият човек за това?

Останал сам в апартамента на Амелия, докато тя обядваше с приятели, Найджъл седна във всекидневната и се опита да прегледа „Ню Йорк Таймс“, но безсилието и тревогата му попречиха да се съсредоточи. Сигурно все още има нещо, което може да направи? Вчера, когато бе посетил Люси, бе съзрял паника в дълбините на очите ѝ, докато тя търсеше по лицето му знак за надежда. После изражението ѝ помръкна, угълчетата на устните ѝ увиснаха и тя остана сломена, разбрала, че няма новини.

Това му напомни за времето, когато беше забравил да ѝ купи колелото, което бе поискала за шестия си рожден ден. Беше се

втурнала в зори в стаята им, питайки развълнувано къде го е скрил. Трудно понесе упрекващото го изражение на Даяна, но съкрушеното лице на Люси, когато разбра, че бе излъгал надеждите ѝ, го бе преследвало месеци наред. Вчера чувството, че я бе предал, се появи отново. Тя все още му имаше доверие, а той я разочароваше.

Отчаян, Найджъл стана, хвърли вестника и отиде в гостната. Бележката от пазаруването в „Сакс“ на Пето Авеню трябваше да бъде някъде тук. Бет се бе заклела, че не е изхвърляла нищо, а никой друг, освен Амелия, не бе влизал в стаята. Сигурно бе някъде тук. Дори и да му отнеме цял ден, той отново искаше внимателно да прерови всичко — книги, списания, дрехи, чанти, гримове, кутии с бижута. Дори реши да махне облицовъчната хартия във всички чекмеджета, в случай че случайно се бе пъкнала отдолу. Ако успее да я намери, има някакъв шанс тя да се окаже алибито, от което се нуждае Люси.

Два часа по-късно Амелия се върна от обеда, очарователна във виолетовата си рокля и дългия жакет с подходящи аксесоари — обици и гривна с аметист. Почука на вратата на гостната.

— Вътре ли си, Найджъл?

Той отвори вратата, разгорещен и с разрошена коса. В стаята зад него цареше бъркотия, чекмеджетата и шкафовете бяха разтворени и навсякъде имаше разхвърляни дрехи. Очите ѝ се разшириха, като огледа наоколо.

— Съжалявам, Амелия, след малко ще подреда всичко. Отново се опитам да намеря бележката от пазаруването — поклати глава обезсърчен. — Тя просто не е тук. Един господ знае какво е направила Люси с нея.

— О, скъпи! Толкова съжалявам — тя го хвана за ръка и го поведе внимателно обратно към всекидневната. — Ела и седни, а аз ще накарам Бет да ни направи малко билков чай. Тя ще оправи тук. А ти имаш нужда от почивка.

— Безнадеждно е, Амелия — беше почти готов да се разплаче. — Чувствам, че я предавам. Усещам се толкова безпомощен...

В този момент телефонът зазвъня. Тя го вдигна веднага и след размяна на любезности го подаде на Найджъл.

— За теб е, скъпи. Джошуа Голдбърг се обажда.

Найджъл грабна слушалката.

— Ало? — каза той рязко.

— Може да не е важно — започна Джошуа, — но разбрах от свой източник, че са открили ново доказателство. Детектив Паулинг се занимава с това в момента...

— Какво доказателство?

— Не можах да измъкна нищо от тях, освен че е нещо, което е било пропуснато при огледа в апартамента на сенатора. Ще те уведомя, когато разбере нещо определено. От отдел „Убийства“ не искат да има изтичане на информация на този етап, тъй като вече са започнали да изглеждат глупаво с преследването на всички тези двойнички, без да са в състояние да ги обвинят в нещо. Изглежда така, сякаш не знаят какво вършат — което съвсем точно обобщава ситуацията.

— Господи, надявам се да е нещо добро — развълнувано каза Найджъл.

— Аз също. Тя заслужава спокойствие. Ще поддържаме връзка.

— Благодаря — той затвори и се обърна към Амелия: — Джошуа казва, че полицията е открила ново доказателство по случая, но все още не знае какво е.

— Е, не може да са лоши новини, Найджъл — заключи тя, — тъй като Люси е невинна. Единствените новини, които е възможно да има, трябва да са добри новини, скъпи! — сграбчи ръцете му и го погледна с искрящи очи. — Надявай се, Найджъл. Това е най-важното нещо на света. Без надежда всички сме загубени.

Той стисна ръцете ѝ в отговор.

— Честно казано, не зная какво щях да правя без теб, Амелия — отвърна той. — Ти ми вдъхваш сили и не ми позволяваш да се предам.

— Затова са приятелите — просто каза тя.

По-рано същия ден началникът на охраната в „Саутгейт Тауър“ се бе обадил в полицейския участък на Мидтаун Саут. Веднага бе свързан с Майк.

— Имахме работници, които поправяха климатичната инсталация в апартамент 536, където сенатор Ебнър беше...

— Да? И какво?

— Откриха някакви снимки. В плик. Паднали са зад климатика под прозореца. Не зная дали принадлежат на сенатора, но си помислих, че може да ги искате.

— Какви снимки?

— Снимки на жени. По-специално на една.

— Ще изпратя някой да ги вземе веднага. Благодаря.

Двадесет минути по-късно донесоха на Майк бял плик, в който имаше двайсетина снимки. Той бързо ги прехвърли, спирайки се по дълго на няколко от тях, преди да ги запрати една по една на бюрото си. После се пресегна за телефона и поръча хеликоптер.

— Веднага! — добави той.

— Какво става? — попита Джек Максвел от отсрещното бюро.

— Ще имаме нужда от заповед за обиск — отвърна Майк почти на себе си, като събра снимките и ги напъха във вътрешния джоб на сакото си.

— Защо? Къде ще ходим?

Внезапно Майк се ухили, без да обръща внимание на изгарящата от любопитство Шели Лий, която гледаше ту към единия, ту към другия, надявайки се да схване нещо.

— Клиниката „Кейло“ — кратко отвърна той.

По-късно същия следобед надзирателят информира Люси:

— Адвокатът ви е дошъл да ви види.

Без да каже нищо повече, той я поведе от килията по тесен коридор с боядисани в сиво стени и лентообразни лампи по тавана до малка стаичка, в която се влизаше през стъклена врата, покрита с телена мрежа. В стаята имаше маса и два стола, на единия от които седеше Джошуа Голдбърг.

— Здравейте — нетърпеливо каза Люси, радостна да види познато лице. — Има ли някакви новини? — седна срещу него, бледа и красива въпреки липсата на грим. Той забеляза, че бе отслабнала много и черната ѝ коса бе загубила блясъка си. Но очите ѝ бяха големи и ясни, като бялото поразително контрастираше на гъстите ѝ тъмни мигли.

Джошуа я гледа дълго време, опитвайки се да успокои ритъма на сърцето си. После заговори:

— Няма конкретна новина, но детектив Паулинг замина набързо за клиниката „Кейло“ — за втори път. Очевидно някакво ново доказателство е било открито в апартамента на сенатора, макар че не можах да разбера какво точно е то.

— Ново доказателство? — развълнувано повтори тя и се наведе напред, стиснала здраво ръце. — Какво ли е? Може би е нещо, което определено ще ме оневини?

— Не зная, Люси. Ще ми се да знаех. Иска ми се да можех да ти кажа: Всичко е наред, открили са убиеця — той въздъхна. — За съжаление не мога.

— Не може да бъде... — замълча, мръщейки се. — Напоследък нямам доверие на никого. Ами ако това доказателство е нещо, което е било подхвърлено, за да изглежда така, сякаш аз съм виновна? Мислили ли сте за това? Не е ли странно, че едва сега го откриват? Защо не го откриха тогава? Ами ако убиецът, разбирайки, че другите двойнички имат алиби и следователно не са могли да извършат престъплението, е поставил нещо, което наистина ще направи нещата да изглеждат така, сякаш аз съм го направила? — в очите ѝ отново проблесна страх и тя погледна Джошуа умолително: — О, господи, страх ме е! Кръгът се затваря около мен, Джошуа — добави тя е треперещ глас.

— Нямах намерение да те плаша — внимателно обясни той. — Лично аз смятам, че това е положителен знак. Имам чувството, че са открили нещо, което ще покаже Арнолд Ебнър в истинската му светлина. Довери ми се, Люси. Ще сваля това обвинение от теб, дори да е последното нещо, което ще направя. Зная, че не си виновна и ще се погрижа всички останали да го разберат.

— Не можеш да бъдеш сигурен, че ще свалят обвинението от мен. Никой не може. Аз съм реалистка, Джошуа. Това е най-лошото нещо, което ми се е случвало. По-лошо от катастрофата, от шестте месеца операции, от това, че годеникът ми ме отблъсна. Това може да е краят на всичко — овладя чувствата си и го погледна прямо. — Не искам да ме залъгват с измислици за сваляне на обвинението, защото може да не стане.

— Ще те измъкна, Люси — убедително каза той и продължи да се взира в нея известно време.

— Искате да обискирате клиниката? — доктор Кейло погледна Майк Паулинг невярващо. — И дума да не става — троснато каза той.

Майк стоеше в средата на елегантното фоайе на клиниката с широко разкрасени крака. Не приличаше на човек, който доброволно ще отстъпи.

— Страхувам се, че в случая нямате избор, доктор Кейло. Имам заповед за обиск. Ако е необходимо, мога да изпразня това място и ще го направя.

— Но пациентите ми! Трябва да пазя тайната им. В момента тук имаме няколко известни хора. Не мога да ви позволя да ги безпокоите или да влизате в стаите им — гневно каза Кейло.

Майк виждаше, че докторът бе искрено загрижен. Накрая вдигна подигравателно ръце, като че ли се предаваше.

— Не се интересувам от стаите на пациентите ви — обясни той.

— От какво тогава?

— Искам да претърся всички помещения на персонала — спални, канцеларии, кухни и бани, включително вашите.

Дик Кейло погледна Майк, после Джак Максвел, а в тъмните му очи се четеше учудване.

— Помещенията на персонала?

— Точно така. И ще ви бъда благодарен, ако веднага ни позволите да се заловим с това.

— Няма да намерите нищо интересно в стаите на персонала — увери го Кейло. После сви рамене: — Започвайте. Тук няма какво да крием.

Майк кимна на Максвел и по подаден сигнал от него вътре нахлуха през главния вход шестима униформени полицаи, които бяха пътували с тях в хеликоптера, но бяха останали да чакат отвън на алеята. Изглеждаха нащрек и готови на всичко.

— Ще повикам Лорън да ви покаже стаите на персонала... — започна докторът, но Майк го прекъсна:

— Благодаря, но вече зная къде да търся — той се обърна към Максвел и другите: — Добре. Да вървим.

— Даяна? О, Даяна, благодаря на Бога, че си все още будна!

В Ийстли Манър беше почти полунощ и Даяна, неспособна да заспи, седеше, изправена в леглото, и четеше, когато телефонът иззвъня. Пронизителният му звук накара нервите ѝ да се изопнат.

— Найджъл! Какво се е случило? Нещо не е наред ли? Люси добре ли е?

— Да, скъпа. Да — Найджъл изглеждаше задъхан, като че ли бетишал. — Нещо фантастично се случи и Джошуа Голдбърг урежда да бъде освободена утре сутринта. О, господи, какъв ден беше!

— Освободена? О, благодаря на Бога. Какво се случи?

— Арестуваха човека, убил сенатора. Имат дори писмено признание. Следобед научих от Джошуа, че полицията е открила някакво ново доказателство, но той не знаеше какво е. Очевидно в апартамента на сенатор Ебнър са били открити интимни снимки на млада жена и няколко писма. В момента, в който детективът по случая ги видял, той разпознал жената. Името ѝ е Лорън Винсънт и работи в клиниката. Всъщност той прекарал известно време с нея, когато първоначално отишъл да разпита доктор Кейло.

— Защо го е убила?

— Очевидно са имали връзка и тя забременяла. Казал ѝ, че ще напусне жена си, за да се оженят, но след това само ѝ предложил да плати за аборт. Научих, че постъпката му я довела до срыв. Но веднага щом се съвзела, тя се заела да си отмъсти. Искала да го види мъртъв.

Настъпи мълчание.

— Значи е имало и друга двойничка, разхождаща се наоколо, за която полицията не е знаела? — ахна Даяна смаяна.

— Не. Не съм виждал тази жена, но разбрах, че изобщо не прилича на другите. Ето защо никой не я е подозирал, докато тези компрометиращи нейни снимки не бяха намерени. И писмата ѝ, в които го умолява да остави жена си, защото ще има дете.

— Изглежда, е превъртяла.

— Да. Чух, че когато отишла да работи в клиниката, една от сестрите ѝ разказала за манията на доктор Кейло и как той превърнал две други пациентки в копия на бившата си жена. По време на лечението на Люси Лорън разбрала, че той отново прави двойничка на бившата си съпруга. Тогава ѝ хрумнало да обърка полицията, като се престори на една от двойничките — продължи Найджъл.

— Не разбирам! — Даяна прехвърли краката си отстрани на леглото и седна на ръба, мръщейки се съсредоточено. — Ако тази жена, Лорън, не изглежда като другите... коя е била жената, заснета от

охранителните камери и видяна да напуска апартамента непосредствено след убийството?

— О, господи, толкова е сложно, скъпа. Била е Лорън Винсънт, но се дегизирала с латексна маска, грим и перука, когато отишла да убие сенатора. На охранителните камери тя изглеждала точно като Люси. Дори аз си помислих, че е тя, когато я гледах по телевизията. Днес полицията откри в стаята на тази жена в клиниката „Кейло“ перуката и всичко останало, включително и оръжието, с което е било извършено убийството. Не е ли невероятно? — Найджъл започна да заеква от вълнение.

— Това е най-необикновеното нещо, което някога съм чувала — невярващо каза Даяна. — Наистина ли ще освободят Люси утре?

— Да, скъпа, наистина. Направих постъпки да я пуснат тази вечер, но трябва да се мине през обичайните бюрократични процедури, преди да могат да я освободят. Но са й казали, че обвинението е свалено от нея. Господи, какъв кошмар беше цялото това нещо! — сега, след като бе разказал всичко на Даяна, той изведнъж се почувства уморен и изчерпан. През последните няколко седмици бе живял на адреналин и сега имаше странното чувство, че не знае дали иска да се смее, или да плаче.

— Сега ще можеш да я доведеш вкъщи — каза Даяна.

— Зная, ще бъде чудесно.

След като се сбогуваха, тя облече халата си и слезе в кухнята да сложи чайника. Не можеше да заспи. До няколко дни Люси щеше да си бъде вкъщи след всички тези месеци. А тя трябваше да реши дали да остане с Найджъл или не... Минута по-късно дойде Тили, препъвайки се сънено през прага. Дългата ѝ тъмна коса бе разрошена, а очите — подпухнали от съня.

— Какво става, мамо? Телефонът ме събуди, а после те чух да слизаш долу. Наред ли е всичко?

— О, Тили! Най-чудесната новина — Даяна я прегърна и я притисна към себе си. — Освобождават Люси утре сутринта. Открили са истинския убиец.

— Отлично! — отвърна Тили, като се усмихна доволно. Покатери се върху кухненския плот и провеси крака. — Кога ще се върнат?

— Татко ти не каза. Предполагам, че ще ни позвъни отново утре. О, какво облекчение! Имам чувството, че през последните няколко седмици се състарих с двадесет години.

— Кажи ми всичко, което каза татко. Не, почакай! — Тили скочи отново долу. — Ще видя дали баба е будна. Ще се ядоса, ако пропусне цялото това вълнение.

Даяна взе три чаши от бюфета и извади големия кафяв пръстен чайник от шкафа. Докато Сюзън прекоси бързо моравата, осветявайки пътя си с фенерче, съпроводена от Тили, бърбореща възбудено край нея, чайт беше готов.

— Е? — въпросително рече Сюзън, като се настани до кухненската маса. — Разкажи ни какво точно се е случило.

Продължиха да говорят до ранни зори, а Даяна повтори всичко, което Найджъл ѝ бе казал. Най-накрая Тили със затварящи се очи промълви, че не може повече да стои будна и се запъти отново към леглото. Даяна направи нов чай. Беше прекалено напрегната, за да може да заспи и благодарна, че Сюзън ѝ прави компания.

Най-после блед сноп светлина разцепи тъмния хоризонт и слабо цвърчене възвести утринния хор на птиците, гнездящи в градината.

— Мислила ли си отново за бъдещето си с Найджъл? — внимателно попита Сюзън, нарушавайки мълчанието, възцарило се между тях.

— Мисля за това ден и нощ — отвърна Даяна.

— И реши ли какво да правиш?

Даяна се втренчи навън през прозореца в разширяващия се процеп светлина.

— Няма какво да решавам — категорично рече тя.

Сюзън я погледна разтревожено.

— Ще му кажеш ли, преди да си е дошъл? Трябва да изясниш ситуацията, преди Люси да се върне с него нали?

Даяна се изправи, пристягайки колана на халата си. Поклати глава.

— Не. Това не е нещо, което мога да обсъждам по телефона.

— Значи ще сложиш край, така ли?

Даяна се обърна и погледна майка си изненадано:

— Разбира се, че не. Аз го обичам, мамо. Той беше моят живот през последните двадесет и четири години. Не мога да разваля брака

си сега.

— И си в състояние да го приемеш такъв, какъвто е?

— Длъжна съм — просто отвърна Даяна. — Наистина нямам избор. Трябва да кажа, че не ми харесва идеята за него и... — замълча, като че ли изпитваше трудност да намери подходящите думи, за да изрази чувствата си. — Отначало изпитах горчива болка и ревност. Какво имат тези мъже, което аз нямах?

— Разбира се, нещата не стоят така.

— Зная, мамо. Зная. Това каза и Найджъл, но все пак е болезнено да разбереш, че някой може да означава за него също толкова или повече от мен. Но... — пое дълбоко дъх, преди да продължи: — Толкова много го обичам, мамо, че ако не мога да го имам целия, поне ще го притежавам наполовина, а това е по-добре от нищо — внезапно очите ѝ се насълзиха, но тя вирна брадичката си и каза с решителен глас: — Той остарява. Може би няма да има друг Оливър, но съм готова да направя всичко, което е по силите ми, за да задържа Найджъл при мен и за в бъдеще. Не само заради момичетата.

— Мъдро решение — тихо рече Сюзън. — Сигурна съм, че няма да съжаляваш за него.

— Надявам се да е така. Както и да е, готова съм да опитам, ако той го иска. Кой знае? Колкото и да е странно, всичко, което се случи, в крайна сметка може да ни направи по-близки.

Люси пристъпи предпазливо навън от килията си, не смеейки да повярва, че наистина се готвеха да я освободят. Беше станало толкова внезапно и изглеждаше така невероятно, че тя се страхуваше да не би всичко да е грешка и те изведнъж да се обърнат и да ѝ кажат, че все пак ще бъде съдена. Един надзирател я отведе в някаква стая, където я чакаше детектив Майк Паулинг. Държеше документите за освобождаването ѝ и я гледаше с искрящи очи.

— Поздравления! — каза той. — Радвам се, че всичко това свърши. Свободна си да си вървиш.

— Свободна — повтори тя и се отпусна на стола, който ѝ бе посочил.

— Виждам, че вече си получила обратно вещите си — той стоеше само на няколко крачки пред нея и сочеше елегантния костюм

и обувките, които тя носеше при арестуването си.

Люси кимна, желаейки да излезе по-скоро от това място. Искаше ѝ се баща ѝ или Джошуа да бяха тук, за да я отведат.

— Е... беше ли изненадана? Подозираше ли нещо, когато бе в клиниката „Кейло“? — попита той, за да подхване разговор.

— Има толкова много неща, които все още не зная и не разбирам.

— Лорън Винсът е сложна жена.

— Но тя изглеждаше толкова смирена. Такъв кротък човек. Никога за нищо на света не бих я заподозряла в нечие убийство — възрази Люси.

Майк каза кратко:

— Отмъщението е смъртоносен мотив, а една презряна жена е още по-смъртоносна. Знаеш ли, тя те е последвала в Ню Йорк, когато си напуснала клиниката.

Люси изглеждаше разтревожена.

— Ужасяващо е.

— В деня на убийството те е видяла да напускаш апартамента на Амелия Хероу, а после отишла направо в „Бергдорф Гудман“ и купила червен костюм, почти еднакъв с този, който си носела същия ден.

— В такъв случай тя е планирала всичко... за да ме натопи?

Майк кимна многозначително, доволен от възможността да ѝ покаже колко бързо е решил случая и я е измъкнал.

— Лорън Винсът е започнала като гримьорка в телевизията, знаеше ли това? Опитът ѝ я е навел на мисълта да скалъпи цялата работа. Имала е и късмет в деня, в който е убила сенатора, тъй като ти неволно си ѝ помогнала, отивайки на пазар в близост до „Саутгейт Тауър“.

На Люси ѝ се зави свят. Имитирайки я, друга жена бе влязла в жилищна сграда и бе убила с няколко изстрела мъж, като нарочно бе инсценирала всичко да изглежда така, сякаш е била тя. При все това Лорън Винсът щеше да се измъкне ненаказана, ако не бяха открити нейни снимки и писмата ѝ до Арнолд Ебнър.

— Какво ще стане сега? — едва попита тя.

— Ще те съпровожда навън — отвърна Майк. — Свободна си да си вървиш. Предполагам, че адвокатът ти е тук да те посрещне.

— О, господи! — Люси скочи на крака, нетърпелива да си тръгне. Детективът, с неговите искрящи очи, я изнервяше. Тя мразеше начина, по който той я гледаше.

Навън, на тротоара, стоеше баща ѝ и я чакаше. Джошуа беше до него.

— Татко! — възкликна тя и се хвърли на врата му.

Джошуа ги гледаше, докато Найджъл я притискаше към себе си.

— Добре ли си, скъпа? — попита Найджъл, усещайки мократа ѝ буза до своята.

— О, да! — отвърна Люси със задавен от ридание глас. — Да, вече съм добре.

Амелия Хероу трудно можеше да бъде ядосана, тя мразеше да губи самообладание, тъй като това се отразяваше зле на лицето ѝ, но днес не можа да сдържи гнева си. Веднага щом Найджъл напусна апартамента, за да прибере Люси от затвора, тя вдигна телефона и с треперещи ръце набра номера на клиниката „Кейло“. Нямаше какво друго да направи. Ако не излееше гнева си, той щеше да я разяде отвътре и да ѝ причини главоболие до обед.

— Бих искала да говоря с доктор Кейло, моля — решително обяви тя, когато се свърза.

— Ще видя дали е свободен...

— Кажете му да се освободи! Обажда се Амелия Хероу. Искам да говоря с него веднага — надяна син сатенен пенъоар със светлобежова дантела върху нощница в същите цветове и се отпусна грациозно и драматично на шезлонга до леглото си. Знаеше точно какво ще каже, като че ли старателно бе заучила репликите за някоя холивудска епическа драма.

— Амелия? — в гласа на Дик Кейло се четеше известна изненада. — Как си, скъпа?

— Ще ти кажа как съм! Засрамена, огорчена и крайно разочарована от начина, по който превърна хубаво младо момиче, на което препоръчах да отиде при теб, в една от твоите налудничави двойнички на Рита! Подложи това момиче и семейството му, да не говорим за мен, на същински ад, за да удовлетвориш желанията си. Никога вече няма да те препоръчам на когото и да било. И за да

компенсираш горките родители на Люси за това изпитание, ще заплатиш всички съдебни такси, самолетни, хотелски и други разходи на баща ѝ. Разбираш ли?

— Да — изглеждаше уморен и сломен. — Така или иначе заради това с кариерата ми е свършено. Вече никой не ми вярва, макар чудесата, които извърших с Тамсин, Дагмар и Люси, да са живо доказателство за способностите ми.

— Никой не се съмнява в медицинските ти способности, Дик. Но твоята ексцентричност плаши хората до смърт! — сурово каза тя. — Както и да е, онази Рита, която създаде, изобщо не прилича на жената от снимките във вчерашните вестници.

— Нищо не мога да сторя. Направих Рита съвършена. Както и другите. Не мога да разбера защо не са ми благодарни. Люси беше доволна, когато видя за първи път резултатите — тъжно добави той.

— Но сега можеш да разбереш защо не е съвсем очарована, нали? Що се отнася до мен, състраданието ми се изчерпа. Постами ме в ужасно положение и не бих обвинила Найджъл Хауърд, ако поиска да те съди за милиони — Амелия знаеше от личен опит, че Найджъл не бе заядлив, но тя нямаше намерение да остави Дик да се отърве толкова лесно. — Ще разбера какво му е коствало всичко това и ще те уведомя.

Амелия тъкмо привършваше тоалета си, когато Люси, Найджъл и Джошуа пристигнаха и нахълтаха вътре възбудено, като изпълниха апартамента с шумните си гласове и му придадоха празнична атмосфера. Имаше много прегръдки и целувки, след което загърмяха тапи от шампанско, Люси крещеше възбудено по телефона, докато разговаряше с Даяна и Тили, Джошуа ги покани на обед в „Ла Гренуй“, а Найджъл и Амелия се впуснаха в безобиден флирт. Дори Бет се развесели. Лицето ѝ светеше от удоволствие, докато отваряше голяма кутия с хайвер от белуга, който постави върху купчина натрошен лед на сребърен поднос, заобиколен от миниатюрни седефени лъжички.

Джошуа не можеше да свали очи от Люси, наблюдаваше я непрекъснато и ѝ се усмихваше всеки път, когато погледнеше към него. Най-накрая тя отиде да се преоблече, преди да излязат на обед.

— Повече няма да облека червения си костюм — отбеляза Люси, смеейки се.

Двадесет минути по-късно тя се върна и за първи път Найджъл почувства пълното въздействие на новия ѝ външен вид. Беше си

сложила грим и виолетовите контактни лещи, сресаната ѝ коса блестеше като черна коприна около раменете, носеше нова копринена рокля в карамелен цвят и жакет.

Джошуа едва не падна от стола си. Гледаше я с благоговение, отворил уста. Амелия, която наблюдаваше неговите и на Найджъл реакции, се усмихна. Дик беше свършил прекрасна работа с лицето на Люси. Нямаше и следа от белег, нищо не бе останало от външността на жестоко наранената млада жена, пристигнала в Ню Йорк преди почти седем месеца.

— За теб — Джошуа вдигна тост за Люси, като се изправи на крака.

Тя му се усмихна лъчезарно, после погледна баща си. Найджъл бе забелязал ставащото между тях и за момент почувства остра болка, осъзнал, че скоро може да я загуби отново. Найджъл бе разбрал, че от момента, в който Джошуа я бе видял, бе изгубил ума си, а сега, изглежда, Люси отговаряше на тези чувства. Той се упрекна за егоизма си. Тя заслужаваше да има отново някого в живота си след всичко, което бе преживяла, включително мъката, причинена ѝ от този негодник Питър. Беше млада, здрава и красива, животът бе пред нея. Въпреки това Америка бе доста далеч, вътрешно въздъхна той.

След обедата Амелия заяви, че трябва да се връща в апартамента, защото имала да свърши някои неща. Найджъл реши да отиде с нея, тъй като трябваше да уреди обратния им полет до Лондон. А Джошуа попита Люси дали не би искала да се поразходи из Сентръл Парк.

— С удоволствие — отвърна тя с готовност. — Толкова дълго бях затворена в килията, че започнах да придобивам чувството, че ще забравя как да използвам краката си.

Паркът беше омайващо зелен и тих. Дватама вървяха по обградените с дървета алеи към езерото с форма на полумесец, което се намираше в центъра на парка. Хора разхождаха кучета, бягаха или се носеха безшумно край тях на ролкови кънки, но Люси едва ги забелязваше. Наслаждаваше се на свежия въздух, като поемаше дълбоко дъх и го задържаше в дробовете си, вдишваше мириса на тревата, липите и топлата земя. Да бъде свободна, да прави всичко и да ходи, където поиска беше толкова прекрасно, че тя съзнаваше, че ако бе сама, щеше да си свали обувките и да тича и танцува върху хладната трева само заради радостта, че е жива.

Осъзна, че Джошуа я гледа.

— Сигурно си благодарна, че всичко свърши — тихо каза той.

Люси вдигна лице към свършено синьото безоблачно небе.

— Толкова е фантастично, че ми е трудно да повярвам.

— Сигурно ще се върнеш в Англия с баща си?

Погледна го смаяно.

— Разбира се! Нямам търпение да се прибера вкъщи, мина толкова време.

Джошуа кимна разбиращо, но очите му помръкнаха и устните му увиснаха разочаровано.

— Но ти вероятно ще се върнеш — по-скоро заяви, отколкото попита той с разтревожен глас.

— Със сигурност. Татко е обещал на мама и Тили екскурзия до Ню Йорк, така че положително няма да мога да устоя да не дойда и аз с тях.

Няколко минути те вървяха бавно и мълчаливо, после Джошуа заговори отново:

— Надявах се, че може би... че можем да станем по-близки — сега, след като делото приключи — спря, взе ръката ѝ и се обърна с лице към нея, като се взря в очите ѝ. — Толкова си красива... — гласът му беше дрезгав.

Люси извърна глава, избягвайки погледа му.

— Твърде рано е за мен да ставам близка с някого — отговори тя, но това прозвуча като слабо извинение за собствените ѝ уши. — Толкова много неща се случиха, че точно сега искам да си отида вкъщи и... да... се взема в ръце. Чувствам се твърде различна от онази Люси Хауърд, която работеше в радио, готвеше се да се омъжи и имаше приятен, сигурен и обикновен живот — после го погледна прямо. — Страхувам се, че не мога да ти дам отговор, Джошуа. Честно казано, нямам никаква представа какво ме очаква за в бъдеще, но се надявам, че поне можем да останем приятели. Толкова съм ти благодарна за всичко, което направи...

Той пусна ръката ѝ и тръгна отново, лицето му изглеждаше сурово и бледо.

— Винаги ще бъда на твое разположение тук, Люси. Ако имаш нужда от мен. Сега да намерим такси. Предполагам, че искаш да бъдеш с баща ти. Сигурно имаш да наваксваш много.

Настани я в едно такси, като каза, че ще се върне пеша в офиса си. Видя го да се усмихва и да ѝ маха. Но когато таксито се отдели от тротоара, тя улови последното изражение на лицето му. Беше спокойно и усмихнато, но очите му бяха посърнали от болка.

— Какво иска той? — за момент Люси изглеждаше стъписана. — Всичко е наред, нали? — Погледна умолително баща си, когато ѝ подаде съобщението, че Майк Паулинг се е обаждал и иска тя да му звънне.

— Не, всичко е наред — увери я Найджъл.

— Но откъде знаеш? О, боже мой, ами ако Лорън Винсънт е оттеглила признанието си? Просто не мога да понеса...

Найджъл я сграбчи за раменете.

— Обещавам ти, Люси, всичко е наред. Аз всъщност го попитах. Каза, че няма нищо общо със случая. Ето номера. Защо не му се обадиш веднага и да приключиш с това?

Тя неохотно отиде в кабинета на Амелия и набра номера. Майк отговори веднага и тя разбра, че бе оставил домашния си телефон.

— Струва ми се, че си искал да говориш с мен? — каза тя нервно.

— Да. Няма за какво да се безпокоиш — звучеше различно, не толкова уверен в себе си. — Просто се питах... ммм... дали планираш да поостанеш в Ню Йорк за известно време?

— Не. Защо? — попита тя смутена.

— Ами... чудех се какво ще кажеш... нали разбираш, да обядваш с мен или дори някоя вечер да пийнем нещо заедно.

— Всъщност утре с баща ми летим обратно за Англия — откровено отвърна тя.

— Ах, това е истински срам. Има ли шанс да дойдеш отново някой път? — добави той е надежда.

— Не зная. Някой ден — може би — искаше ѝ се разговорът да свърши, но не желаше да се показва неучтива. Разбирайки какво става, Найджъл ѝ намигна развеселен от отсрещния ъгъл на стаята.

— Трябва да вървя сега — каза тя най-накрая. — Да опаковам багажа си.

— Ще се наложи да свикнеш с това — отбеляза Амелия покъсно, когато Люси, все още учудена, им разказа за Джошуа и Майк. — Една красива жена е винаги желана от мъжете. Ще флиртуват с теб

много повече, отколкото някога си мечтала, ще ти направят и доста предложения за женитба, не се съмнявам в това — добави тя усмихнато.

— Говори ти жена с опит — отбеляза Найджъл.

— Но аз мразя да наранявам хората. А е толкова смущаващо, когато те харесват повече, отколкото ти тях — възрази Люси.

Главата на Амелия се изпълни със спомени за всички отхвърлени обожатели — възхитително шествие от красиви мъже, които се бяха карали за нейната обич.

— Скоро ще усвоиш изкуството на внимателното отхвърляне — просто увери тя Люси. — Само не забравяй да го правиш мило, любезно, а после им казвай, че винаги ще бъдеш на тяхно разположение до края на живота си — не като любима, а като приятелка. По този начин те си тръгват, без да се чувстват наранени и с накърнено самочувствие.

— Колко мъдро — каза Найджъл — и колко хитро!

— Но как ще разбере, когато се появи подходящият човек? — попита Люси с объркан тон.

Амелия и Найджъл се спогледаха разбиращо.

— Ще разбереш — каза Амелия.

— О, да. Ще разбереш — повтори Найджъл.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Люси се показа от митницата на летище „Хийтроу“, съпроводена от Найджъл, напред се спуснаха фотографи и телевизионни екипи, които ги обградиха, без да се съобразяват с останалите посрещани, очакващи нощния полет от летище „Кенеди“. За момент тя остана неподвижна, слисана от вниманието и ужасена, че се е оказала предмет на такова жадно любопитство.

— Просто продължавай да вървиш, скъпа — прошепна Найджъл, като сграбчи ръката ѝ. Беше очаквал този медиен цирк. Още в Ню Йорк към Люси се бяха обърнали три британски таблоида, всичките изгарящи от желание да я накарат да разкаже историята си специално за тях и със свои собствени думи, за „неназована сума“. Тя отказа на всички. Сега те можеха да получат безплатна информация и докато Люси и Найджъл вървяха неотклонно към най-близкия изход, където щеше да ги чака наета кола, за да ги отведе на тайна среща с Даяна и Тили, в лицето ѝ навираха микрофони, заслепяваха я със светкавици и шумни гласове настояваха за отговор на въпросите си.

Като се усмихваше вежливо, Люси продължи да мълчи, намирайки вниманието за неочаквано и почти плашещо. Запита се дали тя бе преследвала някого по същия начин, докато работеше за „Сити Рейдио“. Бутайки количката, натоварена догоре с багажа им, Найджъл успя да си пробие път през тълпата. Обикновените хора, чието внимание бе събудено от действията на медиите, също започнаха да се тълпят наоколо, чудейки се кого гледат. Коя беше тази възхитителна красавица? Поп звезда? Холивудска актриса? Топмодел?

Люси се вмъкна на задната седалка на колата, а Найджъл и шофьорът разтовариха количката за рекордно време. После потеглиха, пробивайки си път през уличното движение, като се надяваха, че малцина от преследвачите им ще се впуснат след тях.

— Господи, беше ужасно! — възкликна Люси, снишавайки се отзад. — Чувствам се знаменитост. Нали около нас няма да има още репортери, татко?

Найджъл изглеждаше мрачен.

— Опасявам се, че ще има. Вчера по телефона майка ти ми каза, че те буквално лагеруват пред централния вход.

— Никога не съм мислила, че ще се случи нещо подобно.

— Ти преживя нещо невероятно, скъпа.

— Да, и аз си давам сметка, че от това ще излезе страхотна история — мрачно се съгласи тя. — Четири жени с еднаква външност, издирвани за убийство, което нито една от нас не е извършила.

— А се оказа, че е една невзрачна жена, маскирала се да изглежда като вас.

Люси кимна.

— Чудя се какво мислят за това в „Сити Рейдио“? Надявах се да ме вземат на работа, след като нещата се уталожат.

— Мисля си, че биха се радвали да се върнеш там, ако наистина това е, което искаш.

Тя изглеждаше замислена.

— Бедата е, че вече не зная какво искам да правя. Животът ми се преобърна наопаки и сега всъщност нямам никакви планове за бъдещето. След всичко това не съм сигурна дали отново искам да се върна в радиото.

— Нужно ти е време да прецениш добре какво ще правиш.

— Може би ще си взема апартамент в Лондон и ще се опитам да се занимавам с телевизионна журналистика, но не ми харесва идеята да живея сама. Никога не съм живяла сама — добави тя.

Когато за първи път бе отишла в Лондон, живееше в един апартамент с две други момичета, а после се премести при Питър. Внезапно Люси се почувства тъжна и несигурна, което, строго си каза тя, бе нелепо. Беше оцеляла в почти фатална автомобилна катастрофа, лицето ѝ бе възстановено и тя бе оздравяла отново. Кошмарът от последните няколко седмици също бе свършил. Сега бе на път за вкъщи, до нея беше баща ѝ и едно любящо семейство очакваше да я посрещне. Нямаше никаква причина да се чувства потисната и все пак не можа да спре сълзите, които се стичаха надолу по бузите ѝ. Найджъл се пресегна и хвана ръката ѝ.

— Всичко е наред, скъпа. Страдаш от закъсняла реакция, преуморена си и изведнъж ти дойде много. Познавам това чувство. Ето, вземи — подаде ѝ голямата бяла носна кърпа от вътрешния си

джоб. — Ще има още много сълзи преди края на деня, така че не се безпокой за това. Майка ти също ще се разплаче, когато те види, и няма да се учудя, ако дори баба ти започне да подсмърча.

Люси се изсмя през сълзи, което прозвуча като хълцане.

— О, татко! Дали всичко ще бъде наред? — не бе сигурна дали има предвид останалата част от деня или целия си бъдещ живот. Искаше ѝ се да изплаче очите си, а не можеше да разбере защо.

Найджъл стисна още по-здраво ръката ѝ, от него се излъчваше едновременно състрадание и силна увереност.

— Всичко ще се оправи, Люси. Ще бъде толкова, каквото го направиш, а ти винаги си успявала да постигнеш най-доброто. Предлагам ти да останеш вкъщи за известно време и да не се опитваш да се впускаш веднага във водовъртежа на живота. Не се подлагай на каквото и да било напрежение. Може да си лежала шест месеца в клиниката „Кейло“, но това със сигурност не е било почивка. Съветът ми е просто да поживееш на спокойствие в Ийстли Манър с нас.

В продължение на десет дни Люси се наслаждаваше на тишината на английската провинция, излизаше на дълги разходки с Даяна, придружавана от Мъфи и Маки, които изпаднаха в истерична радост, че я виждат отново, седеше до късно вечер и бърбеше с Тили, която бе пораснала много през последната година, наблюдаваше Сюзън, докато сновеше из малката си кухня и приготвяше любимите ѝ ястия. Постепенно започна да се чувства все повече като преди и свикна с променения си външен вид. Остави боядисаната си черна коса да израсте и омекоти цвета ѝ на слънцето, знаейки, че ще придобие първоначалния си топъл кафяв тон, и само от време на време носеше виолетовите си лещи.

Една сутрин Люси получи покана от стара съквартирантка, която не бе виждала от няколко години.

— Дженифър се омъжва! Не е ли чудесно? — възкликна тя, докато оглеждаше дебелия бяла сгъната картичка.

Останалите от семейството, които се наслаждаваха на спокойната съботна сутрешна закуска в кухнята на имението, вдигнаха погледи с интерес.

— За кого се омъжва? — попита Даяна. — Тя беше толкова красиво малко създание.

— Беше? — шеговито попита Люси. — Предполагам, че все още е. — Прочете написаното с изящен дворцов ръкописен шрифт. — Някой си Джулиън Хърниман.

— Къде е сватбата? — поинтересува се Найджъл.

— В църквата „Сейнт Пол“, Найтсбридж, а после в хотел „Хайд Парк“.

— О, много изискано! — изкоментира Тили. — Какво ще облечеш? Имаш всички тези великолепни дрехи, които купи в Ню Йорк... Татко, ти обеща да ни заведеш там е мама някой път... Но ще имаш нужда от шапка, Люси.

Тя кимна.

— Ще отида на сватбата. Ще бъде забавно отново да видя старата тайфа!

Найджъл се скиташе, невиждащ, из овощната градина, с ръце в джобовете. Умът му бе замаян от шока, болката и съжалението, които проникваха в него така дълбоко, че имаше чувството, че го режат с нож. Писмото беше пристигнало същата сутрин. Веднага разпозна почерка, макар зеленото мастило да липсваше. Отнесе го по навик в кабинета си, където можеше да го прочете насаме. И без това мъката му от съдържанието щеше дълбоко да разстрои Даяна, която се отнасяше с такова разбиране и обич към него, откакто се бе върнал от Щатите.

Писмото бе несвързано, но същината му беше, че Оливър сега бе в болница, страдащ от пневмония, дължаща се на СПИН.

„Не съм добре от няколко седмици, по това нещо наистина ме е сграбчило и не зная колко още ми остава. Понякога се надявам краят ми да бъде бърз, отколкото продължителен и бавен. Тук има хора, които са сериозно болни от години. Дано не съм го предал на теб. Моля те да ме уведомиш, за да мога да умра спокоен. Ще бъде хубаво

да те видя още веднъж, но ще те разбере напълно, ако не искаш. Сестрите тук са чудесни...”

Сълзите в очите на Найджъл замъглиха погледа му и той не можа да го дочете. Пъхна писмото в джоба на якето си и излезе в градината. Струваше му се, че ако бъде по-близо до природата, ще бъде по-близо и до Оливър. Утринта бе хубава, с ясно небе и топло слънце, а дърветата и гладката морава имаха чистата и свежа зеленина на пролетта. Именно такива дни обичаше Оливър. Създето на Найджъл се сви от болка за мъжа, който някога бе означавал толкова много за него. Облегна се на старата каменна стена в дъното на градината и се загледа в спокойния пейзаж, като се опита да свикне с мъката си.

— Какво има, Найджъл?

Беше Даяна, която идваше през моравата към него. Той реши да ѝ каже истината.

— Имам лоши новини. Оливър е в болница. Изглежда, не му остава много.

Даяна пребледня и разтревожено потърси очите на Найджъл, като че ли се опитваше да прецени дълбочината на мъката му.

— Съжалявам — колебливо заговори тя. — Това е ужасно. Доста е млад, нали?

— На тридесет и девет.

Тя поклати глава със сбърчено чело.

— Много, много жалко.

— Даяна?...

— Да?

— Той ме моли да го посетя в болницата в Бромптън. Да се... сбогуваме, предполагам — очите му вече бяха сухи, но гласът му трепереше несигурно. — Ще имаш ли нещо против, ако отида да го видя?

— Разбира се, че не, Найджъл. Трябва да отидеш, това е ясно — после замълча, преди да каже с тих глас: — Мога ли да направя нещо?

— Нищо, скъпа, но ти благодаря за разбирането. Искам да знаеш, че чувствата ми към него са само приятелски, нищо повече. Скъп приятел, с когото трябва да се сбогувам.

Очите на Даяна внезапно се напълниха със сълзи. Тя заговори бързо:

— Разбирам, Найджъл. Наистина разбирам. Сигурно е ужасно за него да знае, че ще умре. Както и за теб. Кога ще го посетиш?

— Люси отива утре в Лондон на сватба, нали? Мисля да я закарам, да видя Оливър, а после да я върна отново къщи.

— Добра идея. Така няма да си сам по време на пътуването — обви ръце около него със закрилнически майчински жест и притисна бузата си до неговата. — Ще си мисля за теб — тихо каза тя, после се обърна и забърза обратно към къщата. Чувствата ѝ бяха толкова объркани, че имаше нужда да остане сама за известно време, за да опита да подреди хаоса в главата си.

Люси веднага го забеляза. Той придружаваше високо русо момиче в бледорозов костюм, а един от шаферите ги настаняваше на местата им в църквата, в половината, отредена за гостите на булката. Голямата сламена шапка на момичето, с венче от розови рози, скриваше лицето ѝ от страни, така че Люси не можеше да я види как изглежда, но той беше красив — висок, загорял и елегантен в перленосивия си утринен костюм със светлосиня вратовръзка, прикрепена с малка сапфирена игла. Да, Питър изглеждаше добре. Усмиваше се и кимаше на хората около него. Не погледна в нейната посока и тя беше благодарна. Сърцето ѝ почти замря, като го видя, но се почувства студена и безразлична при спомена за онзи ужасен ден, когато той неочаквано пристигна в Ийстли Манър и я намери в градината.

Люси почти не обърна внимание на булката и последвалата сватбена церемония. Ако не бе станала катастрофата, непрекъснато си мислеше тя. Ако не бе толкова зле наранена... Питър и момичето до него си разменяха многозначителни усмивки и се побутваха, а множеството пееше: „Води ни, небесни отче, води ни“. Люси се замисли дали не е по-добре да се измъкне от приема. Толкова много от нейните... от техните, тя се поправи, стари приятели бяха поканени — всички хора, които бяха в сватбения ѝ списък.

Каква глупачка беше да дойде днес! Защо не го бе обмислила? Беше неизбежно Дженифър да не покани Питър. Той непрекъснато се

навърташе в техния апартамент, докато Люси не отиде да живее при него. Всички от нейното обкръжение го познаваха, както и той тях. Единственото непознато момиче днес бе това до него.

Органът засвири гръмко токатата на Уидор и Дженифър, сияеща от щастие в облак от бяла дантела, хванала под ръка Джулиън, тръгна надолу по пътеката, като се усмихваше широко. След тях вървяха двете двойки родители, майките — стесняващи се от необичайната си премяна, бащите — изглеждащи нелепо горди, със стърчащи от реверите бели карамфили.

Погледът на Люси се плъзна покрай тях на отсрещната страна на пътеката и тя осъзна, че Питър се бе вторачил в нея. Очите им се срещнаха и той разтвори уста. Изглеждаше шокиран. Люси също се втренчи в него, а после извърна лице, все едно че гледаше булката как напуска църквата, като реши, че не може да отиде на приема.

— Люси! Едва те познах — каза писклив глас точно зад нея. Беше Миранда, в бял копринен костюм, който придаваше на кожата ѝ тъмнокафяв цвят. Буйната ѝ червеникавокафява коса се подаваше изпод голяма шапка, украсена с маргаритки. Беше се вторачила невярващо в лицето на Люси. — Наистина изглеждаш добре — неохотно каза тя.

— Благодаря, Миранда — вежливо отвърна Люси. Никога преди не бе съзнавала, че жената, която можеше да бъде нейна свекърва, е толкова злобна.

— Търся Питър, виждала ли си го? Трябваше да се срещнем за обед, но закъснях... и той не ме дочака — очите ѝ се стрелкаха наляво и надясно, нетърпеливи да открият сина ѝ сред тълпата, напускаща църквата.

— Мисля, че е там — кимна Люси към мястото, където бе видяла Питър преди минути. Миранда си проби път в указаната ѝ посока и няколко минути по-късно Люси ги съзря пред себе си. Питър говореше на майка си почти гневно.

— Какви са тези глупости, че отиваш в Америка? — запита той.

— Просто екскурзия, скъпи — уклончиво отвърна Миранда, но Люси не можа да чуе повече, защото се намери заобиколена от стари приятели, които я хванаха и поведоха по краткия маршрут до хотел „Хайд Парк“.

След като се озова в балната зала с чаша шампанско в ръка, тя реши, че ще трябва само да се постарее да не се натъква на Питър. Нямах да бъде трудно. Дженифър бе поканила триста гости и залата скоро се препълни. Люси тайно хвърли поглед на часовника си. Беше три и половина. Баща ѝ щеше да дойде да я вземе чак след час. Присъедини се към група стари училищни приятели, които бяха очаровани да я видят отново и се разпискаха, възхитени и удивени от външния ѝ вид, което само я накара да се запита дали не я бяха смятали за непривлекателна. Още веднъж почувства, че този нов облик вътрешно не ѝ принадлежи и което бе по-лошо — той караше хората да се държат с нея различно.

— Люси.

Почувства на рамото си нечия ръка и веднага разпозна гласа. Обърна се бавно и погледна Питър изпод периферията на новата си морскосиня сламена шапка.

— Здравей, Питър.

— Толкова е хубаво да те видя отново. Как си? — разпалено рече той. Люси забеляза, че блондинката в розово не беше до него.

— Много добре, наистина — хладно отвърна тя. — И ти очевидно си добре — забеляза, че очите му изследваха лицето ѝ сантиметър по сантиметър с нарастващо учудване.

— Белезите ли търсиш? — безгрижно попита тя.

Той почервеня.

— Изглеждаш чудесно... Няма и следа от... Ти си красива, Люси. Нямах представа, че могат... — млъкна, осъзнал, че затъва все по-дълбоко и по-дълбоко в блатото на объркаността.

— Нямах представа, че мога да се превърна от чудовище в нещо, приличащо на човешко същество?

— Не! Не, нямах това предвид... Искам да кажа... ами... толкова се радвам да те видя отново и да разбера, че си добре. Тогава всичко беше толкова ужасно. Обвинявах се за катастрофата и се страхувах, че ще остана сакат за цял живот. Предполагам, че си изгубих ума... — беше започнал да се поти.

Люси го погледна мълчаливо.

— Ужасно съжалявам за начина, по който се държах — продължи той с нисък, припрян глас, като се премести по-близо и хвана лакътя ѝ. — Мисля, че малко откачих... Не можах да се справя.

Майка ми ще ти каже това. И знаеш ли? Всеки ден, откакто... Е, нали разбираш, съжالياвах, че скъсахме — поклати глава тъжно и тя забеляза, че ръката, която държеше чашата с шампанско, трепереше. — Бях пълен глупак. Очаквах ни толкова много неща... и тогава се случи тази проклета катастрофа.

Люси продължи да го гледа мълчаливо, докато той се мъчеше и червеше, и постепенно тялото ѝ бе обхванато от прекрасно топло чувство, което свали тежестта от раменете ѝ и пропъди тъмния облак, който бе надвиснал над нея от онзи ден, когато той бе дошъл неочаквано в Ийстли Манър. Беше толкова наранена, толкова съсипана от реакцията му на външния ѝ вид. А ето го сега, гледащ я с нескрито възхищение, дори обожание, съжالياвайки за стореното. Това беше като нежен балсам за душата ѝ.

— Нямах представа колко е чудесно, че те виждам отново — каза той, останал почти без дъх. — О, Люси! Скъпа! Ще можеш ли някога да ми простиш? Никога, никога не съм искал да те нараня. Просто не можах да се справя — това е всичко. Винаги съм бил дяволски слаб по отношение на такива неща, като кръв и игли. И двамата преживяхме толкова много... Но дали е прекалено късно? Не можем ли да върнем часовника назад, скъпа? Ако само ми простиш... — очите му бяха искрени, когато се вгледаха с копнеж в нейните. Той стисна по-здраво ръката ѝ и се опита да я придърпа към себе си. Последното малко късче сив облак напусна ума ѝ толкова тихо, че в един момент беше там, а в следващия го нямаше.

— О, ще ти простя, Питър — каза тя, като се усмихна спокойно, — но никога повече не искам да те виждам.

Беше дори по-лошо, отколкото Найджъл очакваше. В отделението за болни от СПИН пациентите имаха свои собствени лични стаи. Но тъй като посетителите бяха малко, а състоянието на много от жертвите на СПИН бе критично, техните врати бяха постоянно отворени, за да могат сестрите, намиращи се в централната зала, да ги държат под око. Гледката, която се разкри пред Найджъл, докато минаваше покрай тези стаи, беше толкова страшна, че той имаше чувството, че е попаднал в свят на тъмни сили и ужасно страдание. Никога в живота си не бе виждал толкова обезобразени,

толкова слаби, така безвъзвратно обречени и останали без надежда човешки същества. И все пак сестрите изглеждаха весели и цареше приятелска атмосфера.

— Здравейте! Мога ли да ви помогна? — попита го червенобузеста тъмнокоса сестра, когато той пристигна.

— Дошъл съм да видя Оливър Стивънс.

Насочиха го към последната стая отляво. Той се стегна и тръгна натам по коридора, стискайки списанията и плодовете, които бе купил. В този момент нямаше никаква представа как ще се справи със ситуацията.

— Найджъл!

Оливър беше подпрян на възглавници, блед и изпит. На двете му ръце бяха поставени системи и имаше кислородна маска, прикрепена към голям червен цилиндър до леглото му.

— Ти дойде! — възкликна той. Гласът му бе пълен с благодарност, а очите му горяха от треската.

— Разбира се, че дойдох — отвърна Найджъл, като се стараеше да се държи естествено. За прегръщане не можеше да става и дума — имаше прекалено много медицинска апаратура. — Ето ти нещо за четене и малко грозде — непохватно ги постави на шкафчето отстрани и седна на тесния стол до леглото.

Оливър се протегна да стисне ръката му. Неговата беше гореща и суха.

— Толкова се радвам, че си тук, Найджъл. Искан да оправя нещата между нас.

— Какво става? Как се чувстваш?

— Ужасно. Имам проблем с дишането. Тази сутрин източиха цял литър от левия ми дроб.

— Господи, съжалявам. Не заслужаваш това, Оливър.

— Никой не го заслужава — последва мълчание. Той обходи очи тавана, като се опитваше да преглътне сълзите си. — Всеки път, когато нещо се влоши, те го лекуват и то минава за известно време, но после се появява друго. Все едно да запушваш дупка в бент и в момента, в който го направиш, отнякъде избива друга. Миналата нощ умряха трима души — направи слаб опит да се усмихне. — Нарекли са това отделение „улицата на смъртта“ — започна да кашля — отчаян, стържещ звук, който продължи почти минута и го остави изтощен.

— Мога ли да ти донеса нещо? Чаша вода? — попита Найджъл, наблюдавайки как Оливър се бори за въздух.

Той поклати глава.

— Уплашен съм — прошепна.

— Разбира се, че си — съчувствено рече Найджъл, познавайки Оливър достатъчно добре, за да знае, че той не би искал да го залъгват с фалшиви опровержения. — Единствената утеха е съзнанието, че всички ще умрем един ден. Само дето не знаем кой ще е първи.

Оливър кимна.

— Ти не си болен, нали? Няма да го понеса, ако...

Найджъл стисна по-здраво ръката му:

— Добре съм. Тестът ми беше отрицателен.

— Благодаря на Бога! Научих, че съм серопозитивен, след като се срещнахме за последен път в онази кръчма в Ричмънд. Но имах ужасно подозрение, че може да съм. Чудех се дали си отгатнал.

— Не. И през ум не бе ми минавало, докато не го спомена.

— Съжалявам, че заплашвах да кажа на жена ти.

— Случи се така, че сам й казах всичко. Тя знае, че днес съм дошъл да те видя.

Очите на Оливър се разшириха от изненада и той бе завладян от нов пристъп на кашлица. Миг по-късно в стаята забързано влезе червенобузестата сестра.

— Имаш нужда от глътка кислород, любов моя — каза тя, като сложи маската върху носа и устата на Оливър.

Найджъл не остана дълго. Очевидно Оливър бе слаб и лесно се изморяваше, но той му обеща да го посети отново.

— Ако все още съм тук — отбеляза той, като свали маската за момент. После примигна и за части от секундата Найджъл видя предишния Оливър, който отначало му се бе сторил толкова привлекателен. След това той отново си сложи маската и притвори очи, като че ли да се изключи от света.

Същата вечер Найджъл и Люси пътуваха към къщи, всеки потънал в собствените си мисли. И двамата, независимо един от друг, се бяха сбогували с важен човек от миналото си. За Люси това бе чудно облекчение. Питър не бе подходящият за нея човек и днес тя се

бе уверила в неговата повърхностност. Не бе нужно повече да въздиша за изгубената любов или да скърби за онова, което е могло да бъде. Сега се чувстваше свободна да продължи напред, да си създаде нов живот с увереност, каквато преди не смяташе за възможна.

За Найджъл денят бе сложил край на една ера и го бе освободил окончателно от постоянното безпокойство. Никога повече нямаше да води таен живот, далеч от Даяна — живот на лъжи и страх да не бъде разкрит. Радостен, че бе отишъл да види Оливър, той въпреки това изпитваше мъка и съжаление за погубения живот. „Неведоми са пътищата Господни“ — помисли си с огорчение и не беше негова работа да ги поставя под съмнение. Той се надяваше, че за Оливър краят ще дойде безболезнено и бързо.

Когато Найджъл и Люси пристигнаха в Ийстли Манър, Мъфи и Маки ги поздравиха радостно и възторжено, но къщата изглеждаше притихнала и празна. В този момент в хола се появи Сюзън, която идваше от градината.

— Добре ли прекарахте? — попита тя. Найджъл бе отишъл в Лондон под претекста, че ще пазарува. Тя се обърна към Люси: — Как беше сватбата?

— Страхотна — въодушевено отвърна Люси. — Срецнах много стари приятели.

— В градината има неочакван посетител — съобщи Сюзън. — Тъкмо се готвим да пийнем нещо.

— Кой е той? — попита Найджъл.

— Не съм сигурна, че обичам изненадите — отбеляза Люси.

— Откъде знаеш, щом още не си го видяла? — отвърна Сюзън.

— Да. Е, добре — Люси неохотно се обърна и излезе в градината, като тръгна през моравата, следвана от Найджъл. Там бяха Даяна, Тили и още някой. Той се изправи веднага щом видя Люси и се запъти към нея с протегнати ръце.

— Саймън! Какво правиш тук? — попита тя изненадана, а той я прегърна и повдигна.

— Помислих си да взема колата и да дойда да ви видя всичките! Опитах се да го направя миналия уикенд, но не можах да се измъкна — имам много работа.

— Толкова е хубаво да те видя отново! — възкликна тя, като се вгледа в познатото приятелско лице. Имаше чувството, че ако бе

видяла Саймън за последен път преди десет години или миналата седмица, всичко щеше да бъде постарому.

— Много време те нямаше — отбеляза той, докато вървяха към другите. — Следях всички новини за това, което ти се случи в Ню Йорк. Предполагам, че няма да бързаш да се върнеш там.

— Радвам се, че съм вкъщи — пламенно рече тя.

— Мисля, че всички много се радват, че си вкъщи — отвърна той е усмивка.

Много по-късно, в кухнята, тъй като Саймън бе поканен да остане за уикенда и Сюзън забеляза, че нямаше нужда да го увещават.

Люси помагаше на майка си да приготви вечерята и тогава отбеляза нещо, което накара майка ѝ да остане слисана.

— Знаеш ли, мамо, Саймън е единственият човек, който се отнася с мен по един и същи начин още от самото начало. Независимо от това как изглеждам. Като ме срещна за първи път, лицето ми бе в най-ужасния си вид, но окото му не трепна. А тази вечер, когато ме видя отново, беше същото. Той вижда мен. Човекът в мен. Винаги е било така и именно това е чудесно — докато говореше, тя режеше магданоз върху дъската, използвайки решително острието на ножа.

— А как са се отнасяли другите хора с теб?

Люси се втренчи замислено навън през кухненския прозорец. Виолетов здрач нежно обгръщаше градината и правеше дърветата да изглеждат на хоризонта като черна дантела.

— Всички се отнасят към мен много по-добре сега, след като вече съм красива — направо каза тя. — Особено мъжете. Сигурна съм, че Джошуа Голдбърг нямаше да се старае толкова да ме измъкне, ако не ме харесваше. Същото беше и с детектива, разследващ случая. После — всички онези хора, на които Амелия ме представи. Начинът, по който мъжете любезничеха с мен, беше доста смущаващ — замълча и изсипа нарязания магданоз в една купа. — Питър беше днес на сватбата — нехайно продължи тя.

Даяна се обърна да я погледне.

— О, боже мой! Ти какво направи?

Върху лицето на Люси се появи усмивка.

— Нищо особено. Просто бях там. Той дойде и се опита да се сдобри с мен. Искаше да се съберем отново, независимо от факта, че беше с момиче.

— И? — Даяна притаи дъх.

— Казах му, че никога повече не искам да го виждам.

— Била си напълно права.

— Зная.

— Заслужаваш нещо по-добро, скъпа.

— Искам да ме харесват заради самата мен.

— И мислиш?...

Люси се усмихна лъчезарно:

— О, да. Сигурна съм в това. Толкова се радвам, че ще остане за уикенда.

— Смятам, че дойде време да организираме голямото тържество, което обещах да направим, за да отпразнуваме завръщането ти вкъщи и това на татко ти — добави Даяна и внезапно се изчерви.

— За какво голямо тържество говорите? — Тили влезе в кухнята, подскачайки. — Мога ли да получа нова рокля? Може ли да има танци? С диско музика? О, отлично! Нямам търпение. Ще отида да кажа на Саймън. Мисля, че той обича да танцува.

Даяна бе решила да направи наистина голямо тържество с палатка.

— Ще можем да поканим поне сто и петдесет души — обясни тя, като се наслаждаваше напълно на организацията.

Найджъл наблюдаваше със задоволство как тя се зае с планирането на вечерта. Вече не очакваше от него всяко решение, нито пък търсеше постоянно одобрение, както бе правила в миналото. Бяха наети доставчици, менюто бе съставено, шампанското и виното — подбрани. Бяха поръчани розови и бели цветя, за да са в хармония с розовото и бялото на палатката. Бе ангажиран дисководещ от Лондон, а после Даяна се зае да урежда гостите да останат при различни приятели в околността и автобус за онези, които не искаха да дойдат с колите си от Лондон.

— Какво ще облека? — продължаваше да хленчи Тили. — Ще имам нужда и от нови обувки с високи токове.

Люси предложи да я заведе в Лондон през деня.

— Ще ти помогна, да си избереш нещо.

— Не й позволявай да купи нещо прекалено изискано, скъпа — отбеляза Даяна.

— Мамо, тя е на седемнадесет. Няма да иска да носи празнична рокля.

По-късно същия ден, когато Даяна провери списъка на хората, които са приели поканата, тя сподели с Найджъл, че има само едно притеснение за тържеството.

— Но на мен ми се струва, че всичко е под контрол — каза той.

— Всичко, освен чувствата на по-малката ти дъщеря — рече тя с кисела усмивка.

— Тили? Защо? Какво има?

— Страхувам се, че е хлътнала по Саймън — обясни тя, — но бедата е, че и Люси изпитва чувства към него.

— Но Тили е само едно дете! — възрази той, смеейки се. — Не може да е сериозно.

Даяна го погледна, както в старите времена.

— Искаш ли да се обзаложиш? Толкова се безпокоя да не бъде наранена.

Доста развеселен, Найджъл й каза да не се безпокои.

— Те ще се оправят помежду си — увери я той.

Беше най-топлата лятна вечер, която някой си спомняше. Въздухът бе толкова неподвижен, че фенерите покрай алеята едва потрепваха, а пълната луна бе окъпала овощната градина в сребърна светлина.

Найджъл и Даяна, която изглеждаше лъчезарна в дългата червена сатенена рокля, посрещаха гостите си във всекидневната за чаша шампанско, преди да отидат в палатката да вечерят на светлината на стотици розови свещи.

В изящна черна рокля с изрязан гръб, която според Найджъл я правеше да изглежда на двадесет и пет години, Тили като че ли бе навсякъде, грижейки се за собствените си млади приятели. Облечена в бяла рокля, която бе купила в Ню Йорк, Люси помагаше на родителите си да представят гостите един на друг.

— Тази нощ трябва да се запомни, нали? — непрекъснато повтаряше Сюзън на всеки, готов да я изслуша. — Не изглеждат ли Люси и Тили чудесно?

— Смяташ ли, че всичко е наред? — попита Даяна Найджъл, когато гостите седнаха за вечеря на кръглите маси в палатката.

— Великолепно е — увери я той. — Всички, включително и майка ти — или да кажа особено майка ти — се забавляват много добре.

По-късно вечерта, когато въздухът се изпълни с гръмкия ритъм на танцовата музика и Даяна се увери, че са положени грижи за всички, тя се вмъкна в къщата да оправи грима си.

— Къде е Саймън? — попита тя Найджъл с нисък глас. За първи път тази вечер тонът ѝ бе загрижен.

— На дансинга с Люси — отвърна той, — танцуват.

— Тогава къде е Тили?

Той я хвана за ръка и я поведе към кабинета, където беше уреден бар за по-възрастните гости, които искаха да си отдъхнат от шумната музика. До стената беше подпряно широко кожено канапе. Под един оплетен куп от смокинги Даяна зърна дългите крака на Тили, подаващи се изпод трима млади мъже, които, както изглеждаше, седяха в скута ѝ. Изведнъж настана суматоха и Даяна долови думите: „Внимавайте! Майка ми е тук!“ Тримата млади мъже скочиха от Тили като мухи, пропъдени от гърне с мед, и застанаха в неопределен кръг, усмихвайки се глупаво.

— Здравей, мамо! — весело извика Тили.

— Не мисля — отбеляза Найджъл, като се опитваше да сдържи смеха си, — че трябва да се безпокоим за младото ти потомство. То със сигурност е способно да се грижи само за себе си.

Даяна също се разсмя.

— Е, благодаря на Бога за това — кратко отвърна тя. Хвана Найджъл под ръка и се отправиха обратно към палатката — по-близки, отколкото бяха от много години насам и сплотени от случилото се през последните петнадесет месеца.

— Забавляваш ли се, скъпа? — прошепна той, мислейки си колко прекрасно изглежда съпругата му — със сияещо лице и очи, искрящи от щастие.

Тя се обърна и го погледна в очите.

— Много — прошепна Даяна. — Още две години и можем да дадем друг голям прием — усмивката ѝ бе закачлива. — Ще трябва да празнуваме годишнина от сребърната ни сватба.

— Ще пия за това — пламенно отвърна той, като плъзна ръка около талията ѝ.

На дансинга Саймън бе притиснал Люси към себе си и двамата се движеха плавно под звуците на бавна романтична мелодия. От време на време той се взираше в очите ѝ и се усмихваше. Тя отвърщаше на усмивката му, чувствайки се по-щастлива от всякога. Знаеше, че със Саймън бе открила себе си и най-сетне не я притесняваше променената ѝ външност. Другите можеха да любезничат с нея заради красотата ѝ, но Саймън винаги щеше да разпознава и да обича човека в нея.

— Да отидем в градината — прошепна той.

Хванати за ръка, те излязоха от препълнената палатка и потънаха в окъпаната в сребърна светлина овощна градина, която като че ли бе изпълнена с вълшебство в тази спокойна лунна нощ. Той внимателно я придърпа към себе си и я целуна — отначало колебливо, а след това с все по-нарастваща нежност, окрилен от почувстваната взаимност. Тя знаеше, че този път, без никакво съмнение, бе намерила някой, който я обича заради самата нея.

Издание:

Уна-Мери Паркър. Опасно предложение

ИК „Хермес“, Пловдив, 1998

Редактор: Пламен Тошев

Коректор: Ева Егинлиян

ISBN: 954-459-525-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.